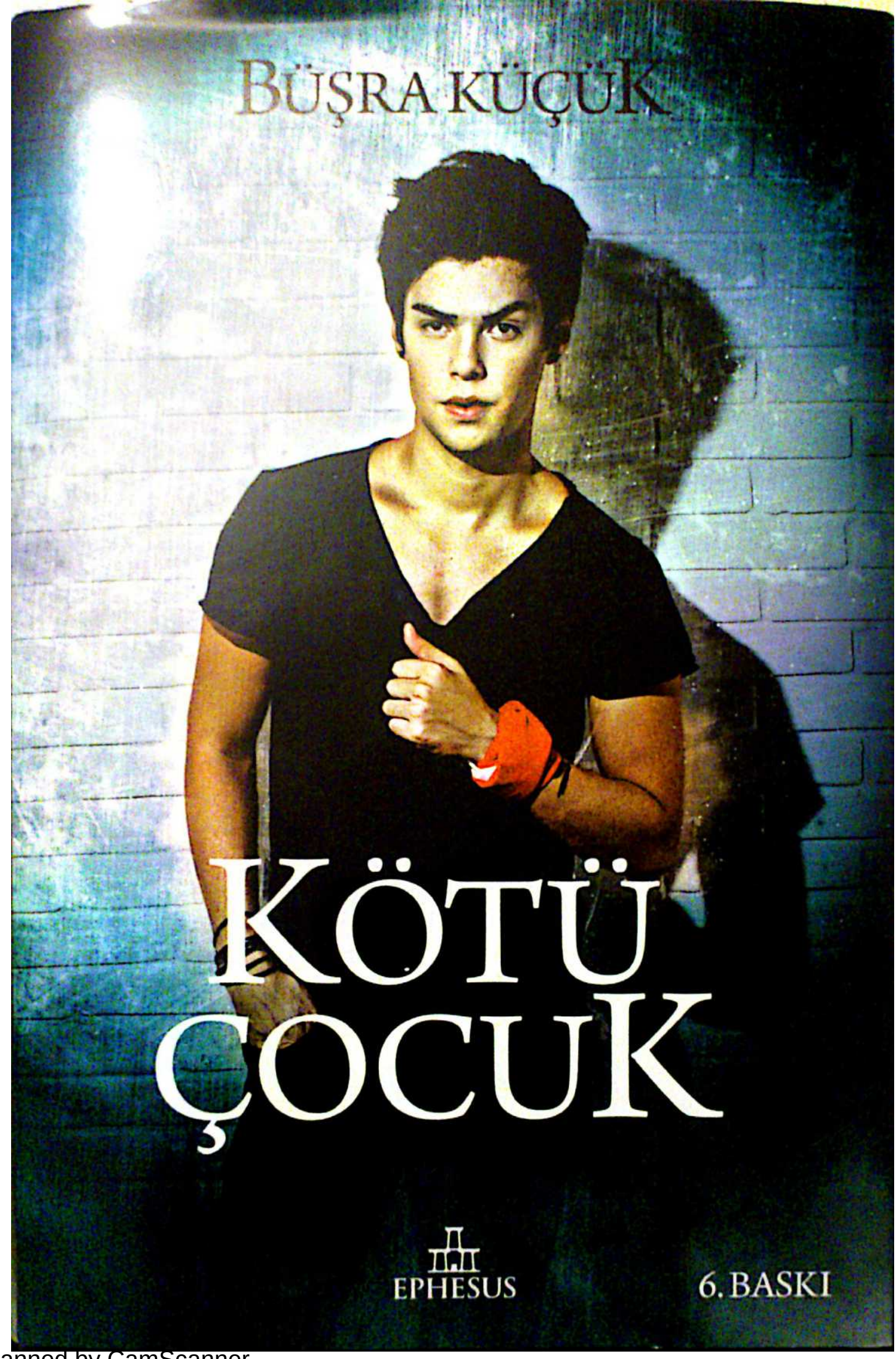
BÜŞRA KÜÇÜK

KÖTÜ ÇOCUK

EPHESUS

6. BASKI

Scanned by CamScanner

1

"Günaydın, leydim."

"Günaydın, Bay Harrington," diye selamladım mahallenin kendini korsan sanan delisini. On yedinci yüzyılı anımsatan kıyafetler giyen ve kendine bu yabancı ismi veren adamın elinde gazeteye sarılı bir şişe vardı. Ciğerlerine yararlı bir sıvıyla dolu olmadığı kesin olan şişeyi ceketinin altına saklamaya çalışırken, boşta olan eliyle kirli sakalının altındaki sertleşmiş çenesini kaşıdı. Ona deli demek istemiyordum ama asıl ismini bilmediğimden ve sorunlu biz insanlar gibi olmadığından ona takılan lakabı bazen kullanmak zorunda kalıyordum. O, Bay Harrington'dı. Bu şehirde sevdiğim tek adam.

"İyi günler, leydim."

Bay Harrington'a doğru dönüp, reverans yaparak "İyi günler, kaptan," dedim. Bu saygılı selamlamadan hoşlandığı için bunu bilerek yapıyordum. Kahkahası sokakta

Scanned by CamScanner

yankılanırken, gülümseyerek önüme döndüm ve tekrar yürümeye başladım.

Burası, benim içinde bulunmaktan her gün, her dakika, her saniye nefret ettiğim şehirdi.

Melehan; diğer adıyla benim cehennemim!

Cebimdeki hâlâ titremekte olan telefonu elime alıp, ekranına bakmadan kapattım. İnsan birde anlamaz, ikide şansını dener, üçte anlamak istemez, dörtte ısrar eder, ama beşte anlar! *Hayır, benim seni zerre kadar umursamadığımı ve sevmediğimi de biliyorsun. Neden ısrar ediyorsun?*

Bu ısrarcı ve ben ondan kaçarken bile varlığını hissettirip beni huzursuz eden adam, benim biyolojik babamdı. Gerçi ben ona *biyolojik gereksiz* demeyi tercih ediyordum. On altı yıl boyunca görmediğim, on yedi yaşıma girdiğimde bir anda karşıma çıkan biri için, bu isimde karar kılarken nazik olduğum bile söylenebilirdi.

Bu şehirden ve soluduğum havadan nefret etmemin sebebi olan adamla yaşamaya geçen hafta başlamıştım. Bir haftadır damarımdan zehir enjekte edilmiş gibi yaşıyordum. Yürüyen ölülere o kadar yakındım ki, biri çıkıp beyin yemeyi teklif etse garipsemezdim. Yediğim yemeklerden tat alamıyordum. Beyin belki beni kendime getirirdi ve dönüşümüm tamamlanırdı.

Telefonum bir kez daha çalmaya başladığında, gözlerimi kapatıp kendimi sakin olmaya zorladım. Dışarıdaydım. Her ne kadar sevmediğim bir şehirde tutsak olsam da, en azından şimdilik yalnızım ve biraz mutlu olabilirim. Onun bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Telefonu tamamen kapattıktan sonra elbisemin cebine attım

Scanned by CamScanner

ve düztaban ayakkabılarımın önlerini yere sürtmemeye özen göstererek yürüdüm.

Annemi özlüyordum. Biyolojik adamın on yedi yıllık yokluğunun bir yararı varsa, o da annemle aramdaki bağın farklı bir boyutta olmasıydı. Annem benim arkadaşım, dostum, kardeşim, babam, her şeyimdi. Birlikte partilere gidip, çılgınca eğlendiğimiz bile olurdu. Onu gerçekten özlüyordum. Buraya gelmemi o da istemişti. Hâlâ o adama âşık olduğunu düşünüyordum, ama annemin savunması benim bir babam olduğunu kabullenmem gerektiğiyle ilgiliydi. Bana babamın öldüğünü ya da anlaşamadıkları için çekip gittiğini söylemesi çok klasik olurdu, ama tercih hakkım olsaydı bunlardan birini seçerdim. Oysa annem bana her zaman doğruyu söylemişti. *'Babanla biz birbirimize âşıktık. Baban çocuk sahibi olmak istemediği için beni terk etti ve eğitimine devam etti. Bense eğitimime ara verdim, seni doğurdum, çalıştım, sana baktım... Ve sen büyüdün, benim meleğim oldun.'*

Annemin Eskişehir'de Porsuk Çayı'nın yakınlarında küçük bir dükkânı vardı. Bileklik, yüzük, kolye, küpe ve taşlı cüzdanlar, çantalar, anahtarlıklar yapıp satıyordu. Daha önce birçok işte çalışmıştı. Çok az para harcayarak yatırım yapmıştık ve üç yıl önce annemin dükkânını açabilmiştik. Ben de yazları çocuk bakarak ona destek olmuştum. Ne çok paramız vardı, ne de az. İdare ediyorduk. Her şeyimiz planlıydı. Nereye ne kadar harcayacağımızı bir ay öncesinden belirliyorduk. Ekstra bütçemizi çoğu zaman harcamayıp bankaya koyuyorduk. Annem bunun benim geleceğim için olduğunu söylese de, ben onun daha büyük bir dükkâna sahip olması için para biriktiriyordum.

Scanned by CamScanner

Biz mütevazı bir hayat sürerken, biyolojik gereksiz İstanbul Teknik Üniversitesi'nde İnşaat Mühendisliği okumuş, şu anki ortağıyla birlikte işler yapmış ve sonunda Kaya-Er Ortaklar İnşaat Şirketi'ni kurmuştu. Vural Askaya, hamile sevgilisini bırakıp eğitimine devam etmiş ve başarılı, zengin bir iş adamı olmuştu. Alkışı hak ediyordu.

Onun hakkında merak ettiğim tek şey, neden yıllar sonra benim hayatımı zehirlemek istediğiydi. Ona sormuyordum. Çünkü umursadığımı düşünmesini istemiyordum. Onu hiçbir şekilde umursamıyordum. O benim hayatımda yoktu. Bundan önce olmadığı gibi, bundan sonra da olmayacaktı.

Sadece bir süreliğine, onun iğrenç parasının satın aldığı evde, bana ayrılan bir odada kalacaktım. Sonra ait olduğum yere geri dönecek ve ait olduğum hayata devam edecektim.

Ben bu şehre ait değildim. Burada bulutlar kusuyor, güneş sürekli arkasını dönüyor, ağaçlar felaketi haber veren çığlıklar atıyordu. Her yeni güne mutsuz uyandığım için, tüm bunları bana bilinçaltım düşündürüyor da olabilirdi ama edebiyat aşkına! Bu şehri güzel yapan tek şey, kendini korsan sanan bir adamdı. O da buraya ait değildi zaten. Ruhu başka bir yerdeydi, bedeni buraya hapsedilmişti. Tıpkı benim gibi...

Bu arada ben kim miyim?

Ben on yedi yaşına kadar annesiyle yaşayan, günlerini annesinin ve diğer herkesin tanımıyla düzgün, terbiyeli, akıllı arkadaş çevresiyle geçiren, notları hep yüksek–nam-ı diğer inek öğrenci modeli–olan, şimdi hiç tanımadığı biyolojik babasıyla yaşamak zorunda olduğu için hayattan

Scanned by CamScanner

nefret eden zavallı Kayla. İsmimin garip olmasına bakmayın. Annem mitolojiye meraklı olduğundan bana saf, katıksız, masum anlamına gelen bu Yunan kökenli ismi vermiş. Yoksa her değişik isimli gibi bir göbek adım var. *Derin*. Ama çoğu kişi bilmez bunu. En yakın arkadaşım Neşe, annem ve büyükannem dışında. Biyolojik adam bile bilmiyor mesela.

Büyükannem demişken... Annemden sonra tek akrabam o. Annemin evlilik dışı hamile kalması, tüm akrabalarımızın bize hastalıklıymışız gibi bakmasına sebep olmuş. Annem birkaç yıl buna tahammül etmiş ama artık hiçbiriyle görüşmüyoruz. Bayramlarda bile. Büyükannem de artık çok yaşlı olduğu ve köydeki evinden vazgeçemediği için, onu da pek sık göremiyoruz. Ama en geç iki haftada bir onu ziyarete giderim. Yani giderdim. Bu şehre hapsedilmeden önce.

İsminin anlamı saf, katıksız, kötülükten uzak, masum olan ben, beni sıradan ama her gününü zevk alarak yaşadığım hayatımdan koparıp, sıkıcılığa ve nefrete boğan o adamdan intikam almak için türlü senaryolar düşünüyordum.

Ve işin eğlenceli kısmı, bunu düşünürken siyah ve gayet havalı duran saçları şapkasının altında uçuşan, kaşları çatık ve bakışları çok seksi olan, iki kulağı da küpeli, köpeğiyle ilgilenen çocuğa bakıyor olmamdı. En ufak bir şeyde öfkesini kontrol edemeyip birine yumruğunu indirecek gibi gözüken çocuğun etrafında, köpeğiyle oynayan küçük çocuklar vardı.

Onun gibi birini bulana dek planım bekleyecekti. En azından artık bir planım vardı. Eğer bir amacım olmazsa,

Scanned by CamScanner

burada geçecek mahkûmiyet günleri geçmezdi. O yüzden bir şeyler yapmak zorundaydım. Kendimi oyalamak için bir oyuna ihtiyacım vardı ve bu oyunun biyolojik gereksizin canını sıkacak bir oyun olmasını istiyordum.

Derslerime, arkadaş çevreme çok önem veren biyolojik gereksize derslerimle bir tekme vuramıyorsam–çünkü anneme bunun için söz vermiştim–arkadaş çevremle vuracaktım.

Gözlerimi alamadığım şu çocuk kadar iyisini, havalısını, daha doğrusu onun kadar kötü gözüken birini bulabilir miydim bilmiyordum ama şansımı kötü çocuklardan yana kullanmaya çoktan karar vermiştim.

Kötü çocuklarla takılan masum kızına 'merhaba' demeye hazır olsan iyi olur, biyolojik gereksiz babam.

Kendi kendime başlattığım savaştan sonra, köpekli ve tehlikeli çocuklardan uzak durarak dışarıda biraz daha vakit geçirdim. Eve geri döndüğümde, iki katlı yapıya dil çıkarıp ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemek isteyen şımarık yanımı bastırmak zorunda kaldım. Bu evde kalmak istemiyordum! O adam evde değil de işte olduğu zamanlar burası biraz daha katlanılabilir oluyordu, ama evde olduğu zamanlar boğuluyordum. Baba-kız ilişkimizi geliştirmeye çalışma başlığı altında bana işkence ediyordu. Aynı odayı paylaşmak, umurumda olmayan filmleri izlemek, birlikte bir şeyler yemek, bu işkence yöntemleri listesinde ilk sıradaydılar.

Bana ait anahtarla kapıyı açarken, onunla karşılaşmadan önce en azından birkaç dakikam olması için dua ediyordum. Ama onu hemen karşımda bulunca ne kadar şanssız olduğumu bir kez daha hatırladım. Yuvarlak yaka, bordo

Scanned by CamScanner

rengindeki kazağının kollarını dirseklerine kadar çekmiş, adam duvara yaslanmış içeri girmemi seyrediyordu. Ona baktığım üç saniye içinde annemin bu adama neden âşık olduğunu bir kez daha anlamıştım. Ruhu öküz gibi olan bir adama katlanmasının sebebi, dışarıya sergilediği kusursuza yakın bir fizik, cam gibi gözler, belirgin yüz hatları ve karizmatiklikti. Annemi görüntüsüyle kandırmış olduğunu kabul etmek canımı sıksa da, oldukça yakışıklı göründüğü bir gerçekti. Bir reklam şirketiyle anlaşıp, pahalı bir takımı üstünde sergileyebilirdi. Fiziği buna müsaitti.

Çantamı yere bırakıp paltomu çıkardıktan sonra onunla bir daha göz teması kurmadan askıya astım. Yanından geçip gitmeme izin vermeyeceğini bildiğimden, işi uzatmaktan yana değildim. "Telefonunu açmadım, çünkü senden kaçmaya çalıştığımı fark edeceğini düşündüm. Ama anladım ki, konu ben olduğumda düşünme işlevini pek gerçekleştirmiyorsun," dedikten sonra, kendimden emin bir ifadeyle ona baktım ve kollarımı göğsümde bağladım.

Biyolojik adam bir süre yüzüme baktıktan sonra, meydan okumam karşısında iğneleyici bir cevap vermek yerine "Yemekte ne istersin diye sormak için aramıştım. Senden cevap alamayınca kendim seçtim," dedi. Bir hafta boyunca bana böyle davranmış ve ben de şımarıklık yapmış değildim. Bu adam, dengesiz kelimesinin sözlükteki anlamıydı. Belki de meydan okumam ona bir şeyleri düşündürmüştü ve taktik değiştirmişti. Onunla yaşamaya başladığımdan beri, paranoyak düşüncelerin esiri olmuştum. Durup dururken aklıma gelen olasılıklar bana Sevgililer Günü Katliamı'nı izlediğim zamanı hatırlatıyordu. Neşe kahkaha atarak izlese de ben korkmuştum. Birkaç gün boyunca yakışıklı olan her erkeğin ceketinin iç

Scanned by CamScanner

tarafında balta taşıdığını hayal etmiştim. O günlere geri dönmüş değildim ya da biyolojik babamın ceketinin iç tarafında bir balta olduğunu düşünmüyordum ama Pollyannacılık da yapmıyordum.

Kollarımı çözüp "Aç değilim," dedim ve yürümeye başladım. Omuzlarımdan tutup beni durduğunda, ellerinden kurtulmak için hızla kendimi kendimi geri çektim ama "Yemek yiyeceğiz, küçük hanım," dedi. Bir adım öne atılıp "Bana dokunma lütfen," diye uyardıktan sonra başımı yere eğip salona girdim. O benim için yabancı bir adamdı ve bana dokunmasını istemiyordum. Yadırgaması ya da ne düşündüğü umurumda değildi. Hayatımın hiçbir döneminde yanımda olmayan bir adama güvenemezdim. Onu tanımıyordum. Aynı evde olmamız bile benim için tehlike anlamına geliyordu. Hastalıklı, sapkın biri olabilirdi. Bunları düşünmek bile iğrençti ama ben annemle büyümüş bir kızdım. Hayatımın hiçbir döneminde, bizi koruyacağına inandığım bir erkek olmamıştı. Kendi başımın çaresine bakmak için her ihtimali düşünmek zorundaydım. Bu yüzden kendimi Sevgililer Günü Katliamı'nın içinde sanmam o kadar da yanlış değildi. O filme neden taktığımı bile bilmiyordum ama sanırım başrolündeki adamın yakışıklı olmasıyla biyolojik adamın fiziksel avantajlarını birbiriyle bağdaştırıyordum.

"Pizza, hamburger ve patates sipariş ettim. Genelde bunları tercih ediyordun."

Salonun ortasındaki cam sehpanın üstüne yerleştirilmiş kutulara bir göz gezdirdikten sonra, zebra desenli minderi çekip yere oturdum. Dürüm halinde sarılmış olanı elime alıp "Bunu yememde bir sakınca var mı?"

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

diye sorduğumda ensesini kaşıdı. "Hayır. Tabii ki yiyebilirsin. Hoşlandığını düşünmemiştim. Bir dahaki sefere öyle sipariş veririm," dedi. Düşünceli davranıp yediklerime dikkat etmesini ve onlara göre sipariş vermesini bozup, hevesini kursağında bırakmak amaçlarım arasında değildi. Aslında düşününce, bu iyi bir plandı. Ama o an sadece canım dürüm çekmişti.

Ayakta dikilmeye devam edince ona bakıp, "Sen yemek istiyorsan ben pizza da yerim, sorun değil. İstediğimden sipariş etmişsin," diyerek bir incelik yaptım.

"Hayır," dedikten sonra yere oturdu. Normalde koltuğa otururdu. Sehpanın koltuktan uzakta olduğunu fark edince, "İstersen koltuğa doğru çekebiliriz," diye öneride bulundum. Ama o, önemli değil havası takınarak kendine rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Biyolojik gereksiz, spor yapan kaslı bir adamdı. Yerde rahat oturmaya çalışması komikti. Neyse ki sonunda kendine uygun bir konum buldu ve kıpırdanmayı kesip pizzadan bir dilim aldı.

Onun için aklımdan geçenleri bilse, muhtemelen beni ergen olmakla suçlardı. İntikam planları yapıyordum. Bu ona fiziksel olarak bir zarar vermeyecekti. Muhtemelen kısa süreli can sıkıntısı yaşayacaktı. Çünkü ne kadar ondan intikam almak istesem de, kötü bir çocukla uzun süre vakit geçirebileceğimi sanmıyordum.

Eskişehir'deyken çevrem çok iyiydi. Arkadaşlarımla birlikte sık sık tiyatroya ya da sinemaya giderdik. Okul dışında da hafta sonları mutlaka buluşur ve birlikte sohbet ederek vakit geçirirdik. Düzenli olarak gittiğimiz bir kafemiz vardı. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği iyi yerlerde takılırdık. Bana kalsa daha sakin ve şirin kafeleri

tercih ederdim ama çoğunluğa uyup üniversitelilerin de takıldığı yerlere gidiyordum.

Ve uzak durduğumuz belirli mekânlar vardı. Buralarda takılan çocukları iyi bilirdim. Kavga etmeye meraklı, ceplerinde birbirlerini yaralayabilecek şeyler taşıyan, genelde yıkanmadıklarını düşündüren çocuklar beni korkuturdu. Hayır, uyuşturucu kullanan ve aklı başında olmayan serserilerle kesinlikle vakit geçirmeyecektim. Bu sadece biyolojik gereksize zarar vermez, aynı zamanda annemi de üzerdi. Sahilde gördüğüm çocuk, daha çok ailesine karşı isyankâr olan ve metal müzik dinleyen şu tiplere benziyordu. Hani ukala, her şeyi bildiğini sanan ama aslında dinlediği müziğin verdiği mesajdan bile haberi olmayan içi boş tipler. Biyolojik adamın canını sıkmak için böyle çocuklarla vakit geçirebilirdim. Öğrendiğinde de, 'sen arkadaş çevreme karışamazsın' temalı bir nutuk çekerdim tabii. Blöfüm karşısında daha da kudururdu. Gözlerimi biyolojik adama dikip, o anı hayal ettim. Bir anda keyfim yerine gelmişti.

Sohbet etmiyorduk. Bunun için mutluydum. Konuşmak anlamsız geliyordu.

Ondan uzakta oturuyordum. O da televizyon izliyordu. Pizzadan bir dilimi bana bırakıp hamburgere geçmiş, onu da bitirdikten sonra salatayı yemeye başlamıştı. Televizyonda bir spor karşılaşması vardı ve gözünü ekrandan çok kısa süreli ayırıp, sonra izlemeye geri dönüyordu.

Bir haftadan sonra bu kadar düşünceli olmasının karşılığında nefretimi bir kenara bırakmakta epey zorlandım ama başardım. Sehpanın üstünde biriken çöpleri büyük bir poşete doldurup, sokağın başındaki çöp konteynırına

Scanned by CamScanner

götürdüm. Böylece evde ilk kez bir şeye el sürmüş ve temizliğe yardım etmiş oldum. Bunun çok uzun süreli olmayacağını biliyordum, çünkü ertesi gün kahvaltıda yine en başa, nefret etme sürecine geri dönecektik.

Scanned by CamScanner

2

Yeni konakladığım yerdeki bana ayrılan oda, eski odamdan çok büyük değildi. Annemle kaldığım ev bize büyükbabamdan kalmıştı. Şehir merkezinde bir apartman dairesi ne kadar iyiyse o kadar iyiydi. Büyükbabamın yeni evli kiracıları oraya iyi bakmıştı. Zaten kısa süreli bir kira dönemi olmuştu. Annem kendi hayatını kurma kararı aldığında, ev ona bırakılmıştı. Kiracılar da başka bir şehre taşınma kararı aldığından, oraya taşınmıştık. Şimdiki odamın Eskişehir'dekinden tek pozitif farkı, içinde bana ait bir banyosunun olmasıydı. Bu tarz şeylerin sadece filmlerde olduğunu ve benim başıma gelmeyeceğini düşünürdüm ama gelmişti. Bunun için bu evin mimarına minnet duyuyordum, çünkü o adamla aynı banyoyu kullanmak istemiyordum. Daha önce bir erkekle aynı evi paylaşmamıştım. Bazı şeylere alışabileceğimi sanmıyordum. Neyse ki biyolojik adam biraz düşünceliydi de, evin içinde onu görmek istemeyeceğim şekillerde gezinmiyordu. Dolabının

Scanned by CamScanner

kalite kumaşlara sahip takım elbiselerle dolu olduğunu görebiliyordum. Bunların yanında evde giydiği daha sportif tarzda dikimleri olan yakalı tişörtler ve eşofman altları da bulunuyordu. Stili belliydi ve bir haftadır bu stilin dışına çıktığına şahit olmamıştım.

İki kişilik yatak boyutundaki yeni yatağımın örtüsü, bana enerji vermeye çalışan turuncu renge sahipti. Bu konuda annemin biyolojik adama birkaç kopya verdiğini düşünüyordum, çünkü evin geri kalanını kaplayan modern çizgilerden uzak eşyalara zıt olarak, benim kalacağım oda daha çok bana göre düzenlenmişti. Yatak, gardırop, boy aynası, çalışma masası, kitaplık... Bu arada, hepsine 'büyük' sıfatını eklemek yanlış olmazdı. Korkaklık edip riske girmemiş ve odaya hâkim olan rengi bej olarak seçmişti. Asilik yapıp her şeyi siyaha boyamayı istemeyi düşünmemiş değildim ama burada kalacak olan bendim. Boğulacağım seçimlerden uzak durmalıydım. Odaya can veren turuncu rengindeki yatak örtüsü dışında her şey soluktu.

Bana ait olan banyodan bornozuma sarılmış bir şekilde çıkıp, bir kez daha odaya göz gezdirdim ve tatmin olmayarak dolabın önüne yürüdüm. Çiçek desenli iç çamaşırlarımı çabucak giydikten sonra, annemle küçük bir butikten aldığımız kırmızı kazağımı üzerime geçirdim. Dolaptan genelde çok tercih etmediğim kot pantolonlardan birini alıp, bacaklarımdan yukarı sıyırdıktan sonra fermuarını çekip düğmesini iliklediim. Çantama bir defter attıktan ve soluk cildime biraz renk verdikten sonra okula gitmek için odadan çıkıp merdivenleri indim. Mutfaktan gelen sesleri duymazdan gelerek ilerlemeyi düşündüm ama otoritenin sesi beni olduğum yere çiviledi.

Scanned by CamScanner

"Kahvaltı yapmadan okula gidemezsin."

Gözlerimi devirdikten sonra bedenimi mutfak kapısına doğru döndürdüm. Tezgâhın önünde durmuş elinde bir tavayla bana bakan adama, bilmiş bir hava takınarak cevap vermeyi seçtim. "Beni tanımadığın için sana açıklama yapıyorum. Ben bu saatte yemek yemem."

Kapıya doğru dönmek üzereyken, "Kahvaltı şart. Yapmadan evden ayrılamazsın," dedi. Farklı bir dilde konuşuyormuşum gibi hissettiriyordu. Ona kahvaltı yapamayacağımı söylüyordum ve o beni kahvaltı yapmaya zorluyordu.

"Hayatımı zehir etmek için fazla zahmete giriyorsun," dedikten sonra mutfak kapısına yaslandım. Biyolojik gereksiz masayı donatmıştı. Kahvaltılık malzemeleri masaya dizme işinde bir ustaydı. Onun haricinde genelde dışarıdan yemek sipariş ediyordu. Ben yemek yapmayı biraz bilsem de yapmıyordum. Açıkçası bu evde elimi hiçbir şeye sürmek içimden gelmiyordu.

Kendini gerçekten babam sanıp beni önemsiyor numarası yapan adam, elindeki tavayı masanın ortasına yerleştirdi. Üniversitede tiyatro kulübüne üye olduğunu düşünüyordum. Gerçekten yemek yememi önemsiyor gibi gözüküyordu ama işin aslı bana eziyet etmek hoşuna gidiyordu. Bunu kanıtlamak için "Ben bu saatte yiyemem," dedim.

Biyolojik gereksiz beni şaşırtmadı ve "Yemezsen okula gidemezsin. Ben de işe gidemem. Zarara gireriz. Her şey kahvaltı yüzünden olur," dedi.

Ne korktum ama! Anneme verdiğim *Derslerimi bozmayacağım!* sözü olmasa, ben ona yapacağımı bilirdim.

Scanned by CamScanner

"Okulda karnım acıktığında bir şeyler yiyebilecek yaştayım," dediğimde, beni eskitme görünümü verilmiş çamdan yapılma sandalyeye oturttu. Hazırladığı kahvaltı tabağını önüme bıraktıktan sonra karşıma geçti. Masanın diğer tarafındaki sürahiyi eline alıp, bardağa portakal suyu doldururken, "Beni yemeye zorlayamazsın," dedim.

"Evet, zorlarım. O tost bitecek," diyerek karşıma oturdu. Ellerimi masanın altından çıkarmadan, önce tosta sonra ona baktım. "Zehir yok önünde," dediğinde kendi tostundan bir ısırık almıştı bile. Üzerindeki açık renk gömlek onu iyi biri gibi gösterebilirdi, hatta çok para yatırdığına emin olduğum gömleğinin melek kanadı çıkarma işlevi bile olabilirdi, ama gerçeği göremeyecek kadar kör değildim.

"Yiyemem. Karnım aç değil," dedim kaşlarımı çatarak. O beni bu şehre zorla getirmişti. Her istediğini yaptıracağını sanan kötü bir ebeveyn bozuntusuydu. Tostu zorlayarak yiyebileceğimi biliyordum, ama sırf o istiyor diye bunu yapamazdım.

Kendi tostundan yeni bir ısırık aldıktan sonra tabağımı işaret etti. "Ne zaman yersen, o zaman okula gidersin. Ve bugün o okula gideceksin!" dedi itiraz istemez bir tonda.

Ona ölümcül bakışlar atarken, bir elimi masanın altından çıkarıp tostu aldım. Bir ısırık alıp yaklaşık beş dakika ağzımda çevirince, kolundaki İtalyan marka saate bakıp "Seni okula ben bırakacağım. Sonra da işe gideceğim. Geç kalmak istemiyorum," dedi. Tostunun bitmesine onun ısırığıyla bir, benimkiyle dört hamle kalmıştı.

"Öyleyse sen git. Ben bebek değilim."

"Yaş olarak evet, ama davranış olarak aynı düşüncede değiliz."

Scanned by CamScanner

Elimdeki tostu tabağa bırakıp, "Geç kalmak istiyorsan, bekle," dedim. Beni öfkelendiriyordu. Ondan ilgi beklediğimden değil ama bana karşı mahcup olması gerekmez miydi? Tam on altı yılımı onsuz geçirmiştim.

Biyolojik gereksiz ukala bir tavırla, "Görüyorsun ya, beni nasıl da haklı çıkarıyorsun," dedi.

Dişlerimi sıkarak ona baktım. En ufak bir açığımı arıyordu. Ondan nefret etmem için elime nedenler vermek hoşuna gidiyordu sanki. Yemek için cebelleştiğim tostum biter bitmez, hızla masadan kalkıp mutfaktan çıktım. Annemle olsak birlikte masayı toplardık, ama bu adama yardım etmek hiç içimden gelmiyordu. Zaten evde yardımcı bir kadın varmış ama bana rahat işkence etmek için ona bir süre izin vermiş. Bugün gelecekmiş. Onunla okuldan sonra tanışacaktım.

Kahverengi botlarımı ayağıma geçirdiğimde, o hâlâ kabanını giymekle meşguldü.

Evin önündeki siyah Cadillac Escalade'e bakıp, tek kaşımı kaldırdım. "Beni okula bununla götürmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum. Böyle bir arabaya binmem bundan birkaç yıl öncesine kadar sadece hayaldi. Şimdi ise yakışıklı Cadillac, bana sinsice sırıtarak bakıyordu. Bu bir genç kızın en önemli gününde dansa davet edilmesi gibiydi.

"Henüz başka bir arabam yok, kızım."

Kulaklarımın duyduğu şey beni öylesine öfkelendirmişti ki, "Bana *kızım* deme!" diye kükredim. Bu bir anda olmuştu. Kahvaltıda gerilmiştim ama böyle patlamayı beklemiyordum. Kırmızı çizgiyi aşmıştı. Dişlerini sıktığını gerginleşen yüz hatlarından anlasam da geri adım

Scanned by CamScanner

atmadım. Onu bu konuda uyarmıştım; beni evimin önünden aldığı gün, arabada.

"Nasılsın?"

"Daha kötüsü olamazdı. Tek bir şey söyleyeceğim. Bana sakın o ebeveyn çocuk arasında geçen laflarla seslenme. Aramızda bir bağ yokmuş gibi ismimle hitap etmen en iyisi. Başka bir şey konuşmak istemiyorum."

Bana kızım falan demeyecekti. İstemiyordum. Beni burada zorla tutan biri olarak bunu söylemeye hakkı yoktu.

Ben öfkemi kontrol etmeye çalışırken, biyolojik haddini bilmez gereksiz "Taksiyle mi gidelim? Bin şu arabaya!" deyip, yüzüme bakmadan arabaya bindi.

Aslında taksi fikri müthişti. Bu gösterişli arabayla gitmektense, taksiyle gitmeyi tercih ederdim. Ama bunu tartışamayacak durumdaydım. Şişinerek arabaya bindiğimde radyoyu açıp arabayı çalıştırdı. Neyse ki radyoyu açmıştı da, ikimizi de zor duruma sokmuyordu. Jazz, ruhumun derinliklerine ulaşıp beni sakinleştirirken, Cadillac'ın kahve köpüğü rengindeki deri koltuğunun başlığına kafamı koydum ve yolu izledim.

Yeni okulum, bu zamana kadar süregelen eğitim hayatımda bir yenilikti. O gereksiz, beni özel bir okula kayıt ettirmişti. Üstelik bana hiç sormadan. Ben, benim gibi sıradan öğrencilerin gittiği devlet okullarında gayet mutluydum ve özel okulu hiçbir zaman düşünmemiştim. Burs kazandığım halde.

Okulun adını takip ettiğim tabelalar sıklaştığında ve sonunda okul bahçesini çevreleyen duvarı gördüğümde,

Scanned by CamScanner

"Burada indirsen olur. Arabayı kapıya kadar götürmene gerek yok," dedim.

Biyolojik adam, bana ters bir bakış atıp sürmeye devam etti. Beni tam anlamıyla sinir ediyordu. Gösteriş yapmak istemediğimi neden anlamıyordu acaba?

Okulun kapısının önünde durunca kemerimi çözdüm. Çantamı omzuma takıp, "Çıkışa gelmeyecek kadar meşgul olmanı umuyorum," diyerek arabadan indim ve "Ararım," dediğini duymazdan gelerek okulun içine doğru ilerledim. Kimsenin benim o arabadan indiğimi görmemesini dilerdim ama maalesef birkaç kişinin meraklı gözleri üzerimdeydi. Ve hemen arkamdaki hâlâ gitmemekte ısrar eden arabada.

Hiç arkama dönmeden okulun bahçesinden içeri girdiğimde, nihayet arabayı çalıştırdığını duydum. Yeni okulum dört katlı ve büyük kare camları olan bir yapıdan ibaretti. Kreşi andıran rengârenk okullardan biri değildi. Genelde cam ve beyaz binadan oluşuyordu. Pencere kenarlarında tahminimce dört parmak genişliğinde bordo renginde şeritler vardı. Okul kapısına ulaşmak için de yaklaşık olarak on beş basamak çıkmak zorundaydım. Kapı büyüktü. Oldukça büyük. Aynı bordo şerit kapının etrafında da bulunuyordu. *Atahan Koleji*. Kimseye aldırmadan kapıdan içeri girip, sezgilerime güvenerek ilk koridora döndüm. Müdür odasının buralarda bir yerde olmasını umarak ilerledim. İçerisinin dışarıdan pek farkı yoktu. Duvarlar bordo ve beyaz renge boyanmıştı. Bu asilliğe karşı yalnızca panolar renkliydi.

"Hey, yeni. Buraya! "

Scanned by CamScanner

Arkamdan seslenen çocuğa dönüp ters ters baktım. "Müdür odasını aramıyor musun?" diye sordu bana doğru gelirken.

O gereksiz adama sinirlendiğim için hâlâ agresif olduğumu fark edince, derin bir nefes aldım ve sonra "Evet," dedim.

"Burada," diye bir kapıyı gösterince ona doğru ilerledim. Nasıl görmemiştim? Eğer bana kötü bir şaka yapıyorsa, ilk günden başımı belaya sokabilirdim.

Gösterdiği kapıya bakınca doğru söylediğini anladım. Kapının önünden geçmiştim ama fark etmemiştim.

Kıvırcık saçları ve tatlı yüzüyle şu çok ünlü erkek grubunun üyelerinden birine benzeyen çocuğa baktım. Tamam, aslında o kadar da benzemiyordu, sadece ben kıvırcık ve tatlı olan herkesi ona benzetmeye çalışıyordum. Her neyse işte, bana yardımcı olan çocuğa gülümseyip "Teşekkür ederim," dedikten sonra kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Kaç yaşında olduğunu kestiremediğim ama genç ve dinç gözüken adamın müdür olduğuna inanamayarak "Ben..." dedim ve yerimde sallanmaya başladım. Kendimi tanımlayacak o kadar çok kelime vardı ki, hangisini seçeceğime karar veremiyordum. Son zamanlarda çok sitemliydim. Biyolojik babasının yanına yerleştirilmiş psikolojisi bozuk kız desem, yakışıklı müdürün yüzü kim bilir ne hal alırdı!

"Yeni öğrenci."

Benim yerime cümlemi tanımlayan genç adam, yüzüne nefes kesen bir gülümseme yerleştirdikten sonra

Scanned by CamScanner

başını eğdi ve elindeki dosyayı karıştırıp "Kayla Askaya," dedi. İsmimi öğrendikten sonra bana bakıp gülümsedi.

Biyolojik adamın soyadını taşımaktan hiç hoşlanmasam da, doğduğum zaman annemin ricasıyla onun soyadını almıştım. Annemin anlam veremediğim huyları vardı. Nazlı Salman'ın kızı Kayla Salman da olabilirdim, ama maalesef öyle değildi.

Müdüre gülümseyerek, "Evet. Şey, hangi sınıfta olduğumu öğrenmek için geldim," dedim.

"Ders zili birazdan çalar. Seninle sonra sohbet ederiz, Kayla. Sınıfın ikinci katta. Eşit ağırlıkta okuyorsun. Sınıf E5 ve bu da ders programın. Ben de okul müdürü Önder Atahan," dedi kâğıdı uzatarak. Ona yaklaşıp ders programımı elime aldığımda zil çalmaya başlamıştı bile. Zengin, genç, kibar ve eğitimli olmak böyle oluyordu herhalde. Baş döndürücü!

"Teşekkür ederim."

"Bulabilirsin değil mi?"

"Evet," diye geçiştirerek odadan çıktım. Kıvırcık saçlı çocuğu duvara yaslanmış beni beklerken bulunca bir an dursam da, sonra aldırmadan yürümeye başladım. Ne tür biri olduğunu bilmiyordum. Yenilere takıntılı bir sapık olabilirdi. Zengin çocuklarının anlam veremediğim oyunları vardı. Hiçbirine bulaşmamak en iyisiydi.

Kıvırcık çocuk bana yetişip, "Sınıfın ne?" diye sordu elimdeki kâğıda bakmaya çalışarak.

"E5 gibi bir şey," deyip ona bakmadan yürümeye devam ettim. E5 ne, onu bile bilmiyordum. Sınıflara isim

Scanned by CamScanner

takmışlardı herhalde. Özel okul saçmalıkları diye düşünerek boş verdim.

"Aynı sınıftayız. Ben, Ömer."

Göz ucuyla elini uzattığını görünce, olduğum yerde durup elini sıktım ve "Kayla," dedim. Elimi çektikten sonra "Şimdi beni sınıfa götürecek misin? Geç kalmak istemiyorum," diyerek bekledim. Bir an, sınıfı ararken okulun içinde kaybolma fikri o kadar da hoş gözükmemişti.

Adının Ömer olduğunu öğrendiğim çocuk, gamzelerini gösterip "Tabii," diyerek bana gideceğimiz yönü işaret edince, üzerimde dolanan birkaç bakışa aldırmadan onu takip ettim. Yeni okulun korkuttuğu öğrencilerden değildim. Tamam, belki burası benim gitmeye alışkın olduğum okullardan biri olsaydı heyecan yapabilirdim, ama bu özel okuldaki kimseyle doğru düzgün takılmayı ve buraya alışmayı düşünmediğimden heyecan yapmıyordum.

Merdivenlerden çıkıp hemen durunca, önümdeki kapıya baktım. Üstündeki tabelada E5 yazıyordu. Ben bugün gerçekten kördüm anlaşılan. İçeri girmeden önce Ömer'i kolundan tutup "Baksana, herkesin belli bir yeri falan var mı? İlk günden biriyle kavga etmek istemiyorum," dedim. Lise üçüncü sınıftaydık ama hâlâ böyle ergenlikler yaşanabiliyordu. Buna eski sınıfımda şahit olmuştum. Ve bugünlerde gerçekten aşırı ergenlik kaldıramayacak kadar ergendim. Öfkemi kontrol etme durumu söz konusu değildi. Biri bana dokunsa, anında pençelerimi çıkarıp onu korkutabileceğimi düşünüyordum. Yeni ev, yeni ebeveyn ve yeni şehrin yan etkileri böyleydi.

Ömer gülümseyerek "Bir yer boş," dedi.

Scanned by CamScanner

O yer senin yanın mı yoksa? demek dilimin ucuna gelse de söylemedim. Tuhaf ama bu kadar yardıma rağmen bana asılıyor gibi gözükmüyordu. Ya çok yardımsever bir çocuktu, ya da iyi rol yapıyordu. Sınıftan içeri girdiğimizde bir sessizlik olunca gözlerimi devirerek "Hadi ama," diye mırıldandım.

"Yeni öğrenci bizim sınıfta gençler!" diye beni takdim ederken, ters ters baktığımı fark etti ve omuzlarını silkip "Bakma öyle. Yeni öğrenciden herkesin haberi vardı," dedi.

Buna pek inanmasam da "Her neyse," diyerek geçiştirdim.

"İsmi..."

"Kayla. Memnun oldum. Oturabileceğim bir yer varmış sanırım," diyerek bir elim havada tüm sınıfı selamlarken gülümsemeye çalıştım. Birkaç çocuk sırıtarak yanını gösteriyordu. Bu komik olsa da, ilk günden sürtük damgası yiyen kız olmak istemiyordum.

Benim gibi sarışın ama saçları daha gür ve düzgün olan bir kız gelip koluma girdi ve "Tek boş yer benim yanım. İyi anlaşacağımıza inanıyorum. Ben Cansu," diyerek kendini tanıttı.

İlk dakikadan bu kadar yakın olması tuhaftı. Gerilmiştim ama soğuk gözükmemek için gülümseyerek yanında yürümeye başladım. "Memnun oldum," diye fısıldarken, sınıf eski uğultusuna geri dönmüştü. İşte bu daha iyiydi.

Cansu'nun götürdüğü sırada boş yere oturmadan önce, çantamı kolumdan çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Paltomu çıkarınca, Cansu elimden alıp askıya astı. Ona göz ucuyla baktığımda, vücut hatlarının ne kadar kıvrımlı

Scanned by CamScanner

olduğunu gördüm. Benden bir karış kadar uzundu. Bu fark onun bacaklarını daha uzun ve biçimli yapıyordu. Yüzünü bana döndüğünde, onu izlemenin verdiği utançla başımı önüme eğdim.

Askıların olduğu tarafa oturduktan sonra defterinin sayfalarını karıştırdı. Aynı zamanda konuşmaya başladı. "Kimseye aldırma. Şu an tüm kızlar senin hakkında konuşuyor. Erkekler de öyle. Zamanla alışırlar."

Sınıfa bir göz gezdirip Cansu'ya döndüm. "Sorun değil. Aldırmıyorum," diyerek yanına yerleştim.

Hayatımdaki yeniler arasına 'yeni sıra arkadaşı' da eklenmişti. Okul hayatım boyunca tek bir sıra arkadaşım olmuştu. Doğduğumdan beri arkadaşım olan Neşe. Sınıf listesinde bile isimlerimiz peş peşe olurdu.

Kayla Askaya?

Burada!

Neşe Toprak?

Her zaman buradayım!

"Biraz sessiz bir tip misin? Yanlış anlama, kötü bir anlamda söylemedim."

Cansu beni hatıralardan koparıp içinde bulunduğum sınıf ortamına çektiğinde, ona bakıp omuz silktim. "Kolay alışamam. Yanlış anlama ama buraya alışmaya niyetim yok zaten," dedikten sonra defterimi çıkardım ve herhangi bir sayfayı açtım.

"Sorunlar seziyorum ama alışırsın. Okulumuz filmlerdekini aratmaz."

Scanned by CamScanner

Ne demek istediğini tam anlamasam da, öğretmen sınıfa girince boş verdim. Benim bildiğim, filmlerdeki okullar hiç okul gibi olmazdı. Öğrencilerin yalaka ya da serseri olduğu, ders işlenmeyen yerlerdi. Burası eğer öyleyse... İmkânı yok. Okula çok önem veren o adam, beni öyle bir okula asla kayıt ettirmez. Başka filmleri düşünmeye başladığım sırada ismimi duyunca, bakışlarımı öğretmene çevirdim. Gözlerimi devirip ayağa kalktım ve kendimi tanıttım.

"İsmim Kayla. Eskişehir'den geliyorum. Yakında geri döneceğim. Bu kadar," deyip sırama geri oturdum. Kısa ve öz.

Cansu "Geri mi döneceksin?" diye fısıldarken, öğretmen ismimin anlamını sordu. Bu sefer yerimden kalkmadan "Bilmiyorum. Yunan kökenli," dedim çabucak. Bu sıralar ismimin anlamını hatırlamasam, her şey benim için daha kolay olacaktı.

Benden vazgeçmeyeceğine inandığım öğretmen, "Derslerine göz gezdirdim. Mükemmel. Edebiyat kulübünde olmak istersen beni bul," deyince, gülümseyerek başımı eğdim. *Hayır, almayayım.* Burayı güzel gösterecek, beni buraya bağlayacak hiçbir şeyi istemiyordum.

"Geri dönme olayın ne?" diye Cansu tekrar sordu.

"Burada zorla tutuluyorum desem," dedim gülümseyerek. Bana anlamayan bakışlar atınca, "Sonra anlatırım," diyerek geçiştirdim.

İlk günden derse giriş yapmıştık, çünkü yarıyıl tatilinden yeni çıkmıştık. Senenin başı bile değildi. Herkesin ders dinlemesi bana oldukça tuhaf gelmişti. Çünkü geldiğim okulda, mutlaka dersi kaynatmaya çalışan birileri

Scanned by CamScanner

olurdu. Ya da konuşan, dedikodu yapan kızlar. Anlaşılan burada herkes ya gerçekten ders dinliyor, ya da ders dinleme numarası yapıyordu. Hiçbirini kendime rakip görmediğimden benim için sorun yoktu. *Tek rakibim kendimim* prensibiyle yaşıyordum. Her sene için hedeflediğim bir ortalama vardı ve onu geçmek için kendimle mücadele ediyordum. Diğerlerinin başarısı hiçbir zaman beni ilgilendirmemişti. Bu yıl da öyle olacaktı.

Teneffüs zili çaldığında–her ne kadar sıramda pinekle-mek istesem de–Cansu'nun ısrarıyla sınıftan dışarı çıkıp, daha çok kişinin bakışlarına maruz kaldım. Merdivenleri inerken, bunun kaç gün süreceğini kafamda tartmaya çalışıyordum. Yeni sıra arkadaşım–soyadının Parlak olduğunu öğrendiğim ve ona çok yakıştırdığım Cansu–beni okulun planıyla ilgili bilgilendiriyordu. Tuvaletler nerede, kantin nerede, öğretmenler odası nerede, kütüphane nerede gibi. Cansu sayesinde, okul hakkında biraz bilgi sahibi olmuştum.

Giriş katına indiğimizde, yanağımı kaşırken aklıma gelen soruyu sormaya karar verdim. "Baksana, yeni öğrenci geldiğini hep daha önceden bilir misiniz siz?"

Gülümseyerek "Evet. İsmin sen gelmeden birkaç gün önce okulda yayıldı zaten. Şu görmüş olduğun pano bunun sebebi. Biz bir hafta önce, arada bir okula gelen öğrenciler olarak ismini gördük ya da duyduk," dedi.

Eliyle gösterdiği yere baktım. Turuncu panoda asılı kâğıtlar vardı ama yeni öğrencilerinin isimlerini neden sergiliyorlardı ki?

"Bu saçmalığın amacı ne?"

Scanned by CamScanner

Tekrar gülümseyerek "Öyle işte. Sınıf listeleri yenileniyor," dedi.

Yani bu demek oluyordu ki, Ömer benim adımı da, hangi sınıfta olduğumu da biliyordu ama bilmezden gelmişti. Harika! Sabah sabah oyuna gelmiştim. Yine de ona kızamıyordum. Tatlı bir çocuktu ve bana yardımcı olmuştu.

Bahçeye çıkınca, belirli aralıkla yerleştirilmiş çardaklardan en yakın olanına yöneldim. Ancak Cansu koluma girip, "Orası olmaz," diye beni uyardı.

"Neden? Çardağın sahibi mi var?" diye sordum. Gençlik dizilerinde bu tür sahnelere rastladığımda, kahkaha atarak kavga sahnesini beklemeye başlardım. Bir gün başıma geleceği hiç aklıma gelmemişti. Daha da önemlisi, kavga etmeye hazır mıydım? Cansu beni bu soruya cevap vermekten kurtardı. Kolumdan çekerek, hemen karşısındaki çardaklardan birine yöneltti.

Çardağa girip oturana kadar ondan cevap alamadım. Sonunda "Dedim ya, filmlerdeki gibi bir okul diye. Herkesin grupları var. O çardak da bize ait değil," dedi.

"Biz derken?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. En nefret ettiğim şey statülerdi ve ben, haberim olmadan bir sınıfa sokulmuştum anlaşılan. Tepkim, yeni sıra arkadaşımın omuzlarının düşmesine sebep olunca biraz üzüldüm. İyi bir kızdı. Sanırım hiç yakın arkadaşı yoktu, çünkü benimle takılmayı tercih etmişti. Ona daha iyi davranmak gerektiğini hatırlattım kendime.

"Onlardan olduğunu sanmıyorum." Biraz önce oturmak için yöneldiğim çardağı gösterip, "Burslular bizimle aynı yerde oturmaz. Benim için sorun yok. Ama iki tarafta da sorunlu tipler var," dedi.

Scanned by CamScanner

Söylediği şeye karşı ilgimi o yöne verdim. Burslu ayrımı yapılıyordu demek! Cansu sayesinde, daha ilk günden okul hakkında birçok bilgi edinmiştim. Ve öğrendiklerimden yaptığım çıkarım; burada olmaktan mutlu değildim. Burası benim aksime tam Neşe'ye göre bir okuldu. Giydikleriyle sokak tarzını anımsatan insanların oturduğu çardakta gözümü gezdirdim. Kendi halinde oturup gülüşen yüzler arasında gözlerim birinin üzerinde gidip geldiğinde "Hadi canım!" diyerek sesimi yükselttim.

"Ne oldu?"

Heyecanla Cansu'ya dönüp, "Bak, beni burada bekle. Ya da sen bilirsin, istersen sınıfta da görüşebiliriz. Sana sonra anlatacağım. Şimdi izninle," diyerek yerimden fırladım. Cansu "Nereye?" diye bağırırken, ona aldırmadan köpekli, havalı kötü çocuğuma doğru gülümseyerek ilerledim.

Evet.

Benim kötü çocuğum.

Kumral ince saçlarının uçları dalgalı olan çocuğun yanında dikilip "Selam," dedim. Karşılıklı oturan gruptakilerin gözleri tek tek bana çevrilirken, bir tanesinin hiç ilgisini çekmişe benzemiyordum. Tarzları o kadar da fena değildi. Yırtık kot pantolonları hiçbir zaman tercih etmemiştim ama bazı kızlar üzerinde iyi taşıyordu. Kendimle kıyaslama yapmam çok saçma olurdu. Benim zaten en fazla üç tane pantolonum vardı. Ben elbise kızıydım. Bana yabani gözlerle bakan insanlara odaklanıp, "İsmim, Kayla. Okula yeni kaydoldum," dedim. Bana Ömer'i anımsatan ama Ömer'den daha güçlü gözüken çocuk elini uzatıp "Bora," dediğinde biraz gevşedim ve uzattığı eli sıktım.

Scanned by CamScanner

"Memnun oldum," diye mırıldandım, içlerinden en azından bir tanesinin sıcakkanlı olmasının verdiği rahatlamayla.

Bora oturduğu yerde sağa doğru kayarken "Burslu musun?" diye sordu. Benim için ayırdığı yere otururken, benim gibi sarışın olan kız lafa atlayarak "Koca bir Escalade'den indi," dedi. Kızın soğuk bakışlarından pek dost canlısı olmadığını düşündüm. "Benim değil," diye açıkladığımda, kız bu sefer de "Yaa, babanın. Ne büyük fark ama!" diye çıkıştı. Tanımadığım bir kızla 'o benim babam değil' tartışmasına girmek hiç mantıklı değildi ama bir an bunu istedim. Beni durduran bir şey olmasaydı, bunu yapabilirdim de. Yanında oturduğu siyah saçlı çocuk, başını kaldırmaya zahmet etmeden göz ucuyla ona bakınca kız omuzlarını düşürdü. Sevgililer miydi?

"Her neyse, ben zengin değilim. Bu zamana kadar hiç öyle olmadım en azından. Merak ettiğiniz buysa eğer."

Grubun en dost canlısı olan Bora omuzlarını silkip "Suzan çok yabanidir, aldırma," dedi. Adının Suzan olduğunu öğrendiğim sarışın kız, Bora'nın bacağına bir tekme atınca, çocuk öfkelenerek öne doğru eğildi. Tam ağzını açmak üzereydi ki, bir anda durdu. Gruptaki havanın birden değişmesine sebep olan şey, siyah saçlı çocuğun keskin bakışlarını onlara yöneltmesi olmuştu. Otoritesini hissetmemek için duygu eksikliği problemi yaşamak gerekirdi.

"Ne zamandan beri kendi içimizde kavga eder olduk?" diye bir soru dudaklarından dökülürken, gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. İlk kez duyduğum ses, bende tarif edemediğim bir duygu karmaşası yaratmıştı. Bunu daha önce yaşamamıştım. Onu ilk gördüğüm andan beri aklımdaydı ama sadece şapkası ve köpeğiyle hatırladığım

Scanned by CamScanner

bir çocuktu. Sesinin nasıl olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bakışlarını bir anlığına bile bana çevirmedi. Kahverengi gözlerini tekrardan bahçe kapısına doğru çevirdiğinde Bora arkasına yaslandı. Suzan da oturduğu yere iyice sindi. Gergin havayı hissediyordum ama onunla konuşmak isteyen yanım ağır basıyordu. Beni fark etmesini istiyordum. Görmezden gelmesi gurur kırıcı ve sinir bozucuydu.

"Seni gördüm. Sahilde. Köpeğinle."

İlk performansım hayranlık uyandırıcıydı. İki kelimeyi aşmayan cümleler kurmak büyük alkış gerektirirdi ne de olsa! Sesini tekrar duymak için can attığım çocuk bana bakmaya tenezzül etmeden "Satılık değil," dediğinde, onu istemediğimi belli eden bir homurtu çıkardım.

"Köpeğini istemiyorum," derken aynı homurtunun devamı kendini kelimelere baskı yaparak hissettirince, çocuk kaşlarını çatarak bana baktı. İlgisini çekmeyi başarmıştım sonunda. Berbat bir durumda olduğumu hissetsem de başarmıştım. Sesimin iğrenir gibi çıkmasıyla ilgisini çektiğim çocuğa gülümsemeye çalışarak "Eminim çok tatlı bir köpektir ama ben köpeklerden korkarım. Yani o yüzden bana hiç de tatlı gelmiyor," dedim çabucak. Beynim yine saçmaladığımı idrak edince, artık bana sorunluymuşum gibi bakan çocuğa biraz daha gülümseye çalışıp "Ama eminim diğer herkes için çok tatlı bir köpektir," deyip çenemi kapadım.

Ağır hareketlerle ayağa kalktı. Pantolonu hiç de belinden düşecek gibi durmuyordu–aksine, bacaklarını sarmak için özel olarak tasarlanmış gibiydi–ama o yine de kemer yerlerinden tutup yukarı çekti ve sonra bana doğru eğildi.

Scanned by CamScanner

Nefes almayı kesip onu izledim. Kokusu... Hımm... Sigara. Çok yoğun sigara ve bunun yanında çok huzur veren başka bir şey.

"Her... Neyse..." diye tek tek kelimelere vurgu yaptıktan sonra–böyle yaparak, bana aptal olduğumu hissettirmişti–arkasını dönüp çardaktan çıktı. Tabii diğerleri de onu takip etti.

Tanımlayamadığım koku benden uzaklaşmıştı. Onun gidişini izlerken, Bora kolumu tutunca ona döndüm.

"Bak, bir erkeği böyle etkileyemezsin. Tecrübeyle sabit. Bana güven," dediğinde aptalca kahkaha atıp "Onu etkilemeye çalışmıyorum," dedim ve üstüne bir de gözlerimi devirdim.

Ben kesinlikle duygularını belli edemeyen bir kız değildim. Aksine, duygularından daha fazlası olduğunu düşündüren bir zavallıydım! Bora bana *Aptal mıyım?* der gibi bakınca "Sadece arkadaş olmaya çalışıyorum. Bu grupla takılmak için," diye ağzımın içinde geveledim.

Bora şaşırmıştı. Sanki bir erkeği etkilemeye çalışmam daha normaldi de, arkadaş olmaya çalışmam evrenin en saçma vakasıydı. Yüzünü buruşturup, "Sen bizden değilsin," dedi.

"Neden?" diye atladım hemen. Pes etmeye niyetim yoktu.

"Şu kıyafetlerine bir bak."

Üzerimdekilere bakıp "Beğenmedin mi?" diye sordum. Oysa annemle çok beğenerek almıştık, ama bunu Bora'ya söylemenin garip kaçacağını düşündüm. Bora bu sefer de saf biriymişim gibi bana baktı. "Hayır. Çok güzel

Scanned by CamScanner

ve..." dedikten sonra yüzünü biraz daha buruşturup "... uyumlular," diye ekledi.

Onun üstündeki kıyafetlere göz attım hemen. Siyah bir kot, lacivert bir kazak ve deri ceket. Gayet uyumlu gözüküyordu. Başka bir şey vardı.

"Bu sorun mu?"

"Bak, ne yap biliyor musun? Meriç'e sor. O karar versin. Sen gerçekten biraz tuhafsın," dediğinde zafer kazanmış gibi sırıttım. "Aha! Biliyordum. O, grup lideri değil mi? Tamam. Çok sağ ol. Sonra görüşürüz, Bora," diyerek yerimden fırladım.

Sorun, Suzan gibi yırtık bir kot pantolon giymemem değildi. Sanırım kastettiği şeyi anlamıştım. Kuru kafa ya da bir metal grubunun ismini taşıyan bileklikler takmadığım için onlar gibi olmadığımı düşünüyorlardı. Buna itiraz edemezdim. Hayatımda hiç isteyerek metal müzik dinlememiştim. Ben daha çok şu genç müzik gruplarını dinliyordum ya da Sezen Aksu, MFÖ, Sertap Erener... Ve bunların hiçbiri bana bileğime siyah iplikler takmam gerektirdiğini düşündürmüyordu. İşin aslı ben bileklik takmazdım. Tüm bunlar beni aralarına almada kriter olmamalıydı.

İsmi Meriç'miş.

Kötü bir başlangıç yapmış olsam da, o gruba katılacaktım.

"Kayla!"

Bana seslenen Cansu'yu görünce, onu unuttuğumu fark edip "Özür dilerim," diye karşılık verdim.

Scanned by CamScanner

"Ne oluyor?" diyerek koluma girdiğinde merdivenlerin başındaydık.

"Hiç, onlardan birini tanıyorum. Yani daha önce görmüştüm. Bak, ben şu grup olaylarına katılmam. Onlarla takılırsam senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır. Ben dert etmiyorum ama kuralları yıkman o kadar kolay değil."

"Biliyorum," diye sızlanarak sınıfa girdim.

Birkaç göz hâlâ üzerimde gezinirken, arka sırada oturan bir çocuk kasılarak ayağa kalktı. Uzun boylu, saçları kahverengiye çalan kumral çocuğun yüzünde özgüven vardı. Çocuk bize doğru hareket edince, Cansu homurdandı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken, karşımıza dikilip "Cansu, sıra arkadaşını eziklerle mi tanıştırdın? Bence artık yanında oturmasa iyi olur," dedi.

Cansu sessiz kalınca, iğneleyici ses tonumu kullanarak "Hayır, henüz seninle tanışmadım," dedim. Yeni kayıt olduğumda yeni öğrenci ezikliğimle bu cesaret nereden geliyor sorusunun cevabını biliyordum. Bir haftayı tanımadığım bir adamla aynı evde yaşarak geçirmiştim ve şimdi insan içine çıkmıştım. Herkese saldırabilme potansiyelim vardı. Üstelik biraz önce Suzan'a öfkelenmiştim. Meriç'in bana aptalmışım gibi davranması da sinirlenmeme sebep olmuştu. Bunların hiçbirinde tepki vermemiş, içimde biriktirmiştim ve şu an adeta patlamaya hazır bir bombaydım. Ömer sınıfın içinde kahkaha atarken, kızarıp bozaran çocuğa aldırmadan, Cansu'yu da çekiştirerek yanından geçtim.

Tam sırama oturmak üzereydim ki, sınıfta bir kükreme duyuldu.

Scanned by CamScanner

"Yenisin diye affediyorum!"

Omuzlarımı silkip, "Sen bilirsin," dedim baygın gözlerimle bakarak. Bu bakışların çok sinir bozucu olduğunu biliyordum. En yakın arkadaşım Neşe'nin üzerinde defalarca kullanmıştım. Şimdi o bakışların hedefi olan çocuk bana ölümcül bakışlar atıp sınıftan çıkarken, Ömer'in kahkahası daha da şiddetlenmişti.

"Neden ona cevap vermedin?" diye Cansu'ya sorduğumda "Boş ver," deyip, sıranın altından defterini çıkardı ve boş boş sayfalarını çevirmeye başladı.

Ön sırama oturan Ömer sırıtarak, "Yeni kızımıza bak sen," deyince, ona dönüp "Kim o ukala?" diye sordum.

"Okulun popüler tabakası güzelim."

"Sen hangi tabakadasın?"

"Hem popüler, hem de Süpermen kategorisinde," dedi saçlarını karıştırarak.

Ah, bu çocuğun kıvırcık saçları! Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyip "Özgüveni tavan yapmış," dedim.

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

Evet, biraz şov yapmış olabilirdim ama özgüven konusunda... Hımm... Pekâlâ, biraz olabilir.

"Her neyse. Burslulara 'ezik' diyen biriyle tartışmaktan pişman değilim."

"Bana sorarsan, haklısın, yeni kız. Seni sevdim." Sonra Cansu'ya dönüp "Sen de aldırma," dedi.

Cansu ise sinirli bir şekilde, "Defol, Ömer!" diye söylendi.

Scanned by CamScanner

Bunun üzerine Cansu'ya sokulup, "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye fısıldadım. Cevap vermeyip yüzü kızarınca, inleyerek gözlerimi devirdim. O ucuz beyinliden cidden hoşlanıyordu.

"Sen kimlerle takıldın, yeni?"

"Bana yeni demeyi kesecek misin? Burslu dediğiniz o tayfayla," dedim önce azarlayıp sonra sorusuna cevap vererek.

Ömer azarlamama aldırmadan cevap verdi. "Meriç'in tayfasına bulaşma, yeni. Kimseyi o gruba almaz."

"Onu tanıyor musun?" diye sorarken ilgimi tamamen Ömer'e vermiştim. Meriç demek ki burslu olmasına rağmen tanınan bir çocuktu. Bu da, onun hakkında bilgi alabilirim demek oluyordu.

"Ben herkesi tanırım, fıstık," dedi arkasındaki sıraya yaslanarak. Ö-z-g-ü-v-e-n.

"O zaman, ne yaparlar ne ederler bana anlatıyorsun. Çünkü ben o gruba gireceğim," dedim kollarımı göğsümde bağlayıp. Bu bana güç veriyordu. Annemden öğrenmiştim. Beden diline göre bu hareket, kaçış ve bulunduğu ortamdan sıkılma anlamına da geliyordu gerçi. Ama bunu şimdi düşünmeyecektim.

"Neden? Onlar sigara içer, senin girmekten çekineceğin ortamlarda takılır ve kavga ederler. Hiç onlara benzemiyorsun."

"Uzun hikâye. Sonra anlatırım. Bana yardım edecek misin?" diye sordum hevesle.

Scanned by CamScanner

Bu sırada öğretmen içeri girince, Ömer yerinden kalkarak kulağıma eğildi ve "Karşılıklı anlaşabiliriz, yeni," deyip yanağımdan bir makas aldı.

Ne isteyeceğini kafamda tasarlarken, Cansu'yu omzumla ittirip "Kendine gel artık. Ona ben sataştım. Sen değil," dedim.

Zavallı birinden hoşlandığı için üzülmüştüm. Ona sataşırken, Cansu'nun ondan hoşlandığını bilmiyordum. Bilsem, belki iyice utanmasın diye çenemi kapayabilirdim. Belki!

Ama isminin Meriç olduğunu öğrendiğim o havalı kötü çocuğun bulunduğu gruba ve ona ezik diyen birine cevap vermeseydim, kendi kendimi yerdim herhalde.

Ders biter bitmez onu arayacaktım. Biriyle tanışmak konusunda fazla arsız olabiliyordum. Kesin bir dille reddedilsem bile, kalbim kırılana kadar pes etmiyordum. O yüzden Meriç ile tekrar şansımı deneyecektim.

Ders boyunca onu düşündüm. Midemde su kaynıyormuş gibi hissettiren, hücrelerimi büzüştüren, o soğuk bakışlı çocuk bir an bile aklımdan çıkmadı. Karşısında ne kadar aptal durumuna düştüğüm anları hatırladığım dakikalarda, edebiyat öğretmeninden saklanıp kafamı sıranın altına sokmak istedim. Sınıfta yokmuşum gibi davranırsam görünmez olabilir miydim? En başta emin değildim ama bu işe yaradı. Şanslıydım, çünkü edebiyat öğretmenimiz tahtaya bir şeyler yazıp durdu. Herkes arkasına yaslanmış onu dinliyordu. Tahtaya yazdıklarını bize yazılı olarak dağıtacağını sonradan öğrendim.

Ders boyu sabretsem bile, teneffüste Meriç'i göremeyecektim. Bu arada, benim Meriç'i düşünmeyi azıcık ertelediğim zamanlarda Cansu ile biraz sohbet etme şansımız

Scanned by CamScanner

oldu. O ukala çocuğun tepkisinden sonra kendini biraz toparlamıştı. Anladığım kadarıyla platonik âşıktı. Cansu beğenilmeyecek bir kız da değildi. Oldukça güzeldi. Göz kamaştırıcı derler ya, öyleydi işte. Şu beğendiği çocuk ise benim için sıradan bir güzelliğe sahipti. Kaşları kalındı, baharat tenliydi ve kesinlikle göz kamaştırıcı değildi. Tek cezp edici özelliği, okulun popüler çocuğu olmasıydı. Bu yüzden havalıydı ve kızların çoğu ona hayran hayran bakıyordu.

Öğle molası geldiğinde, yeni kıvırcık arkadaşım yemekhaneye inmeyi teklif etti. Cüzdanımı çantamdan çıkarırken "Meriç oraya gider mi?" diye sordum. Sanki bu acayip zor bir soruymuş gibi Cansu düşündü. En sonunda "Hiç fark etmedim," dedi. Ömer sabırsızca "Hadi inelim artık. Meriç ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsan bizimle geliyorsun, yeni," dediğinde ona şüpheyle baksam da takip ettim.

Yemekhaneye indiğimizde bu telaşının nedenini anladım. Fazla açtı. İçeri girer girmez yüzüme bir kızartma kokusunun çarptığını sandım. Bu biraz rahatsız edici ve bir o kadar da evimde gibi hissettiren ağır bir kokuydu. Annem kızartma yaptığında sürekli camı açıp mutfağı havalandırırdı gerçi. Daha önceki okulumun yemekhanesi buradaki kadar büyük değildi. O yüzden ne yapmam gerektiğini görmek için Cansu'nun arkasında sıraya girmiştim. Sırada bekleme sürem arttıkça, yemekhane içindeki uğultu arttı, insanlar kalabalıklaştı ve arkamdaki sıra kapıya kadar uzandı. Tepsiye patates kızartması, köfte ve salata aldıktan sonra Cansu'nun bulduğu boş masaya doğru yürüdüm. Ömer hâlâ sıradaydı. İlk gün için iyi idare ediyordum. Öğle molasındaydık ve ben yalnız değildim. Bir

Scanned by CamScanner

kız ve bir erkek arkadaş edinmiştim. İçimden bir ses, yakın arkadaş olacağımızı söylüyordu. Ben Eskişehir'e dönene dek...

Bir süre boyunca sadece yemek yedik. Ömer ve ben tabaklarımızı yarıladığımızda, Cansu hâlâ patateslerini kemirmekle uğraşıyordu. Ömer köfteleri ağzına atarken, Cansu'nun bakışlarını takip ettim. O sinir bozucu çocuk tam karşımızdaydı.

"Onu umursamazsan daha dikkat çekici olur," diye fısıldadığımda Cansu'nun yanakları kızardı. Çocuktan gerçekten hoşlanıyordu. Elini boş ver der gibi salladı.

"Sen Meriç'i neden merak ediyorsun?" diyerek araya girdi Ömer.

Sorusuna soruyla karşılık vererek, "Burada değiller. Nerede yemek yiyorlar?" dedim.

"Kantindeler. Okulda belli bir burslu ayrımı yok ama görünmez çizgiler var. Bunun sebebi de bazı sivri uçlar. Yani bazıları bunu hissettiriyor ve burslulardan bazıları da çok hassas. Kavga çıkabiliyor. Biz burada yokken olmuş. Büyük bir kavga. İkisi de aynı kızı seviyormuş. Sonradan okul yönetimi duruma müdahale etse de, öğrencilerden bazıları konuyu bu zamana kadar taşımayı başarmış. Bu yüzden birçoğu yemeklerini kantinde yer. Meriç ve arkadaşları gibi."

"Peki..." deyip yeni bir soru düşünmeye başladım. Atahan Koleji'ndeki bir kız için kavga olayı o kadar dikkat çekici değildi. Bu neredeyse her okulda olurdu. Lisedeki erkekler bir kızı şımartma işinde oldukça becerikliydi. Kızlar, onların yüzünden kendilerini ulaşılmaz

Scanned by CamScanner

prensesler sanıyorlardı. Bu konu kesinlikle ilgi çekici değil, tam tersi mide bulandırıcıydı.

"Hayır. Dur bakalım, yeni. Neden onunla ilgilendiğini söylemezsen daha fazla bilgi çıkmaz," diyerek, yeni bir soru için beklemem gerektiğini ima ettiğinde gözlerimi kısarak ona baktım ama bu pek etkili olmadı. Ömer omuzlarını silkip yemeğini yemeye geri döndüğünde çatalımı tabağın kenarına bıraktım. İlk günden fazla yakın olmuştum. Birkaç şey paylaşmamda sakınca yoktu.

"Annem ile babam ayrı. Bu zamana kadar annemle yaşadım ama şu an zorunlu olarak babamın yanındayım. Annemin yanına gitmeye çalışıyorum ve Meriç'i daha önce gördüm. Onlarla arkadaş olmak istiyorum. Eski arkadaş çevrem buna yakındı. Yanlış anlamayın ama annemle yaşarken zengin biriyle arkadaşlığım olmadı," dedim. Biraz gerçekleri saptırarak anlatmıştım ama bundan bir zarar çıkmaz diye düşündüm. Yoksulluk sınırında aileler değildik. Hatta bazılarımızın maddi durumu oldukça iyiydi. Mesela, Neşe'nin annesi onu yurtdışında okutmak istiyordu.

Ömer ağzındakini yuttuktan sonra "Eksik ama doğru gibi. Ve biz seni yemeyiz, güzelim," dedi. Çokbilmiş!

"İlk günden herkese bu kadar yakın mısın sen?" diye sorduğumda gülümsedi. "Bu sadece sarışınlara özel," deyip göz kırpınca Cansu da gülümsedi. Sonunda! Biri onu o ukaladan koparıp bu masaya çekebilmişti.

"Meriç, ressam. Resim yarışmalarında okulu temsil ediyor. Hatta sırf bu yarışmalar için onu buraya transfer ettikleri gibi bir dedikodu da var. Resimlerini görmüştüm. Çok başarılı. Zaten öyle olmasa, okul kurallarına

Scanned by CamScanner

uymamasının cezasını çoktan okuldan atılarak alırdı. Ama Önder Atahan ona fazla taviz veriyor."

Cansu'yu dikkatle dinlerken, bir taraftan da Meriç'i resim çizerken hayal etmeye çalışıyordum. Yine kaşlarını çatıyor muydu? Kesinlikle çatıyor olmalıydı. Demek burslu olmasının sebebi, derslerinin mükemmel derecede iyi olması değildi. Resimdi. Ve okul kurallarına uymadığını da az çok tahmin etmiştim.

"Abim onu uyarıyor. Meriç de çok büyük kural tanımazlık yapmış değil. Her ne kadar kural tanımasa da çöpe atılmayacak kadar yetenekli. Abim sadece bu yeteneği değerlendirmesi için ona imkân veriyor."

"Abin mi? Okul müdürü senin abin mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ömer başını salladı. Abisini savunurken, gün boyunca onu ilk kez bu kadar ciddi gördüğümü fark ettim. Abisi ya da Meriç. Savunma işinde çok ciddi olabiliyordu.

Cansu omuzlarını silktikten sonra ona bir öpücük attı. "Evet, biliyorum. Tersi durumda Meriç okuldan defalarca atılmıştı. Bu da yeteneğini sadece kendine saklamasına sebep olurdu ama söylesene Ömer, onun için özel bir hocanın olması sence de fazla ayrımcılık olmuyor mu?"

Cansu okuldaki herkesin sesi gibiydi. Düşündüklerinde ciddi mi, yoksa okuldaki dedikoduları mı dile getiriyor, emin olamamıştım. Ömer'e öyle yumuşak bakıyordu ki, konunun gidişatını duymasam, neredeyse tartışmak üzere olduklarını asla düşünmezdim. Onun aksine Ömer biraz gerilmişti. Omuzlarını önce geriye, sonra yukarıya hareket ettirip serbest bıraktı. Ağzına tabağında kalmış biber dolmasının tamamını attıktan sonra içeceğini yudumladı.

Scanned by CamScanner

"Basketbol takımının koçu Türkiye'nin en iyilerinden. Ayrıca bazı günler, yüzme dalında çeşitli birincilikleri olan biri gelip okulda özel eğitim veriyor. Onlar takım. Meriç tek başına olduğu için dikkat çekiyor olabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Ömer'in savunmasına karşı Cansu'nun yüzünü büyük bir gülümseme kapladı. "Bence sen hukuk okuma işinde doğru karar vermişsin. Seninle gurur duyuyorum, Ömer Atahan," dedikten sonra bir de göz kırptı. Biraz önce neredeyse kavga edeceklerdi, şimdi ise birbirlerine gülümsüyorlardı. Tuhaf ama yakın oldukları her hallerinden belliydi. İlk günden beni aralarına almaları, benim için şans olmalıydı. Geçen dersler boyunca sınıfı biraz gözlemlemiştim ve dışarıdan gördüğüm kadarıyla, arkadaşlık etmek isteyeceğim çok kişi yoktu. İhtimal verdiklerimin hepsi de erkekti. Böylesine hiçbirini değişmezdim.

Yemeğimi tamamen bitirdikten sonra *"Meriç'i görmeye gitsem, sizin için sorun olur mu?" diye sordum yeni arkadaşlarıma.*

"Ne inatçısın sen öyle!"

Gülümseyerek ayağa kalktıktan sonra tepsiyi elime aldım ve yürümeye başladım. O ukala çocuk karşıma dikilince, nefesimi dışarı üfleyip ona baktım. *Ne var?* der gibi bir bakış attığımda, "Bu okulda yeni olabilirsin ama kurallarını çabuk öğrensen iyi olur," dedi. *Tehdit mi ediyordu bu şimdi beni? Kimdi bu çocuk?*

"Gerek yok. Ben kendi kurallarımla ve resmî olanlarla idare ediyorum," deyip yürümeye devam ettim. Hiç işim gücüm yokmuş gibi, kendini okulun ağası–ah pardon, prensi–zanneden bir şımarıkla uğraşamayacaktım.

Scanned by CamScanner

Arkamdan gelip kolumu tutunca ona dönüp "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. Cidden bağırmıştım. Yemekhanedeki herkes bir anda bizimle ilgilenmeye başlamıştı.

"Seni uyarıyorum," dediğinde kolumu sertçe çekip "Ben de seni uyarıyorum. Bir daha karşıma çıkarsan, senin kurallarını bilmem ama resmî olanlarla tanışmak zorunda kalırsın!" deyip arkamı döndüm. Sinirden titreyen ellerimle tepsiyi yerine bıraktıktan sonra sessizliğe bürünmüş yemekhaneden çıkıp, merdivenlere yöneldim.

Kantine çıkmadan önce biraz rahatlamam gerekiyordu. Merdivenlerin hemen sağındaki lavaboya girip yüzümü yıkadım ve derin bir nefes aldım. Dışarı çıktığımda Cansu ve Ömer ile burun buruna geldim.

"Sizin ne işiniz var burada?"

Cansu "İyi misin?" diye sorarken, Ömer "Yeni, sende iş var. Her dakika daha çok gözüme giriyorsun," diyerek sırıttı. Bu çocuk beni gülümsetmeyi başarıyordu.

"İyiyim ve gururumu okşuyorsun," dedim önce Cansu'ya, sonra Ömer'e bakıp. Onlar başka bir şey söylemeden "Şimdi izin verirseniz kantine gideceğim," diye ekledim.

Ömer kaşlarını kaldırıp "Gerek yok, çünkü bahçeye çıkıyorlar," deyince, gözleriyle işaret ettiği yere baktım.

Koridorun diğer ucundaki merdivenlerden inen grubu gördüğümde "Ben kaçıyorum. Sonra görüşürüz," diyerek onları yine baş başa bırakıp ilerledim. Ömer arkamdan "Resimden bahset," diye bağırırken "Teşekkürler," deyip ona gülümsedim ve adımlarımı sıklaştırdım.

Resim. Bunu unutmamalıydım.

Scanned by CamScanner

Bahçeye çıktığımda yemekhanedeki olaydan dolayı olduğunu tahmin ettiğim birkaç bakış beni süzerken, onların takıldığı çardağa baktım. Bora, Suzan ve diğerleri oradaydı ama Meriç yoktu. Onları süzerek yavaş yavaş adım atarken, Bora beni gördü ve sırıtarak kafasıyla bir yeri işaret etti. Ben onun gösterdiği yere bakarken, sarışın kız da Bora'nın ayağına bir tekme atmıştı. Bu kız ya Meriç'ten hoşlanıyordu, ya da sevgilisiydi. Bilmiyordum ama benden rahatsız olduğu kesindi. Onu şu an için umursamamayı tercih ediyordum. En azından Bora beni sevmişti ya da sadece yardım ediyordu. Bahçeye göz gezdirip Meriç'e bakındım. Ve nihayet onu gördüm. İleride telefonla konuşuyordu. Meriç'in yanına doğru ilerleyip, ona yakın bir banka oturdum. Telefon görüşmesini bitirmesini bekliyordum. Sırtı bana dönüktü. Boyu uzundu ve çekici bir fiziği vardı. Eski bir kot ve üstüne oturan bir tişört giymişti. Pantolonu dar kesimdi ama ona göre biraz bol duruyordu. Ya da o biraz zayıftı. Çirkin durmuyordu. Aslına bakılırsa çok çekiciydi. Bileğinde koyu renk bileklikler vardı. Bir eli cebinde dururken, bir anda oturduğum yöne dönünce gülümseyerek ayağa kalktım. Telefonunu cebine soktuktan sonra hiç bozmadan, bakışlarını benden ayırıp yürümeye başladı.

Kısa ve hızlı adımlar atıp ona yetiştiğimde, "Kıyafetlerine göre insanları yargılamak iyi bir şey değildir," dedim. *Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Resimden bahsedecektim.*

Olduğu yerde durup, bana sabit bir bakışla bakarken "Bunu toplum tarafından yargılanan kesime söyleyince bir yararı olmaz," dedi. Haklıydı.

Scanned by CamScanner

"Ah! Evet," dedim elimi saçlarımın arasına götürerek. Bana tuhaf ve anlamsız bakışlar atıp tekrar yürümeye başladı. Bir kez daha ona yetişip, "Ama sizinle takılmak istediğimi söylersem, beni kıyafetlerim yüzünden yargılayacaksın," dedim. Bu sefer durduğunda önüme geçmişti. Ellerini cebine sokup, sıkılgan bakışlarını gözlerime dikti. Vaktini boşa harcıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bir insan gözleriyle bu kadar net konuşabilir miydi gerçekten? Çünkü tam da bunu yapıyordu.

"Ne istiyorsun, yeni?" dedi bana Ömer'i hatırlatarak. Buna gülmek istesem de, bu çocuğa ve bu soğuk bakışlarına karşı bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Grubuna dâhil olmak," dediğimde bakışlarını üzerimde gezdirince, "Gördün mü, kıyafetlerimle beni yargılayacaksın," dedim çabucak.

Sabit ve duygusuz bakışlarını yeniden gözlerime dikti. "Diğerleri gibi sadece kıyafetlerini eleştirmeyeceğim. Kıyafetler insanların kişiliğini gösterir. Bence sen bizim gibi değilsin," dedi. Oldukça ağır tonlamıştı. Söylediği şeyi kafamı sokmak ister gibi. İtiraf etmeliyim ki, konuşması fena etkileyiciydi. Bir romanın en kıymetli satırlarını okuyordu sanki. Sesinde değişik bir tını vardı. Beni heyecanlandıran bir tını.

"E-vet ve zıt kutuplar birbirini çeker," gibi banal bir cevap verdiğimde, gözlerini ağır hareketlerle devirip yürümeye devam etti. Derin bir nefes alıp, *resim* diye kendime hatırlattıktan sonra tekrar ona yetiştim.

"Siyah koca bir kâğıdın üstündeki küçük, minik, ufak beyaz bir noktanın seni rahatsız edeceğini söyleyecek kadar sınırlı olamazsın herhalde. Sınırları olmayan sanatçılar

Scanned by CamScanner

kusursuz eserler verir," dediğimde, konuya doğru yerden ve mantıklı bir giriş yaptığım için kendimi tebrik ettim. Daha sonra bunun için kendimi içi fıstık dolu bir çikolatayla ödüllendirecektim.

Çocuk zekiydi.

Ona karşı aklımda tutmam gereken ilk şey; mantıklı ol, onu etkile!

Söylediklerimi ciddiye alıp tekrar durduğunda çardağa çok yaklaşmıştık. Yeniden karşıma geçip "Sanatçıların hisleri önemlidir. Ve benim hissettiğim şey, bu işte bir çıkarının olduğu."

"Ha-yır," dedim aptalca gülümseyip harfleri uzatarak. Onun karşısında bana ne oluyordu? Aptallık iksiri içme etkisi yaratan kahverengi gözlerindeydi tüm suç!

"Bak, yeni! Hislerimde yanılmam ve bunun ne olduğunu öğrenmek için takılmana ses çıkarmayacağım. Sadece o züppeleri bizden uzak tut. Onlarla işbirliği yapıyorsan da iyi düşün ve bizden uzak dur," dediğinde kocaman bir sırıtış yüzüme yayıldı.

"Peki, yanınıza gelebilir miyim?" diye sorduğumda Ömer "Kayla!" diye seslenince, "Acele etme, yeni kız. Seni çağırıyorlar," dedi. Ömer'e aldırmadan "Peki. Sonra görüşürüz öyleyse," diyerek tekrar gülümsedim. Sonra Ömer'e doğru yürümeye başladım.

Onu ikna edeceğimi biliyordum! diye düşünürken sırıtmadan edemedim.

İlk günden müdürün odasına çağrılmıştım. Öğrencilik tarihime yıldızlı bir not düşürülmesi gerekiyordu bu olayla birlikte. Ömer beni müdür odasının kapısına kadar

Scanned by CamScanner

gururlu bir askermişim gibi uğurlamıştı. Genç okul müdürümüz yemekhanedeki olayı duyduğu için beni çağırmıştı. Bana, bununla ilgili bir sıkıntım olursa onunla konuşabileceğimi söyledi. Biyolojik babam talimat vermişti. İlk günden bir olaya karıştığımı da duyacaktı muhtemelen. İstesem bu kadar sorun çıkaramazdım. Bunun için belki de o ukala çocuğa teşekkür etmeliydim.

Konuşma net ve kısaydı. Odadan çıktığımda Cansu ve Ömer beni bekliyorlardı ama aklımda yarım kalmış başka bir şey olduğu için onlara yavru köpek bakışları attım. Cansu beni daha kolay anlıyordu. Ömer biraz homurdansa da gitmeme ses çıkarmadı. Yeni edindiğim iki arkadaşım sınıfa çıkarken, ben bahçeye doğru yürüdüm.

"Yeni kız, itiraf etmeliyim ki son olayınla gözüme girmeye başladın."

Bora beni görünce sırıtarak gururumu okşayıcı şeyler söyledi. Bu gruptan birilerinin benden hoşlanması beni rahatlatıyordu. Sanki içlerine dışarıdan kimseyi almayacak kadar yabaniydiler. *Ama ben buradayım işte,* diyerek kendime hatırlattım.

"Abartma, Bora!" diye atıldı sarışın kız.

"Şu ukala çocuk olayı mı? Kendini ne sanıyor?" diyerek yanlarına oturdum. Meriç'e göz ucuyla bir baktım ama yine ben yokmuşum gibi davranıyordu. O ve soğuk tavırları!

"Şu zengin saf kızlar ona âşık."

Cansu gibi. Gözlerimi devirme isteğimi yenerek "Ben değilim. Zengin de sayılmam," dediğimde sarışın kız homurdanınca, ona dönüp gülümsedim. "Tanışmadık aslında,

Scanned by CamScanner

ben Kayla," dedim. Açıkça ilan edilmeyen ama hissedilen düşmanlığa karşı barış teklif etmiştim bu atakla. Kız elimi havada bırakınca, Bora "Suzi'ye aldırma, yeni kız. Pek sıcakkanlı değildir," dedi. Suzan ona gözlerini kısarak bakınca, ortamda bir gerilimin olacağı hissedildi. Meriç'in bakışları yine aralarına girdi.

"Her neyse," diyen Suzan yan tarafa dönünce, Bora "Evet. Her neyse. Bak, bu da Alev. Sessiz kızımız," dedi. Meriç de böylece biraz önceki umursamazlığına geri döndü. Bora kulağıma doğru eğilip "Sessizlerden korkacaksın, ha?" demeyi de ihmal etmedi. Kıkırdayarak Alev'e döndüm. "Merhaba," dediğimde "Sana da," dedi. Elindeki telefonla ilgilenmeye geri döndüğünde çardağa iki çocuk daha gelip oturdu. İsimlerinin Barış ve Serhat olduğunu öğrendiğim çocuklar da sessiz ve sertti. Bir kavga çıksa, anında saldıracak tiplere benziyorlardı. Benim aralarında olmamdan rahatsız bir halleri vardı açıkçası ve ben arsız gibi onlarla birlikte oturmaya devam ediyordum. Arada Meriç'e göz ucuyla baksam da, genelde Bora'yla konuşuyordum. İçlerinde en cana yakın olan oydu. Bora ile birlikte okulu nasıl bulduğumun muhabbetini yaparken eğlenmiştim. Kısa süre içinde Bora'nın her kızı mutlu edebilecek kadar sempatik, anlayışlı ve sevecen olduğunu düşünmüştüm. Aynı zamanda korumacı bir tavrı da vardı. Kesinlikle etkileyici bir erkekti.

Meriç "Ben gidiyorum. Bugünlük bu kadar yeter," deyip yerinden kalkınca, onunla birlikte diğer herkes de kalkmıştı. Sohbete dalmış Bora ve ben hariç.

Alev "Biz de sınıfa gidelim," diyerek yürümeye başladığında diğerleri de onu başıyla onayladı.

Scanned by CamScanner

Bora'ya dönüp "Hangi sınıftasınız?" diye sordum.

"F8." Ona anlamsızca bakınca "Sayısal," diye açıklama yaptı.

Sayısal okuyordu. Bursluydu. Eskişehir'de beni rahatsız eden serseriler gibi değildi. Aslında ne Meriç, ne de Bora serseri çocuklara benziyordu. F8'i aklıma kazıdıktan sonra "Sen neden onlarla gitmedin?" diye sordum. "Sana iyilik yapmak için," dedi sırıtarak.

"Ne iyiliği?" diyerek kaşlarımı kaldırıp ona bakınca, "Bugün o ukalaya sataşmanın ödülü, yeni kız. Meriç okulu ekiyor. Derslerin o kadar önemli değilse koş," dedi.

"Ah! Ben neden onunla gideyim ki?" diye havalı gözükmeye çalışarak saçmalayınca, kaşlarını kaldırıp "Sen bilirsin," dedi.

Yerimde huzursuzca kıpırdanırken, *Neden olmasın?* diye düşünüyordum. Konuşabilirdik. Arkadaşlarının yanında benimle bir kez bile muhatap olmamıştı ama yalnız olduğumuzda az da olsa iletişim kurabilmiştik.

"Sallanma da kalk hadi. Ödül diye saymıyorsan, bir gün ödeşiriz." Yerimden kalkıp "Ya, tabii. Ödeşiriz. Bu bir iyilik değil. İlk gün. Yeni okul ve bilirsin işte. Sıkıldım," dediğimde sırıtarak "Geç kalıp onu kaybedeceksin," dedi. Bu yeni bilgiyle yutkunup "Sonra görüşürüz," dedikten sonra, okulun içine doğru hızlı adımlarla ilerledim. Binadan içeri girdiğimde koşarak merdivenleri çıktım. Birkaç kişi sanki garip bir şey yapıyormuşum gibi bana bakarken, sınıfa girip sırama koştum.

"Bugünlük benden bu kadar. Yarın görüşürüz," derken paltomu üzerime geçirmiştim bile. Çantamı alıp, bana

Scanned by CamScanner

şaşkın gözlerle bakan iki yeni arkadaşıma döndüm ve onlara "Görüşürüz," dedikten sonra sınıftan çıktım. Tekrar bahçeye indiğimde nefes nefese kalmıştım. Boğazım kurumuştu. Elimi sanki yangını geçirebilirmişim gibi boynuma bastırırken etrafa bir göz gezdirdim. Bora hâlâ çardaktaydı. Beni görünce gülümseyerek kafasıyla bir yeri, daha doğrusu Meriç'i işaret etti. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdikten sonra, yeniden koşmanın iyi bir fikir olmadığına kanaat getirip hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Ona yetiştiğimde boğazımdaki yangın ve kuruluk biraz daha normalleşmişti. "Okuldan kaçmak için müthiş bir gün," dedim. Gözlerim Meriç'teydi. Yan yana geldiğimizde, boyumun ancak onun çenesine kadar yetiştiğini fark ettim. Beni öpmek istese eğilmek zorunda kalacaktı. Öpmek de nereden çıkmıştı? Cidden biraz önce, tanımadığım bir çocuğun beni öpmesi durumunda nasıl bir pozisyona gireceğini mi hayal etmiştim? Neler oluyordu bana böyle? Beni sersem düşüncelerimden ayırıp yanaklarımdaki kızarıklığı unutmamı sağlayan yine aynı çocuk oldu. Sesinde henüz tarif edemediğim derin bir tını olan çocuk.

"Derdin ne, gerçekten merak etmeye başlıyorum."

"Arkadaş edinmeye çalışıyorum," diye cevap verdiğimde artık nefesimi tamamen düzene sokabilmiştim. Ellerimi paltomun cebine koyarken, onun sadece bir hırkayla olduğunu fark ettim. Siyah ve gri ipliklerle örülmüş yün bir hırkaydı. Evet, okul bahçesinde ben de kazağımla dolanmıştım ama yine de ısınmak hoşuma gidiyordu ve o çok ince şeyler giyiyordu. İçindeki ince tişörtün aksine hırkası biraz daha kalındı. Belki de palto alacak durumu

Scanned by CamScanner

yoktu. O kadar kötü müydü ki? Her burslu olan, palto alamayacak halde olmuyordu ama bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ailen sana nasıl arkadaşlar seçmen gerektiğini öğretmedi mi?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp yüzünü inceledim. Keskin yüz hatları yoktu ama yandan baktığımda burnunun ne kadar biçimli olduğunu fark ettim. Ona bakmayı kesmeyince kafasını eğip bana baktı. Boyu o kadar uzun gözükmüyordu ama yine de yanında kendimi fazla kısa hissediyordum. Yaklaştıkça büyüyordu sanki.

"Girmen gereken derslerin var," dedi durarak.

"Senin de," diye karşılık verdim hemen.

"Ben önemsemiyorum," diye yanıtlarken tekrar yürümeye başlamıştı.

"Nereye gidiyoruz? Sana katılmam sorun olmaz umarım. Çünkü sıkıldım ve senden başka okuldan kaçan arkadaşım yok."

Arkadaş demek zorunda mıydım gerçekten? Bu onu rahatsız edebilir ve kaçırabilirdi ama oralı bile olmadı. Söylediklerimi o kadar önemsemiyordu. Bu konuda kırılmalı mıydım, yoksa onun gibi umursamamalı mıydım? Hızlıca düşündüm. Sonra umursamamaya karar verdim.

"Yapman gereken ev ödevleri..." diye mırıldandı.

"Gece halledebilirim ve cidden nereye gidiyoruz? Bu şehirde çok az yer biliyorum. Eğlenceli olacak," dedim aynı şekilde ona aldırmayarak. Neşe benim bu halimi görse *Zavallısın!* diye bağırırdı büyük ihtimalle. Normalde erkeklerle bu şekilde konuşmazdım. Sadece erkek arkadaşım bana dargın olduğunda böyle saçmalıklar yapardım.

Scanned by CamScanner

Ama şu an tanışmak için fazla vaktim yoktu. İş başa düşmüştü yani.

"Yeni okula ayak uydurmak için fazladan çalışma..."

"Baksana, dersleri önemsemeyen biri için fazla metot biliyorsun," dediğimde bana dönüp durunca, ben de adım atmayı kestim. Ona göre hareket etmeyi kısa sürede kavramamın sebebi reflekslerimin hızlı olmasıydı.

Ukalalık mı etmiştim? Bana bunu ima eder gibi bakıyordu. Yüzüme birkaç saniye baktıktan sonra tekrar yürümeye başladı. Tabii ben de ona eşlik ettim.

Sonunda dayanamayıp "Üşümüyor musun?" diye sordum. Bir kez daha bana cevap vermeyince, hızımı biraz arttırıp karşısına dikildim ve onu durmaya zorladım. "Tamam. Seni rahatsız ediyorsam söyle. Giderim," dedim.

Birkaç saniye soğukça yüzüme baktıktan sonra, "Ne hissettiğimi anlamıyor musun?" diye sordu. Bu benim *'kalbin kırılana kadar üzerine git'* metodumun sonuydu. Bugün için bu kadar yeterdi belki de.

"Peki. Özür dilerim," diyerek önüme döndüm ve yürümeye başladım. Sınırları fazla zorlamıştım. Hem buna nasıl cüret etmiştim? Bora gibi daha yeni tanıdığım bir çocuğun gazıyla mı? Daha ilk gündü ve ben onunla takılmaya çalışıyordum. Dersi de ekmiştim. Dört ders birden üstelik. Bu saatte eve gitsem... Zaten muhtemelen okuldan kaçtığım haberi de yemekhane olayıyla birlikte iletilecekti. Şu dört saati eğlenerek geçirmek hakkımdı. Sonunda canım sıkılacaksa bunu hak ediyordum. Ama bu şehirde kimseyi tanımıyordum. Gidecek bir yer bilmiyordum. Kaldırım üzerindeki sıralı ağaçların birinin yanında durup, ağacın gövdesini çevreleyen taşın üstüne oturdum.

Scanned by CamScanner

Gidecek bir yer? Eğlenebileceğim bir yer? Yalnız başıma nerede eğlenebilirdim ki? Yalnız başıma sadece kitap okur, müzik dinlerdim ben. Başka bir şeyim yoktu. Kahretsin! Geleceğimin bu şekilde olacağını bilseydim, Eskişehir'deki sıradan hayatımda kendime birçok hobi edinirdim. Kitap ve müzik dışında.

"Yürü, baş belası."

Kafam eğik olduğu için önce siyah botlarını görmüştüm. Kot pantolonundan o olduğunu biliyordum. Kafamı kaldırdığımda, "Benim yüzümden okuldan kaçtıysan peşime takıl. Pes etme. İlk kural," dedi. Gülmemek için dudağımı içeriden kemiriyordum resmen. Kuralları mı vardı? Vay canına! Gerçekten havalıydı. Sonunda gülmeyeceğime emin olunca "Senin için kaçmadım. Sıkıldım," dedim.

"Geliyor musun?" diye tek kaşını kaldırıp sorduğunda aslında 'Kapa çeneni ve yürü!' demek istediğini çok iyi sezmiştim. Gülümseyerek ayağa kalktım ve istemeden yaptığım acıtasyondan yararlanarak onunla birlikte tekrar yürümeye başladım.

"Cidden sıkıldım. Hem zaten..." diye açıklama yapmaya çalışırken önüme geçip durdu. Yeni edindiğim alışkanlıklarıma uyarak ben de durdum. İşaret parmağını dudağımın üstüne bastırıp, "Ve takılmanın ikinci kuralı; fazla konuşmak yok, yeni," diye beni uyardığında buz kestim. Parmağı dudağımın üstündeydi. Bugün Ömer bana defalarca yakınlaşmıştı. Bundan daha yakın pozisyonlardı hepsi ama hiçbirinde bu kadar heyecanlanmamıştım. Hiçbirini önemsememiştim neredeyse. Erkeklerle yakın olmaya alışkındım. Peki, neden şimdi kalbim bir

Scanned by CamScanner

Gidecek bir yer? Eğlenebileceğim bir yer? Yalnız başıma nerede eğlenebilirdim ki? Yalnız başıma sadece kitap okur, müzik dinlerdim ben. Başka bir şeyim yoktu. Kahretsin! Geleceğimin bu şekilde olacağını bilseydim, Eskişehir'deki sıradan hayatımda kendime birçok hobi edinirdim. Kitap ve müzik dışında.

"Yürü, baş belası."

Kafam eğik olduğu için önce siyah botlarını görmüştüm. Kot pantolonundan o olduğunu biliyordum. Kafamı kaldırdığımda, "Benim yüzümden okuldan kaçtıysan peşime takıl. Pes etme. İlk kural," dedi. Gülmemek için dudağımı içeriden kemiriyordum resmen. Kuralları mı vardı? Vay canına! Gerçekten havalıydı. Sonunda gülmeyeceğime emin olunca "Senin için kaçmadım. Sıkıldım," dedim.

"Geliyor musun?" diye tek kaşını kaldırıp sorduğunda aslında 'Kapa çeneni ve yürü!' demek istediğini çok iyi sezmiştim. Gülümseyerek ayağa kalktım ve istemeden yaptığım acıtasyondan yararlanarak onunla birlikte tekrar yürümeye başladım.

"Cidden sıkıldım. Hem zaten..." diye açıklama yapmaya çalışırken önüme geçip durdu. Yeni edindiğim alışkanlıklarıma uyarak ben de durdum. İşaret parmağını dudağımın üstüne bastırıp, "Ve takılmanın ikinci kuralı; fazla konuşmak yok, yeni," diye beni uyardığında buz kestim. Parmağı dudağımın üstündeydi. Bugün Ömer bana defalarca yakınlaşmıştı. Bundan daha yakın pozisyonlardı hepsi ama hiçbirinde bu kadar heyecanlanmamıştım. Hiçbirini önemsememiştim neredeyse. Erkeklerle yakın olmaya alışkındım. Peki, neden şimdi kalbim bir

Scanned by CamScanner

kelebeğin kanatları gibi çarpıyordu? Neden bana bakan çocuğun kahverengi gözlerinde şaşkın halimi izliyordum?

"Anladın. Aferin sana," deyip parmağını dudağımın üstünden çektikten sonra tekrar yürümeye başladı.

Kalbimin saçmalayan ritmini umursamayıp nefes aldım ve sessizce yürümeye devam ettim.

Yanında olmamdan memnun değil gibi gözükse de, en azından birlikte takılıyorduk. Hem de ilk günden. Neşe bunu görse *Zavallısın ama iyi iş çıkarıyorsun, kızım!* derdi. Sanırım onu özlemiştim. Aramalıydım. Eve gidince. Azar yedikten ve sinirim bozulduktan hemen sonra. Tabii daha öncesinde Meriç ile birlikte takılacaktık. Takılıyorduk.

Biz. Evet.

Kötü çocuk ve ben. Babasının, arkadaşlarını çok önemsediği kız.

Scanned by CamScanner

3

Tehlike, polis, yasak madde, alkol ve bolca duman.

İşte şu anda bulunduğum yeri tanımlayacak kelimeler tam da bunlardı. Buraya gelmek için geçtiğimiz sokak terk edilmiş gibiydi. Birkaç küçük çocuğun top oynadığı bir sokaktan geçmiştik. Onların dışında başka insan görmemiştim. Bir de kafeye gelene kadar küçük bir dükkân görmüştüm. Şu içki satılanlardan. En fazla iki katlı evlerin olduğu bir sokaktı. Kafenin içine ilk girdiğimizde, Meriç'in hızına yetişmek için etrafa çok bakamamıştım. Hemen bahçeye çıkmıştık ve bana tehlikede olduğumu düşündüren manzarayla karşılaşmıştım. Vücudunu deldiren, çizdiren, kesen tiplerin bulunduğu bir yerde ne kadar güvenli hissedilirse o kadar güvenli hissediyordum. Diken üstünde durmak artık her neyse şu anda tam da onu yaşıyordum. Bu loş mekânın bahçesi bile aydınlık değildi. Gözlerim sigara dumanından yanmaya başlamıştı ve kollarında çizikler gördüğüm tipler bana hiç de sempatik bakmıyorlardı. Daha çok ayaküstü becermek ister gibi

Scanned by CamScanner

bir bakışları vardı. Annem aklımdan geçen bu şeyi duysa, ağzıma biber sürerdi herhalde. Bir keresinde mahalledeki bir çocuğa küfür ettim diye, dilime acı biber değdirmişti. Teorik olarak o yapmamıştı. Ben biberi yemiştim ve o itiraz etmemişti. Sonra da "Küfür ettiğini duyduğumda, kalbim dilindeki acıdan daha fazla yandı," demişti.

Her neyse, şu an annemi düşünüp, hâlâ burada bulunduğum için kendime işkence etmeyecektim. Bazıları benim burada ne aradığımı merak eder gibi bakarken, Meriç bilmem kaçıncı sigarasını yaktı.

"Yarım saat içinde bu kadar çok ve sık içmek zararlı değil mi?"

Benim dimdik ve diken üstünde oturduğum rahatsız koltuğun aynı modelinde onun yayılarak ve oldukça karizmatik oturuşuna odaklanmamaya çalıştım. Dik falan değildi. Bildiğimiz yayılarak oturuyordu. Hem de fazlaca yayılarak. Sigarasını içerken dirseği koltuğun yanına dayalı olduğundan, kafası koluna doğru eğikti. Ve başı biraz aşağıda, eğik duran tüm karizmatikleri tahtından edecek bir bakışı vardı.

"Dumandan rahatsız mı oldun?"

Bu tuzak soruya "Haayır," diye cevap verdim ilk heceyi uzatarak. Elimi önemi yok der gibi sallarken "Değişik bir atmosferi var," dedim. Bir bulut tabakası gibi üzerimde dolaşan dumanda göz gezdirip, "Bunu sevdim," diye devam ettim. Yalandan ölünebiliyorsa, ölürdüm.

Bana ve söylediklerime inanmayıp dudağını yukarı kıvırdığında, göğüs kafesimin ortasına bir bıçak girmiş gibi hissettiğim için bakışlarımı ondan kaçırdım. Hayatım boyunca nefret ettiğim sigara, şu an onun ellerinde

Scanned by CamScanner

ve dudağında o kadar güzel duruyordu ki. Aslında bu fikir çok aptalcaydı. Sanırım sadece ona yakışıyordu. Evet, bu biraz daha mantıklıydı.

O profesyonelce bir iş yapar gibi dumanı üflerken, kendimle savaşarak gözlerimi başka masalarda gezdirdim. Bu rahatsız ediciydi. Üzerimdeki bakışlar hiç iyi niyetli değildi ama ona bakmaktan daha sağlıklıydı.

Duvarın dibindeki bir adamın karşısındaki çocuğun eline bir şey sıkıştırdığını görünce, kendimi bir suça ortak olmuş gibi hissedip, bakışlarımı onlardan ayırdım. Benim gördüğümü görürlerse, beni öldürürler miydi acaba? Hayatımda hiç böyle şeylerle karşılaşmamıştım ki. Gerçek dünyada bu işler nasıl yürüyor, en ufak bir fikrim yoktu. Harika! Başımın belada olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Görmemem gereken bir şeyi gördüysem, sonum ne olur?" diye korkuyla fısıldadığımda, "Ya polislerle uğraşırsın, ya da ölürsün," diye karşılık verdi. Ölürsün kısmını duymazdan gelip polise odaklandım. Burada olduğum için bile beni içeri tıkabilirlerdi. On sekiz yaşında değildim bile ve burada olmam sanırım suçtu. İçki içmemem bunu değiştirir miydi, en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım bu hayatta fazla acemiydim.

"Bu cici kız diğer kızlarına benzemiyor, Meriç. Senin değilse biraz takılabiliriz."

Bunu söyleyen yırtık pantolonlu ve deri ceketli bir çocuktu. Meriç ile aramdaki sehpa görevi gören eski şeyin hemen önündeydi. Elinde sivri uçlu bir şey çeviriyordu. Korkudan, elinde tuttuğu şeyin adı bile aklıma gelmezken, söylediklerini tartmaya çalışıyordum. Diğer kızlarına benzemiyor da ne demek oluyordu? Kaç kızla birlikteydi

Scanned by CamScanner

ki? Ya da 'kızlarına' ve 'senin' derken? Meriç'in kızları, ha? Oldukça havalı ve gurur kırıcı. Benim o kızlardan olduğumu mu düşünüyorlardı? Kızlarıymış!

Tarif edemediğim bir öfke yüzünden, dilime gelen şeyi hiç düşünmeden dışarı attım. "Hayır, onun kızlarından biri değilim!" derken 'kızlarına' özel bir vurgu yapmıştım.

Kaşında piercing olan çocuk keyifle gülümseyerek "İyi haber," dedi.

Ağzımdan çıkan aptalca şeyi kulaklarım duyduğunda ve beynim idrak ettiğinde aptalca gülümseyerek "Arkadaş," dedim. Boğazıma gelen yanmayla öksürüp "Arkadaşız?" diye tekrarladım Meriç'e onay isteyen bir gözle bakarak.

Bitmek üzere olan sigarayı dudaklarının arasına götürüp son zehri içine çektikten sonra, aramızda duran cam sehpanın üzerindeki küllüğe bastırdı. Saniyeler saat gibi geçerken bakışlarını bana çevirip "Ne istiyorsun?" diye sordu. Sonunda aklına gelebilmiştim yani.

Piercing'li çocuk bana yaklaşıp kolumu tuttu. "Zevkli olacak," derken beni ikna etmek ister gibiydi. İçinde bulunduğum durumu idrak edemiyordum. Daha önce kimse bana ahlaksız bir teklifte bulunmamıştı. Ve yine daha önce kimse, bana karşı ahlaksız bir teklifte bulunulduğunda ne istediğimi sormamıştı? Kolumu bana iğrenç gelen çocuğun elinden kurtarmaya çalışırken "Hayır. Sanırım burada kalmayı tercih ediyorum," dedim çabucak. Korkudan kelimeler hızla dudaklarımdan dökülürken, çocuk kolumu bırakmamış tam tersi daha hızlı çekmişti. Sendeleyerek ayağa kalktığımda "İstemiyorum. Duymadın mı?" diye bağırdım.

Scanned by CamScanner

Meriç oturduğu yerden kalkmaya tenezzül etmeden, sakince ve oldukça soğuk bir tonda "Kızı duydun!" dediğinde etraftakiler iştahla bana bakmayı sürdürdü.

"Onu isteyen bir masamız var. Senin değilse kız bizimle," dedi çocuk bana aldırmadan, direkt Meriç'e cevap vererek.

Kulaklarıma inanamıyordum! İma edilen şeyin vücudumda yarattığı öfkeyi kontrol edemeyecek kadar gözümün döndüğünün farkındaydım. "Ne? Benim hakkımda söz sahibi olan sadece benim, ucube beyinli. O ya da bir masa dolusu erkekliğini tatmin etmek isteyen zavallı değil!" diye bağırırken, itiraf ediyorum kendimi gençlik filmlerindeki o sert ergen kızlardan biri gibi hissetmiştim.

Direnişime karşılık diğer masalardan "Yürü be, kızım!", "Hatun çok ateşli, Meriç!", "Bizim masaya da uğra!" gibi sesler yükseldi.

'Ucube beyinli' Neşe'nin elinden düşürmediği bir romandan bize kalan komik bir tamlamaydı. Bazen birbirimize kızdığımızda bunu söylerdik ama ilk defa bu tamlamayı doğru yerde kullandığımı hissediyordum. Kolumu o aptalın elinden kurtarmaya çalışırken, çocuk parmaklarını iyice sıkarak iştahla "Sert kız daha zevkli olur," dedi bana aldırmadan. Ağzından bir salya akıtmadığı kalmıştı. Kuduz köpeklere benziyordu. Dikkat etmezse bir gün yolda yürürken uyuşturucu bir iğnenin hedefi olabilirdi. Kolumun morardığına emindim ve Meriç sadece "Bırak kızı!" demişti. Anlaşıldı. Buradan tek başıma kurtulacaktım. Bu işi başıma kendim ördüysem, kendim sökecektim. Meriç'e güvenip buraya gelmek hataydı. Nasıl

Scanned by CamScanner

güvenmiştim gerçekten? Onu tanımıyordum ve güvenilir bir profil çizmediği de ortadaydı.

Dizimi kırıp, kolumu morartan ucubenin erkekliğine geçirdiğimde inleyerek iki büklüm oldu. Etraftaki sesler iştahla ve keyifle artmıştı. Bu sefer sadece beni destekliyorlardı ve ne kadar sert, ateşli, seksi olduğumdan bahsediyorlardı. Tamam, bunları bir grup pislikten duymak o kadar da gurur okşayıcı değildi ama bunlar daha önce aldığım hiçbir iltifata benzemiyordu. Öncekiler daha masumken bunlar daha... Sanırım tercih edebileceğim cinstendi. Seksi olmayı hangi kız istemezdi ki? Ama maalesef ben daha çok 'tatlı kız' kategorisindeydim.

Kolumu erkekliğinin derdine düşmüş pislikten kurtarınca, Meriç'e bakmadan çantamı koltuğun üzerinden aldım. Ama maalesef ucube beyinlinin bu kadar çabuk ayağa kalkacağını ve kolumu tekrar tutacağını hesaba katmamıştım. Bu tür durumlarda ne kadar hızlı davranman gerektiği tecrübe edilerek öğrenilirdi sanırım. Fakat şu an tek düşündüğüm şey, buradan çıkıp gitmek ve bir tecrübeye daha gereksinim duymayacak bir hayat yaşamaktı.

Acı içinde inliyordum. Ancak bir anda, canımı yakan çocuğun yüzüne yediği yumrukla kolumdaki acı gitti. Tamamen değil ama en azından artık kolumu sıkan parmaklar yoktu. Etraftaki gürültü ve kahkahalar artarken, aynı zamanda kavga bekliyorlardı. Kavgayla beslenen bir grup insan! Artık kaşında piercing yerine bolca kan olan çocuk kafasını yerden kaldırmadan, Meriç ona doğru eğilip yakasından tuttu. İnce tişört ellerinin arasından kaymasın diye sıkıca kavramıştı.

Scanned by CamScanner

"Benim yanımdaki her kız, benim kızımdır. Şimdi o bir masa dolusu piçe söyle, gelip seni toparlasınlar."

Yüzü kan içinde olan çocuğu sertçe yere bıraktıktan sonra doğruldu. Kulağa tuhaf gelebilir ama çok zarifti. Az önce birini yumruklamamış biri gibi. Ben gözümü bile kırpmadan yüzü kanlar içinde kalmış çocuğa bakarken, o hiçbir şey olmamış gibi elini nazikçe belime koydu ve kusursuz sesiyle sakin bir tonda "Gidelim," dedi.

Bel boşluğu hassas noktamdır ve biri oraya dokunduğunda huylanırdım. Bu hep böyle olmuştu. Her seferinde. İstisnasız.

Kimi kandırıyorum? Öyle bir dokunuş değildi bu. Herkes bilir işte, böyle nazik, zarar vermek istemez gibi hafif bir dokunuş. Beyefendilerin dokunuşları gibi. İşte, mideme kramplar girmesinin asıl sebebi buydu. Donmaktan vazgeçip yürümeye başladığımda dahi elini çekmedi. Üzerimdeki lanet paltoma rağmen elinin varlığını hissetmiştim. O izbe yerden çıkana kadar.

Tekrar sokağa ve temiz havaya çıktığımızda elini çekti. Elini çekince biraz daha rahatlayan göğüs kafesime temiz havayı doldurdum. Yaklaşık yarım saattir temiz hava alamıyordum.

"Biraz geç olsa da müdahale ettiğin için teşekkür ederim," dedim ona bakıp.

Omuz silkti ve "Benimle takılmak isteyen sendin. Bunlara alışmalısın," dedi.

Evet, yine o soğuk konuşmamıza geri dönmüştük anlaşılan. Oysa biraz önce... Benim kızım gibi bir şey söylemişti, değil mi? Tabii ki unutmamıştım. Sadece şu an olay

Scanned by CamScanner

çok tazeydi ve tamamen hatırlayıp titremeye başlamak istemiyordum. Bakışlarımı hızlıca üzerinde gezdirdim. Düşünmeyi engellemeliydim.

"Elin..." dedim, kanayan eli dikkatimi çekmişti. Elinin üstünü çevirip baktıktan sonra "Önemsiz bir şey," dedi. Çocuğun piercing'i yüzünden eli kanamıştı. Gerçi bıraktığı hasar daha beterdi. Çocuğun yüzünün bir tarafı tamamen kaşından akan kana bulanmıştı.

Normalde başıma bağladığım ama bugün bileğimde sarılı olan turuncu bandanayı hatırlayıp bileğimden çözdüm.

Bir elimdeki bandanaya, bir onun eline baktıktan sonra kanlı elini iki elimin arasına aldım. Bandanayı sarmaya başladığımda "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ona bakmadan "Kanıyor, görmüyor musun?" diye gereksiz bir soru sordum.

"Sana önemsiz demiştim," dedi elini kıpırdatmadan.

Sarma işlemini bitirdiğimde "Böyle daha sağlıklı," deyip yüzüne baktım. Eli hâlâ ellerimin arasındayken sıcak bir şeyi tutuyormuş gibi bırakıp ellerimi bacaklarıma götürdüm.

Gözlerimi ondan kaçırarak "Yürüyelim mi?" teklifinde bulundum. Cevap vermeden yürümeye başlayınca, ellerimi ceplerime sokup ona yetiştim. Biraz önce uyuşturucu satıldığını düşündüğüm bir yerde iki erkek benim için kavga etmemiş gibi yürüdüm.

"Buraya sık mı gelirsin?" diye sorduğumda "Rahatsız mı oldun?" dedi. Tabii ki rahatsız olmuştum. Üzerimdeki bakışlar, beni mal olarak gören serseriler... Mal değil de

Scanned by CamScanner

fahişe demem gerekiyordu belki de. Sinirlenmemek için nefesimi dışarı üfledim.

"Anladım. *Senin benim gibilerle işin yok! Anla artık!* demek için beni buraya getirdin, değil mi? Vazgeçmem için," dediğimde ağzımdan çıkanların ne kadar doğru olduğunu düşünüyordum. Yarım saat boyunca onun karşımda sigara içişini ve yayılışıyla yaydığı karizmatikliğini düşünmekten mantıklı hiçbir şey düşünememiştim tabii.

"Hayır. Sana tüm siyahlığın içinde beyaz bir nokta olmak nasılmış onu gösterdim."

Beni kendi cümlemle vurduğuna inanamıyordum. Ona bundan ben bahsetmiştim. Beyaz noktanın rahatsız edici olmadığından. Onu rahatsız edip etmediğini sormuştum ve... Kahretsin! Bu çocuk tahmin ettiğimden daha zekiydi.

Onun zekiliğine karşı "Rahatsız olmadım. Sen olmasan da başa çıkabiliyordum," dedim inatla. Yürürken önüme baktığım sayılı anlar dışında sürekli ona bakıyordum. Bu sefer dudağının kenarı biraz kıvrılmıştı. Benimle dalga geçiyordu.

"Ne? Neden gülüyorsun?" diye küçük çaplı çıkışımda, sayılı olarak yaptığı gibi bakışlarını bana çevirdi. Kahverengi delici bakışlarını. Şimdi gülümsemesini daha rahat görebiliyordum.

"Bir masa dolusu erkekliğini tatmin etmek isteyen zavallıyla nasıl başa çıkmaya çalıştığından mı bahsediyorsun?"

Yine beni kendi cümlemle vuruyordu. Başkasından duyunca fark ettim ki, oldukça uzun ve bir erkeğe göre karışık bir cümleydi. Yani erkekler genelde kısa cümlelerden anlarlardı, değil mi? Ve Meriç, şu an kulağıma utanç

Scanned by CamScanner

verici gelen bu uzun cümleyi aklında mı tutmuştu? İlgisini çekmiş olmalıydı. Ya da benimle dalga geçmek için zorla aklına sokmuştu. Bu daha doğru olurdu.

Küçük bir bayırı tırmanırken "Hallediyordum," dedim inatla. *Aptalım! Aptal gibi inat etmekten başka bir şey yapmıyorum!*

Ayağım bir yere takılınca ellerim ceplerimde olduğundan dengemi sağlayamadım. Eğer kollarımdan tutmasaydı, bana bakan o açgözlü yeri öpecektim. O da beni öpecekti. Muhtemelen yüzüm çizik içinde kalırdı. Kanardı belki de.

"Dikkatli ol," dedi dirseklerimden tutmaya devam ederken. Yine o ses tonunu kullanmıştı. *Gidelim,* dediği zamanki gibi. Pürüzsüz ve masum. Umursar gibi ama umursama ihtimali bile komikti. Onun gibi bir çocuk beni ilk günden umursamazdı. Ben onun için herhangi biriydim üstelik. Bu da umursamaması için iyi bir nedendi. Ama o ses tonunu kullanması... Adil değildi. Kesinlikle adil değildi. Bana kur yapıyor gibi gözükmüyordu. Öyle olsa anlardım, çünkü buna muhtaçmış gibi her hareketinde bir şeyler arıyordum. Ve yüzde yüz emindim ki bana kur yapmıyordu. İşte bu sebepten dağıldığımı hissediyordum. Kur yapmıyordu ama kur yaparken kullanılacak o ses tonunu iki kez kullanmıştı. Beni umursamıyorsa, neden umursar gibi düşünmemi sağlayacak şeyler yapıyordu ki? Saçmalıyordum. Benden etkilenmesini o kadar çok istiyordum ki, saçmalıkta zirveye oynuyordum. Ne yapacaktı yani? Yere düşmeme ve yüzümün kan içinde kalmasına müsaade mi edecekti? Her insanı umursayacağı kadar umursamıştı beni. Hani şu tek kullanımlık umursamalardan. Otobüste bir koltukta oturursun, hamile bir kadın biner

Scanned by CamScanner

ve ona yer verirsin. O kadını belki bir daha hiç görmeyeceksindir. Nasıl bir hayatı olduğu, hamileliğinin nasıl geçtiği umurunda değildir. Onu sadece bir kere umursar ve yer verirsin. İşte Meriç'in yaptığı da buydu. Düşmemi engellemişti, çünkü ağlayıp başını ağrıtmamı istememişti. Tek seferlik bir umursama...

Kaşlarını kaldırarak "İyi misin?" diye sorunca, titreyip kendimi toparladım. Ellerimi cebimden çıkardığımda dirseklerimi bırakarak "Çok sakarsın, baş belası," dedi. Bu bana ikinci baş belası deyişiydi. Peşine takıldığım için böyle söylediğini varsayıp buna takılmadım. Gerçekten bela olduğumu düşünmesi sanırım moralimi bozardı. Bu yüzden düşünmemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda, "Çok sık teşekkür ediyorsun," dedi. Bu kötü bir şey değildi ki!

Ne yapabilirdim ki başka? Bana yardım ediyordu ve karşılığında teşekkür ediyordum. Etmeseydim, bu kaba bir davranış olurdu. Bunu umursamadığını idrak edebiliyordum tabii ki, ama ben yapamazdım. Kaba olamazdım.

"Taksiye binersin herhalde."

"Sen?" diye sordum.

"Ben bursluyum, unuttun mu? Taksiye verecek fazladan param yok," dediğinde elimi saçlarımın arasına götürüp başımı kaşıdım. Neyle gidecekti ki? Yürüyerek gitmezdi herhalde. Evi belki buraya yakındır. Tabii eve gidiyorsa. Burslu olduğunu belirtirken kendiyle alay eder gibi tonlamıştı.

"Şey, ben... Çok yeniyim. Oraya hangi yoldan gidilir bunu bile doğru düzgün bilmiyorum Taksi iyi fikir

Scanned by CamScanner

sanırım," dedim. Sürekli taksiye binen havalı biri gibi gözükmek istemiyordum. Çünkü değildim.

"Şurada durak var."

Okuldan çıktığımızdan beri tırmandığımız bayırın sonunda ana caddeye ulaşmıştık. Aslında bayır denemeyecek kadar az eğimi vardı ve dar bir sokaktı. Karşılıklı evler vardı ama çoğu terk edilmişti. Gece bulunmak istemeyeceğim bir sokaktı. Oysa cadde oldukça işlekti. Her tarafta dükkân ve mağaza vardı. Taksiye yaslanmış şoförün gelmesini beklerken Meriç de benimle birlikteydi. Aslında ben daha çok beklemeyen taraftım. Biraz daha gecikse benim için sorun olmazdı.

Meriç taksiye yaslanıp "Bir dahaki sefere takılmak isteyip istemeyeceğini iyi düşün. Aklında her ne varsa, sonuçları düşündüğün kadar masum olmayabilir," dediğinde saniyelik ondan ayırdığım bakışlarımı tekrar ona çevirip omuz silktim.

"Şikâyetçi olduğumu söylediğimi sanmıyorum," dediğimde "Oyun sanıyorsun," deyip kestirip attı. Yüzü yine o ifadesiz haline bürünmüştü. Sesi de oldukça soğuktu.

"Seni rahatsız mı ediyorum? Çünkü..." Durup yutkundum. Aklımdan geçenleri söylemeli miydim, yoksa susmalı mıydım? Saniyeler içinde karar verdikten sonra "Sen, Bora, diğerleri ya da gittiğimiz o yer beni rahatsız etmedi," dedim.

"Geldim, geldim!"

Göbekli şoför koşturarak gelirken gözlerimi devirdim. Tam zamanında.

Scanned by CamScanner

"Baş belası, sakar ve inatçı. Tehlikeye bulaşmaya uygun tanımsın," dediğinde şoför yanımıza gelmişti bile. Sürücü koltuğunun olduğu taraftaki kapıyı açmış, cebinden çıkardığı peçeteyle alnındaki teri siliyordu. Meriç bandanayı bana uzattığında parmaklarına değmemeye özen gösterip elinden aldım ve "Önemli değil," dedim imalı bir tonda. Başını hafifçe sallayıp gülümserken yine nefesimi tutmuştum. Bu kadar karizmatik olmayı nasıl başarıyordu? Görünmez çekicin kafamı sarsmayacağını bilsem, gözlerinin altındaki şişmişliğin bile tatlı olduğunu düşünecektim. Sanırım düşünmüştüm de. Hemen sonra, gece uyumayacak kadar ne yaşadığı aklıma gelince kendi kendime öfkelendim. Eski okulumdaki erkekler de cinselliğe yatkındı. Sınıfta birkaç kez iğrenç muhabbetlerine denk gelmiştim ama hiçbirinin *kızları* yoktu.

Meriç kafasını kaldırdığında, dikkatimi karmaşık zihnimden ayırıp yeniden ona verdim. "Benim için birini yumruklarsın, ödeşiriz," dedikten sonra kapıyı açtı.

Şoför "Hazır mısınız?" diye sorunca, "Evet. Hazır," diye cevap verdi. Bense... Sadece onu izliyordum. Bana arabaya bin der gibi baktığında bir nefes alıp "Görüşürüz," dedim ve koltuğa yerleştim. Meriç hiçbir şey söylemeyerek beni şaşırtmadı.

Aklımda, o izbe yerde etraftan duyduğum sesler ve Meriç'in söyledikleri dolanırken şoföre zar zor evi tarif etmiştim. Umarım doğru tarif edebilmiştim.

Meriç'in kızlarından biri.

Hatun çok ateşli, Meriç.

Benim yanımdaki her kız, benim kızımdır.

Scanned by CamScanner

Ben Meriç'in kızı mıydım?

Ah, hayır! Onun kızlarından biri değildim. O kadar gurursuz değildim. Kızlarıymış! Bir taneyle yetinemiyor, beyefendi.

"Burası mı kızım?"

Düşüncelerimden arınıp etrafa bakınca, inanamayarak "Evet," dedim. Bulunduğumuz yere bu kadar yakın olduğumuzdan haberim yoktu. Sabah okula kısa sürede gitmiştik gerçi. Ama bunu düşünemeyecek kadar sinirliydim. O adamla vakit geçirmek bana bunu yapıyordu işte.

Taksi şoförüne ücreti ödedikten sonra inip eve doğru yürüdüm. Birkaç saati olaylı geçirdim diye bütün gün onu düşünecek değildim. O kızlardan değildim ve olmayacaktım da. Etkisi en fazla bir saat sürerdi. Eve geldiğime göre, bu daha kısa sürecekti. Çantamdaki anahtarı bulup çıkardıktan sonra kilidi açtım.

Dalgınca içeri girdiğimde, karşımda koşturarak gelen bir kadın görünce çığlık attım. O da benimle birlikte bağırmıştı.

"Kimsin sen?" diye sormayı akıl ettiğimde, karşımda duran ellili yaşlardaki, kumral saçları ensesinde toplanmış olan kadın, ellerini beline bağladığı önlüğe silip "Kayla?" diye sordu.

"E-evet de, sen?" diye tekrar sorduğumda "Nursena. Babanın yardımcısıyım," diye kendini tanıttı. İçimde tuttuğum nefesi dışarı verip biraz daha rahatlayarak kapıyı kapattım ve "Memnun oldum," dedim.

"Ben de yavrum ama seni beklemiyordum. Vural Bey, dörtten sonra geleceğini söylemişti," diye açıklama yaptı.

Scanned by CamScanner

"Erken çıktım. Şimdi odama gitmek istiyorum. Siz de ben yokmuşum gibi devam edebilirsiniz," dedim. Paltomu astıktan sonra "Görüşürüz," diye ekledim. Evde bir yardımcı olmasına alışık değildim ve nasıl hitap edeceğimi bilmiyordum. Kendimi odaya kapatsam daha rahat edecektim. Kadın sessiz kalıp ellerini hâlâ önlüğe silerken, merdivenleri hızla çıkıp odama geçtim. Kapıyı kapattıktan sonra çantamı yere fırlatıp, bu evde sevebildiğim tek yere, bana ait olan banyoya gittim.

Üzerimdekileri çıkardıktan sonra banyoya girip duş aldım. Sigara dumanının yarattığı kirden arındığıma inandıktan sonra sudan çıkıp, iç çamaşırlarımı giydim. Banyodan odama geçtikten sonra dolabın karşısında durdum. Dışarıdaki soğuk havaya rağmen evi ağustos ayına çeviren adam yüzünden, kısa bir pantolon ve fakir kol, bol bir tişört çıkarıp üzerime geçirdim.

Saçlarımı kuruturken kapım tıklatılınca, kurutma makinesini kapatıp "Girebilirsiniz," dedim. Nursena Hanım içeri girmeden araladığı kapının arasından kafasını uzatıp "Vural Bey sizi bekliyor, küçük hanım," dedi.

Saat kaç olmuştu ki? Bu adamın ne düzensiz bir işi vardı. İstediği zaman işten çıkabiliyor muydu? Ne çalışkan ama!

"Tamam. Geliyorum," dedim bıkkın bir tonda ve kapıyı kapatmasını bekledim.

Tekrar yalnız kaldığımda saç kurutma işlemini sonlandırdım. Saçlarımı bolca ama düzgün sayılabilecek bir şekilde topladıktan sonra odadan çıkıp, üşengeç adımlarla merdivenlerden indim. Salona girdiğimde doğrudan ona bakmayarak "Ne oldu?" diye sordum. "Geç otur,"

Scanned by CamScanner

dediğinde gözlerimi devirip *Şu işi bir an önce bitirelim,* diye düşündüm ve karşısındaki koltuğa oturdum.

"Okulda kavga etmişsin. İlk günden," dedi hoşnut olmayan bir ses tonuyla.

O tatlı müdürün olayı kavga olarak iletmediğine ama bu adamın böyle algıladığına inanıyordum. "Haklıydım," dedim sadece. Olayın ayrıntılarını anlatmaya gerek yoktu. Kavga diye düşünmesi benim için ideal olandı.

"Ayrıntıları çok iyi biliyorum, merak etme. Ne olduğu önemli değil, hiçbir kavgaya dâhil olmanı istemiyorum," dedi.

Geleneksel olmasa da, çok da modern çizgilere sahip olmayan eşyalarla kaplı odanın içinde dolandırdığım sıkılgan bakışlarımı ona çevirip, "Üzgünüm, sessiz kalıp kurtlara yem olamam. Özel hayatıma karışamazsın," dedim. Sinirlendiğini yüzündeki gerilmeden anlayabiliyordum. Kaşlarını da hafifçe çatarak, "Sen reşit olana kadar, özel hayatın tam da beni ilgilendirir. Ondan sonra da nefes alabileceğini sanma. Senden ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorsun, ufaklık," deyince, sinirle ayağa kalkıp "Benden sorumlu olan annem. Hiç görmediğim bir adam değil. Bunu, benden çok güçlü olduğuna inanan o kafana soksan iyi edersin!" diye bağırdım.

"Otur!" diye bağırırken sesi benden çok daha yüksek çıkmıştı. Titreyen bacaklarımı hareket ettirmek istesem de, tehdit dolu bakışlarının sonunda onun istediğinin olacağını biliyordum. Bundan nefret ederek biraz önce kalktığım koltuğa geri oturdum. "Paltonun sigara kokmasını nasıl açıklayacaksın? Daha öncesinde okuldan kaçman var tabii," dediğinde, ses tonu biraz alçalmıştı ama

Scanned by CamScanner

yine de hâlâ yüksek sayılırdı. Ondan nefret ediyordum. Ben her şeye ağlayan bir insandım. Sinirlendiğimde bile ağlardım ve şimdi ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum.

"Sıkıldım. Nereye gittiğim de seni ilgilendirmez," dedim dişlerimin arasından ama maalesef sesim kırık çıkmıştı. *Hayır! Şimdi olmaz. Ağlayamam. Şu an değil.*

"Bu bir daha tekrarlanırsa olacaklara kendini hazırla. Şimdi odana çık. Okula seni kayıt ettirirken aldığım e-posta'na ödevlerin yollandı. O araştırmaların hepsi yapılacak," dediğinde dişlerimi tekrar sıkıp, ona ölümcül bakışlar atarak yerimden kalktım. Merdivenleri koşarak çıktıktan sonra kendimi odama atıp gözyaşlarımı serbest bıraktım. Ağlamaktan nefret ediyordum. Ağlamak istemiyordum ama sinirim bozulduğunda hemen ağlardım. O adamın beni ağlatmasına izin vermemeliydim. Ödevlerimi yaparsam aklım dağılacaktı muhtemelen. Gözlerimi silerek ve burnumu çekerek yerimden kalktıktan sonra bilgisayarın karşısına geçtim.

Dediği gibi Atahan Koleji'nin bana verdiği e-posta adresine gönderilmiş üç araştırma ödevi vardı. Ödev yaparken üç saatimi bilgisayar karşısında harcamıştım. Karnımdan gelen gurultular acıktığımın belirtileriydi ama hiçbir şey olmamış gibi aşağı inmeyecektim. Henüz buna hazır değildim.

Sanal alem dikkatimi dağıtabilirdi. Twitter'da Ömer'in yazdığı şeyi görünce dikkatimi ona verdim.

Aramıza hoş geldin, en gözde yenim!

En azından bazıları hâlâ beni gülümsetebiliyordu. Onu takip ettikten sonra alttaki etkileşime baktım.

Scanned by CamScanner

Bensiz sıkıcılığına emin olduğum yeni okulunda ilk günün nasıldı? diye gereksiz bir soru.

Neşe'nin yazdığı şeyi okuyup sonra da yanıtladım.

Gereksiz.

Bilgisayarı kapattıktan sonra telefona sarılıp onu aradım. Her zamanki gibi meşguldü. Harika. Bayan sosyal prenses yine birileriyle konuşuyordu.

"Beni ara," diye mesaj attıktan sonra telefonu bırakıp tekrar yatağa uzandım. Kitabımı alıp okumaya başladıktan dakikalar sonra uyuyakalmıştım.

***

Hayatım yeni şehirdeki yeni okulda yavaş yavaş belli bir düzene girmişti. Her sabah biyolojik babamın zorla yaptırdığı kahvaltılarla günüm berbat başlasa da, okula gidip Ömer ve Cansu'yu gördüğümde gün yeniden başlıyor gibi düşünüp kendimi motive ediyordum. Her akşam çocukluk arkadaşım Neşe ve annemle telefonda konuşuyorduk. Bir kez de büyükannemle konuşmuştum. Buraya gelmeden önce sevgilim olan, onunla kaçmayı tercih etmeyip buraya geldiğim için dinlenmeye çekilen eski erkek arkadaşım Berkan'ı aramayı bir kez denemiştim ama o meşgule atmıştı. Başka kızlarla birlikte olduğuna emindim. Onu kıskanmıyordum. Biz sevgiliden çok arkadaş gibiydik. Belki de daha öncesinde arkadaş olduğumuz için bu böyleydi. Zaten Berkan o zamanlar 'sihirli' adını verdiğim öpücüğünü dudağımdan uzak tutsa, muhtemelen hâlâ arkadaş olurduk.

Son günlerde Meriç'i sadece birkaç kez görmüştüm. Ömer ve Cansu resim öğretmeniyle birlikte olabileceğini

Scanned by CamScanner

söylemişlerdi. Bu işe bu kadar önem vermesini bursuna bağlıyordum. Onu kaybetmek istemezdi tabii.

Geçen günler boyunca, tutmadığım günlüğüme yazabileceğim en ufak bir şey olmadı. Ömer ve Cansu'yla olan arkadaşlığımı ilerletmiştim. Bu arada Ömer saçlarını kestirmişti. O bukleler artık yoktu. Buna alışmam çok uzun sürmemişti. Açıklaması netti. *"Asıl stilim bu."* Cansu da sınıfta olan olaydan sonra kendini biraz daha toparlamıştı. Ortaokuldayken o ukalaya hiç dikkat bile etmemiş ama liseye başladıkları günlerde gördüğü bir rüya yüzünden ona farklı bir gözle bakmaya başlamış ve karşılık görmeyince hisleri daha da artmış.

Tutmadığım günlüğüme yazabileceğim şeyler, perşembe günü öğleden sonra o ukala çocuk benimle konuşmak istediği sırada oldu. Cansu biraz endişeyle arkamızdan bakarken aklımdan geçen tek şey, ukalanın kısa kesmesi ve özür dilemesiydi.

Dışarı çıkınca merdivenleri inmeden okulun duvarına yaslanıp bekledim. Adı neydi onu hatırlamaya çalışıyordum. Cansu'nun söylediklerini biraz daha dikkatli dinleseydim unutmazdım ama bu çocuk hiç ilgimi çekmiyordu ki.

Karşıma geçip "Resmen tanışmadık. Ben Semih," dediğinde *Semih tabii ya!* diye içimden geçirdim. Başımla onaylayıp "Kayla," dedim kısaca.

"Ben geçen günkü davranışlarımdan dolayı özür dilerim," dediğinde bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Ne yani üzerime kükreyen çocuk bugün benden özür mü diliyordu? Bu iş kulağa hiç de doğru gelmiyordu. "Yani senin kim olduğunu bilmiyordum. Bence iyi arkadaş

Scanned by CamScanner

olabiliriz," diye devam edince, *Sen neden bahsediyorsun?* der gibi baktım. Ancak ona olan azıcık ilgimi de bir seslenişle kaybettim.

"Meriç! Bekle!"

Meriç'in adını ve Bora'nın sesini duyduğumda, ilgimi anında Semih'ten çekip merdivenlerden inen Bora'ya ve onun önünden hızla giden Meriç'e yönelttim. Nereye gidiyorlardı? Üstelik kavgaya gider gibi.

"Sen bilmiyorsun belki de ama..."

Gözlerimi kısa bir süreliğine Bora'dan ayırıp Semih'e baktım. "Tamam, sorun değil. Sonra konuşsak olur mu? Şimdi gitmem gerek. Kusura bakma," deyip merdivenlere yöneldim. Onu da orada bıraktığım için hiç pişman değildim. O kadar kibarlık bana da fazlaydı. Onun yüzünden evde canım fazlasıyla sıkılmıştı zaten. Ama tüm bunlar neden zorla içlerine girmeye çalıştığım grubun peşinden gittiğimi açıklamıyordu. Neden peşlerinden gittiğimi bile bilmiyordum. Cidden bana neydi ki? Bu kadar yüzsüzlük yapmak için henüz erkendi.

Geri dön, Kayla!

Kendime verdiğim emri dinleyip arkamı döndüğümde Suzan karşımdaydı. Onu fark edince bir adım geriledim. Suzan mı dedim? Suzan'ın ölümcül bakışları diyecektim.

"Senin için kavga etmeye gidiyor. Mutlu musun?" deyip omzuma çarparak, biraz önce benim gitmekten vazgeçtiğim yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkasından bakarken omzumu ovaladım. Bu kızın o zayıf görüntüsünün altında ne vardı? Taş falan mı? Omzumu çökertmişti.

Scanned by CamScanner

Bir dakika.

Benim için kavga mı edecekti? Meriç? Tamam, daha önce etmişti ama bugün de neyin nesiydi? Bu sefer geri dönmemek üzere koşarak onun peşine takıldım. Bora ile Meriç çoktan okuldan çıkıp bir arabaya atlamışlardı bile.

Suzan'a yetiştiğimde "Neden kavga edecek?" diye sordum.

"Bilmiyorum! Sen sınıfına gitsene, prenses. Bulaşma böyle şeylere," dedi iğneleyici sesiyle. Bu kızın benimle olan derdiyle uğraşamayacaktım.

"İyi söyleme. Ben kendim öğrenirim," diyerek yoldan geçen bir taksiyi durdurdum. Ona teklif etmeden taksi şoförüne bir daha gitmeyeceğim dediğim o yerin adresini verdim.

Üç dakika sonra oradaydım. Yeri düzgün tarif edemediğim için iki kez yanlış sokağa dönmüştük. 'Dümdüz gidin' sözü taksi şoförünün dilinde ne anlama geliyor bilmiyordum ama benim dilimde düz ilerlemek, hiçbir yöne sapmamak demekti. Sonunda Kemik Kafe'yi gördüğümde derin bir nefes alıp "Burası!" demesem, farklı bir sokağa yönelecekti. Cüzdanımı yanıma almış olduğum için kendimi tebrik ettikten sonra şoföre ücreti ödeyip taksiden indim.

Derin bir nefes alıp, daha önce sinirle çıktığım kapıdan içeri girdim. Etraf yine toz ve kir doluydu. Burası nasıl temizlenebilirdi ki? Tabii temizliyorlarsa. Burayı adam akıllı temizlemeye kalksalar, en az bir iki hafta buradan kimse çıkamazdı herhalde. Ahşap masaların çoğu eskitme gibiydi ya da gerçekten eskiydi. Duvarlarda yırtık posterler vardı. Çoğunun yaş sınırı olduğunu söylememe gerek yoktu herhalde. Beni utandıracak müstehcen içerikleri olan

Scanned by CamScanner

posterlere bakmaktan vazgeçip, seslerin geldiği bahçeye doğru ilerledim. İçeride kimse yoktu zaten. Yarı koşarak yarı yürüyerek bahçe kapısına ulaştığımda olduğum yerde durup ne olduğunu görmeye çalıştım. Evet. Meriç. Yanlış kavgaya gelmemiştim. Tam da doğru kavganın üstüne gelmiştim. Yalnız yere yatırıp suratını yumrukladığı çocuk geçen seferki çocuk değildi. Başka biriydi. Daha iri yapılıydı. Yüzünü seçemiyordum, çünkü ciddi anlamda kana bulanmıştı.

Tamam, bu kadar izlemek yeter.

Tekrar adım atmaya başladığımda, Bora'yı ellerini cebine sokmuş diğer herkesten farklı olarak sessizce kavgayı izlerken gördüm. Yanına gidip "Ne yapıyorsun?" diye şaşkınca sordum. Onun aksine herkes kahkaha atıp bağırıyordu ama o sessizce olanları izliyordu.

Bana garip bir bakış atıp "Ne işin var burada?" dedi umursamazca. Bakışlarını görünce, sanki burada değil de Mars'ta olduğumu düşündüm. Durmuş resmen kavga izliyordu. Ben de onu Meriç'in peşinden giderken kavgayı engellemek ya da onu durdurmak için gidiyor falan sanmıştım.

Bir adam Noel Baba gibi kahkaha attıktan sonra "Ateşli hatun da gelmiş," deyince, etraftakilerin kahkahaları biraz daha arttı.

İş başa düşmüştü. Bu işe yaramazların hiçbiri kavgaya müdahale etmeyecekti. Meriç'in yanına yaklaşıp kolundan tutmaya çalıştığımda, "Ne işin var burada?" diye üzerime kükredi. Şey... Uygun olduğum bir anda, av sırasında bir aslandan uzak durulması gerektiğini kafama kazımam gerekiyordu.

Scanned by CamScanner

"Bıraksana. Öldürecek misin?"

Çocuğun yüzüne bakamıyordum bile. Midem bulanıyordu.

Benim bu tepkim etraftan ateşli iltifatlar alırken, Meriç kafasını kaldırıp "Bora'nın yanına geç!" diye emretti. İşte bu korkutucuydu. Bana vurabileceğini düşünmemiştim ama korkutmaya yetmişti. Kolunu bırakıp bir adım gerilediğimde, yerde kanlar içinde yatan adamın "Geldi mi fahişen?" dediğini duyunca, kanım çekilmiş gibi hissettim. Olduğum yerde buz kesmiştim. Daha önce kimse bana böyle çirkin bir şey söylememişti. En azından yüzüme karşı. Etraftakilerden karışık tepkiler gelirken ses biraz azalmıştı. Meriç'in küfür ettiğini duymuştum ama ondan daha çok ve sık duyduğum şey, yumruklarının sesiydi.

Bora kolumu tutup "Gel," dedi.

Kolumu çekip, bu kirli havada derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi kir, toz, sigara dumanıyla doldurduktan sonra tekrar Meriç'e döndüm. Adamın yüzüne geçirmek üzere kaldırdığı elini tutup, "Yeter. Lütfen," dedim. Şu aslan konusunda ciddiydim. Bunu en yakın zamanda kafama sokmam gerekiyordu. Dişlerini sıktığını gördüğüm çocuğun suratına bakarken, kulağımın dibinde bir aslan kükrüyordu. Yüzü gergindi ve işine karıştığım için bana kızgın bakıyordu. Av sırasında ona yaklaştığım halde beni öldürmediği için şanslı mıydım yoksa? "Lütfen," diye fısıldadım, zihnimin içinde bana dişlerini göstererek bakan aslana rağmen. Meriç, aslan kadar olmasa da kötü bakıyordu. Tamam, öyle korkutucu sivrilikte dişleri falan yoktu ama biraz sonra gözümün önünde köpek dişleri uzasa ya da derisi parçalanıp ağzının içinden bir kurt

Scanned by CamScanner

kafası çıksa çok da şaşırmazdım. Bu görüntüsüne rağmen yine de elini adamın suratına indirmeden üzerinden çekip yanımda dikildi. Öfkeliydi. Üstelik öfkesi sadece yumrukladığı adama değildi, bana karşı da öfkeliydi. Adama rağmen Meriç'in sadece dudağının kenarı biraz kanıyordu. Yerdeki adamınsa yüzü tamamen kan içindeydi. Ona baktığımı görünce dudağını arsızca yukarı kıvırıp gülümsedi. "Ucube," diyerek ayağımı karnına geçirdim. Biraz önce bir adama tekme atmıştım ve o acı içinde inlemişti. Evet. Buna sebep bendim. Etraftakilerden duymak istediğim tepkiyi bu hareketimle fazlaca almıştım. Onlar için sert ve ateşli kızdım. Meriç kolumdan tutup beni çekiştirirken, Bora'nın yüzündeki gülümsemeyi görmüştüm. Suzan kapının kenarından bizi bekliyordu.

Tekrar temiz havaya çıktığımızda Meriç beni duvara yaslayıp "Ne işin var burada?" diye bağırdı. Ben daha cevap vermeden Suzan'a dönüp "Sen mi söyledin?" diye sordu. Suzan kem küm ederken "Ben gördüm sizi," diye atladım. Hayır, niye Suzan'ı koruyorsam? Vazgeçmiştim ama benim için kavga ettiğini söyleyince yeniden yola koyulmuştum.

"Kayla, sen neymişsin ya!" diyen Bora hayranlıkla bana bakarken, yüzünde muzip bir ifade vardı. Meriç "Suzan'ı al, okula dön," dedi ona bakmadan. Bora hâlâ sırıtırken "Tamam," deyip, Suzan'a başıyla yürü işareti yaptı. Suzan'ın taş kalpli olduğunu düşünmeye başlamıştım ama gözlerinde yaş gördüğüme emindim. Meriç'ten kesin hoşlanıyordu bu kız. Benim yüzümden de Meriç ona bağırmıştı. Benim yüzümden? Hayır, neden benim yüzümden olsun ki? Sonuçta buraya gelmese ya da beni tanımadan suçlamasa bunların hiçbiri olmayacaktı. Ben

Scanned by CamScanner

buraya gelmeyecektim ya da o gelmeyecek ve Meriç ona bağırmayacaktı.

Egoist vicdanımı susturan, Meriç'in delici bakışları oldu. Sırtımı duvara biraz daha yaslayıp "Neden kavga ettin onunla?" diye sordum.

Ukala bir şekilde yarım ağız gülümseyip, "Kavga mı? Kavga iki taraflı olur," dedi. Şimdi onunla laf savaşı yapmayacaktım. Haklıydı da bir açıdan. Zaten şu çekici haline bakmam, onun haklı olduğunu düşünmem için yeterliydi. Kavga ettiği için biraz terlemişti. Dudağının kenarında kan vardı. Kaşları özgüvenle kalkmıştı ve oldukça yakışıklı gözüküyordu.

"Tamam, neden dövdün onu?" dedim etkisinden gözlerimi kırpıştırarak çıktıktan sonra.

"Sebebini bilmesen buraya gelmezdin," deyip ellerini cebine soktu. Dudağındaki kana baktım. Akmıyordu. Biraz önce başparmağıyla silmişti. O sahnenin ne kadar etkileyici olduğundan bahsetmeme gerek yok, çünkü şu an iradeli olmalıyım.

"Benim için mi?"

Açık konuşmak işime geliyordu. Hem bildiğimi ikimiz de biliyorsak, lafı dolandırmanın cidden bir anlamı yoktu.

"Hayır. Neden senin için olsun?" dediğinde anlamayarak yüzüne baktım. Suzan öyle demişti diyemezdim. Kızı biraz önce kurtarmışken, şimdi kaynar kazana atamazdım. Ama neden bahsediyordu bu böyle? Kendimi önemli gibi gördüğümü falan sanmıştı galiba. Suzan'ı ortaya atmazsam battıkça batacaktım. "Kendim için, meraklı baş belası. Sana laf atarak bana savaş açıyorlar aslında. Benim

Scanned by CamScanner

olan hiçbir şeye yan gözle bakamayacaklarını hatırlattım," dedi soğukça. Soğuk ama açıklayıcı.

Yanmaya başlayan avuç içlerimi duvara yaslayıp "Ben senin değilim," dedim. Gözlerimi ondan kaçırıp, sesimi alçaltmıştım. Bunu söylemek bile beni utandırmıştı.

Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve "Bir oyuna bulaşmadan önce oyunun kurallarını öğrenseydin, benimle buraya gelirken benim kızım olmayı kabul ettiğini de bilmiş olurdun," dedi. Benim kızımmış! Oynamuş, kuralmış! Nereden bileyim ben, bir yerde birlikte takılacağız derken onun kızı olmayı kabul edeceğimi? İçimden isyan ederek bağırırken, dışarıya bunu yansıtamıyordum. Ya da hepsini yansıtamıyordum. Çünkü o zaman *Bulaşma bir daha bize!* deyip kestirip atardı ve bu da işime gelmiyordu.

"Daha önce böyle saçma bir şey duymadım. Senin kızın falan değilim," dedim. Korkusuz gözükmeyi umarak bakışlarımı ona çevirdim. Alaylı bir dille konuşmuştum üstelik. Umursamadığımı kanıtlar nitelikte. İyi iş çıkarmıştım aslında.

"Evet, benim kızımsın, baş belası. Reddedecek olursan neler olacağını birinden öğrenmeden reddetme bence. Sonra şimdiki gibi çok geç olabilir," dedi.

Neden bahsediyordu bu? Tabii ki onun kızı değildim. Buraya bir daha gelmeyecektim zaten. Gelmeyeyim diye korkutuyordu belki de. Meraklısı değildim bu ciğerlerimi kirleten yerin, ama daha önce de gelmeyeceğim demiştim ve işte şimdi buradaydım.

"Dudağın kanıyor," dedim söyleyecek bir şey bulamayınca. O konuyu sonra düşünecektim. Zihnimi sadece ben

Scanned by CamScanner

yönettiğimde. Onun karşımda bana delici bakışlarla baktığı bir zamanda değil. Karizmatik bir şekilde başparmağıyla dudağını silecekken elini tutup, "Mikrop kapacak. Bekle," diyerek onu engelledim. Belki de izin vermeli, o baş döndürücü sahneyi bir kez daha izlemeliydim. Birkaç gün önce onun kanının bulaştığı ama şu an temiz olan bileğimdeki bandanayı çözüp ona uzattım ve "Sen de kalsın," diye ekledim. Evet, biraz önce yine elini tutmuştum. Sanki ilk kez birinin elini tutuyormuşum gibi elim yanmaya başlamıştı. Aslında elini tutuyor sayılmazdım, yani sadece dokunuyordum. Elinin dışına.

Avuç içlerimi duvara yasladığımda "Derse girmeyecek misin?" diye sordu sakince. Biraz önce kavga eden o değilmiş gibiydi.

"Ah! Unuttum," diye hayıflandıktan sonra aceleyle yürümeye başladım.

"Dikkat et de bir yerlere takılıp düşme, sakar," diye arkamdan seslendiğinde gülümsedim.

"Acele et de düşmeden yakala o zaman."

Gülümsediğini hayal edebiliyordum ama ona bakarsam yüzünden sileceğine emin olduğumdan dönmedim. Hızlı ve beceriksiz adımlarla okula doğru ilerledim.

Scanned by CamScanner

4

Derse son anda yetişmiştim. Teneffüs olana kadar Cansu'nun bakışlarını üzerimde hissettim. Semih ile ne konuştuğumu merak ediyordu. Aslında daha çok korkuyordu. Semih'in benden hoşlanması fikri onu korkutuyordu ve bu konuda yalnız değildi. Bu iğrençti. Böyle bir şey olsa, o ukalaya haddini bildirirdim. Ama Cansu üzülürdü ve ben yeni kazandığım arkadaşımı bir ukala yüzünden kaybetmek istemiyordum.

Onun benden hoşlandığı falan yok. Cansu gibi birini beğenmiyorsa, bana göz ucuyla bile bakmaz.

Ders boyunca tam beş kez kendime bu hatırlatmayı yaptım. Fakat okul müdürünün beni odasına çağırmasıyla her şey yeniden bozuldu. İlk seferde rahattım ama bu ikinci çağrılışımdı ve gergin hissediyordum. Avucumun içindeki teri sildikten sonra kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Genç ve yakışıklı müdür, masanın üstündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Göz ucuyla bana bakıp oturmamı

Scanned by CamScanner

işaret etti. Deri koltuğa oturduğumda kafasını kaldırdı ve "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Gergindim. Biyolojik gereksizin kötü kızı olmak hoşuma gitse de, öğrencilik tarihimde böyle bir şey ilk kez oluyordu. Bir sorun olduğunu seziyordum.

"Okul yemeklerimizden memnun değil misin, Kayla?"

"Efendim?" diye ani bir çıkış yaptığımda Ömer'in ağabeyi gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Gevşe lütfen."

Emriniz olur. Her ne kadar kibar olsa da, o müdürdü! Ne kadar az korkutucu olabilirdi ki?

"Okul yemeklerini beğenmedin mi?" diye sorusunu tekrarlayınca gözlerimi kırpıştırdım.

"Aslına bakarsanız, bir okulda yediğim en iyi yemekler."

Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. Bu adamı gülümsettiğiniz için sebepsizce iyi hissediyordunuz. Onu tanımasam da, çok iyi biri olduğunu anlıyordum. Ömer çok şanslıydı. Benim hiç kardeşim olmamıştı ve olmayacaktı da. Benim babam bile yoktu ki!

"Öğle molasında güvenlik gereği öğrencilerimizin dışarı çıkmasından yana değiliz. Anlamışsındır ki, okulun çevresi sizin yaşınızdakiler için çok uygun mekânlara sahip değil."

İşte konu şimdi anlaşılıyordu.

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

Okul müdürüm kafasını iki yana salladı. "Önemli değil. Bir daha tekrarlamayacağını düşünüyorum. Baban

Scanned by CamScanner

servis işini halletmek için uğramıştı. Haberin olsun," dediğinde gülümsedim. Tam isabet!

"Artık gidebilir miyim?"

"Tabii."

Ben okul müdürünün odasından çıkarken zil çalmaya başlamıştı. Teneffüste Cansu ve Ömer'e olan biteni anlattım. Ömer, Meriç ile okul dışında görünmemin hata olduğunu yeterince açık bir şekilde dile getirip, beni biraz azarladı. Ona sorsaymışım, bunun kötü sonuçlar doğuracağını söylermiş ve asla müsaade etmezmiş! Bora ise ilk günden, beni Meriç'in peşine takılmam için ikna etmişti. Sonraki üç ders boyunca Ömer mi haklı, Bora mı diye düşündüm. Sonunda bunun çok gereksiz olduğunun farkına vardım. Olan olmuştu. Meriç benim için iki kez kavga etmişti. Bu hiç de sıradan ya da önemsiz bir konu değildi. Ancak Meriç'in benden hoşlanmadığından yüzde yüz emindim. Adımın Kayla olduğu kadar emin! Ama bu yaptıkları mantığıma uymuyordu. Merak ediyordum. Kavganın sebebini öğrenmeye karar verdim. Bu konuda kendimi ikna etmek çok da zor olmadı.

Ne yaptığımı biliyor muydum?

Evet.

Yaptığım şey doğru muydu?

Hayır.

Adamlar önlerinde olan kavgayı durdurmaya yeltenmemişti bile. Beni orada biri taciz etse kimsenin umurunda olmazdı. Pardon, umurlarında olurdu. Keyifle izlerlerdi. Ama merak bedenimi çoktan ele geçirmişti. Yabani bakışları olan ilgisiz çocuğu kavgaya itecek şeyi öğrenmek

Scanned by CamScanner

istiyordum. Bu yüzden son dersten sonra eve gitmek yerine başka bir yere yöneldim.

Şoföre ücreti ödedikten sonra bir nefes verip taksiden indim. İçeri girdiğimde kendimden emin ve sert gözükmem gerektiğini kendime hatırlatıp ilerledim. Garson bana sert bir bakış atıp yanımdan geçerken, ona aldırmadan bahçeye çıktım. Garsondan kastım, salaş bir şeyler giymiş ve önünde siyah bir önlük olan havalı bir şeydi.

Sigara dumanının oluşturduğu bulut tabakasının içinde, kendimden emin bir şekilde ilerledim. Orta yaşlılığa yakın, yırtık pantolonlu, deri ceketli, motorcu tipleri andıran adamların masasına yaklaşıp "Selam," dedim.

Adamlar bana tuhaf gözlerle bakarken, içlerinde sakalları sertleşmiş olan bir tanesi "Ne işin var burada, Meriç'in kızı?" diye sordu.

Hımm... Sanırım orta yaşlı, yırtık pantolonlu, kirden sakalı sertleşmiş birinin sözünden etkilenmek çok zavallıcaydı ama onun ağzından duymak iyi gelmişti. Sanki. Biraz. Ufak.

'Meriç'in kızı' diye aklımdan geçirirken, sırıtmamak için yanağımı ısırdım. Ama şimdi gülme vakti değildi, ciddi olmalıydım. Sert olmalıydım. Sert kız imajından anlıyordu bunlar. Ellerimi masaya yaslayıp, ona doğru uzandıktan sonra "Kavganın sebebini söyleyeceksin. Ben de öğrenip gideceğim," dedim. Ve bir anda masadakiler kahkaha atmaya başladı. Çok iyiydim cidden. Kimse beni ciddiye almamıştı. Harikayım. Çok sertim. Vay be!

"Neden Meriç'e sormuyorsun?"

Scanned by CamScanner

"Ondan gizli yapmayı düşündüğüm şeyler var." Ne saçmalıyordum ben böyle? Dibe batıyordum.

Bana işaret parmağıyla gel gel yapınca ona doğru biraz daha eğildim. Masadakiler merakla bizi izliyorlardı. "Sertsin ama cici kızsın. Bilmediğin şey ufaklık, buradaki kimse sana bir şey anlatmaz. Sence Meriç ile aramızı bozmak isteyecek deliler gibi mi duruyoruz?" Masadakiler de homurtuyla karışık kısa kahkahalarla onu onaylıyorlardı adeta.

"Hadi ama, ben onunlayım," dediğimde masanın sözcüsü sakalını ovalayıp "İnatçıları sevmem. Laf dinlemezleri hiç. Sınırını zorlama, cici kız," dedi.

"Senden duyduğumu kim söyleyecek ki? Ağzım sıkıdır," diye son çırpınışlarımı yaparken adamın bakışları benden uzaklaştı.

"Sahibin anlatsın," dedikten sonra arkasına yaslandı.

Sahibim? *Pardon!* demek için ağzımı açmıştım ki, "Ne oluyor burada?" diyen Meriç'i duyunca kapadım. Ah! Onun burada ne işi vardı? Her dakika burada mıydı? Planlarım suya düşmüştü, hem de bir şey elde edemeden.

"Meriç, senin cici kız biraz sohbet etmek istemiş ama bizim tembel tenekeler olduğumuzu inatla kabul etmedi," dedi huysuz keçisakallı.

Ona dönüp ölümcül bakışlar attıktan sonra "Satıcı," diye fısıldadım.

Adam pis pis gülümserken, Meriç yavaşça elini belime yerleşti ve kulağıma eğilip "Çıkalım buradan," dedi. *Çıkmazsak olacaklar ne?* diye düşündüm bir an. Tamam, bu saçmaydı. Elini nazikçe hareket ettirince "Görüşürüz,

Scanned by CamScanner

ihtiyar," deyip arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Arkamdan homurdanan satıcı ihtiyara bakmadan dışarı çıktığımızda, Meriç yine beni duvarla arasına aldı. Bu bir alışkanlık haline gelecekse, bana önceden söylemesi gerekirdi. Eğer sürekli tekrarlanmayacaksa, kendimi alıştırmayacaktım çünkü. Bu kadar yakın olmak beni geriyordu. Kaburgalarım kenetleniyor ve midem yanıyordu. Aslında o bu kadar yakınken aklımdan geçen tek şey, dudaklarının ne kadar kıvrımlı ve dolgun olduğu oluyordu. Kendime böyle ahlaksız şeyler düşündüğüm için kızıyordum ama bundan yine de vazgeçemiyordum.

"Ne işin var burada?"

"Sebebini öğrenmek istiyorum."

"Sen cidden baş belasısın."

"Söyleyecek misin?" diye sorarken gözlerimi kaldırarak ona baktım.

"Seni bir geceliğine kiralamak için bana para teklif etti," dedi soğukça.

Dişlerimi öyle sıkıyordum ki, parçalanabilirdi. Pislik herif! *Keşke durdurmasaydım!* diye düşündüm bir an. Kendimi fahişe gibi hissetmesem de, birinin benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmek... Meriç'in yanında olduğum için bunu düşünmüşlerdi.

"Sen öyle kızlarla mı takılıyorsun?" dedim aklıma gelen ani soruyla.

Bana sıkılgan bir bakış atıp, "Ben takılmam, baş belası. Onlar benimle takılır. İşimize bakarız. Ne sandın? Âşık olacağımı mı?" dedi.

Scanned by CamScanner

Tamam, bu kadarı fazlaydı. Gereken mesajları fazlasıyla almıştım. Boğazıma gelen yanmayla öksürüp "Senin kızın değilim," dedim.

Meriç koyu kahverengi gözlerini üzerime diktikten sonra diliyle dudağını ıslattı. Bir adım yaklaştığında bacağı benimkine değdi. Vanilya. Sigaranın yoğun kokusunun arasındaki o huzur verici şey, vanilyaydı. "Öylesin. Buna alışsan iyi olur, çünkü senin için daha şimdiden iki adamı dövdüm."

Gözlerimi boynundan ayırıp yeniden yüzüne baktığımda, vanilya ve sigaranın harmanlanmış kokusuna alışmaya çalışıyordum. "Her neyse. Ben gidiyorum," demeyi başardıktan sonra hareket ettim. Elini duvardan ayırınca, duvarla arasından çıkıp yürümeye başladım.

Bana ne demek istediğini anlamıştım. Ya da verdiği mesajı. Kızlar onunla yatmak için takılıyorlardı ve o da onlarla yatıyordu. Bu kadar. Beni ilgilendiren kısım ise kusma isteği yaratıyordu. Ben de onunla takılmak istiyordum ve...

"Ah! Lanet olsun!" diye fısıldadım. Beni de öyle görüyor. Görüyorlar. Hepsi.

Yoldan geçen bir taksiyi durdurup içine atladım. Haklıydı. Bilmeden, oyunun kurallarını öğrenmeden, bir işe bulaşmamalıydım. Ömer adımın yayılacağını söylemişti. Meriç'in kızı diyorlardı bana. Bu ne demekti? Meriç'in fahişesi!

Ellerimi yumruk yapıp sıktım. Babama zarar vermek için nasıl bir halta bulaşmıştım ben. Hayır hayır. Sakin olmalıydım. Ömer ile konuşmalarımızı hatırladım. Okul içinde onunla takılırsam sorun olmayacağını ama

Scanned by CamScanner

dışarısının tehlikeli olacağını söylemişti. O pis bar kafeye bir daha gitmeyecektim. Kesinlikle oraya bir daha gitmeyecektim. Yakınından bile geçmeyecektim. Meriç ile de bir daha konuşmayacaktım. Ya da Bora'yla, ya da diğerleriyle.

O her ne kadar yakışıklı, karizmatik, çekici olsa da, beni içine çeken gizemli bir karanlık gibi gözükse de, bu şeyi kabul edemezdim. Buna izin verirsem, ben ne dersem diyeyim kimse bana inanmayacaktı. Gittikçe o fahişe lakabının içinde boğulurdum. Kabul edilemezdi. Babam olacak o adamı cezalandıracak başka bir yöntem bulmalıydım. Meriç ve diğer tüm kötü çocuklardan uzak duracaktım.

Aldığım yeni karardan mutluydum. Eve gittikten sonra Nursena Hanım'ın hazırladığı ev yemeklerinden iştahla yedim. İyi ve tatlı bir kadındı. Bu adamla yaşayıp nasıl böyle kalabiliyor, merak ediyordum. Hasret kaldığım ev yemeklerini tattıktan sonra odama çıkıp annemi aradım. Onu özlediğim için konuşmamıza konsantre olmadan konuşuyordum ve telefonu kapattıktan sonra onu düşünmüyordum. Gerçekten çok özlemiştim.

E-posta'mı kontrol ettiğimde gelen araştırma ödevlerini görünce gözlerimi devirdim. Bunlar yüzünden en az iki saat internette araştırma yapacaktım. Kitap okumayı falan düşünüyordum oysa. Kitap okuma hayalimi huysuzlanarak rafa kaldırdıktan sonra ödevin başına oturdum. İstemeden yaptığım için tahminimden daha uzun sürmüştü ama sonunda bitmişti neyse ki.

Kapım sertçe çalınınca, gelenin o adam olduğunu anladım. Yerimden sinirle kalkıp, kapıyı açtım. Doğru tahmin! Yanlış olmasını dilerdim.

Scanned by CamScanner

"Öğle molasında okulda değildin ve okuldan sonra servise binmemişsin."

Ukalalık edip "Katılıyorum. Hepsi doğru," dediğimde kaşları çatıldı. Beni korkuttuğunu mu sanıyordu? Başarılı olamıyordu.

"İstediğin şeyi düşün, küçük hanım. Kendini dokunulmaz görüyorsun ama unutma; geçmişte ne olmuş olursa olsun, sen şu an benim sorumluluğum altındasın. Sakın sana karışamayacağımı sanma, çünkü tam da bunu yapıyorum ve yapacağım da. Yarın servise başlıyorsun ve bir daha okuldan kaçmak yok. Ayrıntıları yemekten sonra konuşacağız. Şimdi derhal yemeğe," dedikten sonra dışarı çıkıp kapıyı suratıma kapattı.

İtiraf etmeliyim bu biraz ikna ediciydi. Onu dinlemeyecek olsam da tam bir baba gibi konuşmuştu.

Ne saçmalıyordum ben? Baba nedir biliyor muydum da, bunun hakkında saçma fikirler üretiyordum?

Yemek boyunca çatalımı tabağımdaki karnabaharların arasında gezdirip durdum. Evet, onlara işkence ediyordum ama ben bunu yiyemezdim. Asla. Hiç yememiştim. Ben karnabaharın tadını bile bilmezdim.

"Yemeğine işkence yapmayı bırak."

"Odama çıkabilirim o zaman," dedim ona bakmadan. Bana yemek masasında yaptığı işkencelerden bıkmıştım artık. Ne zaman kabul edecekti benim alışkanlıklarımı? Ben yemek masasında yemek yemezdim ki. Canım ne zaman isterse, tepsiyi sevdiğim şeylerle doldurup televizyonun karşısına geçerdim. Annem de bana eşlik ederdi. Çünkü yemek yerken canım sıkılıyordu ve televizyon

Scanned by CamScanner

izlerken nasıl yediğimi bilmediğimden yiyordum. Diğer türlü cidden yiyemiyordum. Annem de bu yüzden ses çıkarmıyordu. Ama bu adam bana masada işkence ederken, zorla mideme bir şeyler tıkıyordum. Sonunda dayanamayıp kusacaktım, buna emindim. Anlamayan tek kişi oydu. Mideme ağrı sokmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Sana patates kızartması vereyim," dedi Nursena Hanım yerinden kalkarak.

"Hayır. Onu bitirecek."

Nursena Hanım bir o adama, bir bana baktıktan sonra "Siz gelmeden önce biraz yemişti. Biraz da başka şeyler yesin," dedi. Babam olacak o biyolojik adamdan ses çıkmayınca, kısa bir tereddütten sonra tabağımı önümden aldı.

Midemin kurtarıcısı Nursiş Hanım mutfağa giderken, "Yemek saatlerine ne zamandır uymuyoruz, Nursena Hanım?" diye homurdandı gereksiz adam.

Gıcık. Uyuz. Sevimsiz. Annem gibi neşeli bir kadının, nasıl bu adama âşık olup da çocuk yaptığını anlamıyordum. Belki istemeyerek oldu diyeceğim ama öyle değildi. Annem bu adama hâlâ âşıktı. İsteyerek onunla birlikte olmuştu. Annem hamile kaldığını öğrenince, bana masada işkence eden bu adam, ona beni istemediğini söylemiş. Annem de, âşık olduğu adamın parçasından vazgeçmeyeceğini. Sonunda ben dünyaya babasız gelmişim. Annem sevdiği adam yanında olmadan beni dünyaya getirmiş. Şimdi onun yanında değilim. Yalnız. Ve ben... Bu adamlayım. Neden? On yedi yıl sonra bir kızı olduğunu hatırladığı için. İstemediği kızı.

Nursena Hanım, patates ve köfte dolu tabağı önüme bırakırken gülümsedi. Dudaklarımı kıvırıp zorla ona

Scanned by CamScanner

karşılık verdikten sonra çatalımı tekrar elime alıp patateslerden bir tanesine batırdım.

"Okulda çocuklar yorulur, acıkır," dedi Nursena Hanım yerine oturduktan sonra. Geç bir cevap vermişti ama cevap vermesi hoşuma gitti. Belki bu evde iyi anlaşacağım birisi olabilirdi.

"Okulda yemek yediğine eminim. Pekâlâ yemek saatine kadar bekleyebilirdi. Bana inat benim yanımda tabağıyla oynuyor," dedi gereksiz bana bakmadan.

Gözlerimi devirdikten sonra köftelerden bir tanesini ağzıma attım. Cidden beni neden zorla burada tutuyordu ki? İşkence çektirmek için mi?

Annem neden fazla direnmemişti? Bu adamın, annemin sülalesini susturacak kadar parası olabilirdi ama annem yine de itiraz etmeliydi. O, bana defolu ürün satan adama bile bağırıp çağıran, onun yerine iki yeni ürün alan bir kadındı.

"Ben odama çıkmak istiyorum," dedim tabağımdakileri bitirdikten sonra. Annemi düşünmek yine aklımı oyalamış ve nasıl yediğimin farkına varmamıştım. Tabağıma bir göz attı ve "Okul mevzunu konuştuktan sonra çıkabilirsin tabii," dedi.

"Anlamadım, 'okuldan eve' cezası mı veriyorsun? İyi, uygulamayacağımı bil! Beni burada zorla tutuyorsun. Sıkılıyorum. İstediğim zaman istediğim yere giderim," dedim sesimi yükselterek. Bana ebeveynlik yapmaya çalışmasından gerçekten sıkılmıştım. Buraya zorla getirilmiştim. Bilmediğim bir şehirdi ve kimseyi tanımıyordum. Dışarı çıkmam bile sorun ediliyordu. Özgürlüğümün tamamen

Scanned by CamScanner

elimden alındığını hissettikçe boğazıma bir yumru oturuyor ve gözlerimde yaşlar birikiyordu.

Sakince yemeğini yemeye devam ederken bana bakmadan, "Okulun etrafına baktım. Doğru düzgün bir kafe yok. Kıyafetlerinin neden sigara koktuğunu çok iyi anladığım yerler var. Bir daha oralara gidersen, servisten alırım seni. Benimle gidip gelirsin," diyen adama gözlerimi kırpmadan baktım. Eğer kırparsam gözyaşlarım akardı.

"Çok korktum. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun!"

Çatalını sertçe masaya bırakıp, "Sen de benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun, ufaklık. Hafta sonları doğru düzgün yerlere gidip gezebilirsin. Alışveriş merkezleri tam sana göre. Ama eğer o okulun yakınlarındaki tenha mekânlara gidersen, bu şansını da kaybedersin!" diyerek bana meydan okudu.

Sinirden dişlerimi kıracaktım.

"Bitti mi?" dediğimde "Bitti," dedi çatalını tekrar eline alarak.

Nursena Hanım endişeyle bizi izlerken, yerimden kalkıp merdivenlere koştum. Yeter artık! Bunu tek başıma yüklenemeyecektim. Annemin neden hiçbir şey yapmadığını bilmek istiyordum. Zor olsa da, beni bu adamın yanından almak için çabaladığını bilmek istiyordum. Belki öyle biraz katlanabilirdim.

Odaya girdikten sonra telefonumu alıp annemi aradım.

"Kayla?" dedi ikinci çalışta açıp.

"Anne, beni buradan al."

Scanned by CamScanner

"Bir tanem, iyi misin?" dediğinde "Hayır!" diye bağırdım. Nasıl iyi olabilirdim ki? Benimle dalga geçiyorlardı. Tanımadığım bir adamın evine, bilmediğim bir şehre yerleştiriliyordum ve yanımda kimsem yoktu. Annem bile. Terk edilmiş gibiydim.

"Neden hiçbir şey yapmadığını anlamıyorum, anne. Haklı olan sensin. Davayı kazanabilirsin ama hiçbir şey yapmıyorsun!"

"O senin baban."

Annem bu değildi. Kesinlikle benimle dalga geçiyordu.

"O benim babam değil!" diye bağırdığımda annemin sesi biraz daha yumuşadı.

"Kayla, lütfen. Geç de olsa geldi ve ben senin biraz da babanla vakit geçirmeni istiyorum. Eksik yaşamanı istemiyorum, bir tanem," dediğinde dudağımdan histerik bir kahkaha çıktı.

"Çok geç ve sen de buna izin veriyorsun. Sana güvenmiştim, anne. Hep. Ama şimdi beni yarı yolda bırakıyorsun. Hoşça kal," deyip telefonu kapattım. Tamamen kapattım. Sinirim geçene kadar konuşmasak iyi olacaktı. Benim hakkımda karar alması gereken bendim ama ikisi de bunu anlamıyordu.

Harika bir hayatım vardı. Bana işkence çektiren bir adamla yaşıyordum. Annem beni yarı yolda bırakmıştı. Bir çocuğun fahişesi olarak beni bilen insanlar vardı. Harikaydım. Ama hayatımın böyle çürüyüp gitmesine izin veremezdim. Dibe batmış gözüksem de, yeniden ayağa kalkabilirdim.

Scanned by CamScanner

İsmimin anlamını taşıyabilirdim. Öncelikle adımı temizlemeliydim.

Kapım tıklatıldığında, oflayarak "Girin," dedim.

Yine oydu. İçeri girip, duvara omzunu yaslarken telefonuna baktı. "Yarın okulun var, biliyorsun. İzin aldım. Birlikte kahvaltıya gideceğiz," dedi.

Gözlerimi devirip "Neden?" diye sordum.

"Çünkü ilk dört saatini okulun ilk haftası olduğu için etkinlik saati yapmışlar. Gitmen gerekmiyor. Birlikte vakit geçirebiliriz. Sonra da seçtiğin derse seni yetiştiririm."

Ciddi misin? demek istesem de, "Evde kalıp ders çalışabilirim," dedim. Neydi bunun derdi? Dengesiz adam! Birlikte vakit geçirecekmişiz! Biraz daha canını sıkacağım demiyor da, abuk sabuk ilgili ebeveyn cümleleri kuruyor.

"Bir kere de itiraz etme. Saat onda orada olacağız. Ona göre hazırlan," deyip odadan çıktı.

Dengesiz. Dengesiz. Dengesiz adam...

***

Sabah olduğunda tüm isyanlarıma rağmen, katılmak istemediğim kahvaltı için hazırlanırken bulmuştum kendimi. Eteğimin üstüne desenli kazağımı giyip, saçlarımı omuzlarımdan aşağıya bıraktım. Pencereden baktığımda dışarıda rüzgâr var gibi gözüküyordu. Annemle aldığım şapkayı taktıktan sonra, üzerime paltomu aldım. Çantamın içine eşofmanlarımı koyduktan sonra odadan çıkıp, merdivenleri indim.

Nursena Hanım mutfakta yemek yaparken, çizmelerimi giyip "Ben çıkıyorum," dedim. Kapıya çıktığımda, babam

Scanned by CamScanner

olacak o adamın arabanın içinde beni beklediğini gördüm. Sıkıla sıkıla arabaya bindikten sonra, bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Yol boyu sessizdik. Konuştuğumuzda genelde kavga ettiğimiz için sessiz olmak daha iyiydi.

Bir restoranın önünde durduğunda, arabadan inip onu bekledim. Şık bir yerdi ve içeridekiler yanımdaki adamı tanıyordu. Sık geldiği bir yer diye düşündüm. Parasını harcayacak iyi bir yerdi muhtemelen. Gece mavisi duvarlarda kırmızı ışıklandırmalar vardı. Eskitme mobilyalar kullanılmıştı ve ortama zengin bir hava katıyordu. Gösterişli adamların takılacağı bir yerdi.

Annemle benim ise, belki yılda bir kez, özel bir günde geleceğimiz bir yerdi. Biz daha çok herkesin bilmediği tenha sokaklardaki küçük, şirin kafelerde takılırdık.

Garsonu takip ederken, içeriye sıkılgan bakışlar göndermeye devam ediyordum. Sosyetik tipler kibar kibar kahvaltı ediyorlardı. Çoğunun sosyeteden olduğuna emindim. Birkaçı gereksiz adama selam verirken, beni de baştan aşağı süzmüştü. Kim bilir, belki de genç sevgilisi olduğumu düşünmüşlerdir. Ne de olsa bir çocuğu olduğunu kimse bilmiyordu. Bu düşüncenin iğrençliğiyle başımı yere eğip, yüzümü buruşturdum.

"Buyurun, efendim."

"Kayla, seni şirketimizin ortağı ve onun oğluyla tanıştırayım."

Buruşmuş suratımı normal haline sokarken, bu kahvaltının asıl sebebini daha iyi anlayarak kafamı kaldırdım. Karşımdaki iri yapılı, sert bakışlı adama bakınca, babam olacak sevimsiz adamla ortak olan diğer bir sevimsizi gördüm. Ancak bu iki sevimsiz yan yana gelebilirdi zaten.

Scanned by CamScanner

Dudaklarını zar zor kıvırdığında "Küçük hanım, sonunda tanışabildik. Ben Kenan Taşer," dedi. Sevimsiz! Gülmeyi bile başaramıyordu.

Dudaklarımı yukarıya doğru kıvırıp, "Merhaba," dedim. Kaya-Er isminin anlamı, şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Askaya ve Taşer soyadlarından oluşturulmuş bir isimdi.

"Aynı zamanda oğlumla sınıf arkadaşısınız."

Kaşlarımı kaldırıp sert bakışlı adamın ne dediğini anlamaya çalıştım. Adam cidden iri yapılıydı ve arkasında kalan oğlunu gizliyordu.

"Merhaba, Kayla."

Gözlerime inanamayıp Semih'e bakarken, "Tanışıyorsunuz, değil mi?" diye sordu yanımdaki adam.

"Evet," dedi Semih sessizce.

Biyolojik gereksiz "Hadi oturalım," deyince, şaşkınlığımı atmaya çalışarak onu dinledim. Semih'in karşısına oturduğumda, o da benim yanıma oturdu.

Semih'in babası garsona bir işaret verdi ve bir anda garsonlar masaya servis yapmaya başladı.

Karşılıklı oturan iki sevimsiz, zengin budalanın parasından doğan güce içimden küfür ederken, Semih'e baktım. *Ne yani, bizim babalarımız ortak mı?* bakışı attığıma emindim. Omuzlarını masumca silkip gözlerini kaçırdı. Babalarımız ortak diye mi, bu çocuğun bana olan davranışları değişmişti?

Ukalalığının sebebini anlıyordum şimdi. Bunun babası da, benimki gibi para basıyordu büyük ihtimalle. Aslında bir düşününce, ben annemle yaşadığım için şu para

Scanned by CamScanner

konusunu gözümde büyütüyor olabilirdim. Ama yine de, çok kazanmıyorsa bile iyi kazanıyordu yanımdaki sevimsiz adam. Yaşadığı evden, gittiğim okuldan, şu masaya yapılan hizmetten bunu anlayabiliyordum en azından.

"Eee, Kayla, alıştın mı?" dedi en az biyolojik gereksiz kadar sevimsiz olan diğer ebeveyn, oturduğu sandalyeye iyice yaslanarak. Adam tamamen kastı ya da yağ. Ama yağ gibi durmuyordu. Amerikan güreşi yapan adamlara benziyordu.

"Hayır," dedim bir çırpıda.

"Yeni bir düzen tabii. Yavaş yavaş alışacak," dedi babam beni düzelterek. *Aman. Alışırmışım. Çok beklersin.* Gözlerimi devirip dışarıyı izlemeye başladığımda ortağı da onu destekler nitelikte bir şeyler söyledi ama kulak asmadım.

Yarım saat sonra masa donatılmıştı. Ebeveynler kahvaltı masasında bile iş konuşurken, Semih ve ben sessiz kalmıştık. Babamın tabağıma doldurduklarını kenara itip, kendi istediklerimi yedim. Bana bebek gibi davranmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Aklım eriyordu, elim tutuyordu ve kendi başıma yemek yiyebilirdim. Tabii o bir bebek, çocuk ve genç kız ayrımını yaşayıp görmediği için, bunu idrak edememesini anlayabiliyordum. Karnım doyunca, arkama yaslanıp Semih'i inceledim. Babasının yanında bir beyefendiyi oynuyordu. O ne derse yapıyor, onaylıyor ve her söylediğini dinliyordu. Babasından korkuyor gibi durmuyordu ama sadece saygı duyduğu için bu kadar diken üstünde duracağına da inanmıyordum. Sebep her neyse, Semih babasının yanında farklı biri oluyordu. O da karnını doyurduğunda ve benim ona olan

Scanned by CamScanner

bakışlarımı fark ettiğinde terasa çıkmayı teklif etti. İşime geldiği için ona eşlik ettim.

Mavi gökyüzünde asılı gibi duran beyaz bulutlar, ilkokulda çizdiğim resimleri hatırlattı bana. Suluboya fırçasıyla rastgele boyanmış gibi değil de, pastel boyayla özenle kıvrımlı çizgiler verilmiş gibiydi. Tırabzanlara yaslanıp, önümüzde uzanan ağaçların yeşil görüntüsüne, bulutların ve mavi gökyüzünün büyüsüne kapılmış bir halde durdum bir süre. Bu şehirde görebileceğim en güzel şey bu olsa gerekti.

"Burslularla takılıyorsun."

Büyüyü bozan ses karşısında, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Evet ama baban ve babam seni bana emanet etti. Takıldığın çocukların çevresi sana uygun değil. Nasıl bir yerde büyüdün bilmiyorum ama bu şehirde iyi yoktur," dedikten sonra benim gibi tırabzana yaslandı. Göz ucuyla onu izliyordum. Bu şehir konusunda aynı düşüncelere sahip olacağımızı hiç düşünmezdim ama konuşmasıyla dikkatimi çekmeyi başarmıştı. "En azından ben şahit olmadım. İyi olmaya çalışanlar, düşenler, diptekiler ve en diptekiler."

Meriç neredeydi? Dipte mi, en dipte mi?

"Sen neredesin?"

Semih yarım bir gülümsemeyle bana bakıp "Tanıdıkça karar verirsin. O kadar zor değilim. Okula gidelim artık. Bu ortam beni çok sıktı," dedi. Bugün ikinci kez ona katılıyordum. Kafamı sallayıp peşine takıldım.

Çantalarımızı alıp dışarı çıktığımızda, *Durak nerede?* diye düşünmeye başlamıştım. Semih'in sesiyle ona doğru

Scanned by CamScanner

döndüm. "Yürü, sarı. Arabam şurada," dedi. Ne? Arabası mı vardı?

"Senin ehliyetin mi var? Kaç yaşındasın sen?"

"Evet, var. Uzatma," diye cevap verdi. Beni bırakıp yürümeye başlamıştı. Bir Audi Q7'nin önünde durduğunda "Yok artık," diye fısıldadım. O yaştaki çocuğa bu arabayı mı almışlardı? Zengin zibidi. Ben bu arabaya hayrandım. Kıskanmıyordum, bence cidden bu aşırı zenginlikti. Parayı nereye saçacağını bilememe durumu.

Park yerinden çıkmaya çalışan bir arabanın korna sesiyle irkildiğimde, Semih gülerek "Gel hadi, sarı. Akşama kadar seni bekleyemem," dedi.

Babasının yanından uzaklaşınca, eski haline geri dönmüştü. Sinir bozucu olmasına rağmen, iç çekip ona doğru yürüdüm. Arabaya bindiğimde radyoyu açtım hemen. Konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Bizim için bu kadar sohbet fazlaydı bile.

Okulun önüne geldiğimizde, onunla bir kez daha görülmemek amacıyla arabadan hızlıca inip bahçe kapısına doğru yürüdüm. Tam içeri adım atacağım sırada "Kayla!" diye seslendi. Durup, gözlerimi kapadım ve sakin olmaya çalıştım. Her şeyi mahvetmekte üstüne yoktu. Dönüp, gözlerimi kısarak ona baktığımda bir elini cebine attı. Arabasının yanında duruyordu. Bana doğru yürürken "Sana küçük bir tavsiye," dedi. Ne demek istediğini anlamayarak ona bakmayı sürdürdüm. "Nereye ait olmak istediğine karar ver. Kararsızlık seni en dibe batırır."

Zaten kendimi en dipte hissediyordum. Semih'e arkamı dönüp okulun bahçe kapısından içeri girdim. Açıklama

Scanned by CamScanner

yapmam gereken suratı asık bir kız, meraklı bir çocuk, adımı temizlemek için uzak durmam gereken bir Meriç vardı.

"Selam," dedim, gülümseyip bizimkilerin yanında boş bir yere oturarak. Cansu gülümsemeye çalışırken, Ömer de "Selam," dedi.

"Biliyorum. Tuhaf gözükebilir ama babalarımız ortakmış ve zorla kahvaltıya götürüldüm. Oradan kaçmak için de, beni bırakma teklifini kabul etmek zorunda kaldım," dedim. Cansu gözlerini büyüterek, rahatlamak ister gibi bana bakarken, "Ne kadar sıkıcı babalarımız olduğunu bilemezseniz. O ukala ile tek ortak noktamız sıkıcı ebeveynlerimiz," dedim onu ikna etmeye çalışarak.

Ömer, Semih ile birlikte okula gelmeme hiç takılmayarak "Kayla, Meriç neden sana bakıyor?" dediğinde yutkundum. Meriç bana mı bakıyordu? Bunu onaylamak isteyerek gözlerimi onların olduğunu tahmin ettiğim çardağa doğru çevirdim. Bakışlarımız kısa sürede birleşti. Onun bakışlarını yakaladığım halde gözlerini kaçırmadı. Ne istiyordu?

Umurumda değildi. Uzaktan siyaha benzeyen kahverengi gözlerinin etkisine girmeyecektim. Bakışlarımı ondan ayırıp "Bilmiyorum," dedim. Ömer, Meriç'e bakmayı sürdürürken, Cansu eski konuya geri döndü ve "Babalarınızın ortak olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Evet. Öyleymiş. Babasına çekmiş," dedim yüzümü buruşturarak. Ömer ısrarla Meriç'e bakmaya devam edince gözlerimi yeniden ona çevirdim. Bakışlarını benden ayırmış, etrafla ilgileniyordu. Her zamanki gibi. Doğal olan buydu zaten. Bana bakması değil.

Scanned by CamScanner

Geçmek bilmeyen derslerden sonra nihayet bahçedeydik ve Ömer'in, abisinden evin anahtarını almasını bekliyorduk. Meriç ortalarda yoktu. İster istemez onu ararken buluyordum kendimi. Cansu da Semih'i gözetlediği için sessiz kalmıştık. Tuhaf bir şekilde birbirimize benziyorduk ama arada fark vardı. Ben platonik âşık değildim. Ömer geldikten sonra birlikte servislerin olduğu yere doğru gittik. Ömer ve Cansu aynı servisteydi. Benimki farklıydı. Müzik dinleyerek yaptığım yolculuk kısa sürdü. Bir bisikletle okula gidip gelebilirdim ama genelde elbise giymeyi tercih ettiğim için bu zor olurdu. Servise mahkûmdum. Bu şehirde her şeye mahkûmdum anlaşılan.

Scanned by CamScanner

5

Sonraki hafta oldukça sakin ve olaysız geçti. Ömer ve Cansu ile olan arkadaşlığımı geliştirirken, Eskişehir'de bıraktığım biricik dostum Neşe'yle telefonda görüşmeye devam ediyorduk. Annemle son telefon görüşmemizden bu yana iki kez konuşmuştuk. Ona kırgındım ve bunu anlamasını bekliyordum. Kendimi buraya yabancı hissediyordum. Buraya ait değildim ama öyle olmaya zorlanıyordum. Okulda Meriç'i pek fazla görmemiştim. Onunla ve çevresiyle bir daha görüşmeme kararıma göre, bu iyi bir adımdı. Ama onu gördüğüm iki seferde de tuhaf hissetmiştim. Sıcak suda banyo yaparken üzerimden büyük bir kepçeyle buz dökülmüş gibi. Bu ne demek, onu bile bilmiyordum. Bildiğim şey, bu tuhaf histen hoşlanmamıştım.

Çarşamba gecesi, Eskişehir'den ayrılmadan önce sevgilim olan, onunla kaçmak gibi akıl üstü plana uymayarak biyolojik gereksizle gittiğim için benden ayrılan Berkan ile ilişkimi kesin olarak sonlandırmıştım. Onu düşündüğüm için suçlu olmuştum. Ona kalsa, biyolojik adam bizi

Scanned by CamScanner

asla bulamazdı. Kahramanlık yapmayı seven eski erkek arkadaşımla aram kötü değildi. Biz onunla daha çok arkadaştık ve ben yokken orada başka kızlarla takıldığını biliyordum. Bana değer verirdi, bu yüzden sadece flörtleştiğinden emindim. Neşe bana ne yaptığından bahsetmişti zaten, ama şimdi kesin olarak bitirdiğimize göre rahat davranabilirdi. Onu hiçbir zaman sahiplenememiştim. Erkek arkadaşım gibi değil de, sadece arkadaşım gibiydi.

Perşembe günü öğleden sonra ilk defa bir erkeği kıskanmanın nasıl olduğu duygusuyla tanıştım. Meriç kolunu Suzan'ın omzuna atıp, onu göğsüne yasladığı sırada bedenimin büzüştüğünü hissettim. İlk başta kıskanmadığım konusunda çok direttim. Sonuçta o erkek, arkadaşım bile değildi. Ancak ertesi gün Suzan ve Meriç'i basketbol sahasının orada şakalaşırken gördüğümde, kıskandığımdan emin oldum. Meriç'in omzunu omzuyla dürten kız ben olmak istiyordum. Arkası dönük olduğu için emin olamıyordum ama Suzan'a doğru döndüğünde gülümsediğini gördüm. İşte o an çok incindim. Hiçbir şeyim olmayan bir erkeğin başka bir kıza gülümsemesi fikri, beynimden tüm vücuduma zapt edilemez bir hormon salgılıyordu. Bu hormon beni saldırganlaştırma gibi zararlı etkileri olan bir mikroptu. Suzan kim, hikâyesi ne, bilmiyordum. Sadece onunla aramın hiçbir zaman iyi olmayacağını biliyordum. Semih'in bu şehirdekilerin ait olduğu yer üzerine yaptığı sıralamayı Suzan ile iletişimime yorumlayacak olursam en dipteydik. Hiçbir zaman dipte bile olmayacaktık.

Cuma günü servise bindiğimde, hafta sonunun zehir içmişim gibi geçeceğini düşünüyordum. Elbette evde beni bir sürprizin beklediğini bilmiyordum. Biyolojik

Scanned by CamScanner

adam bir plan yapmıştı. Tabii ki bana danışmadan yapılan bir plan. Birlikte sinemaya gitmek için işten eve erken dönmüştü. Akşam seansına bilet bile ayarlamıştı. İncelik edip dram filmi seçmişti. Reddetmek için ağzımı açtığım sırada, Nursena Hanım'ın da bize katılacağını söyleyip kelimeleri boğazıma dizdi. Nursena Hanım tatlı bir kadındı. Çok tatlı bir kadın. Babama tahammül etmesine şaşırıyordum ve bana yavru kedi gibi baktığında sinema planını kabul ettim.

İlk başta her şey çok güzeldi. Yemek yemiştik. Sohbet bile etmiştik. Sohbet derken, ben ve biyolojik babam ayrı ayrı Nursena Hanım ile konuşmuştuk. Patlamış mısırlarımızı aldıktan sonra gerilim ve macera filmlerinin afişlerinin önünden geçip, biyolojik adamın seçtiği dram filminin gösterileceği salona doğru ilerledik...

Türk yapımı güzel bir filmdi. Sıkılmamıştım ama bir haftanın yorgunluğu beni ele geçirdiğinde gözlerimi kapadığım anlar olmuştu. Filmin son on dakikasını kalbimin ritmi hızlanarak izlemiştim. Sonunda bir damla gözyaşı da yanağımdan aşağı süzülmüştü. Nursena Hanım babamın uzattığı peçeteyle yanaklarını silerken, lavaboya gitmek için onların yanından ayrıldığım sırada olan oldu.

Esneyerek lavaboların olduğu yere giderken, takip edildiğimi anlayamamıştım. Sonra bir anda arkamdan sesler duydum. "O olduğuna eminsin, değil mi?" diye sordu biri. Başka bir ses "Eminim. Onu okula sarışın bir çocuğun bıraktığını gördüm," dedi. Adımlarımı hızlandırdım. Bedenim adrenalin dolmuştu. Geri dönmekle tuvalete koşmak arasında karar vermeye çalıştığım beş saniye sonunda geri dönmenin daha mantıklı olacağını düşündüm. Hiçbir

Scanned by CamScanner

filmde, birinden kaçarken tuvalete giren bir kadının oradan sorunsuz kurtulduğunu görmemiştim. Ancak geri dönmeme fırsat kalmadan iki çocuk koluma girdi. Hazırlıksız yakalandığım için çığlık atmakta geç kaldım. Bir el ağzımın üstüne kapandığında ayaklarım da yerden kesilmişti. Cam bir kapı açılıp dışarı çıktığımızda, üzerimde palto olmadığı için soğuk hava beni titretti. Rüzgâr yüzümü yalayıp geçerken canım acıyordu. Saniyeler içinde soğuktan donacağımı düşündüğüm bir fırtına vardı. Biz film izlerken hava epey bozmuştu anlaşılan. Ve çorabım beni soğuktan korumada sınıfta kalıyordu. Sırtım duvara çarptığında kolumu tutanlardan biri önüme geçti. Diğeri hâlâ yanımdaydı ve ağzımı örtüyordu.

"Eğlence başlasın."

Karanlıkta yüzünü seçemiyordum. Burası alışveriş merkezinin terası olmalıydı ama soğuk hava yüzünden kimse yoktu. Kar yağıyordu. Terasın zemininin karla kaplı olduğunu, ayağımdaki ayakkabıdan çıkan ciyaklamaya benzer sesi duyduktan sonra fark ettim. İki kişiye karşı tektim ve başımın çaresine bakmam gerekiyordu. Gözümden akan yaşlar beni hiç güçlü göstermese de, bir şey yapmam gerekiyordu. En azından çığlık atabilirsem içeriden birilerinin dikkatini çekebilirdim. Tabii bu, fırtınada sesimi içeriden duyabilecek ve sonra soğuk havaya çıkmaya tenezzül edecek biri olması durumunda işe yarayacak bir plandı. *Düşünme, uygula!* emrini beynime yollayıp dizimi kırdım ve karşımdaki çocuğun bacağına geçirdim. Onun inlemesiyle yanımdaki çocuğun ağzımdaki eli gevşedi ve yüzümü hızlı bir refleksle omzuma doğru çevirip çığlık attım.

Scanned by CamScanner

"Kapa şunun çenesini!" diye bağıran çocuğun emriyle arkadaşı yeniden ağzımı kapadığında inlemeye devam ettim. Kimse sesimi duymamıştı. Kimse bu havada dışarıya çıkmaya tenezzül etmeyecekti. Fırtınanın camların arasından içeriye ulaşan sesi yüzünden kimse çığlığımı fark etmeyecekti. Biyolojik babam beni merak edip aramaya başlayana, bulamayıp güvenliğe ulaşana kadar iş işten geçmiş olurdu. Korku gözyaşlarımın kontrolünü benden tamamıyla aldı. Eğer ağzımın üstünde büyük bir el olmasaydı, hıçkırarak ağlardım. Ancak bu haldeyken sesim dışarıya boğuk ve tutuk çıkıyordu.

"Bunun hesabını senden alacağım!" diyen çocuğun yüzündeki nefreti gördüğümde, kurtulmak için bir hamle daha yaptım. Kar saçlarının üstünde şimdiden beyaz bir tabaka oluşturmuştu. Çocuk sinirle elini saçlarının arasından geçirip karı temizlerken, beni tutmakta olan arkadaşı "Bunu burada yapmamız doğru mu? Alışveriş merkezindeyiz!" dedi. Bir tanesinin azıcık mantıklı olduğunu bilmek, bana bir umut verdi. Beni buradan götürmeye kalkışırlarsa, birilerine kendimi duyurmak için elime yeni fırsatlar geçebilirdi. Burada kimseye kendimi duyuramıyordum.

"Kapa çeneni!" dedi hâlâ erkekliğinin derdinde olan çocuk. Kabaca inledikten sonra ekşittiği yüzüyle bana bakıp, "Burada olacak. Sonra da kıyafetlerini çalıp, onu bu soğukta ölüme terk edeceğiz!" diye devam etti. Gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya devam ederken gücüm tükenmek üzereydi. Beni tutan çocuk yorulmuyordu ama ben bitmiştim. Umutsuzluk içinde tükeniyordum. Saçlarım terden ve kar yüzünden tenime yapışıp ağırlık yapıyordu. Eve gidip yıkanmak istiyordum. Hafiflemek ve güvenli

Scanned by CamScanner

bir şekilde yatağımın içinde uyumak bana o kadar uzak geliyordu ki, bir anda ayaklarımın bağı çözüldü. Düşmek üzereyken arkamdaki çocuk beni ayakta kalmaya zorladı.

Karşımdaki "Çabuk pes etme!" deyip yüzüne iğrenç bir gülümseme yerleştirdiğinde, gücümü toparlamaya çalıştım. Ağzımı kapatan el yüzünden nefes almam bile güçtü. Başım öne ve arkaya doğru saniyede iki kez gidip gelirken, burada böyle ölüme terk edilmeye müsaade edemezdim. Kollarımı hareket ettirmeye çalışsam bile en fazla beş santim kadar ileriye atabilirdim. Karşımdaki çocuğa uzanamazdım. Bana yaklaşmasını sabırla beklerken artık çırpınmıyordum. Bana iyice yaklaştığında, bir çığlık atma girişiminde daha bulunup, tekme atmaya çalıştım. Ayağım bu sefer baldırına denk gelmişti. Bir küfür savurup geri kaçtıktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı. Ona daha güçlü bakmak isterdim ama yorulmuştum. Tek yapabildiğim ayakta durmaya çalışmaktı. "Seni öldüreceğim!" dedikten sonra üstüme atılınca, çaresizce arkamdaki çocuğun ona müdahale etmesini diledim. Pisliğin eli boğazımı sardığında kusmak üzereydim. Ağzımı kapatan bir el olmasa kusardım. Arkamdaki çocuk diğerine sakin olmasını söylüyordu.

"Siktir ya!"

Ölmek istediğimi düşündüğüm bir anda karanlığın içinden gelen yabancı sesi sadece ben duymamıştım. Önümdeki ve arkamdaki çocuk da sesin geldiği yöne doğru baktığında turuncudan sarıya çalan bir ışık yanıp söndü. Sigara.

"İşine bak!" dedi önümdeki çocuk boğazımı sıkmayı bırakıp. Burada bir yabancı vardı. Bu benim kurtuluşum

Scanned by CamScanner

olabilirdi. Her kimse başını belaya sokmak istemeyip çekip gidebilirdi de. Bir şey yapmam gerekiyordu. Beni terk ettiğini düşündüğüm güce sıkı sıkı tutunup, çocuğun kollarından kurtulmaya çalışırken ağzımı kapatan el bir an kaydı ve bulduğum fırsatta bir kez daha çığlık attım. Karanlığın içindeki yabancı, sigarası yere düşerken bize doğru yaklaştı. Yüzünü seçmeye çalışıyordum ama çok karanlıktı. İyice yaklaştığında önümdeki çocuğa yumruk attı ve bir anda arkamdaki beni serbest bıraktı. Burada duramazdım. Yalpalayarak kaçmaya çalıştığımda, kahramanım beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. Öldürücü karanlığa sahip sesiyle "Defolup gidin buradan!" diye tehdit edercesine fısıldadıktan sonra sırtımı sıvazladı. Ses tonundaki ürpertici hava tüylerimi diken diken etmişti ama ondan korkmuyordum. Güvendeydim! Güvende olduğuma inanamıyordum ama güvendeydim işte. Bu kolların arasında kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyordum. Sigaranın gömleğine sinen yoğun kokusunu alırken, hızla uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Sonunda sadece fırtınanın sesi duyulmaya başladığında, belimdeki eller dirseklerimi tuttu. Beni kendinden uzaklaştıracağını anlayıp ona sıkıca sarıldım ve tutmakta olduğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Hamlem işe yaradı. Dirseklerimden vazgeçip, ellerini tekrar belime doladı. "Korkma artık. İyisin," diye fısıldadı bir süre sonra. Beni rahatlatmak ister gibiydi. Korkmuyordum. Ona neden güvendiğimi bilmiyordum ama onun yanında korkmuyordum. Yoğun sigara kokusundan uzaklaşmak için başımı hafifçe kaldırdığımda burnum boynuna sürttü. İşte o an vanilya kokusunun kaynağını bulduğumu anladım. O kadar uzun süredir rahat nefes alamıyordum ki, bedenimi

Scanned by CamScanner

uyuşturan bu vanilya kokusunu içime çekersem iyi hissedeceğimi düşündüm. Nefes almak için ağzımı açtığım sırada boğazımdan korkunç bir hıçkırık çıkınca, kahramanımın kolları bedenimi daha sıkı sardı. Sinema salonundan çıkarken paltomu Nursena Hanım'a bırakmıştım. Elbisem beni soğuktan korumaya yetmiyordu. Bunu fark ettiğinde düğmeleri iliklenmemiş paltosunu etrafıma sararak bana sarıldı.

"Korkma, baş belası. Ben buradayım."

Zırlamam sona erene kadar bir daha hiç konuşmadı. Sadece bana sarıldı. Soğuk etkisini Meriç'in kollarındayken hissettiremiyordu. Nihayet güvende olmamın şaka değil de, oldukça gerçek olduğuna ikna olunca kendimi biraz toparlayabildim. Gözyaşlarım ve hıçkırıklarım durduktan sonra bir dakika kadar kendime izin verdim. Belki Meriç "İyi misin artık?" diye sormasa, bu bir dakikayı daha da uzatabilirdim. Dirseklerimi tutup beni göğsünden uzaklaştırdığında, aramıza giren soğuk hava dalgasıyla titredim. Kolunu belime dolayıp beni vücuduna yasladığında yanaklarıma ve kulaklarıma bir grup işçinin kan pompaladığını sandım. Ona şaşkın gözlerle bakarken, elini kaldırıp gözümden akan yaşları sildi. Karanlıkta bile belirgin olan dudak kıvrımlarına bakarken bana doğru yaklaşınca, nefesimi tuttum. Olacak mıydı? Şimdi mi? Kalbim gümbürdeyerek atarken, Meriç'in dudağı benimkinin yanından teğet geçerek kulağıma doğru yöneldi. Sıcak nefesi tenime çarptığında gömleğine sıkıca tutundum. Kollarının arasından düşmem mümkünmüş gibi ona yapışmıştım. Fazladan güvenlik önlemi almanın bir zararı yoktu.

Scanned by CamScanner

"İçimden bir ses tehlikede olduğunu söylüyor. Eğer şimdi benden uzak durmazsan, bir daha asla böyle bir şansım olmayacak, Kayla," diye fısıldadığında gözlerimi kırpıştırdım. Bana ilk kez ismimle hitap etmişti. İsmim, bu soğuk havada onun dudaklarından çıkıp tenime çarpan sıcak nefesinin büyüsüyle ilahi gibi gelmişti kulağıma. Beni büyülüyordu. Tanımadığım bir çocuk beni büyülüyordu ve ben buna izin veriyordum. Bana saldıran çocukları tanıyordu. O çocuklar Meriç yüzünden bana yaklaşmıştı. Bu gerçek, bana ondan uzak durmak için aldığım kararı hatırlatınca gözlerimi açtım. Gömleğini bırakıp omuzlarından ittirdikten sonra sırtımı ona dönüp yürümeye başladım. Cam kapıyı içeri doğru ittirmeden önce, son kez dönüp ona baktım. Sigarası dudaklarının arasındaydı. Biraz önce beni öpeceğini sandığım dudaklar... Beni heyecanlandıran o dudaklar...

Ben senin kızın olmayacağım, Meriç.

***

Yüzümü yıkayıp, saçımın biraz kurumasını bekledikten sonra Nursena Hanımların yanına döndüm. Biyolojik babam nerede kaldığımı sorunca, ona ayrıntı vermek yerine biraz hava aldığımı söyledim. Dışarıdaki havanın ne durumda olduğunu bilmediğinden fazla soru sormadı. Eve dönerken de, soğuktan şikâyet etmekten ona söylediğim yalanı fark edemedi. Nursena Hanım birkaç kez dönüp bana endişeyle baksa da, gülümseyerek soru sormasını engelledim.

Eve girdiğimizde herkes kendi odasına çekildi. Sıcak bir duş alıp, yumuşak pijamalarımı giydim. Yorganın altına girip, yaşadığım şeyi zihnimden atmaya çalışırken

Scanned by CamScanner

korkudan bir kez daha titredim. Taciz edilmemiştim ama taciz edileceğimi sanarak yeterince korkmuştum. Meriç sigara içmek için alışveriş merkezinin terasına çıkmış olmasa, çok kötü şeyler olabilirdi. Şu an bu yatakta olmayabilirdim. Hastaneye götürürlerdi herhalde beni. Hamile kalmamam için iğne vururlar mıydı? Belki de direkt morga götürürlerdi. Korku bedenimi bir kez daha titrettiğinde yorgana sıkıca sarıldım.

Zavallının teki gibi davranıp, onun yüzünden birilerinin bana taciz girişiminde bulunduğu çocukla konuşmak istediğimi fark ettim. Sadece konuşmak da istemiyordum. Aramızda özel bir şey olmasını, ona mesaj atmayı istiyordum. Teşekkür etmeyi istiyordum. Arardı belki de. Meriç beni arar mıydı? Bazen insanın tüylerini diken diken edecek kadar ürkütücü, bazen de yumuşacık çıkan sesi telefonda nasıldı kim bilir? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. O haklıydı. Tehlikedeydim. Güvende hissettiğim kolların arasında tehlikedeydim.

Bir saat kadar yatakta bir sağa bir sola dönüp durdum. Annemi aramayı düşündüm ama gecenin bu saatinde onu arasam, yarın sabah burada olurdu. Neşe'yi arasam da uyanmayacağını biliyordum. Hayatımda ilk kez bu kadar korkmuştum. Ve beni kurtaran çocuk, benim için karanlıktı. Düşüncesi beni ne kadar korkutsa da, zihnimdeki o sesi susturamıyordum. *Karanlığın içine doğru çekiliyordum!*

Sabah uyandığımda enkazdan çıkmış gibi hissediyordum. Yataktan kalkmak, mutfağa inip kahvaltı yapmak gözümde o kadar büyümüştü ki, bir süre yataktan çıkmamayı düşündüm. Yarım saat bu kararımın arkasında durdum ama sonra sürünerek yataktan indim. Nursena

Scanned by CamScanner

Hanım ile kahvaltı yaparken Ömer aradı. Onun telefonuyla, günümü nasıl geçireceğime karar verdim. Meriç hakkında bana vereceği bilgilerin bir karşılığı olacaktı. Bunu ona coğrafya çalıştırmakla ödeyecektim.

Biyolojik babamdan izin aldıktan sonra, Ömer ile buluşmak için evden ayrıldım. Buluşacağımız yerin adı CENNET'ti. Cennet Kafe duraktan beş dakika uzaklıkta, dışı bembeyaz olan şirin bir yerdi. İçeri girdiğimde beyaz duvarların yeşil dallarla süslendiğini gördüm. Kare şeklindeki masa örtüleri de çiçek desenliydi. Peçetelikler de dâhil olmak üzere her şey yeşil ve beyazdı. Çörek kokusu beni acıktırmıştı. Evden çıkmadan önce yemek yemiş olmama rağmen, çörek yeme isteğiyle dolmuştum. İçeri girdikten yirmi saniye sonra Ömer'i fark ettim.

Burasının güzel bir atmosferi vardı. Sakinleştirici. Siyahlara bürünmüş ve buraya tezat duran iki kız süzülerek yanımdan geçerken, Ömer ayağa kalktı. Bakışlarımı kızlardan ayırıp, Ömer'e çevirdim. "Selam, güzelim," dedi bana sarılarak. Ferahlatıcı kokusunu içime çekip, "Selam," dedim kısaca.

Karşılıklı oturduğumuzda "Büyülendin, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim hâlâ etrafa bakarken. İçerideki herkes sakin ve nazik görünüyordu. Sanki herkes ortama uyum sağlamak için öyle olmaya mecbur hissediyordu. Oldukça büyüleyici.

"Sıkıcı olan şey, coğrafya," dedi Ömer.

Dikkatimi ona verip "O kadar da değil. Halledebiliriz," dedikten sonra "Ama bundan sonra başka bir bahane

Scanned by CamScanner

bul. Artık Meriç ile ya da onun grubuyla ilgilenmiyorum," diye ekledim.

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Ders çalışmamız lazım," deyip gülümsedim.

Dün gece konuşmak için can atıyordum ama sabah uyandığımda bir karar vermiştim. Bundan kimseye bahsetmeyecektim.

Bir saatin sonunda "Yeter, tamam. Ders anlatırken çok sıkıcı bir ciddiyetin oluyor ve bana bu kadar coğrafya gerçekten yeter. Şu an zihnim daha fazlasını kabul etmez," diye isyan etti Ömer.

"Daha bitmedi ama..."

"Doyum noktasına ulaştım, cidden," deyince gülümseyerek karşılık verdim.

Kitabı kapattığımda derin bir nefes verip "Teşekkürler," dedi. Arkasına yaslandıktan sonra "Şimdi anlat bakalım, ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Sadece Meriç'in kızı olmanın ne anlam içerdiğini artık biliyorum. Ondan uzak durma kararı aldım. Pişman değilim."

"Bunu bilseydim, seni buraya davet etmezdim," dedi.

Söylediğini anlamayarak "Neden?" diye sordum.

"Meriç burada. Senin için bir kıyak daha geçmeyi düşünmüştüm," dedi. Aceleyle etrafıma baktığımda "Aşağı katta. Genelde burada resim çizer," dedi.

Gözlerim aşağı kata inen merdivenleri aradı ve sonunda bulduğumda kaşlarımı çatarak oraya baktım. "Orası

Scanned by CamScanner

daha çok bodrum kata benziyor," derken karanlık merdivene bakıyordum.

"Orası, Cehennem. Kafenin içinde başka bir kafe," dedi Ömer gülümseyerek.

Ah, bu dâhiyane bir şeydi ve büyüleyici. İçim oraya inme isteğiyle doldu. Buraya tezat bir görüntü olduğuna emindim ve merak tüm bedenimi ele geçirmişti.

"Orayı görebilir miyiz?"

"Ben hurilerin arasında kalmayı tercih ediyorum. Meriç, resim yaparken rahatsız edilmeyi sevmez. Sen gitmek istersen gidebilirsin tabii."

Gözlerimi devirip ona bakınca omuzlarını silkti. Gözlerimi merdivenlere diktim ve bir süre boş boş oraya baktım. Ömer yeniden konuşana dek...

"Meriç'e yaklaştığın için canının sıkıldığını biliyorum ama senin için iki kez kavga etti."

İçimden *'üç'* diye düzelttim. Bakışlarımı merdivenden ayırıp Ömer'e çevirdiğimde sıcak çikolatasını yudumluyordu.

"Seni rahatsız edebilirler. Onlar böyledir, Kayla. Sana o yüzden okul dışında dikkatli olmalısın dedim. Burada ya da başka bir yerde kimse senin onunla olmanı umursamaz, ama Kemik'tekiler farklı. Onlar kendi içlerinde düşman kardeşler gibidir. Birbirlerinin suçlarını ifşa etmezler ama birbirlerinin arkasından iş çevirebilirler. Senin için endişeleniyorum."

Ben de kendim için endişeleniyordum.

Scanned by CamScanner

"Meriç ile konuşmamı ister misin?" diye sorunca bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Senin için bunu yaparım," dediğinde uzanıp elini tuttum. Buraya gelirken iyi arkadaşlar edineceğimi düşünmemiştim ama Ömer iyi bir arkadaştı. Cansu gibi.

"Sanırım ben halledeceğim."

Karanlık merdiveni aydınlatan sadece üç tane tembel mum vardı. Düşmemeye dikkat ederek merdivenleri indikten sonra, büyüleyici manzaraya gözlerimi kırpıştırarak baktım. Her taraf siyahtı. Masalar bile. Ve sandalyeler, koltuklar, aksesuarlar... Belirli aralıklarla duvarlara yerleştirilmiş cılız mumlar dışında farklı renk olan tek şey, içeridekilerin kıyafetleri ve ten renkleriydi. Ve ben buraya kesinlikle ait olmayan bir görünüm sergiliyordum. İçeridekilerin çoğu koyu renk şeyler giymiş tiplerdi ama arada benim gibi açık renk giyenler de vardı. Tabii hiçbiri benim kadar burayla alakasız görünmüyordu.

Birbirinin içine girmiş çiftlerden gözümü hızla ayırıp, etrafa göz gezdirmeye başladım. O sırada baştan aşağıya siyah giyinmiş, saçları kabarık, orta yaşlı bir kadın yanıma gelip, bordo rengi rujlu ince dudağını hareket ettirerek "Cehenneme düşmüş bir huri," dedi.

Yüzündeki gülümsemeden cesaret alıp "Aslında birini arıyorum. Genç. Resim çizdiğini sanıyorum," dedim.

"Yakışıklı çocuktan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Dudağımı yukarı doğru kıvırıp "Evet," dedim beceriksizce.

Garip kadın "Hiç gelmeyeceksin sanıyordum," dediğinde, onu anlamadığımı belli eden bir bakış attım. "Kimse

Scanned by CamScanner

onu ziyarete gelmez. Özellikle resim çizerken. Ama onun gibi bir yakışıklı yalnız kalmaz değil mi, ilham perisi?" diye açıkladı.

"Ah, tabii," diye sızlandım. *Hem de hiç, tahmin bile edemezsin!* diye devam ettim içimden.

"Bir sıcak çikolata sipariş etti ama iki oldu anlaşılan. Köşede," dedi kadın bir köşeyi başıyla işaret ederek.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedim ve Meriç'e doğru ilerledim. Bir dizini kırarak ayağını önündeki siyah sehpaya dayamış, defterini de bacağına yaslamıştı. Dikkatle defterine bakarken, kendinden emin bir şekilde tuttuğu kalemi hareket ettiriyordu. Üzerinde eski bir kot ve siyah salaş bir tişört vardı. Saçları her zamanki gibi havalı duruyordu.

Yavaş adımlar atıp yanına ulaştığımda bile dikkatini çekmemiştim. Elindeki deftere konsantre olmuştu. Elindeki kalemle hâlâ defterin üzerinde bir şeyler çizerken, belki de rahatsız etmemeliyim diye düşündüm. Ama gelmiştim işte ve bir daha onunla görüşmeyi düşünmüyordum. Bugün bu işi kesin olarak bitirecektim.

Deri ceketini kenara itip, yanına oturdum. Ben bunu yaparken defterini büyük bir hızla kapamış ve ne çizdiğini görmemi engellemişti. Kalemi parmaklarının arasında çevirirken "Rahatsız edilmekten hoşlanmam," dedi kabaca. Rahatsız olduğunu ancak bu kadar iyi belli edebilirdi. Ruh hali ses tonuyla nasıl belli edilir? dersi almış gibiydi. Bu etkileyici bir özellikti ve Meriç buna sahipti.

"Üzgünüm. Bitmeden göstermek istemeyen sanatçılardansın, değil mi?" dediğimde bana sıkılgan bir bakış

Scanned by CamScanner

attı. "Biri gözetlerken işine konsantre olamayanlardanım. Rahat bırakacak mısın?" dediğinde arsızlık yapıp "Hayır," dedim. Defteri yanına bıraktıktan sonra "Cidden şu an canımı sıkıyorsun," diyerek açıkça kovdu. *Evet, kır kalbimi, oklarını fırlat ama önce konuşmamız gereken şeyler var.*

"Üzgünüm, bölmek istemezdim. Eminim ilham perilerin seni hemen terk etmez. Konuşmamız gerek," dedim inat ederek. Tanışalı çok olmayabilirdi ama oldukça dolu vakit geçirmiştik. Bu tür konuşmalarımız bana garip gelmiyordu. Sanki onu yıllardır tanıyordum.

"Resmimden daha önemli olmadığına eminim. Şimdi gidecek misin?"

"Konuştuktan sonra evet. Sana ya da o çok değerli resmine meraklı değilim!"

"Anlat o zaman," dedi kaşlarını çatarak. Kalemi elinde çevirmekten vazgeçip sehpanın üzerine bıraktı. Pes etmesi, benim bir adım ileride olduğumu gösteriyordu. Onu bana yardım etmeye ikna edebilirdim. Ne de olsa dinlemesi için ikna etmiştim.

Nefesimi dışarı bırakıp, temiz havayı içime çektim.

"Şu *senin kızın* saçmalığını bitirdim sanırım. Düşündüm ve dün gece olanlara sebep olan şeyi fark ettim. Semih ile okula geldiğim için artık senin kızın olmadığımı düşündüler."

Susup ona baktığımda "Alkışlamamı mı bekliyorsun?" diyerek alay etti.

"Hayır. Seninle aramızda bir şey geçmedi. Peşine takıldığım için pişmanım. Ama beni bir kez rahatsız ettiler. Bir daha yapmayacaklarından emin olmak istiyorum."

Scanned by CamScanner

Meriç çantasını toparlamaya başlayınca "Bana bunu borçlusun," dedim.

Yaptığı işe bir anda ara verdi ve bana döndü. Yine o kahverengi gözleriyle bana bakıyordu işte. Dün gece kollarının arasındaydım. Başımı göğsüne yaslayıp ağlamıştım. Güvende hissetmiştim ama şimdi o kahraman çocuğa hiç benzemiyordu.

"Sana ne borçlu olduğumu söyleyeyim mi? Hiçbir şey! Peşime takıldın. Seni ben davet etmedim. Senin için birini dövdüm. Sonra başka birini daha. Ve sen oraya gidip her şeye yeniden burnunu soktun. Sonra seni başka biriyle gördüler. Sana zarar vereceklerdi. Umurumda olmaması gerektiği halde, benim yüzümden olduğunu bilerek sana yardım ettim. Yapmak zorunda değildim ama yaptım. Ve sen şimdi benden, onlara gidip seninle aramda hiçbir şey olmadığını, bu hayata yabancı aptal bir kız olduğunu söyleyip, paçanı kurtarmamı istiyorsun."

"Aptal mı? Üzgünüm ama geldiğim yerde, bir çocuğun kızı olmak gibi şeyler duymamıştım!" diye çıkıştığımda Meriç çantasını alıp ayağa kalktı.

Peşinden ben de kalkıp bileğini tuttum ve "Gidemezsin!" diye ısrar ettim.

Bana doğru dönüp dirseklerimi tuttuğunda ellerimizin ne zaman yer değiştirdiğini yine fark edememiştim. Burnu benimkine değecek kadar yaklaştıktan sonra "Son kez seni uyarıyorum. Siktiğimin çocuklarına gidip, ne kadar saf olduğunu söylemeyeceğim. Çünkü bu seni daha cazip bir yem yapar. Geldiğin yerde böyle boktan bir şey olmadığı için sana açıklayayım. Önünde iki seçenek var; ya çekip gidersin ve başına gelecek belalardan uzak

Scanned by CamScanner

durmaya çalışırsın–ki bu benim de işime gelir–ya da benim kızım olmayı kabul edersin ve seni başına açtığın belalardan kurtarmaya devam ederim," dedi.

Dün gece ve şimdi söylediklerini hızlıca düşünmeye çalıştım. Gitar sesi ruhumu okşarken Meriç'in kahverengi gözleri benimkileri kendine esir etmişti. "Seninle kalırsam, bir daha gitmek için şansım olmayacağını söylerken ne demek istedin?" diye sordum.

Hiç düşünmeden "Benim olacaksın," dedi. Bedenim titremeye başladığında bunu fark etmemesini diledim ama bakışının değişmesinden bunu çoktan fark ettiğini anladım. Utançtan yüzüm kızarırken, beni bir anda bıraktı. Bir adım geri çekildikten sonra "Dün gece sana yardım ettiğimde, hâlâ benimle olduğunu anladılar. Bir daha bunun dönüşü yok. Yarın gidip ben vazgeçtim diyemezsin," dedi ve koltuğa oturdu. Ben de onun yanına iliştim.

Gidersem ne olacaktı? Birilerinin bir yerden çıkması korkusuyla mı yaşayacaktım? Ya onunla kalırsam? Abartıyordu. Bu saçmalıktı. Hem gitmemin işine geldiğini söylemişti. Beni korkutarak gitmeye teşvik ediyordu. Korkarak yaşayamazdım. Yazın buradan gidecek ve bir daha geri dönmeyecektim. Ömer bile endişeleniyorsa, durum sandığımdan daha tehlikeliydi. Meriç'in yanında olmak zorundaydım. Ya da sadece onun yanında olduğumu bilmeleri yeterdi. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki, "Son bir şey. Seni başkasıyla gördüler. Ben seni kurtardım ama bu onları ikna etmez. İkna etmek de çok kolay değil," dedi.

"Kolay değil dedin. Zor olsa da bir yolu var yani. Hem onlara göre senin gözünde değerliysem, buna bir kereliğine inanabilirler," dedim hoşnutsuz bir umutla. Kurtulmak

Scanned by CamScanner

için az çaba sarf etmediğim sıfatı geri kazanmak için uğraşıyordum resmen.

"Bazen mantıklı düşünmen beni şaşırtıyor. Sorun şu ki, öyle bile olsa sadece yanımda dolaşarak bunu yapamazsın."

"Seninle yatmayacağım!" dedim bir çırpıda. Bunu söylemek yüzümü kızartmıştı.

"Biliyorum, Rahibe Terasa. Daha göz önünde sergileyeceğin şeyler lazım," diyerek kalemi elinde çevirmeye başladı.

Yüzüme hücum eden alev daha da arttı. Göz önünde sergileyeceğim derken? Ona sarılmak falan mı? *Kapa çeneni, melek! O pislik topluluğu sarılmayla ancak dalga geçer.* Onu ihtirasla öpmek, dokunmak varken sarılmak da neydi? Babaanne işi mi? Ah! Yanaklarımın kızarıklığını saklamak için başımı eğdiğimde, neyse ki saçım yüzümü gizlemişti.

"Düşünmeden girdiğin bu işin başına bela açmaması için dua etmek, daha sana göre bir fikir gibi geldi," dedi alay eden ses tonuyla. Tabii ki bunu yapacaktım ama aynı zamanda başka şeyler de yapmam gerekiyordu. Beni her ne kadar düşüncesi bile utandırsa da.

"Yarın gidelim mi?" dedim kafamı kaldırıp. Kızarıklığımın geçmiş olmasını umuyordum. Keyifle bana bakarken "İyi düşün. Sabah karar ver. Bu sefer düşün en azından," dedi iğneleyici bir tonda. Düşünecek bir şey yoktu ama düşünecektim. Düşünüp biraz daha kızaracaktım.

Telefonumu çıkarıp ona uzattım. Elimden alıp numarasını yazdıktan sonra geri verdi.

Scanned by CamScanner

"Bilmeni istiyorum ki, rol yapmayacağım," dediğinde anlamayan bakışlarla ona baktım. "Kimse için kavga etmem. Etsem de, birinin sözünü dinlediğim ve bıraktığım bir kızı geri aldığım hiç görülmemiştir, baş belası. Ve sana yine iyilik edip, birileri seni sıkıştırıp bir şey yapmaya cesaret etmesin diye, değer veriyormuş rolü yapacağım," dedi hemen sonra.

Değer veriyormuş rolü yapacakmış! Pislik! Egoist! Ukala! Bencil! Kendinden başkasına değer vermeyen ucube!

"Rol yapmayacağım ve rol yapacağım derken?" dedim içimdeki öfkeyi bastırarak. Arkasına yaslanıp sigarasını yakınca, "Burası kapalı mekân," dedim. Bana ciddi misin bakışları atarken, boş versene deyip çenemi kapadım. Sigara onun elinde çekici bir objeye dönüşürken, dumanını dudaklarının arasından bırakıp bana döndü.

"Sana değer verir rolü yaparken, başka kızlara ara vermem gerekecek. Ve bu da demek oluyor ki, seni etkilememeye çabalamayacağım. Benimle takılmandan zevk alacağım. Kendi iradenle baş başasın."

Onun ağzından dökülen kelimelerin masumluğunun aksine, benim hissettiğim savaşa çağrıydı. Her ne kadar pisliğe batmış olsa da çekici bir çocuktu. Dokunuşları bile nefes almamı etkiliyordu. Gizemliydi. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bundan önce bana çok yaklaşmamıştı ve bu söylediklerine bakılacak olursa, bundan sonrası benim için kolay olmayacaktı. Daha iyi bir çözüm bulana dek...

İçimdeki o kaba ses, hiç iyi şeyler söylemiyordu. Daha fazla burada oturamayacağımı hissettim. "Yarın seni

Scanned by CamScanner

ararım," dedikten sonra, ona bakmadan aceleyle yerimden kalkıp yürümeye başladım.

Merdivenin başında dikilen bordo rujlu kadın "Çok seksi. Çok şanslısın," dediğinde "Ya. Bir de bana sor," dedim zor nefes alarak. Merdivenlerden çıktıktan sonra hızla kendimi dışarı attım.

Beni etkilememeye çabalamayacak olması, beni öyle boş duvarı öper gibi öpmeyeceği, duvara dokunur gibi dokunmayacağı anlamına mı geliyordu? Çünkü ben kendimi kaptırmamak için tam da böyle yapmayı düşünüyordum. Temiz havayı içime çektim.

Nasıl bir halta bulaşmıştım ben böyle?

Eve geldiğimde hâlâ bu soruyu düşünüyordum. Annemi aramayı erteliyordum, çünkü rol yapamayacak kadar yorgun hissediyordum. Annem kesin bir sorun olduğunu anlardı. Bir sorun olmasına bile razıydım ama başımda birden fazla sorun vardı. Konuşabileceğim tek kişi Neşe'ydi. Tüm başıma gelenleri–dün gece hariç–ona anlattım ve susup bekledim. İyi hissettiriyordu. Sesli terapi.

"Benden üç dört saat uzağa gidiyorsun ve bir ayı doldurmadan ömrün boyunca batmadığın kadar dibe batıyorsun," dediğinde sesi oldukça rahat geliyordu.

Kendimi yatağa atıp "Moral vermede üstüne yok," dedim.

"Kötü arkadaş olmamı mı istiyorsun? Dost acı söyler."

"Şu an morale ihtiyacım var, rol yapsan fena olmaz," diye teklif ettiğimde telefonun diğer ucundan gelen ses mırıltıyı andırıyordu. Düşünüyordu muhtemelen. Sonunda mırıltıdan daha anlamlı gelen kelimeler döküldü ağzından.

Scanned by CamScanner

"Yakışıklı, çekici ve kötü, ha? Şansın dibine vurmuşsun kızım, daha ne istiyorsun?"

Yattığım yerde gözlerimi devirdim. Evet, bunun ben de farkındaydım. Kulağa güzel ve şanslı geliyordu, ama yaşamak zorunda kalınca o kadar da güzel değildi. "Birileri beni fahişe sanıyor," dedim sesimi kısarak. Biyolojik gereksizin beni duymasını istemezdim.

"Birileri de beni fahişenin arkadaşı sanıyor. Fahişenin arkadaşı fahişedir, değil mi? Ama bak, ben dert etmiyorum."

"Seni kimse tanımadığı için olabilir mi?" dedim boğuk bir sesle. Bana moral verme işinde neden bu kadar beceriksizdi ki sanki?

"Benden hâlâ bahsetmedin mi? İnanmıyorum sana!" diye sitem ettiğinde gözlerimi yumdum. Tabii ki ondan bahsetmemiştim. Ben onun gibi değildim. Kimseyi kimseye ayarlayamazdım. Kimsenin ağzından laf bile almayı beceremiyordum ki. Ömer'den hoşlandığını biliyordum. Neşe onu internette görmüş ve çok beğenmişti. Ama bunun için bir şey yapamazdım. Maalesef.

"Ne kadar beceriksiz olduğumu biliyorsun."

"İş başa düştü, ha? Hep böyle olur zaten."

"Müebbet yiyen bir cezalının yemek saati geldi. Sonra konuşuruz. Bu arada bana yardım etmek için fikirler bul."

"Öpüyorum."

"Ben de," deyip telefonu kapattım.

Yataktan kalkıp yemek için aşağıya indim. Biyolojik adam, bugün ona haber verdiğim için mi bilmem, oldukça

Scanned by CamScanner

keyifliydi. Bana sataşmadı en azından ve yemekte karnabahar yerine daha yenilebilir şeyler olduğu için rahat bir yemek yedim. Odama çıktığımda her ne kadar yeni bir güne uyanmak istemesem de erkenden yatağa girdim.

Düşünecektin, aptal! Düşün! Düşünmeden girdiğin iş, bak başına neler açtı! Şimdi önünde düşünmen gereken yeni bir şey var.

O kendinden başka kimseyi düşünmez çocukla sevgili– hayır, onun kızı–rolünü nasıl yapacaktım? Onun kızları hakkında bilgim olsaydı, hangi dozda sırnaşacağımı bilirdim en azından. *Ciddi olamazsın, Kayla! Sen erkek arkadaşınla bile öpüşmek dışında bir şey yapmadın ama şimdi tanımadığın bir çocuğa sırnaşacaksın.* Tam olarak bir sürtük gibi mi davranmalıydım? Kırmızı bir ruj, fileli çoraplar, ağzımda sakız... Belki balonu da yüzüne patlatmam gerekirdi.

Kapa çeneni, bilinçaltının derinliklerindeki sokak fahişesi!

Beni kendi kıyafetlerimle ve gayet durgun bir şekilde otururken görüp, onun kızı sanmışlardı. Yine öyle davranmam yetmeyecekti bu kez. Biraz gösteri yapmama ihtiyaçları vardı.

Ne türde? Neden başka bir yol aramak yerine, ona nasıl sırnaşacağımı düşünüyorum ki sanki?

Başka yol? Ömer'e söylesem ve bir yere giderken yalnız kalmasam? Ömer ne yapabilir ki? Ama çoğu insanı tanıyordu ve belki o çocuklara benim bir fahişe olmadığımı anlatırdı. Onu dinlerler miydi? Meriç onlar arasında fazla tanınmış olduğu halde, beni yeniden kızı olarak göstermek için sözden fazlası gerek demişti. Yani Ömer'i takmazlardı bile.

Scanned by CamScanner

Pislik herifler! Meriç'e bulaşmanın başıma bu kadar dert olacağını bilseydim, o gün asla peşinden gitmezdim. Bora! O, git demişti. Suç onun. Beni teşvik etmişti. Neden bu konuda onlar hiçbir şey demiyorlardı ki? Suzan ve diğer kız, nasıl oluyor da o pislik heriflerin arasında yaşayabiliyorlardı?

Ve ben hâlâ çözüm yolu düşünmek yerine başka şeyler düşünüyordum. Neden bu işi bu kadar çabuk kabullenmiştim?

Başka şansım cidden yoktu. Birilerinin gelip beni taciz etmesini bekleyerek, bundan korkarak yaşayamazdım.

Meriç ile olduğun müddetçe bunun olmayacağı ne malum, Kayla? Senin onunla olduğunu gördükleri halde seninle yatmak isteyen, bunun için para teklif eden bile olmuştu. Ne malum yine aynılarının olmayacağı? Daha beterinin olmayacağı?

Herkese Meriç'in kızı olmaktan terfi ettiğini gösterip, tacize uğramayı beklemek mi, yoksa onun kızı olup, ne kadar değerli olduğunu kanıtlayıp, tacize yeltenecek birinin olup olmadığını beklemek mi? Şıklar bu kadarsa, ikinci şık.

Ama önce onunla konuşmam gerekiyordu. Eğer düşmanları varsa ve ben onun için değerli gibi gözükürsem, başıma daha fazla bela açmaz mıydım? Bu saatte Meriç'i arayamazdım ki? Onu sabah arayacağımı söylemiştim. Ömer!

Telefonumu elime alıp numarasını tuşladım. Telefonu açtığında kısık sesle "Hey, bak şu an cezalıyım ve bil bakalım yasak olan neyi tutuyorum?" dedi.

"Telefon mu?" dedim gülerek.

Scanned by CamScanner

"Evet, yeni. Daha sessiz gülemez misin? Cidden şu an coğrafya çalışıyor olmam lazım," dedi yine kısıkça.

Gülümsememi bastırmaya çalışarak "Cezalısın ve telefonla konuşmaktan korkuyor musun?" dedim.

"Tabii, geç dalganı. Benim lanet olasıca abim, bir bankaya müdür olmak yerine okulu tercih etti. Ve evde o ne derse üzerimde uygulayan ebeveynlerim var. Her neyse, bir şey mi oldu? Cidden coğrafya çalışıyor ya da çalışıyor gibi gözükmem lazım."

Derin bir nefes alıp yutkundum. "Meriç ile bir kez gözükmeme rağmen benim hakkımda çirkin tekliflerde bulunan o ucubeler, ben eğer Meriç için değerli gözükürsem daha kötüsünü yapmazlar mı?" diye sordum. Tırnaklarımı yemekten nefret ettiğim için parmaklarımı dudağıma vurarak gergin bir şekilde beklemeye başladım.

"Akıllıca ama güzelim, fazla hayal gücü fazla endişe getirir," dedi kısık sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gelenekler ve görenekler. Biz böyle bir toplumuz. Hangi kesimde olursa olsun, geçerli değerler vardır. Seni Meriç'in asıl kızı olarak bilirlerse sana yaklaşmaya cüret edemezler. Eden birkaç kişi çıkabilir tabii. Hayat bu."

"Yani demek istediğin şey; onun için değerli olursam risk daha az," dedim onaylatmak istercesine.

"Evet, güzelim. Bu oyuna onunla başladın. Onunla bitirebilirsin. Ve her ne kadar çekemeyenleri olsa da, ona saygı duyanlar da var. Dur! Abim geliyor. Lanet olsun! Sonra görüşürüz," deyip telefonu yüzüme kapattı.

Scanned by CamScanner

Elimde kalan telefona bakıp sonra yatağın ayakucuna fırlattım. Kendimi yeniden yastığa bıraktım. Hiç bulaşmamalıydım. Hiç! Ve şimdi biraz daha bulaşıyordum. Bulaşacaktım. Hayır! Gerekirse o okula gereksiz babamla gidip gelecektim. Hafta sonları da dışarı çıkmadan yaşayabilirdim. Bunun o kadar da zor olacağını sanmıyordum. O bulaştığım işe tekrardan ve daha beter batmayacaktım. Zor kısmı onun kahverengi gözleri üzerimdeyken karar vermekti. O zaman aklım karışıyor ve onun yanında olmak istiyordum. Ama o kısmı atlatmıştım. Şimdi kendi başımayken doğru kararı vermiştim ve bunda kararlıydım.

Vücudumun üzerinden ağır bir iş makinesi geçmiş gibi hissederken, gözlerimi açmak o kadar zor geliyordu ki. Yastıktan kafamı hiç kaldırmak istemiyordum ama biri ismimi söyleyip duruyordu.

"Ne var?" diye sızlandım yatağın içinde ama duyulmadığına emindim.

"Kayla!"

Nefesimi dışarı üfleyip "Ne var!" diye bağırdım. Uyku falan kalmamıştı, evet. Harika. Güne ne kadar iyi başladım ama!

Kapımı açıp içeri girer girmez "Sen dün nereye gittin?" diye bağırdı. Ne dediğini anlamayarak yataktan doğrulurken parmaklarımı gözüme bastırdım. Daha uyanamamıştım bile.

"Nereye gittiğimi biliyorsun," dedim esneyerek.

"Bildiğimi sanıyordum. Sen nasıl böyle bir şey yaptın? Seni uyardığım halde. Üstelik Semih'i kendi planlarına alet ediyorsun!"

Scanned by CamScanner

"Dün Ömer ile ders çalışmaya gittim. Semih de nereden çıktı?" diye bağırırken yataktan aşağı inmiştim.

Biyolojik gereksiz "Ömer'i tanıyorum! Yalan söylemeyi annenden mi öğrendin? Gittim, gördüm o kafeyi. İçki içilen bir yerde, serseri çocuklarla ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırırken ağzından köpükler saçmadığına şaşırıyordum ama en az onun kadar ben de sinirliydim ve durumu alttan almaya hiç de niyetim yoktu.

"Annemi bu işe sakın karıştırma!"

"Annen mi öğretti sana içki içilen yerlerde serserilerle takılmayı?" diye bağırmaya devam ettikçe iyice köpürüyordum. Ona zarar vermek istiyordum. Yumruk yaptığım ellerimi ona doğru sallayıp canını acıtmak istiyordum. O kadar bencildi ki! Ondan nefret ediyordum!

"Annemi karıştırma dedim sana! Annemin hayatta yaptığı en büyük hata sendin! Senin gibi iğrenç bir babam var! Bundan nefret ediyorum, anlıyor musun? Annemi üzmenden, babam olmandan nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

Nefes nefese kaldığımda, arkasını dönüp kapıyı çarparak odadan çıktı. Ağladığımı o gittikten sonra fark ettim. Yere oturup hıçkırmaya başladığımda başım dönüyordu. Sesimi duymasın diye yüzümü yatağa bastırdım. Orada dakikalarca ağladıktan sonra "Senden nefret ediyorum, baba!" diye defalarca fısıldadım.

Titremem sona erdiğinde yataktan destek alarak ayağa kalktım. Dolabın içinden çıkardığım çantaya elime geçen kıyafetleri hızlıca doldurdum. Diş fırçamı ve annemin buraya gelirken nakit verdiği parayı da çantama sıkıştırdım. Pijamalarımı çıkarıp elbisemi ve çizmelerimi

Scanned by CamScanner

giydim. Paltomu üzerime geçirdikten sonra saçlarımı tepeden topladım. Çantamı omzuma takıp pencereyi açtım.

İkinci kat. Ölebilirim. Önemli mi?

Değil.

Kendime zarar vermeden aşağıya inmeyi başarmıştım. Dağcılık kulübümün yararlarını bir gün bu şekilde göreceğimi tahmin etmemiştim ama yaşıyordum işte.

Hızlı adımlarla ilerleyip durağa ulaştım ve hiç bakmadan bir otobüse atladım. Baksam da bilmiyordum ki nereye gideceğimi? Otobüste bir yere oturunca telefonumu çıkarıp annemi aradım.

"Bebeğim," diyerek telefonu açtı annem.

"Anne, ben oraya geliyorum. Burada daha fazla kalamayacağım."

"Kayla, buraya gelemezsin," deyince, otobüstekilere aldırmadan "Neden?" diye bağırdım. Annem hakkında abuk sabuk konuşan bir biyolojik babam ve ona âşık, benim onunla kalmamı isteyen bir annem vardı. Ve ortada kalmış ben.

Annem benim aksime kontrollü bir şekilde "Sakin olur musun? Seni buradan gelip alır çünkü. Tek başına yola çıkamazsın," dedi. Artık sesi hiç de samimi gelmiyordu. Belki benden sıkılmıştı da babama o haber vermişti. Tek başına yıllarca bir çocuğa bakmak zor olmalıydı. Gençliğini bile yaşayamamıştı. Ne kadar bencilim ama. Hep kendimi düşündüm.

"Çabalamıyorsun bile, anne. Ben kendi başımın çaresine bakarım. Seni seviyorum," deyip telefonu kapattım.

Scanned by CamScanner

Buraya gelmeden önce cebime tıkıştırdığı bir miktar param vardı ama hiçbir yerini bilmediğim bu şehirde, güvenli bir şekilde ancak üç gün idare etmeme yeterdi. Ömer'e gitsem? Ağabeyi okul müdürümdü. Cansu'nun ailesini bile bilmiyordum. Muhtemelen hiçbiri beni babamdan saklamazdı. Kendi annem bile buna yeltenmezken, başkalarından beklemek aptalca olurdu.

Telefonum çaldığında, o adamın aradığını görünce tamamen kapattım. Muhtemelen annem haber vermişti. Ya da ne olup bittiğini öğrenmek için aramıştı.

Camdan dışarı baktım ve "İnebilir miyim?" deyip ayağa fırladım. Şoför huysuz bir ifadeyle bir şeyler mırıldanırken, ona aldırmadan otobüsten indim. Cennet'e doğru hızlı adımlar attım. Orada biraz sakinleşebilirdim. Ne yapacağımı düşünürdüm en azından. Kafenin içine girdiğimde bugün buranın bile bana iyi gelmediğini anladım. *Ön yargılı olma!* diye kendimi uyardıktan sonra, boş masalardan birine geçip oturdum ama fazla vaktim yoktu. Burayı biliyordu ve muhtemelen gelecekti.

Sipariş almak için gelen beyazlara bürünmüş sarı saçlı kadına dalgın dalgın bakarken, dün gördüğüm kara melek yanıma geldi. Bu kez lacivert ruj sürmüştü. "Onun yeri burası değil, melek. O benim misafirim," diyerek beyazlar içindeki kadını kovaladı. Beni hatırladığına bile inanamıyordum. Buraya girip çıkan bir sürü insan vardı ve ben sadece bir kez gelmiştim.

"Aslında bugün tek takılacağım sanırım. Burası daha iyi," dedim.

Meraklı bir yüzle karşıma oturdu. Söylediklerim umurunda değildi anlaşılan. "Ne oldu, huri? Yakışıklı çocukla

Scanned by CamScanner

kavga mı ettin?" diye sorunca ona baktım. "Ah! Yalnız oturmak istiyorum demiştin, değil mi?" diyerek kalkmaya yeltendiğinde, önemli değil der gibi elimi havada sallayıp "Oturun lütfen," dedim.

Lacivert rujlu dudağını hareket ettirip "Bu kıza sıcak bir süt, bana da kahve," dedi biraz önce yolladığı kadına. Kadın sinirli bir şekilde ona baktıktan sonra tezgâhın arkasına geçti.

"Süt gevşetir," dedi kara melek.

Bir kolumu masaya yaslayıp, elimi saçlarımın arasına götürdüm. "Aslında ailevi. Olmayan ailemle sorunlarım var," dedim içimi dökerek.

"Ne olduğunu anlat bana, rahatlarsın."

"Annem bu yaşıma kadar bana tek başına baktı. Hiç görmediğim babam bir gün gelip beni yanına aldı. Annem onunla kalmam gerektiğini düşünüyor ve o adam bana karışmaktan, bağırmaktan, anneme laf atmaktan başka bir şey yapmıyor. Evden kaçtım," dedim.

Tırnağındaki gece mavisi ojelerle oynarken, kafasını sallayarak beni dinliyordu. Sustuğumda kafasını kaldırıp bana baktı. Bugün kabarık saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. "Yakışıklıyla sorunun ne?" dedi.

Gözlerimi devirerek içimi çektim. "O tam bir baş belası," dedim Meriç'i taklit ederek.

"Öyle belayı başıma taç ederdim, melek kız," derken, sarışın kadın siparişleri getirmişti. Aslında benim vermediğim siparişleri.

"Yonca Hanım, burası aşağısı gibi işlemez. Hâlâ öğrenemediniz mi?" dediğinde, adının Yonca olduğunu

Scanned by CamScanner

öğrendiğim lacivert rujlu kadın bir kahkaha atıp "Müşterilere böyle davranıldığını görmedim," dedi. Sarışın kadın sinirli bir ifadeyle yanımızdan ayrılırken, koyu dudaklarını hareket ettirip "Huysuz," diyerek gülüdü.

Ona yarım bir gülümsemeyle karşılık verirken, sütümün içine altı tane küp şekeri boca ettim. Sütü ancak şerbet yapınca içebiliyordum.

"Şimdi ne yapacaksın?" dedi kahvesinden bir yudum alıp.

"Bir bilsem. Bu şehirde çok yabancıyım. Arkadaşlarımın hiçbirine gidemem. O adamın karşısında kimse durmaz," dedim, ben de onun gibi bardağımdan bir yudum alıp.

"Bana kalırsa, o yetenekli yakışıklı senin şu zorba ihtiyarı kafasına bile takmaz," dedi bilmiş ve hayran bir edayla.

Omuzlarım çökmüştü bir an. Haklıydı.

"Onun yüzünden herkes beni fahişe sanıyor," dedim bir anda.

"Öyle değilsin."

Kaşlarımı kaldırıp, "Neden böyle düştündün?" diye sordum.

"Çünkü değilsin. Bunu herkes görür, güzelim."

"Keşke herkes senin gibi olsa." Masanın üzerinden ona doğru eğilip, "Ona benim için para bile teklif etmişler," diye fısıldadım.

Küçük bir kahkaha attıktan sonra, "Gördün mü bak, onlar da inanmıyor. Yakışıklı ne yaptı, iyice bir benzetmiştir," dedi kahvesini yudumlarken.

Scanned by CamScanner

Bardağı bırakıp "Nasıl? Nasıl biliyorsun?" dedim hayret içinde. Meriç bu kadınla konuşuyor olabilir miydi? Dün gördüğüm kadarıyla aralarında bir iletişim vardı ama Meriç'in oturup, her gün ne yaptığından ona bahsettiğini sanmıyordum. Ya da benim gibi, hiç tanımadığı birine içini döktüğünü. Bunu daha önce hep filmlerde duymuş, sitelerde okumuştum ama bir gün yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi tam da bunu yapıyordum. Hiç tanımadığım bir kadına hayatımda ne olupbittiyse anlatıyordum.

"Benim şu yüzümdeki çizgiler o yollardan kaç kere geçtiğimin sayısı."

Ona baktım. Ben de mi böyle olacaktım? Bir gün aynaya bakacak ve şu dertlerimin çizgileriyle mi konuşacaktım. Bu gidişle erken yaşta o çizgilere sahip olacaktım.

"Ama bana hiç iyi niyetli olmayacak şekilde bakıyorlar," dedim o pislikleri hatırlayıp.

"Tabii bakacaklar. Güzelsin, masumsun, yakışıklı biriyle birliktesin. Hepsi seni elde etmek ister. Nasıldır bu işler bilir misin? Herkesin içinde sivrilen iyiler vardır. Kötülerin iyileri. Ona hayranlık duyulur. O ne yaparsa, herkes aynısını yapmak ister. Kime bakarsa, onun gibisini isterler. Ama bazıları imrenmez, elinden almaya çalışır," dedikten sonra susup, dalgın gözlerle kahvesinden bir yudum aldı.

"Sen de mi öyle biriyle birlikteydin?" dedim şerbete dönmüş sütümü yudumlarken. Yüzünde geçmişi hatırlamanın verdiği acı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne oldu?" diye sordum merakla. Başkalarının bana benzer hikâyelerini dinlemek istiyordum. Sonları gerçek dünyada nasıl oluyor, bilmek hakkımdı.

Scanned by CamScanner

Kahvesini bitirip, fincanını kapattı ve "Senin için kapatıyorum," dedi. Fark etmez der gibi elimi salladım.

"Korktum ve kaçtım. Çok uzaklara," dedi parmağındaki büyük taşlı yüzüğü çıkarıp bardağın üzerine bırakarak.

"Kurtuldun yani!"

"Kurtulmadım. Kayboldum. Kaçarak kurtulamazsın, küçüğüm. Savaşarak mutlu olabilirsin."

O seviyordu. Sevdiği bir adamdan kaçtığı için pişman olmuştu, özlemişti, kaybolmuştu. Ben öyle değildim. Ben aptallığı yüzünden dibe batmış zavallının tekiydim.

"Aşağıda."

"Ha?" dedim kafamı yerden kaldırıp ona bakarken.

"Yakışıklı, aşağıda. Bilmediğin bu şehirde kime güveneceksin? Ben seni babandan saklayamam. Ama o yapar," dedi.

Neden böyle bir şey yapsın ki? Umursamadığı bir baş belasıydım ben. Üstelik o kimdi ki, ondan yardım isteyecektim?

"Aslında onunla ben..."

"Aşağıda bir kapı daha var. Acele etmezsen gidecek. Sen de, ya bu koca şehirde kaybolacaksın, ya da tıpış tıpış evine döneceksin."

Kafamı geriye atıp sesli bir şekilde inledim. Haklıydı. Babamdan kaçmanın tek yolu, ondan korkmayacak biriydi. İllegal yollara uzak olmayan biri. O da Meriç'ten başkası değildi.

Benimle dalga geçeceğini ve *Kendi işine kendin bak!* diyeceğini bile bile yerimden kalktım.

Scanned by CamScanner

"Sonra görüşürüz, Yonca," dedim, ona ismiyle hitap etmenin kabalık olup olmadığını umursamayarak.

Çantamı koluma taktım ve merdivenlere yöneldim.

Scanned by CamScanner

6

Meriç'ten...

Defterimi kapattıktan sonra çantamın içine tıktım. Şu çantayı taşımaktan nefret ediyordum ama bu defteri elimde taşımaktan daha iyi bir seçenekti. Kalemlerimi de çantanın ön cebine tıktıktan sonra önümdeki sehpanın diğer tarafında duran tanıdık çizmeleri gördüm. Kafamı kaldırıp "Arayacaktın," dedim.

Bir süre, bir şeyi tartar gibi yüzüme baktıktan sonra gelip yanıma oturdu. Oysa oldukça ilgisiz ve ifadesiz bakıyordum. *Bundan bile cesaret alıyorsa, istekli baksam ne yapardı acaba?* diye düşünmeden edemedim.

"Kararımı bildirmek için arayacaktım ama daha karar vermedim," dedi.

Tembelce bakışlarımı ona çevirip "O zaman burada ne işin var?" diye sordum.

Baygın bakışlarıyla birkaç saniye gözünü kırpmadan bana baktıktan sonra, kolundaki çantayı çıkarıp kucağına

Scanned by CamScanner

koydu. Bakışlarıyla çantasını işaret ettiğinde gülmemek için kendimi zorladım. Anlamazdan gelmem onu sinir ediyordu. Bu yüzden ifadesiz suratımı bozmadan, kaşlarımı ilgisizce kaldırıp çantaya baktım.

"Kahverengi, deri, önünde iki cebi olan, şu sıra çoğu kızın kullandığı çanta. Bana bir şey çağrıştırmadı," dedim. Dudakları aralanmış, kaşları çatılmış bir ifadeyle bana bakarken, rahatça arkama yaslandım.

Bir süre, bir şey söyleyecekmiş ama söyleyemiyormuş gibi durduktan sonra, sonunda dudaklarını hareket ettirip "Bir daha eve dönmeyi düşünmüyorum," dedi.

'Evden kaçtım' ancak bu kadar kibar ve sanki evden kaçmamış gibi söylenirdi. Bunu da ancak bu saf kız söyleyebilirdi.

"Buraya geldiğinden beri, beni ilgilendiren hiçbir şey söylemediğinin farkında mısın?" dedim ve sıkılgan bir bakış attım. Kaşları biraz daha çatıldı. Dudaklarını birbirine bastırırken, burnundan alev püskürtecek gibi nefes alıp veriyordu.

"Ah! Kırklı yaşlarında, kabarık saçlı, lacivert renk ruj süren birinin aklına uydum. Kusura bakma," deyip yerinden kalktığında, bastırdığım gülümsememi zorlukla tuttum. Baş belası evden kaçıyor ve yardım için bana geliyor.

Gitmesini izledikten sonra sigaramı çıkarıp yaktım. İçime çektiğim dumanı dışarı üflerken, aklından ne geçtiğini düşündüm. Bir derdi vardı. Yoksa kimse bu kadar çok 'senin değilim' deyip, yine de yanıma gelmezdi. Aslında 'benimsin' dediğim kimse, bana itiraz etmezdi de. Sakladığı daha doğrusu saklamaya çalıştığı bir şey olduğunu biliyordum. Ne olduğuna o kadar kafayı takmıyordum.

Scanned by CamScanner

Sadece ona baktığımda aklıma gelen şey, yasak olduğuydu. Her şeyiyle, davranışlarıyla, duruşuyla, konuşmasıyla, düşünceleriyle bana yasaktı. Ve ben yasak olan her şeyi, bu sıralar çok kullanır olmuştum. Güzel ve masum. Kesinlikle yasak. O beni her ne için kullanıyorsa, benim de onun gibi bana yasak olan birini kullanmamda hiçbir sakınca yoktu. Olsa da takmazdım.

İçime çektiğim ikinci nefesi dışarı üflerken, tekrar karşıma dikilip "Yardım edecek misin?" diye sordu.

Baygın bakışları üzerimde dolaşırken gülümsedim. "Neden bunu yapacağımı söyle," dedim sakince.

Ellerini yumruk yapmıştı. Dişlerini sıkıyordu ve tekrar gitmek için döndükten iki saniye sonra vazgeçip yanıma geri oturdu. "Senden başka kimse bana yardım edemez," dedi sakin olmaya çalışarak.

"Sana küçük bir yardım edeceğimden bahsediyorum, ertesi gün eşyalarını toplayıp yanıma geliyorsun," dedim onu daha da sinir etmeyi düşünerek. Tam da düşündüğüm gibi oldu.

Sinirle tekrar yerinden kalkıp "Yardım edemem demen yeterdi," dedi ve yürümeye başladı. İçime çektiğim sigara dumanını dışarı üflerken sigarayı söndürdüm.

"Çıkış bu tarafta," dedim duyacağından emin olduğum bir ses tonuyla. Ona bakmadan, kullanmaktan nefret ettiğim çantayı alıp çıkışa doğru yürümeye başladım. Çok geçmeden yanıma yetişti. Cidden bana ihtiyacı vardı, yoksa asla bu kadar çok geri dönmezdi. İnatçıydı. Bu hoşuma gidiyordu.

"Aileni rahatsız etmek istemiyorum aslında."

Scanned by CamScanner

"Dalga geçiyor olmalısın," dedim ona bakarak. Bana yine o saf baygın bakışlarıyla bakınca, "Seni evime götürmüyorum," diye açıkladım. Ne sanıyordu ki, cidden onu eve götüreceğimi mi? Saf kız!

Yürümekten vazgeçip "Ne? Aklında ne var? Eve dönmeyeceğim ama bu bir geneleve gideceğim anlamına gelmiyor," dediğinde, ben de durdum ve ona döndüm. Bu sefer kahkahamı bastırmak için cidden özel çaba sarf etmiştim. Sinirlendiğinde ve ne yapacağını bilemediğinde saçmalıyordu. Bu seferki en iyi saçmalamalarındandı. Yol ortasında durup, o çok yerde eli olan babasının çoktan ayarladığı sivil polislerden birine onu enseletmemek için "Hayal gücün hayranlık uyandırıcı. Geliyor musun?" diye sordum.

Arkamı dönüp tekrar yürümeye başladım. Yine saniyeler sonra bana yetişti ve arka sokaklardan birine girerken "Nereye gidiyoruz?" diye sordu onuncu kez. Kız susmak bilmiyordu. Bu şehre neden geldiğini biliyordum. Onun bildiğinin aksine çok bilgiye sahiptim ama hâlâ neden benimle takılmak istediğinden emin değildim.

"Güvenli bir yere," dedim bir daha sormasını engellemeyi umarak. Sustu. Gerçekten susmasını beklemiyordum ama bunu yaparak beni şaşırttı. Aklının karışık olmasına minnettardım.

Yarım saat sonra Kemik Bar Kafe'nin önünde durduğumuzda bana bakıp "Şaka mı yapıyorsun? Okula on dakika uzaklıktaki bir barda mı kalacağız?" diye sordu.

"Geneleve mi gitmek istersin?" dediğimde kızaran yüzü ve çatılan kaşlarıyla bana bakıp, peşime takıldı. İçeri girdikten sonra bara yöneldim. Hemen arkamdan homurdana

Scanned by CamScanner

homurdana geliyordu. Huysuzdu bir de. "Cenk, anahtar," dediğimde Cenk elindeki bardağı bırakıp, bir bana bir de arkamdaki suratsız kıza baktı. "Acele et!" deyince, yüzüne aptalca bir gülümseme yerleştirip, dolabın içindeki gizli bölmeden anahtarı çıkardı. "Yiyecek bir şeyler ayarla," dedikten sonra anahtarı aldım.

Bileğinden tutup, onu barın yanındaki dolapta bulunan gizli bölmeden içeri soktum. Kapının hemen yanında başlayan dar merdivenleri çıkarken "Burası nasıl bir yer böyle?" diye sordu. Ona cevap vermek yerine adımlarını basamaklara nasıl bastığını kontrol etim. Islanmış toprak rengindeki merdivenin basamakları gerçekten dardı. Sıvası dökülmüş duvara düşmemek için dokunduktan sonra, parmaklarına bulaşan kiri söylenerek temizledi. Basamakları çıkarken bunu yapması çok tehlikeliydi ve bu onun umurunda değildi. Sonunda düşmeden basamakları sonlandırdığında, yanından geçip uzun ve dar koridorda yürümeye başladım. Burayı sadece geceleri kullandıkları için, duvarların kirli olması ya da sıvanın dökülmesi kimsenin umurunda değildi. Koridorun sonundaki odanın kapısının önüne gelince durup, anahtarı paslanmış anahtar deliğine yerleştirdim. Kapıyı açtıktan sonra "Gir," dedim. Beni dinleyip içeri girdi. "Bekle," deyip kapıyı kapattım. Cenk'i merdivende yakalayıp, elindeki tepsiyi aldım ve odaya girdim.

Yatağın üzerine oturmuş, merakla etrafa bakıyordu. Çift kişilik, içine gömülebileceğin kadar rahat bir yatak, kahverengi deri bir kanepe ve bir dolap. Kaçış için ideal gözüküyordu.

Scanned by CamScanner

Elimdeki tepsiyi yatağın üzerine bırakıp "Açsındır," dedim.

Bana inanamayan gözlerle bakıp, "Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

Deri kanepeye oturup, sigaramı yaktım ve pencerenin önündeki küllüğe uzandım. Dumanı dışarı üfledikten sonra "Saklanmak için iyi yer," dedim.

"Bir barın gizli bölmesi ve yukarı katında gizli odalar. Kulağa hiç yasal gelmiyor," deyince, gülümsememi bastırmak için sigaramdan uzun bir nefes aldım. "Burası kapalı mekân. Sigara içmemelisin," dediğinde dumanı dışarı üfledim. Yasaklar ne kadar umurundaydı! Benim yasaklarımı uygulamada da bu kadar hassas olsa iyi ederdi.

"Evden kaçman yasal mı? Daha reşit bile değilsin," dedikten sonra sigaramdan bir nefes daha çektim. Yanakları kızarırken başını eğdi. Yağmurlu bir havayı anımsatan gözlerini yeniden odanın içinde gezdirmeye başladı. Beni bilerek pas geçiyordu.

Bir süre sonra "Bu odalar ne için var? Evden kaçanların saklanması için kullanıldığını sanmıyorum," dedi eteğinin kenarlarıyla oynayarak. Bacakları güzeldi ama şu uzun çizmelerle bunu saklıyordu.

"Gece olunca anlarsın ne için olduğunu," dediğimde yüzü yine kızarmaya başladı. Kaçmak için yüzünü yan çevirip tepsiye uzandı. Abartmıştım ama o hemen inanmıştı. Utancını gizlemek için kucağına aldığı tepsidekilere göz gezdirdi ve sonra çatalı eline aldı. Peçeteyle silmesi yarım dakika kadar sürdü.

Scanned by CamScanner

İştahla tepsidekileri midesine indirmesini izlerken, üçüncü sigaramı yakmıştım. Ağzına tıktığı bir kaşar peynirini yeterince çiğnedikten sonra, kafasını kaldırıp bana baktı. Ağzı hâlâ doluyken, "Cidden bu kadar çok içmek zorunda mısın?" diye yeni bir soru sordu.

"İstiyorsan bir tane alabilirsin," dediğimde, gözlerini devirip yemeye geri döndü. Aç olmalıydı. Kahvaltı etmediğine bahse girerdim. Sabah sabah ne olduysa, deli cesaretiyle evden çıkmıştı ama çok geçmeden vazgeçecekti.

Tepsiyi boşalttıktan sonra "Lavabo var mı?" diye sordu. Duvarın dibindeki kapıyı gösterince, çantasını da yanına alıp ilerledi. Yeterli kadar temiz olduğuna emindim ama titiz kızlardan biriyse çekeceği vardı. En azından burada kalana kadar.

On beş dakikaya yakın orada kaldıktan sonra kapıyı açıp tekrar içeri girdi.

"Sanırım kâğıt peçeteye ihtiyaç olacak. Temizlik için kullandım da biraz," dedi tereddütle.

Omzumu silkip "Aşağı inelim. Biraz şov vakti," dedim.

Çantasını bırakıp "Bir dakika! "dedi. Yine heyecanlanmıştı. Ona sabırsız bakışlar attığımda "Ne yapacağım? Hem sana daha karar vermediğimi söylemiştim," dedi. Bu kız cidden saftı.

"Seni buraya, odama getirdim ve sen bana karar vermekten mi bahsediyorsun?" dedim sıkıntıyla ellerimi belime koyarak.

"Burası senin odan mı? Bak, bir şeyde çok yanılıyorsun. Ben sana beni buraya getir demedim. Sana kavga et

Scanned by CamScanner

diyen de ben değildim," dedi, yine bıkmadan aynı şeyleri hatırlatarak. Onunla inatlaşmayacaktım.

"Gidecek daha iyi bir yer biliyor musun? Genelev dışında," dediğimde yüzü yine pembeleşti.

"Şunu söylemeyi kes! Ah, her neyse. Tamam. İnelim," dedi. Tartışmak istemiyordu. Bu iyiydi işte.

Kapıya yöneldiğimde "Tepsi ne olacak?" diye sordu. Hep soru sormak zorunda mıydı gerçekten? Sakin olmaya özen gösterip, sabırla "Alırlar," dedim.

"Buraya her isteyen girip çıkabiliyor mu? Çok güvenli!" Arkamı dönüp ona baktım ve çantasını yatağın altına itişini izledim. Ona baktığımı fark edince "Ne? Güvence," dedi. Başımı sallayıp dışarı çıktım. Bana yetişip yanıma geldi.

Merdivenlerden inene kadar hiç konuşmadı. Bu iyi bir şeydi. Tabii aklında konuşacak şeyler biriktiriyorsa bu iyi değildi.

Cenk'e "Tepsiyi al," dedikten sonra arka bahçeye doğru ilerledim. Bir adım arkamdan geliyordu. Bu saatte burasının yeteri kadar kalabalık olacağını bildiğim için beklemiştim. Tahmin ettiğim gibi masaların çoğu doluydu.

Bahçeye çıktığımızda, daha bu saatte sarhoş olmuş bir tanesi önümüze dikilip "Bu kızın başkasıyla olduğunu duyduk," dedi kelimeleri yayarak.

Sarhoş adam ona doğru uzandığında arkalardan bir tanesi "Yoksa bize sunmaya mı getirdin?" dedi. Piç! Onunla sonra hesaplaşacaktım.

Elini tuttuğumda, tereddüt edip çekmek için parmaklarını oynattı. Parmaklarını tutup çekmesine izin vermedim.

Scanned by CamScanner

"Kim hakkında ne konuştuğunuza dikkat etmeyi unutmuşsunuz," dedim onların anlayacağı tonda.

Bir ufaklık "Ama onu daha geçen gün başka biriyle gördük," dedi.

"Ben emanet ettim," diye yanıt verdim. Bir de bu ergen bozuntularının açgözlülükleriyle uğraşıyordum. İhtiyarlar her zaman tercihimdi.

"Sende görmediğimiz şeyler yapıyorsun, Meriç!"

Sesin geldiği yöne dönünce, geçen gece Kayla'yı sıkıştıran çocukları gördüm. Kayla'nın elini bırakıp onlara doğru bir adım atmıştım ki, biri beni durdurdu. Peder kolumu anlayışla tuttuğunda dikkatimi ona verdim. Kirli sakalı yine birbirine girmişti ama gözlerindeki şefkati seviyordum. Ona Peder denmesi de işime geliyordu. Babamdan görmediğim merhameti o gösteriyordu.

"Adın ne senin, cadaloz kız?" dedi arka tarafıma bakarak.

"Cadaloz olmadığı kesin," diye bir karşılık alan Peder, kahkaha attı.

"Kayla."

"Bana da Peder derler. Aramıza hoş geldin."

Kayla cevap vermeyince "Biraz oturacağız," dedim.

Anlayışla kafasını sallayıp kendi masasına dönerken, ben de benim her zaman oturduğum koltuğa doğru ilerledim. İki piç bizim arkamızdan geçip kafeden hızla ayrılmıştı. Rahat koltuğa oturduktan sonra Kayla'yı da yanıma oturttum.

Scanned by CamScanner

Fısıltıyla "Birilerini dövmeden bir gün geçirir misin?" dedi.

Sigaramı çıkardım. "Evet, bu da senin için değildi. Sen söylemedin, biliyorum," dedim dalga geçerek.

Kaşlarını çatarken "Tabii ki söylemedim," dedi. Karşı masalardan bir sarhoşun bakışlarının onun üzerinde gezindiğini fark edince, bakışlarını takip ettim. Sinirle oturduğu için dalgındı. Kollarını göğsünde bağlamıştı ve eteği dizinin bir karış üstünde durduğu için bacaklarının gözükmesine sebep oluyordu. O hâlâ dalgınca etrafa bakarken, sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve eteğini tutup dizine kadar çektim. Parmaklarım sıcak tenine değdiğinde ürpermişti. Yaptığımı fark edince kendi kollarını çözüp hemen bana eşlik etti. Yanakları yine pembeleşirken, elimi eteğinden çekip sigarayı dudaklarımın arasından aldım.

"Sarhoşlara malzeme verme," dedikten sonra dumanı dışarı üfledim.

Etraftakilerin bizi izlediğini görebiliyordum. Şu ana kadar yanımda oturan hiçbir kızın, bu kadar somurtkan ve uzak olduğunu görmedikleri için içleri beklentiyle doluydu tabii. Biraz bir şeyler göstermekten zarar çıkmazdı. Bir haftadır onu şu piçlerden uzak tutmak için kimseyle gözükmüyordum. Bunun karşılığında bir şeyler olacaktı tabii.

Belinden tutup onu iyice kendime yaklaştırdıktan sonra, sigarayı diğer elime alıp dudaklarımı boş bıraktım.

"Bu kadar gergin gözükme," dedim.

Saçlarını toplayarak açıkta bıraktığı boynunda dudaklarımı gezdirdim. Bebek cildi gibiydi. Daha önce bu kadar

Scanned by CamScanner

yumuşağına dokunmamıştım. Hareketsiz bir şekilde nefes almadan oturduğunu görebiliyordum. Göğsü hareket etmiyordu. Gülmemek elde değildi. Dudaklarımı ipeksi boynundan fazla uzaklaştırmadan sigaradan bir nefes daha aldım.

"Şunu nefesin tenime bu kadar yakınken de yapmak zorunda mısın?" deyince kafamı diğer tarafa çevirip nefesimi dışarı üfledim.

Tekrar ona döndüğümde "Tahrik edici mi oluyor?" diye sordum gülümseyerek.

Pembeleşen yanaklarını saklamak için kafasını eğmişti ama saçı toplu olduğu için yüzünü saklayamıyordu.

"Hayır. Tenime sigara kokusu yapışıyor."

"Hallederiz," dedikten sonra dudaklarımı yeniden yumuşak teninin üzerinde gezdirmeye başladım. Daha öpmemiştim bile. Biraz gevşemesini bekliyordum ama nefes almamaya devam ederse bunu beceremeyecekti.

Dudaklarımı ondan ayırıp, sigaradan bir nefes daha içime çektikten sonra "Sıra sende," dedim.

"Ne? Senin boynunu emmeyeceğim," dediğinde gülümsememi zar zor bastırdım. Heyecanlandığında fazla pot kırıyordu ve aklına ne gelirse, hiç düşünmeden söylüyordu. Sonuç, yanağındaki kızarıklıklar oluyordu tabii.

"Henüz onu yapmadım," dediğimde utanarak başını başka tarafa çevirdi.

"Her neyse. Bunu yapmayacağım," dedi çabucak.

"Buradakilerin bir şey beklediği kişi ben değildim, bil istedim," dedikten sonra arkama yaslanıp bacağımı diğer

Scanned by CamScanner

bacağımın üstüne yerleştirerek yayıldım. Benim yanımda o kadar narin ve kırılgan gözüküyordu ki, buradakilerin çoğunun ilgisini çeken de buydu. Farklıydı ve bu farklılığı dikkat çekiyordu.

"Lanet olsun! Bu pislik heriflerden nefret ediyorum!" dedi ona bakan yüzlerde bakışlarını gezdirirken.

Bu bulaştığı işten memnun olmadığını biliyordum. Bu yeterince belli oluyordu ama kendini devam etmek zorunda hissediyordu. Evden kaçmıştı ve anlaşılan bana muhtaçtı. Bu fikir hoşuma gitmişti.

Kollarını belime doladığında, kolumu aramızdan çekip beline indirdim. "Bu yetmez mi?" deyince keyiflenerek "Sanmıyorum," diye yanıtladım.

Bir elini tereddüt ederek göğsüme çıkardığında dokunuşunu zar zor hissediyordum. Gülmemek için sigaradan bir nefes daha çektim.

"Ya bu?"

Nefesimi dışarı üfleyip, kendimi kontrol ederek "Bu yaptıkların sadece beni tahrik eder," dedim. Hiçbir kızı, ilk adımı o atmadan öpmezdim. Bunu yapması için onu yakınlaşmaya teşvik etmiştim. Beni öpmesini ya da onun tabiriyle boynumu emmesini beklemiyordum zaten. Sigarayı yere bırakıp ayakkabımın ucuyla söndürdükten sonra, çenesini tutup başını kaldırdım.

"Ne ya..." derken lafını dudaklarımla bölüp, yavaşça onu öpmeye başladım. Bu benim için zor değildi. Güzel olduğu sürece her kızı öpebilirdim, ama onda ne çağrıştırdığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Sinirlenip tokat falan atmasa iyi olurdu. Bu sefer onu ben bile yeniden

Scanned by CamScanner

kurtaramazdım. Akıllı olma vakti gelmişti. Tabii aklına sahip olabilirse!

Göğsümdeki eli karnımın üstüne narince indiğinde, o hep biraz kalkık olup ön iki dişini gösteren üst dudağını öpmeyi bıraktım.

"Yanlış bir şey yapmadan önce düşün," derken dudağının üstüne fısıldamıştım. Konu bu baş belası olduğunda uyarmak gerekiyordu. Gözleri kapalıydı. Yavaşça açarken, dudaklarımı teninden ayırıp biraz geri çekildim. Kız güzeldi ve dudaklarında değişik bir tat vardı. Onun tadı. Hiç hareket etmeden dursa da iyi bir tadı olurdu. Yasak ve tatlı. Benimle takılması daha da ilgi çekici hale gelmeye başlamıştı.

Scanned by CamScanner

7

Beni öptü!

Henüz doğru düzgün tanımadığım, birkaç kez umurunda olmadığımı iddia ettiği halde benim için birileriyle kavga eden–ah pardon, birilerini döven–çocuk, biraz önce dudaklarını benimkilere değdirdi ve dudaklarımı taciz etti. Üstelik hemen sonra da beni uyardı. Yeni bir pot kırıp, yeniden biz bittik olayını yaşamamamız için. Zaten onun kızı olduğumu kanıtlamam üzerine anlaşmıştık ve şimdi kıracağım bir pot buna hiç uygun düşmezdi. Sessiz kaldım. Açıkçası bu o kadar zor olmadı. Çünkü... Beni öptü! Bu şok, bedenimde uyuşturucu etkisi yaratmıştı. İtiraf etmek zor olsa da, onun dudağının benimkinin üstünde olduğunu defalarca hayal etmiştim. Kalp şeklini andıran dolgun dudakları vardı ve bu... Çok güzeldi!

Etraftaki meraklı gözler üzerimizde gidip geliyordu ve onları takip etmek başımı döndürmüştü.

Scanned by CamScanner

"Etrafa bu kadar alık bakmaya devam edersen şüphelenecekler."

Kafamı çevirince, ona ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Hâlâ çok yakındı. Bir eli belimdeydi. Parmaklarını hareket ettirdiğini hissedebiliyordum. Gözleri... Ah, gözleri çok güzeldi. En azından beni öpen çocuğun gözleri hakkında bilgi sahibiydim. Kahverengi. Kahvenin en yumuşak tonundaydı. Kirpikleri kıvrımlıydı ve yakından baktığımda onlara kapılabileceğimi düşündürüyordu. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Biyolojik babam yüzünden şu an buradaydım. Onun kollarında, dudaklarına bu kadar yakın...

"Kes şunu."

Sırıtmaya başladığında gözlerimi kırpıştırdım. Kendime gelmem gerekiyordu galiba.

"Daha önce biriyle öpüşmedin mi yoksa?"

Sorusunun cevabını almak umurunda değildi. İlgisizce etrafa bakınırken, belimin üstündeki parmaklarını ritmik bir şekilde hareket ettirmeye başladı.

"Nefes alamıyorum."

Kafasını çevirip bana bakınca, içimden düşünmediğimi anlayıp kızardım. Yüzünde muzip bir ifadeyle bana bakan çocuk, biraz daha keyiflenmişti. Silkelenip kendimi toparlamayı umdum ve sonunda kirli havayı içime çektim. "Burası çok yoğun sigara kokuyor ve duş almak istiyorum."

Biraz daha yaklaşsa, dudağı benimkine çarpacak gibi duruyordu. "Öyleyse yukarı çık ve duş al," dedi ağır ağır kelimeleri ağzından dökerek.

Scanned by CamScanner

"Şaka yapıyor olmalısın. Kimin girdiği belli olmayan bir odada duş alamam," dediğimde ciddileşti.

"Beni öp. Yukarı çıkalım."

İşte bu bir teklifti. İtiraz kabul etmeyen bir teklif.

İpler onun elindeydi. Onun oyun sahasındaydım ve savunmasızdım. Kendimi ait hissetmediğim sürüden kaçmıştım. Yalnız ve yardıma muhtaç. Kulağa berbat geliyordu.

Karşımdaki çocuğa baktım. Mide bulandırıcı değildi ve bunu biraz önce bir kez yapmıştık.

"Seni öpeceğim," diye fısıldadığımda yüzüne bir tebessüm yerleşti. Yüz kaslarını fazla zorlamasa, sırıtacaktı belki de ama buna izin vermiyordu. Biraz daha yaklaştığında belimdeki eli sırtımda gezindi. Dokunuşları narin ve sıcaktı. Burada ne yaptığımı bilmiyordum ama onu öpmemi bekleyen bir çocuğa oldukça yakındım.

Bitirelim şu işi.

Dudağım onunkine ulaştığında beni misafirperver bir şekilde karşıladı. İlk karşılık vermem iki saniye kadar sürdü. Hemen sonra pancara dönen suratımla ondan uzaklaştım ve zoru başarıp gülümsedim.

"Artık gidelim mi?"

Ayağa kalkıp yürümeye başlayınca, yüzündeki muzip ifadeyi görmezden gelerek peşine takıldım. Pis bir barın üst katında bulunan gizli alandaki oda, diğer yerlere oranla biraz daha temizdi. Duş almak için banyoya girerken, Meriç'e odada kalması için en az on kez tembihte bulundum. Kapımın bir sarhoş tarafından zorlanmasını istemiyordum. Banyo yaparken biraz tedirgin olsam da, bulmayı düşlemediğim ama benim için armağan

Scanned by CamScanner

olan şampuanla saçlarımı köpürttüm. Vücudumu da kokudan arındırdıktan sonra suyu kapattım. İşin kötü yanı o sırada kafama dank etti. Yanıma havlu almamıştım ve burada bir büyük, bir de baş havlusu vardı. Kimin kullandığını bilmediğim havluları kullanamazdım. Elbisemin tersini çevirip kokladım. Buna mecburdum. Vücudumu kuruladıktan sonra elbiseyi enine doğru çevirip etrafıma sardım. Yeni ve temiz bir şeye ihtiyacım vardı ama çantamda iç çamaşırları, çorap, hırka, kazak ve pantolondan başka bir şey yoktu. Uyurken onları giyemezdim. Kapıya yaklaştıktan sonra "Orada mısın?" diye seslendim. Gitmemesini tembihlemiştim. Kulağımı kapıya dayadıktan sonra "Sigara falan içmedin, değil mi? Seni uyarmıştım. Yeniden kokmak istemiyorum. Hey?" diye tekrar seslendim.

"Ne istiyorsun?"

Ses tonuna bakılacak olursa, beni biraz bile umursamayıp bir sigara yakmıştı. Odayı terk etmemiş olmasıyla kendimi avutmaya çalışarak "Temiz bir şeye ihtiyacım var," dedim.

"Eee?"

Gözlerimi devirip "Senin var mı?" diye sordum ve beklemeye koyuldum. Kapı aniden zorlanınca sıçrayarak geri kaçtım. Kapı kolu zorlanıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Açacak mısın şunu artık!" diye bağırınca kapıya yaklaştım. Üzerimdeki elbiseye sıkıca sarıldıktan sonra kilidi çevirip, kapıyı araladım ve kafamı uzattım. Yüzüme attığı tişörtü elime aldığımda "Daha iyisi yok. İdare et," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Kapıyı kapadıktan sonra iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Tişört düz beyazdı ama kısa olduğunu anlamam için üzerime

Scanned by CamScanner

geçirmeme gerek yoktu. Çantamı bir umutla bir kez daha kontrol ettim ama sonuç aynı oldu. Paltom vardı. Sigara kokan paltom. Tişörtü somurtarak üstüme geçirdikten sonra elbisemi sabunladım ve kuruması için bir borunun üstüne astım.

Bir ultra mini şort uzunluğundaki tişörtle odaya geçtiğimde, rahat tavırlar sergilemeye özen gösterdim. Ben böyle davranırsam, o da tişörte ve bacaklarıma dikkat etmezdi belki. Koltuğa oturmuş resim çiziyordu. Ben ilgisini biraz bile çekmemiştim. Pencere açıktı ve kesinlikle sigara içmemişti. Odayı havalandırmıştı hatta. Ne kadar anlayışlı... Saçmalıyorum. Onun bir öpücükle iyi bir çocuk olduğunu düşünecek kadar hayalperest olamazdım. Hızla yorganın altına girip bacaklarımı sakladığımda, kafasını kaldırıp bana baktı. Dikkatini çekmem bir mucize gibiydi, çünkü resme odaklanmış görünüyordu. Oturduğu yerden kalkıp dolaba doğru yürürken onu izledim. Dolaptan bir battaniye çıkarınca, onunla uyuyacağını sandım. Ama o yanıma gelip, aniden yorganı üzerimden çekti. Yanıldığımı fark edip, çığlık attım.

"Kapa çeneni!" diye homurdandıktan sonra battaniyeyi üstüme serdi. Hemen onun üstüne de yorganı çekti. Tuhaf bakışlarımı gördüğünde, "Soğuktan şikâyet etme. Sadece yorganla donarsın," dedi. Sonra da yanımdan uzaklaşıp, resim çizmeye geri döndü.

"Bu odalar buranın sahipleri için mi? Homeoffice gibi mi?" diye sordum.

Önündeki defterden başını kaldırıp *"Homeoffice?"* dedi. Kafamı salladığımda gülümsedi. "Geceleri birilerine kiralıyorlar. Kendilerine kalmıyor."

Scanned by CamScanner

Yan odalarda neler olabileceğini düşündüm. Bu iğrençti. Bu kirli yerde, bu yorganların yıkandığını bile düşünmüyordum ve bu yorganlarda... Yorganı üzerimden kaldırırken, yüzümü buruşturup "Bu yorganlar, bir ilişkinin iğrenç aksesuarları değil umarım," dedim memnuniyetsiz bir sesle.

İlk defa onu böyle gülümserken görmüştüm. Genelde hep dudağını yukarı kıvırırdı ama bu sefer tam anlamıyla gülümsemişti. Hayranlıkla ona baktığımı fark edince gülümsemesini gizledi.

"Hayır. Burası benim odam."

"Senin ilişkilerinin bir ürünü de olabilir," dediğimde onu bir sürtükle hayal ettim. Hemen sonra kendime *Düşünme!* emrini verdim.

"Buraya giren ilk kızsın. Rahatla. Sadece benim kokumu alabilirsin o yatakta. Herhangi bir kızın değil," dedi sırıtarak.

Sadece onun kokusu! Ve buraya giren ilk kız! Her kız için bir odası mı vardı? Hayır. Bu çok saçma bir fikirdi.

"Herkesin bir odası mı var, yoksa bu sana özel mi?"

"Çok soru soruyorsun."

"Diğer kızlar için ayrı odaların varsa, burayı başkaları da kullanmış olabilir ve bu yorganlar da onların iğrenç fantezilerinde kullanılmış olabilir," dedim tekrar yüzümü buruşturarak.

"Hayır. Çok düşünüyorsun. Buranın sahibine bir iyilik yapmıştım. Onun karşılığı. Buraya benden başka kimse giremez. Sen ilksin. Oldu mu? Rahat mısın? Artık beni rahat bırak. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Scanned by CamScanner

Yüzündeki o gülümsemeden fazla yüz bulmuştum. Çenemi kapatıp, onu izlemeye başladım. Bir çocuğun tişörtüyle, onun yatağında, onun karşısında yatıyordum. Bir barın ilişkiye girmek için ayrılan özel odalarından birindeydim. Annem bunu duysa, elini saçlarının arasına sokar ve ileri geri sallanmaya başlardı. Sonrası bir akıl hastanesi olabilirdi. Bu şehirde sevdiğim sayılı insanlardan Bay Harrington gibi olabilirdi. Bayan Harrington... *Saçmalama!*

Bay Harrington'a ne olmuştu? Onu uzun zamandır görmüyordum. Okula gittiğim için olabilirdi. Bir daha da göreceğimi sanmıyordum. Bir yol bulacaktım. Belki büyükannemi ikna edip, onun yanında yaşamaya başlayabilirdim. Belki Neşeler bana yardım edebilirdi. Ve belki de Berkan ile şu kaçma işini tekrar gözden geçirebilirdim. O zamana kadar o eve geri dönmeyecektim ama.

"Meeriiç!"

İki heceyi de sarhoş edasıyla uzata uzata söyleyen dışarıdaki sesle tekrar ona döndüm. Defterini kapatmış kapıya doğru yürüyordu.

"Küçük fıstık," dedi bu sefer dışarıdaki ses, aynı yayvanlıkta.

İçim korkuyla dolarken yorgana iyice sarıldım. Meriç her ne kadar yanımda olsa da, bir grup sarhoşla başa çıkabileceğini sanmıyordum. Benim için buna değmez diye düşünebilirdi belki de.

Kapıyı açıp "Umarım, rahatsız edecek iyi bir sebebin vardır," dedi sıkılgan ama güçlü bir sesle. Adam tahmin ettiğim gibi sarhoştu. Kapının kasasına yaslanıp, sakalını ovaladı. Gözleri içeride dolandı ve sonunda beni

Scanned by CamScanner

bulduğunda pisçe sırıttı. Meriç bunu fark edince önüne geçip manzarayı böldü.

"Ateşli fıstıkla işin bittiyse bir iyilik yaparsın diye düşündük."

"Ne iyiliğiymiş?" dedi Meriç tişörtünün kollarını dirseklerine kadar çekerken. Kavga belirtileri!

"O güzel bacaklarını..." derken Meriç bir yumruk atarak sarhoşu susturdu. Adam zaten ayakta doğru düzgün duramadığı için hemen yere kapaklanmıştı. Meriç küfür ederek onun üzerine eğildiğinde, birkaç kişinin gelip onu kollarından tuttuğunu gördüm.

Korkuyla yerimden fırladım. "Meriç!" diye bağırarak hole doğru koşarken, bir anda herkes bana döndü ve yerimde donakaldım. Meriç adamların kollarından kurtulup, bir tanesine yumruk atarken "Ne bakıyorsun?" diye bağırdı.

"Eee, çok uzattın, bücür! O kadar değerliyse, buraya niye getirdin?" diyen iri kıyım bir adam Meriç'e yumruk atınca, tekrar hareket ettim.

Meriç, ona yumruk atan adamı dar holde duvara itti-rirken, biri kollarımdan tutup beni arkasına çekti ve sonra "Yeter!" dedi tok bir sesle. Bu Peder dedikleri adamdı. İçimden bir ses, bu barın ona ait olduğunu söylüyordu.

Bir anda holdeki gürültü kesildi ve beni arkasına alan adam "Evlat, yeter. Siz de bir daha bu kıza yan gözle dahi bakmayın. Onun, Meriç için değerli olduğunu mankafalarınız alsın artık. Size bu kıza bulaşmamanız için bir sebep daha, sarhoş pezevenkler!" dedikten sonra bana bakıp göz kırptı. Ne yapacağımı bilemez bir halde ona

Scanned by CamScanner

bakarken, önüne dönüp "Ona bulaşırsanız, beni de karşınıza alırsınız. Şimdi defolun gidin kendi odalarınıza," diye devam etti.

Homurdanan sesler yavaşça uzaklaşırken, önümdeki ihtiyar Meriç'in omzunu sıvazlayıp "Arkandayım, evlat. Küçük kızı daha fazla korkutmayalım," dedi. Bana gülümsedikten sonra yerdeki sarhoşu ensesinden tutup sürükledi.

Odaya girdikten sonra Meriç kapıyı kapatıp, "Bana iyi şeyler yaşatsan iyi olur," dedi burnundan soluyarak. Sonra önümden çekilip banyoya yürüdü.

Ne demekti bu şimdi? Lanet olsun, hiçbir şey anlamıyordum. Banyodan gelen suyun sesini duyunca, gözlerimi devirip topuğumun üstünde döndüm. Yatağa çıkıp oturduktan sonra ne demek istediğini düşündüm. Biraz önce ne olmuştu burada? Her şeye kavga çıkarıp duruyordu. Sarhoşun tekini dövmek zorunda mıydı ki? Tamam, söyledikleri can sıkıcıydı ama sarhoştu işte.

Meriç duş alırken, telefonumu çıkarıp Ömer'i aradım. Telefonu bir arkadaşıyla konuşur gibi açtı. Sonra hareket ettiğini fark ettim. Beni korumak için ailesinin yanından uzaklaşıyordu. Nasıl olduğumu sorunca, ona Meriç'in yanında olduğumu itiraf ettim. Şaşırtıcı ama bunun iyi fikir olduğunu söyledi. Annesi seslenince kapatmak zorunda kaldı. Yarın beni arayacaktı. Babam olacak o adamın neler yaptığını öğrenip, bana bilgi verecekti. Yarını beklemek zorundaydım.

Su sesi kesilince, bacaklarımı yataktan aşağıya uzatıp sallamaya başladım. Bir süre sonra kapı açıldı. Kafamı çevirip ona baktım. Sadece havluyla görmeyi beklemiyordum elbette. Utançla yüzümü önüme çevirip, ayaklarımı

Scanned by CamScanner

sallamaya devam ettim. Dolabın kapaklarının açılma sesini duyduktan saniyeler sonra banyonun kapısı kapandı. Dakikalar sonra tekrar kapıyı açarak "Uyusana artık," dedi.

Bu sefer ona baktığımda altında koyu renk bir pijama altı vardı. Üstünde hiçbir şey yoktu ve mükemmelliğini sergiliyordu. Zayıftı ve çok kaslı olduğunu söyleyemezdim ama sıkı bir fiziği vardı.

"Üşümeyecek misin?" diye sorarken, gözlerimi karın kaslarından ayırmayı başarmıştım. Yanaklarımın kızardığına yemin edebilirdim. Karanlıkta fazla belli olmamasını umuyordum.

"Üzerimdeki sende. Sigara kokan bir şey giymemi istemezsin herhalde?" deyince, hayır anlamında kafamı salladım. "İyi o zaman. Rahatsız olmamaya bak, çünkü aynı yatağı paylaşacağız," diyerek yatağın kenarına geldi ve yorganı kaldırdı. Ona tuhaf gözlerle bakarken, bana aldırmadan yorganın altına girdi. Bir şey söylemeden ona bakmayı sürdürünce, kaşlarını kaldırıp "Battaniyenin altına gir ve onu aramızdaki bariyer olarak farz et. Başka şansın yok, baş belası. Donarak ölemem," dedi.

Pekâlâ, bunu bu kadar dert edip, her istediği olan prensesler gibi davranamazdım. Evden kaçtıysam, bazı şeylere razı olmalıydım. Ses çıkarmadan battaniyenin altına girip, sırtüstü yattım. Tavanı izlerken, *Onun yanımda olduğunu düşünmezsem, daha az utanırım!* diye geçirdim içimden. Ama varlığını fazla yakın hissediyordum.

"Yorganla donarsın demiştin," dedim ona bakmadan. Cevap vermeyince ona dönüp, "Dert etmiyorum. Ama donarak ölürsen ya da soğuktan şikâyet edersen, dert ederim. Battaniyenin altına gir," dedim.

Scanned by CamScanner

Bana aldırmadan, kollarını başının altında birleştirerek "Ben senin gibi mızmız değilim," dedi.

Dirseğimden destek alıp doğruldum ve ona gıcık bakışlar atarak "Battaniyenin altına gir," dedim. Bakışlarını bana çevirdiğinde konu tamamen değişti. "Kaşın kanamış."

"Senin için değil, dert etme," diyerek, alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Parmağımı uzatıp kaşına dokunma isteğimi bastırmaya çalışırken "Baksana, haklısın. Burası soğuk ve senin için bu kadar düşünceli davranmaya gerek yok," dedi. Saniyeler içinde battaniyenin altına girip yorganı da üstüne çekti. Söylediği şey her ne kadar sinir bozucu olsa da, soğuktan şikâyet etmesini istemediğim için ses çıkarmadım. Şimdi varlığını daha yakından hissediyordum.

"Biraz önce ne demek istedin?" diye sordum başımı tekrar yastığa koyarken. Bana dönmeden sırtüstü yatıp gözlerini kapatınca "Sana dedim!" diye homurdandım. Yine cevap vermeyince omzunu dürttüm. "Hey! Ne dediğini söyle! Bilmediğim bir şeyi benden isteyemezsin, değil mi?"

Hızla bana dönüp "Birkaç dakika önce, Peder seni himayesi altına aldı. Benimle olduğunu resmen onayladı. Bunun ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?" dedi.

En ufak bir fikrim varsa bile, bana böyle cevap bekleyerek bakarken, daha doğrusu beklemeyerek bakarken cevap veremezdim. Aklımda bir şey varsa da uçup gitmişti. Yutkunamamıştım bile.

Sonunda "Benimle birlikte olmak isteyen kızlarla, senin yüzünden yaşayamayacağım şeylerin bir bedeli olacak demek," diye açıkladı. Şu kızlarla neler yaşadığı hakkında

Scanned by CamScanner

en ufak bir fikrim olmasını o kadar isterdim ki. Hepsiyle birlikte oluyor olamazdı, değil mi? O kadar rahat kızlar var mıydı etrafta? Sadece sırnaşan kızlar da olabilirdi. Sanırım öyle olmasını tercih ederdim.

"Buraya her geldiğimde *Bir daha gelmeyeceğim!* diyorum ve tekrar geldiğimde daha dibe batıyorum," dedim kendi kendime itiraf ederek. Bugün ikinci kez yaptığı gibi gülümseyip "Bu işte beni de zarara sokmasan iyi olur," dedi.

O kadar kızla takılmak onun tercihiydi. Bana neden yardım ediyordu ki? Onun peşine takılıp, bu işlerin hepsini başıma kendim örmüştüm. Ama beni şu pislik heriflerden koruyordu işte. Bir şekilde koruyordu ve karşılığını istiyordu. "Suzan da senin kızlarından biri mi?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. Gözleri bir anda kararmıştı. Yanlış bir şey sormuştum. Burnumu sokmamam gerekiyordu. Kekeleyerek "Ge...geçen hafta okulda sizi gördüm," dedi.

"O ve Alev benim kardeşim gibidir."

İçim bir anda rahatlamıştı. Suzan'ın onu kardeş gibi görmediğini hissediyordum, ama Meriç'in düşünceleri daha önemliydi. Birkaç gün önce onları ne kadar kıskandığımı hatırladım. Hayatımda daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım.

"Suzan hakkında sakın bir daha böyle bir şey söyleme. Onunla eğlenme şeklim, buraya gelen kızlarla olduğu gibi değil. Ya da seninle olacak olan gibi," diyerek sırıttığında vücudumu yeniden bir öfke dalgası ele geçirdi.

"Yani, o senin için çok değerli ama ben diğerleri gibi sıradanım. Öyle mi? Sen bana ne demek istiyorsun? Evden kaçıp senin yardımına muhtaç olduğum için seninle yatmayacağım, Meriç! Ve her istediğinde beni öpemezsin.

Scanned by CamScanner

Aşağıda olan şey... Ben gideceğim ve bu bir daha tekrarlanmayacak."

Yataktan kalkmak için hamle yaptığım sırada, dirseğimden tutup beni yatağa çekti. Sırtüstü uzandığımda üzerime çıkıp, ellerini tişörtümün içine soktu. Tişörtünün desem daha doğru olurdu sanırım. Şu an bunun ne önemi vardı ki!

"Ne yapıyorsun?" dediğimde kelimeler ağzımdan boğuk ve işkence çeker gibi çıkmıştı. Aslında ölüm orucunda gibi de denilebilir.

"Benden neler alıp götürdüğün hakkında en ufak bir fikrin olsaydı, ses çıkarmazdın," deyip dudaklarını boynuma indirdi. Sesi tahrik ediciydi. Beni tahrik etmeye mi çalışıyordu, yoksa bu tahrik olmuş ses tonu muydu? Onu tahrik edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Sihirli parmakları bacaklarımdan belime doğru çıkarken dokunduğu yerleri uyuşturuyordu. Dilini tenimde hissettiğimde dudaklarımdan çıkan iniltiye lanet okudum. Duymadığını umarak gözlerimi kapadım.

"Çok mu hızlıyım?" dedi kulağımın dibinde fısıldayarak.

Nefes al ve konuş, aptal! Yoksa kendini daha fazla rezil edeceksin. Nefes al. Alırken inilti olmasın, dikkat et! diye kendimi uyardıktan sonra "Biraz," dedim. Biraz mı? 'Evet. Çok. Ne yapıyorsun?' demek varken, *biraz* mı demiştim ben gerçekten?

"O zaman seni biraz gevşetelim," dedikten sonra dudaklarını dudağımda hissettim. Ne yaptığından emin, usta, kontrollü hareketlerle dudağımdan öperken, elleri göğsümün altına kadar ulaşmıştı.

Scanned by CamScanner

Bir şey yap!

Ellerimi göğsüne çıkarmayı başardığımda, çıplak olduğunu unuttuğum için kendime küfür ettim. Sıcak teninde benim soğuk, titrek parmaklarım vardı şimdi. Güçsüzce onu itmeye çalıştım.

Dudağımın üstünde hareket etmeyi bırakan dudaklarından nazik bir kahkaha çıkarken, yanan yüzüme aldırmadan gözlerimi açtım. Eğer kulaklarım bu kadar kasılmaktan beni yanıltmıyorsa, biraz önce kahkaha atmıştı.

"Ne zaman tepki vereceksin diye bekliyordum. Beni şaşırttın, Kayla," dedi dalga geçerek. Üzerimden hızla kalkıp kendi yerine zıplayarak yattığında, biraz önce yaşadıklarımı, vücudumun uyuşmasını, kahkahasını, söylediğini yedirmeye çalışıyordum. Ve biraz önce bana yeniden ismimle hitap etmişti. Elleri tenimde ustaca dolaşıp vücuduma karıncalar yayarken, dili tenimi yakmıştı. Üstüne bir de beni öpmüştü. Sonra da dalga geçmişti. Beni denemişti. İtiraz etmesem nereye kadar gidecekti diye düşünmeden edemedim. Sinirden ve utançtan her tarafım yanıyor ve titriyordu.

Hızla arkamı dönmeden önce "Pisliğin tekisin," demeyi başardım. Görüntüsüne, kabalığına, kavgalarına inat nazik çıkan kahkahasını tekrar duyduktan hemen sonra nefesini saçlarımda hissettim. Bana döndüğünü bile fark etmemiştim.

"Sen de çok ateşlisin," derken elleri tekrar tenime değdi.

"Dalga geçme artık!"

"Sadece tişörtünü indiriyordum."

Scanned by CamScanner

Kafamı eğdiğimde haklı olduğunu gördüm. "Ben yaparım," deyip, göğsüme kadar çıkmış olan tişörtü kalçalarıma indirdim. "Tek bir söz söyleme!" dedikten sonra gözlerimi kapadım. Gülümsediğini hayal edebiliyordum. Döndüğünü ve benden uzaklaştığını hissettiğimde, gözlerimi açıp sessizce derin bir nefes aldım.

Bu kadarı kesinlikle bana fazlaydı. Hemen uyumalıydım.

***

Gözlerimi yavaşça açtıktan sonra etrafa baktım. Etrafa, belimi sarmalayan kola... Bana ait olmayan kola. Gözlerimi yumdum. Meriç.

Dün gece resmen benimle oynamıştı. Ben ne olduğunu anlamadan üzerime çıkmış, elleriyle göğsüme kadar dokunmuştu. Dili tenime değmişti. Tekrar hatırladığımda karnıma giren sancıyla kasıldım. Dili gerçekten tenime değmişti! Bu iğrençti. En azından iğrenç olması gerekiyordu!

Neden iğrenç bulmuyordum?

Benim derdim neydi?

Ufak bir hareketimle, beni daha çok kendine çekti. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği utançla kızardım. Yanaklarım alev alırken, kolunun altından sıyrılıp hızlıca yataktan kalktım. Banyoya girip yüzümü yıkadım. Kızarıklığın geçmesini bekledikten sonra tekrar yıkayarak derin bir nefes aldım ve yüzümü kuruladım.

Odaya geçmek için kapıyı açtığımda karşımda onu görünce korkarak geriledim.

"Günaydın, baş belası," dedi dudağını yukarı doğru kıvırıp.

Scanned by CamScanner

"Günaydın," dedikten sonra, midemi sevdiğim için onun yeni uyanmış, masum ve çekici haline bakmaktan vazgeçip başımı yere eğdim ve banyodan çıktım. Bugün okul vardı. Yani normalde gitmem gerekiyordu. Semih budalası, benim Meriç ile olabileceğimi söylediyse ve bugün Meriç de okula gitmezse, babam kesin bir şeyler yapardı. Meriç'in ailesi, şu saçma özel okula para yağdıracak kadar zengin olmadığından, babamın yapacakları karşısında onları zora sokmam haksızlık olurdu. O adam beni asla dinlemezdi. Gerçi Meriç'in ailesi hakkında da en ufak bir fikrim yoktu. Belki babası psikopat bir tipti ve babamı iyi bir benzetirdi. Bu hoşuma giderdi. Bunu düşününce gülümsedim. Oğlu böyleyse babasının da böyle olması muhtemeldi tabii.

"Neden kendi kendine sırıtıyorsun?"

Banyodan çıktığını duymamıştım bile. Bugün beni korkutmak için özel çaba sarf ediyordu sanki.

"Okula gitmelisin," dedim yutkunduktan sonra.

"Hayır, değilim," diye karşılık verdi elinde tuttuğu tişörtünü üzerine geçirirken. Karın kaslarının çok çekici olduğundan bahsetmiş miydim?

"Anlarlar. Gitmek zorundasın."

"Okula gidip gitmemem seni ilgilendirmez," dedikten sonra yatağın karşısındaki kanepeye oturdu.

Gözlerimi devirip telefonuma uzandım. Ömer'in numarasını tuşladıktan sonra bekledim. "Günaydın, yeni," dedi Ömer normal bir ses tonuyla. Evde değildi muhtemelen. "Günaydın. Baksana, bir haber var mı?"

Scanned by CamScanner

Meriç benimle ilgilenmeyip bir sigara yaktı. "Hadi ama, aç karnına mı?" dediğimde, bana aldırmadan içine çektiği dumanı dışarı üfledi.

"Ne dedin?"

"Sana demedim, Ömer. Sen bir şeyler öğrenebildin mi?" dedim tekrar ona odaklanıp. En azından o beni takıyordu.

"Bana Meriç'i versene."

"Neden, ne oldu?" dedim endişeyle. Babam kesin biliyordu ve ailesine ulaşacaktı. Belki de ulaşmıştı.

"Kayla, bir karışma da ver!"

"Vermiyorum! Söyle, ne oldu?" diye çıkışınca Meriç bakışlarını bana çevirdi. Cebinden telefonunu çıkarıp, parmaklarını üzerinde gezdirdikten sonra kulağına götürdü. Ve Ömer "Seni sonra ararım," deyip telefonu yüzüme kapattı.

Saniyeler sonra "Anlat," dedi Meriç. Birkaç dakika sonra da "Tamam," diyerek telefonu kapattı.

Ona kötü kötü bakarak, "Ne? Beni eve mi götürüyorsun?" diye sordum

Telefonunu cebine sokup, "Hayır. Gitmek istersen götürürüm sadece," dedi.

"Ben otogara gidiyorum," dedikten sonra çantamı alıp banyoya girdim. Üzerimdeki tişörtünü çıkardıktan sonra pantolonumu ve kazağımı giyip, elbisemi ve hırkamı çantamın içine tıktım. Meriç'in tişörtüne baktıktan sonra kendi çantama attım. Aynanın karşısına geçip saçlarımı düzeltim ve çantamı da alıp odaya geçtim.

"Buradan çıkarsan yakalanırsın," dedi Meriç umursamazca.

Scanned by CamScanner

Çantamın içinden cüzdanımı çıkardıktan sonra "Taksi çağıracağım," dedim. Annemin yanıma verdiği paradan kendime yetecek kadarını ayırıp, kalanını elime aldım. Parayı ona uzatıp "Her şey için teşekkür ederim," dedim.

"O ne?" dedi elimdeki paraya bakıp. Hayatında ilk defa kâğıt para görmüş gibi davranıyordu. Bakışları, bende açıklama yapma isteği doğurdu. "Kendimi kötü hissederim," dedim çekinerek. Öyle bir bakıyordu ki, gören yasak bir şey tuttuğumu sanırdı.

"Kapa çeneni, baş belası! Bunu bir daha yaparsan, seni kendi ellerimle polise götürürüm."

"Ama..."

"Kayla!" diye uyardığında ismimi tekrar söylemesinin ne kadar güzel olduğunu düşündüm. İsmimi biliyordu. Onun dudaklarının arasında adımı duymak garipti. Güzel geliyordu.

"İnatçı," dedikten sonra parayı cüzdanımın içine tıkıp, çantamı kapattım. "Ben gidiyorum," diyerek kapıyı açtım. "Sen bilirsin," derken arkamdan geliyordu.

Merdivenlerden inerken ne halt edeceğimi düşünüyordum. Tek tesellim, büyükannemdi. O da olmazsa, belki Berkan ile kaçardım. Kaçabildiğim yere kadar. Bu fikir hoşuma gitmemişti. Meriç yanımdayken bile korkmuştum. Tek başınaydı sonuçta ve o sarhoş pislikler birlik olup onu dövebilirlerdi. Berkan güçsüz biri değildi ama Meriç kadar güçlü gözükmüyordu gözüme. Ya da tehlikeli. Başımıza kim bilir neler gelirdi onunla.

Meriç'i bir daha göremeyecek miydim?

Scanned by CamScanner

Merdivenleri inince, gizli bölmeden bara geçmeden önce durup ona döndüm. "Bundan sonra asıl kızlarınla istediğin gibi takılırsın artık."

"Yine buraya bir daha gelmeyeceğini mi söylüyorsun? Bir dahaki gelişini merak ediyorum o zaman," dedi çapkınca sırıtarak.

"Aslında bu şehre dönmemeyi düşünüyorum," dedikten sonra ayaklarımdan gözlerimi çekip tekrar ona baktım. Yüzünde hâlâ muzip bir ifade vardı ama yine de soğuktu. Aramızda hep bir mesafe oluyordu. Bunu ayarlayan Meriç'in kendisiydi.

"Teşekkür ederim. Sen çok iyisin," dedim sessizce. Beni korumuştu. Ne yaparsa yapsın, beni bu pisliklerin arasında bırakmamıştı. Parmaklarımın üzerinde yükselip yanağını öptükten sonra, bir kez daha "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kızaran yüzümle ona bakmadan gizli bölmenin kapısını açıp bara geçtim ve çıkışa doğru ilerledim. Meriç'in dün Cenk diye seslendiği çocuk etrafta yoktu. Onun yerine daha genç bir çocuk vardı. Reşit gibi durmuyordu. Ben de öyle değildim. Peder dedikleri adam "Gidiyor musun, ufaklık?" dediğinde gülümseyerek el salladım. Bir daha görüşmemek üzere.

Dışarı çıktığımızda "Gelmek zorunda değilsin. Edecek kavgaların falan vardır," diye takıldım.

"Sen neredeysen, kavga orada oluyor. O yüzden seninle geliyorum," dedi bilmişlik taslayarak.

Haklılık payını görmezden geldim. Buna itiraz etmeyecektim. Onu bir daha görmeyecektim ne de olsa.

Scanned by CamScanner

Cesilmişken, bir arabanın freniyle korkarak onun yanına geçtim. Tanıdık Cadillac'ın kapısı açılıp, içinden yeteksiz adam çıkınca "Lanet olsun!" diye fısıldadım.

"Sana söylemiştim," dedi Meriç sakince. Belki de Omer ile bunu konuşmuştu. Eğer gizli bölmede kalsaydım, biyolojik beni bulamayacaktı.

Yeteksiz adam "Kayla!" diye bağırınca, "Seni yürmek istemiyorum!" diyerek yürümeye başladım. Tabii ki bundan anlamayacaktı ama beni tıpış tıpış eve yürtürmesine de izin veremezdim.

"Sen! Kızıma yardım eden zibidi misin?" diye bağıran sesini duyunca, arkamı dönüp "Karışma!" diye seslendim. Bana bakıp, "Sen arabaya bin!" diye bağırdı.

Meriç kolumu tutup, beni kendine çekti. "İsterse biner, istemezse binmez," dedi sakince. Karşısında kızı evden kaçmış sinirli bir ebeveyn vardı. Daha doğrusu, kendini ebeveyn sanan biri. Meriç bir an bile tereddüt etmeden ona baş kaldırmıştı. Ne için? Buna değer miydim ki?

"Sen kimsin, delikanlı?"

Biyolojik babam sinirle köpürürken, "Rahat bırak beni," dedim yorgun bir sesle. Kavga yürmek istemiyordum. Daha önce hiç bu kadar yürültülü bir hayatım olmamıştı. Bu kadar hırpalanmaya, kavgaya, yürültüye alışık değildim ve kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı.

"Gelmek istemiyor. Onu zorla yürtürmene izin vermeyeceğimi bilsen iyi edersin."

Meriç'in babama kafa tutuşuna karşı gözlerimi kırpıştırdım. Bu kadar cesur olması-özellikle babama karşı bu kadar cesur olması-bana iyi hissettirmişti. Ondan ne farkı

Scanned by CamScanner

vardı ki? On altı yılın ardından ortaya çıktı diye, daha birkaç gündür tanıdığım çocuktan daha mı değerli olacaktı? Onu tanımıyordum. Bana bağırmaktan ya da emirler yağdırmaktan başka bir şey yapmamıştı bu zamana kadar. Oysa Meriç'in köpeği olduğunu, onu sevdiğini, beni diğer çocuklara karşı koruduğunu, benim için bir bar dolusu adama kafa tutup, onlarla kavga ettiğini biliyordum.

Babam olacak o gereksiz, sinirden kızarmış yüzüyle bana ve Meriç'e sertçe bakarken "Bin şu arabaya!" diye tısladı ve beni düşüncelerimden ayırdı.

"Gelmiyor," dedi Meriç kolunu omzuma atıp.

Bu hareketi normalde olsa, şimdikinden on kat daha fazla etki yaratırdı. Ama şu an sinyaller beynime oldukça yavaş ilerliyordu. Ne olup bittiğini idrak etmede görevli hücrelerim grevde olmalıydı. Biyolojik babam Meriç'in yüzüne yumruk attığında, omzumdaki ağırlık gitmişti. Çığlığımı bastırmak için elimle ağzımı kapamıştım ama babamın sert eli kolumdan tutup beni çekerken, dudaklarımdan kaçan hıçkırığa mani olamadım.

"Bırak!" diye bağırdım ardından.

Beni tutan kolu boşluğa düşünce başımı kaldırdım ve Meriç'i ona vururken gördüm. Babam sendelerken, kolumu tutup beni kendi yanına çekince ellerimi koluna sardım. Gözünün etrafı kızarmıştı. Muhtemelen moraracaktı. Elimi götürmek istesem de, babam olacak o biyolojik gereksiz dengesini toplayıp nefretle ona ve bana baktı. "Eğer bir daha ona vurursan, seni asla affetmem," dedim çabucak. Bunun umurunda olup olmadığını bilmiyordum ama aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

Scanned by CamScanner

Dişlerini sıktıktan sonra gerginleşen yüz hatlarını hareket ettirip "Arabaya bin hemen!" diye tısladı.

Meriç'e dönüp, kollarımı boynuna doladım. "Özür dilerim," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği bir sesle. Kolları sırtımda dolanırken bir şey söylemedi. "Gitmek zorundayım. Özür dilerim."

Ondan ayrıldıktan sonra, gereksiz adama hiç bakmadan arka koltuğa geçip oturdum.

Arabaya binip gaza bastığında "Onun hakkında tek kelime söylersen, yemin ederim bir daha yüzümü göremezsin!" diye uyardım. Çünkü yumruk attığı o çocuk, hiçbir şeyi olmamama rağmen beni korumuştu. Defalarca. Öz babama karşı bile. Ben hayatım boyunca hiçbir erkeği kahraman olarak görmemiştim, çünkü kimse yoktu. Babam, üvey babam, bir dede ya da bir amca... Hiçbiri. İlk kez biri benim için kahramanlık yapmıştı. Yanımdaki adam beni duymamış gibiydi ya da hiç ilgilenmiyordu. Kendi kendine bağırmaya başladı.

"Nerede kaldın gece? Onunla mı?"

"Evet, onunla kaldım. Senden daha nazik olduğuna inanabiliyor musun? En azından bana bağırmıyor!" diyerek onu susturduğumda, aynadaki görüntüsünden öfkelendiğini görebiliyordum. Meriç ona yumruk atmıştı ama öncesinde o Meriç'e vurmuştu. Yine de genç birinden yumruk yemeyi kendine yediremiyordu. Üstelik benim karşımda.

"Saygısız bir serseriyi mi savunuyorsun bana?" dedi hayretle.

"Sen ona vurdun! Bana kendini mi savunuyorsun?"

Scanned by CamScanner

"Cezalısın. Okuldan eve ben getirip götüreceğim seni. O çocukla bir daha görüşmeyeceksin!"

Histerik bir kahkaha atıp, "Okuldayken nasıl karışmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Haberini alırım. Her haberde cezan daha da artar," dedi.

"Beni çok korkutuyorsun," diyerek dalga geçtim.

Aniden frene bastı ve bana dönüp "Her şeyi zorlaştırıyorsun," dedi. Cidden bunu önemsiyor muydu? Tek derdi, arkadaşlarına iyi bir ebeveyn olduğunu kanıtlamaktı. Biyolojik gereksiz!

"Eve sür de ceza başlasın," dedim umursamazca. İlginç ki, beni dinledi ve eve sürdü.

Beni eve bıraktıktan sonra cezalı olduğumu duyurup, çekip gitti. Okula da gitmemiştim. Odama koştuktan sonra hemen Meriç'i aradım. Beşinci çalışta açmayı başarmıştı. "Meriç, ben Kayla," dedim çabucak.

"Ne istiyorsun?" dedi soğukça. Ah, uzaklaştık ve her şey başa mı sardı? Birlikteyken gülümsediğini bile görmüştüm. Bana 'baş belası' demek yerine isimle hitap etmişti ve şimdi en başa dönmüştük.

"Ben özür dilerim," dedim mahcup bir sesle.

"Dileme!" deyip kestirip attı.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve "Ne oldu şimdi?" diye çıkıştım.

"Sen gitmek istemiyorsun diye, o lanet adama vurdum ve sen onunla gittin! Boşu boşuna vurmuş olduğumun farkında mısın?" diye bağırdı.

Scanned by CamScanner

"Bunu önemsemiyorsun sanıyordum," dedim. O her önüne gelenle kavga eden biriydi ne de olsa.

"Şimdi senin kararsızlıkların yüzünden kendi babamla uğraşacağım, Kayla!" dedi sertçe.

İyi de o hep kavga ediyordu. İlk kez mi ondan yaşça fazla büyük birine vurmuştu? Ya da ilk kez mi boşu boşuna birine vurmuştu? "Ben ailene ve sana daha fazla bulaşmasın diye onunla döndüm," dedim suçlu edasıyla.

"Sen sadece kendini düşünemez misin? Her neyse. Kapatıyorum," dedi ve bir şey söylememe izin vermeden telefonu suratıma kapattı.

Benim babamla muhatap olduğu yetmiyormuş gibi, bir de kendi babasıyla olacaktı. Benimki kadar uyuz olamazdı herhalde. Hem suçlu değildi ki, önce babam ona vurmuştu. Babası çok kızar mıydı acaba? Ya ona bir şey yaparsa? Yapar mıydı? Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Telefonu tekrar elime alıp Ömer'i aradım. O beni fazla bekletmeden açmıştı.

"Evdeymişsin."

"Meriç mi söyledi?" diye sorduğumda "Hayır, abim," dedi. Okul müdürümüz her öğrencisiyle bu kadar ilgiliyse, gerçekten yoğun olmalıydı. Öte yandan, Ömer'in her şeyden bu kadar kısa sürede haberdar olması, Meriç hakkındaki bilgisinin kaynağını açıklıyordu.

"Baksana, Meriç'in babası nasıl biri, bir fikrin var mı?"

Birkaç saniye bekledikten sonra "Baba gibi işte," dedi.

Scanned by CamScanner

"O ne demek? Ben baba nasıl olur pek bilmiyorum," dedim kendi halimle dalga geçerek.

"Baba gibi işte, Kayla. Ne oldu ki?"

"Babam, Meriç'e vurdu ve sonra beni zorla götürürken, Meriç de ona vurdu. Ben sonra babamla eve döndüm. Sanırım babası bunu duymuştur. Babam kesin haber uçurtmuştur," dedim ona bir kez daha kızarak. Neden her şeye karışıyordu ki sanki? Kızının yanındaki bir çocuğa vurmak ne kadar da babacan bir tavırdı. Ömer hiçbir şey söylemeyince, "Söyle artık!" diye bağırdım.

"Ne söylememi bekliyorsun? Kızar işte, muhtemelen."

"Daha kötüsü olabilir mi? Yani ona zarar vermez, değil mi?"

Ömer soğuk bir sesle "Buna cüret edemez. Her neyse, derse girmeliyim. Yarın gelirsin herhalde. Konuşuruz," deyip telefonu suratıma kapattı. 'Cüret edemez' de ne demek oluyordu? Aralarında nasıl bir baba oğul ilişkisi vardı ki? İçimden bir ses, babasının fazla kızgın olduğunu söylüyordu. Muhtemelen Meriç'in canını epey sıkacaktı. Benim yüzümden.

Suçlulukla yorganın altına girip, gözlerimi kapadım. Beni doğru düzgün tanımadığı halde bana yardım eden, babama meydan okuyan bir çocuğun başına neler açmıştım? Daha yeni uyanmıştım ama kendimi fazla yorgun hissediyordum. Zorlamadan, suçlulukla birlikte kendimi uykuya teslim ettim.

Gözlerimi tekrar açtığımda hava kararmıştı. Odam karanlıktı. Sadece başucumda yanan bir lamba vardı. Kafamı

Scanned by CamScanner

lambaya çevirdiğimde o adamı görünce, gözlerimi kapatıp "Beni yalnız bırak," dedim.

Bana aldırmayıp yatağın kenarına oturduğunda, bakışlarımı pencereye çevirdim. Ne kadar uyumuştum ben böyle! Açlıktan karnım ağrıyordu. Bugün hiçbir şey yememiştim. Dünden beri hiçbir şey yememiştim.

"Nereye kadar böyle gidecek?" dedi bir anda.

"Yalnız bırak beni," diye yineledim. Onu dinlemek istemiyordum.

"Tahmin ettiğimden daha fazla bana benziyorsun!"

Kafamı hızla ona çevirip "Hayır!" dedim sert bir dille.

"Tamam, bak, geç oldu ama seninle yeniden başlayabiliriz. Sen dünyadaki tek varlığımsın, Kayla."

İstemeyerek de olsa bakışlarımı ona çevirdim. Annem geçen yaz, onun anne ve babasını bir kazada kaybettiğini söylemişti. Cenazelerine bile gitmişti hatta. Başka akrabası olup olmadığını bilmiyordum ama burada olduğum sürece kimse gelmemişti. Aramamıştı da.

"O çocukla görüşmen hakkında tekrar konuşabiliriz..."

"Bağırdığın için özür dilemeye mi çalışıyorsun?" dedim. Bazen fazla acımasız olabiliyordum ama bunu bana o yaptırıyordu.

"Öyle kabul et. Gitmene izin vermeyeceğim. Seninle daha sağlıklı bir hayat geçirmek istiyorum. Ne dersin?" dediğinde bir psikologla falan görüşüp görüşmediğini merak ettim. Ya da ona akıl veren bir dostu vardı. Bu değişimin bir nedeni olmalıydı. Ona hâlâ kızgındım. Annem için söylediklerinden sonra, Meriç'e yumruk atması ona

Scanned by CamScanner

olan öfkemi katlamıştı. Ama şimdi pişman olduğunu dile getiriyordu. Anlaşmayı reddedersem, elime bir daha böyle bir fırsat geçmeyebilirdi. Kötüyken çok kötü olabilen bir adamdı ve bu iyi anını değerlendirmeliydim.

"Seni affetmedim. Annem hakkında bir daha kötü bir söz söylersen, beni burada tutamazsın. Ve onu rahat bırak."

Kafasını salladıktan sonra "Derslerin iyi olduğu ve belirli saatlerde evde olduğun müddetçe bazı şeylere göz yumabilirim," dedi.

Geceleri dışarıda vakit geçirdiğimden ya da bundan hoşlandığımdan değil ama kuralları ben belirlemek istiyordum. "Akşam dokuzdan önce evde olurum. Anlaştık."

"Sekiz."

"Sekiz buçuk ve son."

"Anlaştık inatçı keçi," dediğinde zaferle gülümsedim.

"İyi. Şimdi açım. Bir şeyler yemek istiyorum," deyip yataktan fırladım. Bir şeyden kaçamıyorsam, önüme gelen fırsatları değerlendirecektim.

Bu bir açıdan iyi bir şeydi. En azından Meriç'e karışmayacaktı. Onun başına bela olmasını istemiyordum. Benim yüzümden yeterince sıkıntıya girmişti zaten. Başını yine derde sokmuş, onu sinirlendirmiştim. Henüz benden bir şey istememişti ama bunun karşılığında mutlaka ona bir şeyler vermem gerekecekti. Aslında bence, ufak tefek şeylerden zarar gelmezdi. Hem, kontrol bende olduğunda daha az yüzüm kızarıyordu. Ben yapmalıydım. O istemeden...

Scanned by CamScanner

8

Ertesi sabah okula gittiğimde Ömer benden önce oradaydı. Kısa bir günaydınlaşmaya bile vakit ayırmadan beni kenara çekti. Her şeyden hemen haberi oluyordu. Ajan gibiydi. Müdürün kardeşi olarak bu göreve fazla yatkındı. İlk sorusu ise oldukça net ve niyetini belli ediyordu.

"Ne oldu?"

Sorguda olduğumu hissetsem de, normal davranmaya özen gösterdim ve "Babamla geri döndüm işte. Olan bir şey yok. Kürkçü dükkânı hesabı," dedim omuzlarımı silkip.

"Cezalandırma var mı? Abim fazla sinirli olduğundan bahsetti. Üzgünüm ama baban Meriç'in ailesine ulaşmasın diye, Meriç'in takıldığı mekânlardan bahsetmek zorunda kaldık. Yani babanın orada olması sürpriz değildi," dedi.

Buna biraz sinir olsam da, başka bir mekân sallayabilirdi sonuçta ya da ben fazla çocuksu düşünüyordum. Her neyse, uzatmamaya karar verdim.

Scanned by CamScanner

"Meriç ile olduğumu kim söyledi?" derken, cevabını bildiğim bir soruyla neden oyalandığımı merak ettim. "Semih budalası, değil mi?" dediğimde omuzlarını silkti.

"Sanmıyorum. Semih bu işlere bulaşmaz. Kızacaksın ama abim kameralar vasıtasıyla bir tespit yapıp, fikir yürütmüş olabilir. Yani benim teorim bu. Öğrenciler ve velileri onun için her şeyden önemlidir. Okul müdürü sonuçta," dedikten sonra çene kaslarını gererek ellerini dizlerine vurdu. Koyu turuncu kanatları olan büyük bir kelebek Ömer'in hemen arkasından kanatlarını çırparak geçerken onu izledim ve sonra dikkatimi tekrar Ömer'e verdim. "Banka, şirket falan varken gelip bir okula müdür oldu," dedi huysuzlanarak. Onun da bundan pek hoşnut olmadığı belliydi.

"Neyse artık. Geçti. Ve o da görevini yaptı. Semih meselesini konuşmak istemiyorum. Bence o fazla kurnaz," dedim içimden geçenleri söyleyerek. Ömer kafasını sallarken Cansu "Neler oluyor burada?" diyerek yanımıza damladı. Ona da kısa bir özet geçtikten sonra ders için sınıfa çıktık. Semih beni görünce selam falan vermesin diye ona hiç bakmadım. Olanlardan muhtemelen haberi vardı ve ben hâlâ onun babamın kulağına bir şeyler fısıldadığını düşünüyordum. Bir olaya karışmayacak kadar masum gözükmüyordu gözüme. Hayır, tam tersi babasına oynadığı iyi rolü yüzünden her şeyi yapabilirdi.

Niye bilmiyorum, aklım sürekli Meriç'teydi. Babasını tanımadığım halde, ondan acayip şekilde çekiniyordum. Meriç'in canını fazla sıktığını düşünüyordum. Başka bir şey yapmamasını umuyordum.

Scanned by CamScanner

Ne zaman Meriç'i bu kadar önemser olmuştum ki? Bir günü birlikte geçirmek, onun kıyafetleri içinde, onun kokusuyla sarmalanmış yatağında uyumak, onu önemli yapar mıydı?

Onun ellerinin vücudumda gezmesi, beni öpmesi, uyandığımda kollarının bana sarılmış olması, belki onu özel yapabilirdi. Tabii yatağına aldığı her kıza aynılarını, hatta daha fazlasını yaptığını düşününce, onun için özel olduğumu sanmam sadece büyük bir kahkahaya sebep olurdu.

Diğerlerinin yanında rol yapıyordu. Baş başa kaldığımızda ise dalga geçiyordu. Ama bunların hiçbiri, neden tüm o kızları ve onlarla yaşadıklarını bırakıp, sebepsizce bana yardım ettiğini açıklamıyordu. Bunu dile getirsem, Ömer ne derdi acaba? Belki bana acırdı. Onun gibi duygusuz bir çocuğun beni önemsediğini sanıyordum resmen. Aptalca. Bir nedeni olmalıydı. Ama ne? Ömer'e sormak mantıklı gelmiyordu. Tuhaf bir şekilde, aralarında bir bağ olduğunu düşünüyordum.

Zil çaldığı gibi sıramdan kalkıp, "Ben kaçtım," diyerek aceleyle sınıftan çıktım. Merdivenleri hızlıca indikten sonra bahçeye koştum. Yeni cilalandığı belli olan çardakta sadece Bora vardı. O suratsız ve soğuk kızlarla karşılaşmayı istemiyordum zaten.

"Günaydın!" dedim karşısına geçip gülümsedikten sonra.

"Ben de yolunu gözlüyordum," dedi Bora dudaklarının arasındaki otu eline alarak. Eğer Meriç kadar sigara bağımlısıysa, dudak tiryakisiydi de aynı zamanda. Sigara içemediği zamanlarda başka şeylerle kendini oyalıyordu. Ne saçmalıyordum yine ben?

Scanned by CamScanner

"Meriç nerede?" dedim fazla uzatmadan. Onu görmem gerekiyordu.

"Biliyor musun, senden korkmaya başladım," dediğinde gülerek "Neden?" diye sordum.

"Bir iki haftada gruba girip, Meriç ile takılmaya başladın. Ve Peder seni tanıdığını ilan etti. Kızım, senden korkulur." Otu tekrar dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra "Giriş kapısı," dedi.

Kafamı o tarafa çevirdim. Onu görünce "Sonra görüşürüz, Bora," diyerek yerimden kalktım ve Meriç'e doğru yürümeye başladım. Yüz hatlarına bakılacak olursa, aşırı derecede sinirli ve gergindi. Yanına gitmek akıllıca bir fikir gibi gelmiyordu ama korkacak değildim.

Karşısına geçtiğimde "Ne var yine?" dedi.

Korkmalıydım belki de, çünkü korkutucu bir sesi vardı. Ama bana değişik bir şey olmuştu. Aptal gibi hissediyordum. Sapık. Arsız. Zavallı. Muhtaç. İğrenç.

Erkek arkadaşımla da bir şeyler yaşamıştım ama Meriç'in bana hissettirdikleri başkaydı. Mideme yumruk indirilmiş, aynı zamanda kaburgalarım kırılmış ve diken yemiş gibi hissediyordum. Onun bana hissettirdiklerini düşünmek canımı fazlaca yakıyordu ve bunu geçirebilecek tek şey, yine aynı şeyleri yaşamak gibi geliyordu.

Meriç'in ürkütücü gözlerine karşı "Arka tarafa gelir misin?" diye sorarken, sesim oldukça kısık ve ürkek çıkmıştı. Zaten sesinden korkuyordum ve bakışları da hiç rahatlatıcı gözükmüyordu. Gözünün etrafı morarmıştı. Hep o adam yüzünden! Gerçi biyolojik babamın gözünün etrafı da morarmıştı. Bunu hatırlayınca gülümsemek geldi

Scanned by CamScanner

içimden ama Meriç'e bakıp hemen bundan vazgeçtim. Önümden geçip arkaya doğru yürüyünce, beni dinlediği için içimde dans eden şeyi zar zor bastırıp, sağlam adımlarla onu takip ettim.

Duvara yaslanıp "Ne var, çabuk söyle!" dediğinde ona yaklaşıp, gözünün etrafındaki morluğa uzandım. Dokunmama izin vermeden kafasını çekti. "Özür dilerim. Gerçekten. Bunu yapmasını beklemiyordum. Bir önemi yok bunu söylememin ama..." derken "Evet, kısa kes," diyerek sözümü kesti. Canı cidden fazla sıkkındı. Yeterince anlamıştım.

"Neden şimdi bana böyle davranıyorsun?" diye çıkıştığımda "Ne sandın, seni gerçekten önemsediğimi mi? Role kendini çok kaptırdın herhalde," dedi acımasızca. Benim yüzümden yumruk yemiş, babasıyla muhatap olmuş, birkaç adamla kavga etmiş, iri kıyım bir sarhoştan yumruk yemiş ve diğer kızlardan uzak durmuştu. Bunlar yüzünden bir şekilde bana söylediklerini yutabilirdim.

"Hayır, öyle sanmıyorum. Hem de hiç. Sadece para istemiyorsun ve bunun dışında, sana her şey için teşekkür edecek tek bir yol biliyorum," dedim. Ona doğru yaklaşıp elimi o sarhoş yüzünden patlayan dudağının yarasının üzerine getirdim.

"Çok fazla konuşuyorsun. İğrendiğin o diğer kızlara benzemeden gitsen iyi olacak. Bana borçlu değilsin," dedikten sonra elimi dudağından ayırdı. Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra da gülümsedim. Sanıldığı gibi kötü ve umursamaz değildi. Düşüncesizce davranmamı engelliyordu. Kötü olsa, beni kendinden korumak istemezdi, değil mi?

Scanned by CamScanner

Derse son anda yetiştim. Edebiyat öğretmeni, beni edebiyat kulübüne almakla ilgili rutin bir teklifte bulundu ama kibarca reddettim, yine. Zaten Ömer ve Cansu'yla yakın arkadaş olup, Bora'dan arkadaşça hoşlanarak ve Meriç... Meriç'i sürekli görmek isteyerek, bu şehirde kendime bulmamam gereken iyi şeyler bulmuştum. Bir de gelecekte yapmak istediğim mesleğe yakın bir şeylere bulaşmak mı? Kesinlikle hayır!

Ders boyunca, bildiğim konuların işlenmeye devam edeceğini anladığımda, dirseğimi masanın üstüne yerleştirip, alnımı yumruk yaptığım elime yasladım. Her ne kadar her şey iyi gitse de, hayatım Eskişehir'de olduğundan daha hızlıydı. Eskişehir'deki arkadaşlarımı uzun süredir tanıyordum ama Neşe ve Berkan dışında çok yakın hissettiğim biri yoktu. Burada ise... Ömer kaçma girişimimde beni korumuş, Cansu belki de sadece Ömer'in bildiği platonik aşkını bana anlatmış, Bora bana birçok defa yardım etmiş ve Meriç hiç tanımadığı halde beni korumuştu. Birkaç kez. Bunların sadece bir iki haftada olduğunu düşünmek beynimi yoruyordu. Üstelik bunun yanında, biyolojik babam ile olan ilişkim kaplumbağa adımlarıyla da olsa ilerliyordu ki bu çok yanlıştı. Gerilemesi, pes etmesi ve beni annemin yanına geri yollaması gerekiyordu. Bu ilişki böyle ilerlerken, düşünmeden edemiyordum. Annemin de dediği gibi, denemeli miydim? Ömer, Cansu, Bora ve Meriç ile vakit geçirmek beni yorsa da, öz babamdan uzak tutuyordu. Bu iyi bir kaçış yöntemiydi ama vicdan azabı hissediyordum. O adam kötü bir başlangıç yapsak da, bir şeyleri denediğini söylemişti ve gerçekten deniyor gibi gözüküyordu. Ben de denemeliydim. Bu deneme

Scanned by CamScanner

süreci sonunda haklı olduğumu anlayıp, Eskişehir'e dönmemin daha iyi olacağını o da kabul edecekti.

Derste verdiğim bu karar için, kendime tam bir hafta süre vermiştim. Ve bu hafta nasıl mı geçti? Zorla yaptırılan kahvaltılara daha olumlu yaklaştım ve gerçekten nefret etmeyerek birkaç lokma şey yedim. Okula geldim. E-posta'ma gönderilen ödevleri yaptım ve ilerleyen konulara göz attım. Okulda kendimi ismi lazım değil kişisinden uzak tutmak için kütüphaneye kapandım. Cansu ve Ömer arada bir bana eşlik etse de, genellikle tek başıma takıldım. Sınıftan birkaç kızla konuşma fırsatım oldu, iyi bile anlaştık ama Ömer ve Cansu gibi olamayacağımızı biliyordum. Bu arada Semih beni boş yakaladığı bir anda, şu babama ispiyonlama işinde masum olduğuna beni inandırdı. İsmi lazım değil ve arkadaşlarından uzak durdum, çünkü o beni tamamen kendine çekiyordu. Biyolojik babamla bir şeyleri deneyeceksem, tek odak noktam o olmalıydı.

Okulda kendimi kütüphaneye kapatmalarım yetmiyormuş gibi, evde biyolojik adam işten gelene kadar sıkı çalıştım. Gelecek konuların çoğunu kavramıştım. Kelimeleri yana yana görmekten bunaldığım zamanlarda Nursena Hanım'ın yanına indim. Arada bir, her ne kadar istemese de ona yardım ettim. Bu zamanlarda aramızdaki ilişkiyi geliştirme şansımız oldu. Harika bir kadındı. Kocası vefat etmiş ve yurtdışında doktora yapan bir yeğeni vardı. Biyolojik adam okutuyormuş meğer. Nursena Hanım gözünden bir damla yaş akarken ve ne kadar minnettar olduğunu söylerken anlatmıştı bunu.

Scanned by CamScanner

Biyolojik babam işten geldiğinde birlikte yemek yemiş ve sonra ben ya odama çıkıp ders çalışmaya devam etmiş, ya da mutfakta Nursena Hanım'a yardım edip babama bir şeyler hazırlamıştım. Bir haftanın olaysız geçmesi, okuldan bir uyarı gelmemesi ve odam haricinden evin herhangi bir köşesinde bulunma halim biyolojik adama iyi hissettirmişti. Bunu günden güne yitirdiği huysuzluğundan anlamıştım. Artık evde birinin sesi yükselmiyor ya da kimse suratsız gezmiyordu. Sadece Çarşamba gecesi izlediği milli maçta biraz öfkelenmiş ve huysuzluk yapmıştı. Bu göz ardı edebileceğim kadar ufak bir olaydı.

"Öğretmenlerin senin hakkında çok güzel şeyler söyledi."

Arada bir okulu ziyaret etmelerini saymazsak her şey gerçekten güzeldi. Beni kontrol ettiğini biliyordum ama bu sefer olumsuz yaklaşmamaya çalıştım.

"Derslerim konusunda anneme söz verdim."

Biyolojik babam çatalındaki brokoliyi ağzına attıktan sonra kafasını salladı ve yutkunduğunda "Buna sevindim," dedi. Nursena Hanım yemek boyunca hep sessiz olan taraf olurdu. Arada bir konuştuğunda da ortalığı yumuşatmaya çalışırdı ama bu sefer tamamen bana yönelikti. "Çok ders çalışıyor, maşallah. Yorulmuyor da."

Gülümseyerek "Buna alışkınım," dediğimde, elini nazar değmesinden korkar gibi ahşap masaya üç kez vurdu. Eskişehir'deki sakin hayatımdayken anneme ve işine yardım ederek geçirdiğim zamanı burada ders çalışarak geçiriyordum, çünkü Nursiş mümkün olduğunca beni ev işlerinden uzak tutuyordu.

Scanned by CamScanner

"Yarın bir şeyler yapalım o zaman. Hepimiz için yoğun bir haftaydı."

Biyolojik babamın teklifiyle gözlerimi Nursiş'e çevirdim. Ona baktığımı fark eden babam, çatalını tabağının yanına bıraktı.

"Nursena'nın ne kadar iyi bowling oynadığını biliyor musun, Kayla?"

Kaşlarımı kaldırıp "Nursiş?" diye neşeyle sorduğumda, kızaran yüzünü saklamak için elini yanağına yasladı. "Öğretmenim iyiydi ama."

Anlaşılan biyolojik babam Nursiş'e sadece evinde çalışan biri gibi davranmıyordu. Kimsesi olmayan bir adamın, Nursena Hanım gibi tatlı birini mutlu etmesi şaşırtıcı değildi. Kendi kızını görmediği zamanlarda, başkalarıyla mutlu olarak kendini avutmuştu belki de. Gece hayatı olmayan bir adamdı. İşten eve gidip geliyordu. Çok çalışıyordu. Bu bir hafta süresince, ona tarafsız bir şekilde baktığımda bunu görmüştüm. Gerçekten çok fazla çalışıyordu ve o kadar da çok para harcadığı söylenemezdi. Evin masraflarını Nursena Hanım belirliyordu. Kendi kişisel ihtiyaçları dışında, Nursiş'in verdiği listenin dışına çıktığı çok nadirdi. Nursiş evin tüm ihtiyaçlarına hâkimdi. Yemek malzemelerinden tatlısına, çikolatasına kadar babamın sevdiği her şeyi biliyordu. Araba dışında lüks olan çok bir şey yoktu. Lükse gömülmüş bir şatoda yaşamıyordum yani.

"Ne dersin, Kayla?"

Düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırıp "Ben oynamayı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bu onu biraz şaşırtsa da sonrasında gülümsedi.

Scanned by CamScanner

"Neyse ki iyi bir öğretmenin var."

***

Tanımadığım biyolojik babam haklıydı. Bowling'de gerçekten çok iyiydi ve benim gibi *Acaba rezil olur muyum?* korkusuyla titreyen bir kıza bile sabredip, sonunda labutlara isabet almayı öğretmişti. İtiraf etmeliyim ki, her ne kadar sonuncu olsam da oldukça keyif almıştım. Nursena Hanım, babamın dediği kadar iyiydi. Konsantre olduğunda onu izlemek çok keyifliydi. Gözlerini hafifçe kısıyor, eğiliyor ve hedefi vuruyordu. Iskaladığında yerinde hafifçe zıplaması vardı ki, görülmeye değer tatlı bir andı.

Bowling'deki ezici mağlubiyetimden sonra, birlikte pizza yemiş ve sonra eve geri dönmüştük. Bir haftanın bu kadar sorunsuz ve iyi geçmesine inanamıyordum. Bunu daha fazla düşünüp saçmalamamak için erkenden uyudum. Kendi kendime verdiğim bir hafta sürem dolmuştu ve artık özgürdüm.

Özgür olduğum yeni haftada, öğle molasına kadar karnımı kemiren kurtlarla baş etmek zorunda kaldım. Karnımızı doyurduktan sonra kurtlara daha fazla malzeme vermeden, Cansu'ya benimle gelmesi için teklifte bulundum. İlk başta sıcak bakmasa da, sonunda gelmeyi kabul etti. Ömer ise suratsız bir şekilde, katılmak istemediğini açıkça belli ettiği Eraltay Ailesi'nin nikâhına gitmek için, ödevlerini erkenden bitirmesi gerektiğini söyleyip kütüphaneye doğru yola çıktı. Cansu bahçeye çıkana kadar ters bir imada kalkıp gideceğini belirtmişti ama ona bir şey olmayacağının teminatı vermiştim. Suzan gibi huysuz bir kız varken, fazla iddialı olduğumu biliyordum ama yine de çenemi kapadım.

Scanned by CamScanner

Çardağa ulaştığımızda "Selam," dedim gülümseyerek.

Bora bana bakıp "Selam," diye karşılık verdikten sonra gözlerini yanıma çevirip Cansu'ya baktı.

"Cansu, bu Bora. Bora, bu da Cansu," deyip tekrar gülümsedim. Gülümsemek işe yarayabilirdi. Cansu elini kaldırıp hafifçe salladıktan sonra "Merhaba," dedi. Bora soğukça "Merhaba," diyerek ona karşılık verdi. Burslu değil diye böyle yapıyordu. Bana yapmamıştı gerçi. Ben kendimi belli etmiştim ama kendimi burslu olmayan züppeler gibi hissetmiyordum. Gerçi Cansu ve Ömer züppe gibi değillerdi. Her neyse... Cansu'yu çekip Bora'nın karşısına otururken, Suzan da Alev'i kolundan tutup kaldırdı ve homurdanarak yürümeye başladı. *Ben de sana çok meraklıydım zaten, Suzan!* diye içimden söylenip, "Meriç nerede?" diye sordum.

"Müdürün odasında epeydir. Öyle takılıyorlar," dedi Bora yarım ağız gülümseyerek.

Bu konu benim ne kadar ilgimi çekse de, Cansu oralı olmamıştı. "Sen yüzücüsün, değil mi?" diye sordu.

Bora'ya döndüğümde, ifadesiz suratıyla Cansu'ya bakıyordu. Kafasını salladıktan sonra "Evet," dedi. Şaşırmıştı. Ben de şaşırmıştım.

"Bilmiyordum. Birinciliklerin var mı?" diye sordum. Bora yakışıklı ve yapılı bir çocuktu. Demek bu fiziğini spora borçluydu.

"Üç Türkiye birinciliği," dedi Cansu arkasına yaslanıp, bilgiç bir havayla. Dönüp, şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda omuzlarını silkip "Spor kanallarını izlemeyi seviyorum," dedi.

Scanned by CamScanner

Bora "Yarışlarımı izledin mi? Ben de kimse izlemiyor sanıyordum," dediğinde biraz yumuşamaya başlamıştı. İlk başta sanki Cansu tehlikeymiş gibi gergin ve soğuk davranmıştı ama artık onun da bir insan olduğunu görebiliyordu sanırım.

Cansu gülümseyerek "En azından ben izliyorum," dedi.

Bense spor kanallarının yanından bile geçmiyordum. Hatta televizyon bile izlemiyordum. İnternetten takip ettiğim dizilerim vardı ama televizyonla pek aram yoktu. Şu reklam denen şeyden nefret ediyordum çünkü.

Okula doğru baktığımda Meriç'i görünce "Cansu, sen otur, ben birazdan gelirim," deyip yerimden kalktım. Nereye baktığıma bakıyordu. Anladığında ses çıkarmadı neyse ki. Meriç'in yanına gittiğimde telefonla konuşuyordu.

"Hayır," dedi kesin bir tonda. Rahat konuşması için biraz uzaklaşacaktım ama kaşlarıyla arkayı işaret edince oraya doğru ilerledim. Arkamdan gelirken hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Senden yüz buluyor," dedi arkamdaki ses soğukça. Ona bakma ihtiyacı duysam da, telefonla konuştuğu için onu dinliyormuş havası vermek istemiyordum. Ama ister istemez dinliyordum. "Gelince konuşuruz," diyerek telefonu kapattı.

"Ne istiyorsun, baş belası?" dedi bir süre sonra. Ona döndüğümde "Evet. Çabuk ol," diye ekledi.

"Çok gerginsin," dedim. Ellerimi arkamda birleştirmiş, yerimde sallanıyordum.

"Tüm hafta boyunca sensiz ne kadar huzurlu olduğumu tahmin edemezsin. Ne istiyorsun?" diye yinelediğinde

Scanned by CamScanner

"Hiçbir şey istemiyorum," dedim. Demek bir hafta boyunca ondan kaçtığımı fark etmişti. Bana "Dalga mı geçiyorsun?" diyerek bakarken omuzlarımı silktim. "Bence gerginliğini biraz atmalısın. Aklını dağıtacak bir şey. Resmimi çizsene. Portre çiziyor musun?" diye sordum. Hızlı konuşmuştum ve bu yüzden yorulmuştum. Tek kaşını kaldırıp bana bakınca "Portre çizemiyor musun?" diye tekrarladım.

"Tam bir baş belasısın ve çoğu zaman fazla saçmalıyorsun."

"O zaman çiz. Hiçbir resmini görmedim."

"Görmene gerek yok zaten," dedi ellerini dar kot pantolonun cebine sokup. Pantolonları ona çok yakışıyordu. Bunu ince bacaklarına mı, kotun kumaşına mı borçlu karar veremedim.

"Biliyor musun, sen çok farklısın. Yani biriyle anında kavga edebilecek bir potansiyelin var ama aynı zamanda da bir sanatçısın. İnce bir ruhun olmalı."

"Sen yine aklında değişik şeyler türetip, kendini buna inandırmaya başladın."

"Hiç sebepsizce güldün mü?" dedim bu sefer. Aklını dağıtıp gerginliğini giderebilirdim. Tabii bir de onun hakkında değişik şeyler de öğrenebilirdim.

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Mutlu hissettirir."

"Deli hissettirir," dedi. Sanki sadece deliler gülümserdi. Bay Harrington huysuz bir adamdı ama ona gülümsediğimde bana çok nazik davranıyordu.

Scanned by CamScanner

"Okuldan sonra benimle gelsene," dedim heyecanla. Konudan konuya atladığım için kaşlarını çatıp bir süre beni izledi.

"İşim var."

"Lütfeen," dedim son heceyi uzatarak.

"Şımarma, baş belası. İşim var dedim," diye kestirip attı.

"Tamam, şimdi gidelim o zaman," diye teklif ettim. Okulu ekecektim. Yine. Bu kez babama haber verebilirdim belki. Meriç kabul ederse.

"Hadi ama, okuldan kaçmak senin için sorun mu?"

"Senin aklına uyup bir yere gitmek benim için sorun."

"Güzel olacak. Bekle beni. Çantamı alıp geliyorum," dedikten sonra neşeyle zıplayıp koşmaya başladım. Sınıftan çantamı aldıktan sonra babamı arayıp haber verdim. Tuhaf bir şekilde fazla uzatmadan izin verdi. Meşguldü sanırım. İşime geldiği için fazla kurcalamadım. Cansu'ya da mesaj çektikten sonra, Meriç ile birlikte okuldan ayrıldık.

Sahile indiğimizde "Ne işimiz var burada?" dedi homurdanarak.

Etrafa bakınırken "Köpeğin nasıl?" diye sordum.

"Köpeğim hakkında konuşma. Canımı sıkıyorsun," dediğinde ona bakıp "Sadece korkunç," dedim. Meriç ifadesiz bir yüzle bana baktı ve köpeğini savunarak "O akıllı bir köpek. Sense ödleğin tekisin," dedi. Gözlerimi devirip ona cevap vermedim. Her köpek sahibi, köpeği için aynı şeyleri söylerdi. Zaten o köpeklerin hiçbiri akılsız ve saldırgan değildi, suçlu hep karşı taraftı. Korkmak suçtu

Scanned by CamScanner

çünkü. Bu tartışmayı çoğu kez yaptığım için Meriç ile de yapmak istemedim.

İstediğim adamı görünce, neşeyle bağırarak el salladım.

"Bay Harrington!"

Beni duyunca, söylene söylene yanıma geldi. "Hanımefendiler böyle yüksek sesle konuşmaz."

Gülümseyerek "Özür dilerim," derken dudağımı ısırmıştım.

Bay Harrington benden sonra Meriç'e bakıp, baştan ayağa süzdükten sonra kaşlarını çattı ve "Kim bu?" diye sordu.

Meriç sessizce bizi izlerken, "Prens Markos. Bizim küçük şehrimizi ziyarete geldi," diye yalan söyledim.

Elindeki bastonu yere çarpıp "Yalan söyleme, prenses! Bu hiç yakışık almaz. Onu daha önce gördüm. Sevimsiz, korkunç bir köpeği eğitmeye çalışan bir hizmetçi o," deyince, Meriç "Hey ahbap, ağır ol. O köpek hiç de sevimsiz ve korkunç değil," diyerek Bay Harrington'a bir adım yaklaştı. Gülümseyerek aralarına girdikten sonra "O sadece bir deli, Bay Harrington. Lütfen bağışlayın," dedim. Bay Harrington ile konuşmayı seviyordum. Beni farklı diyarlara götürüyordu ve bu beni rahatlatıyordu.

"Ve küçük yalancı prensesin sahibiyim, ihtiyar," derken omuzlarımı tutmuştu Meriç. Bu sözü bana nefes almayı unuttursa da, Bay Harrington oralı olmamıştı. Yüzünü buruşturup "Siz gençler aklımı karıştırıyorsunuz. Bir prensesin sahibi bir hizmetçi mi? Olası şey değil," dedi.

Gülümseyerek damarları belirgin olan elini tuttuktan sonra, "Gelirken size kurabiye aldım," dedim. O konu

Scanned by CamScanner

üzerinde durmaya devam edersek, benim için iyi olmazdı. Çantamdan çıkardığım kurabiyeleri ona uzatıp, "Umarım beğenirsiniz," diye ekledim. Heyecanla kurabiyeleri aldıktan sonra yüzünü tekrar buruşturup omzumun üzerindeki Meriç'e baktı.

"Şanslı hizmetçi çocuk," dedikten sonra bana bakıp "Çok naziksin, prenses," diye ekledi ve kurabiyelerle birlikte yürümeye başladı.

Meriç "Arkadaş çevrende delilerin olması beni hiç şaşırtmadı," derken ellerini omuzlarımdan çekti. Bu daha rahat nefes almam için iyi bir hareketti.

"O çok özel biri. Söylediklerine dikkat et!" diye uyararak ona döndüm. Ve bir anda bize doğru gelen uzun tüylü koca köpeği görünce, kalbim hızla atmaya başladı. Yüzümdeki gülümsemenin yok olduğuna emindim.

"Köpek geliyor," demeyi başardığımda, arkasına bakıp "Eee, ne olmuş?" diye yanıtladı. "Ne demek ne olmuş? Köpek geliyor diyorum. Hadi gidelim," deyip yürümeye başladım. Arkamda varlığını hissetmeyince, dönüp "Gelsene," diye bağırdım. Yanındaki banka oturup "Hayır, gelmiyorum," derken pis pis sırıtıyordu. Köpek yol ortasında durmuş açık ağzıyla bana bakarken, her an saldıracak gibi gözüküyordu.

"Gel buraya, zararsız bir şey."

Sertçe ona bakıp "Zararsız mı? Evet dağ ayıları da zararsız. Aslanlar, kaplanlar..." diye çıkıştım. Aşırı tepki veriyor olabilirdim ama korkuyordum. Parktakiler bana tuhaf gözlerle bakarken "Ne var? Hiç köpekten korkan birini görmediniz mi?" diyerek onlardan da hırsımı çıkardım.

Scanned by CamScanner

Gülerek önlerine döndüklerinde köpek havlayınca, ellerimi yumruk yapıp sıktım.

Meriç keyifle sırıtarak, "Gel şuraya. Hayvanı korkutma," dedi.

Yumruk yaptığım ellerimi onun yüzüne indirmek istiyordum. İçimde patlayan öfkeye rağmen, "Gelemem," derken sesim kısık çıkmıştı. Karşı banktaki şapkalı ihtiyar gazetesini indirip "Oğlum, arkadaşına yardım edecek misin?" dediğinde içimden ona teşekkürler yolladım.

Meriç gülümseyerek yerinden kalkıp, tembel adımlarla yanıma geldi ve "Çok korkaksın," dedi. Arkasındaki köpeğe bakıp "Geliyor!" dediğimde, "Hayvanı korkutmayı kes artık, Kayla!" diye azarladı.

"Ben mi korkutuyorum? Asıl o beni korkutuyor. Nasıl oluyor da benim canavar, onun masum olduğunu düşünüyorsun? Gözlerin görmüyor mu? Asıl korkan benim. Buradan hemen uzaklaşmazsam da korkudan bayılabilirim. Belki ölürüm. Sen de rahatlarsın. Canavar olan benmişim! Hayvanı korkutuyormuşum! Ah, ne masum! Ben de..."

Eliyle ağzımı kapatıp, "Yürü, gevezе baş belası," dedi ve kolunu omzuma attı. Buradan hemen uzaklaşmak istediğim için itiraz etmedim ve Meriç'in kolunun altında yürümeye başladım. Kafamı çevirip arkama bakmak istediğimde bana engel olup, "Uslu ol da yürü," dedi.

Elini ağzımdan çektiği zaman arkama dönüp baktım. Köpek falan yoktu. Derin bir nefes aldım. Bana bakıp güldüğünü görünce, "Ne gülüyorsun? Bir canavarın ağzını kapadın. Sen daha güçlü bir canavarsın, değil mi? Egonu tatmin et," dedim kızarak. Beni sinirlendiriyordu. Köpeklerden korkan insanlarla dalga geçenleri sevmiyordum.

Scanned by CamScanner

Meriç ellerini havaya kaldırıp "Hey, kapa çeneni. Korktuğunda her zamankinden daha fazla saçmalayıp, daha hızlı konuşuyorsun," dedi. Gülümsediği için söylediklerine fazla alınamamıştım. Zaten doğru olduğunu biliyordum. Evet, hızlı konuşuyordum ve korktuğum için de biraz saçmalıyordum. Biraz.

"Bana canavarmışım gibi davranan sendin," diyerek kendimi savundum.

Ellerini tekrar cebine sokup "Hayvanı korkuttun," dedi.

Dişlerimi sıkıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Neden kimse köpeklerden korktuğumu anlamıyordu? Deli gibi korkuyordum işte ve onların masum gözükmesi beni ilgilendirmiyordu. Bana öyle gözükmüyorlardı.

Bir köpek sesi duyduğumda ve belime ani bir şey vurduğunda çığlık atarak zıpladım. Her tarafım zangır zangır titriyordu. Meriç'in kahkahası etrafa yayılırken arkamı döndüm. Olası bir köpekle ya da *bir şeyle* karşılaşmayı bekliyordum ama sadece kahkaha atan Meriç vardı. İşte o an ne olduğunu anladım. Beni korkutmuştu!

Elimle göğsüne vururken, bir yandan da sinirden deli gibi bağırıyordum.

"Pislik! Ödümü patlattın! Mutlu musun? Korkudan öldürmek mi istiyorsun?"

Titreyen ellerimi tutup, ona doğru salladığım yumruklarıma engel olurken kahkaha atmayı bırakmıştı. Öfkeyi hâlâ her hücremde hissediyordum. Köpekten korktuğumu gördüğü halde bunu yapmıştı. Üstünden çok geçmeden üstelik.

Scanned by CamScanner

"Hey, sen cidden korkuyorsun," dediğinde dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı. Eğer bir daha kahkaha atarsa tekme atabilirdim. Tabii titreyen bacaklarımı kontrol edebilirsem. Ayakta durmak bile istemiyordum.

"Ne sandın aptal? Numaradan korktuğumu mu? Bırak kolumu, ayakta durmak istemiyorum!" diye bağırdığımda dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hâlâ gülüyorsun ya! Sen ne anlarsın zaten! Duygusuz!"

"Şişşt," deyip bileklerimi bıraktıktan sonra nazikçe gözlerimi sildi. Ne zamandır ağlıyordum ben? Korktuğumda ağlardım tabii. Korkumu böyle dışarı atıyordum. Değişik bir yöntemdi ama ben böyleydim. Dokunuşlarıyla ruhumu okşuyor olsa da, yaptığı şey korkunçtu. Bir köpeğin bana saldırdığını sanmıştım. Korkuyordum. Bu korkudan memnun değildim ama engelleyemiyordum da.

"Bırak!" dedim küskün sesimle. Önce korkutup dalga geçiyor, sonra gözlerimi siliyordu. Aman ne düşünceli!

Gülerek, "Dalga geçilmeyecek gibi değilsin ama," dedi.

Tekrar güldüğünü görünce yeniden bağırmaya başladım. "Pisliksin! Bırak ya! Hâlâ dalga geçiyor!" dediğimde hıçkırmaktan kelimeler boğuk boğuk çıkmıştı. Hâlâ her tarafım korkudan titriyordu. Kalbim sadece olması gereken yerde değil, midemde, beynimde, ellerimde, ayaklarımda da atıyordu. Göğüs kafesim kırılabilirdi. Kemikler belki çoktan yer değiştirmişti.

Bağırarak ağlayamadığım için, şu an doğru düzgün nefes de alamıyordum. Meriç kollarını bana sarıp, göğsüne yaslarken "Çok ödleksin, baş belası," dedi. Öyle sıkı sarılmıştı ki, bir an nefes alamayacağım sandım. Bu kadar

Scanned by CamScanner

zor durumdayken, kurtulmaya çalışmak saçma olurdu. Buna yeltenmeden, kollarımı beline dolayıp, hıçkırarak rahat rahat ağlamaya başladım. Meriç daha da sıkı sarılırken nefes almamı zorlaştırıyordu ama artık titremiyordum en azından.

Dakikalar sonra "Yeter artık, sulu göz. Tişörtümü ıslattın," dediğinde kollarını biraz gevşetmişti. İçimi çektikten sonra gülümseyerek "Sümüklü tişörtünden mi bahsediyorsun?" dedim. Keyifle sırıtırken beni kendinden uzaklaştırıp tişörtüne baktı. "Tahmin etmiştim, ödlek baş belası. Ödeşiriz," dedikten sonra dudaklarıma eğilip öpmeye başladı. Saniyeler süren öpücüğün ardından kendi dudaklarını yaladı ve "Yoksa bu tat..." dedi kaşlarını çatıp. Dalga geçtiğini biliyordum. "Kapa çeneni," deyip gülmeye başladığımda, yüzümü ellerinin arasına alıp tekrar öptü. Bunu neden burada yaptığını anlamıyordum. Etrafta kimse yokken, kime ne gösteriyorduk ki? Neden birlikte bir şeyler paylaşıyorduk, bunu hiç anlamıyordum.

"Korktun mu sen?" diye tekrar dalga geçtiğinde, durgunlaşarak "Meriç..." dedim. Şu an karşımdaki o somurtkan, duygusuz, sadece kendini düşünen, uyuz kötü çocuk değildi. Kahkaha atmıştı. Bana sarılmıştı. Biz birlikte eğleniyorduk.

Gülümseyerek "Ne?" diye sorarken hâlâ eğleniyor olması bana mutlu hissettirdi. Benimle eğleniyor olduğunu bilmek güzeldi.

"Her şeyin farkındayım. Bu bir oyun ama aynı zamanda sen beni defalarca korudun. Ben ilk kez bir erkeğin yanında kendimi güvende hissettim. O sendin. Sadece... Oyun mu?" diye korkuyla sorduktan sonra dudağımı ısırıp

Scanned by CamScanner

bekledim. Sanırım onunla aramdaki şeyin sadece 'oyun' olmasını istemiyordum. Beni umursamasını da beklemiyordum ama en azından biraz değer verebilme ihtimali olsa...

Yüzündeki gülümseme silinse de sert bakmıyordu. Elini kaldırıp, nazikçe saçımı tuttuktan sonra kulağımın arkasına doğru götürdü ve "Buna ve benim kızım olmaya alışsan iyi olur. Sana ne dediğimi unuttun mu?" diye sordu.

Tabii ki unutmamıştım ama bundan ciddi miydi? Bu soruya cevap vermeyeceğini bildiğimden, başka bir soruyla şansımı denedim. "Senin kızın demek, hâlâ o iğrenç anlamları mı çağrıştırıyor?" Sorularımdan sıkıldığını görebiliyordum ama ısrarcı olmazsam da, ben binlerce cevapsız soruyla baş başa kalacaktım. Beni bırakıp yürümeye başladığında peşine takıldım.

"Sen o konuda çoktan seviye atladın. Bu kadar saf ve benden habersiz olup bunları nasıl yaptığını bilmiyorum ama tam bir baş belasısın."

Bu söyledikleri sanırım iyi şeylerdi. En azından kulağa öyle geliyordu. "O seviye ne? Yani çağrıştırdıkları?" dediğimde onun yürüyüşüne ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Ne fark eder, hiç uslu durmuyorsun ki! Hep başka şeyler yapıp, yeni bir şeye dönüşüyorsun. Şimdi evine git. İşlerim var," diyerek bir taksi durdurdu.

"Neden açık seçik cevap vermiyorsun ki?" diye sızlandığımda, sarı taksinin kapısını açıp "Hadi eve," dedi.

"Eve gideceğimi nereden çıkardın?" dediğimde kaşlarını çatıp, "Bensiz etrafta dolaşamazsın. Git, biraz bir şeyler öğren. Bana ayak uydurmayı falan," dedi. Havalı ve egoist!

Scanned by CamScanner

"Ah, elbette! Çünkü senin adına kitap falan çıkartmışlar, değil mi?" diye dalga geçince, "Nasıl bir okula gittiğini bile bilmiyorsun. Siteyi biraz kurcala. Bu arada bana dalıp, ödevlerini yapmayı unutma," dediğinde yine o çapkın gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti.

"Ha ha. Egoist."

"Kızım, gitmiyor muyuz?"

Şoförün uyarısıyla gülümseyip "Birilerini dövme," dedim ve taksinin gri renkteki sert arka koltuğuna yerleştim.

Ne olduğumuza dair bir açıklama bulamıyordum. Çünkü yoktu. Ama birlikte eğlenmiştik ve o kahkaha atmıştı. Beni korkutsa da eğlenmişti ve sebepsizce öpmüştü. Biz farklıydık. Ne olduğumuzu bilmesem de 'biz' olmuştuk işte.

***

Biyolojik babamla imzaladığımız ateşkes antlaşması sayesinde ve geçen haftaki performansım sonrasında her şey daha kolay ilerliyordu. İşin tuhafı, onunla iyi geçinmeye çalışırken annemle konuşmuyordum. Onun hiç çabalamaması, sanırım bana kötü hissettiriyordu. Ve Neşe... Ona bugün olanları anlattığımda attığı çığlık yüzünden kulağım hâlâ sızlıyordu. Neşe, Ömer'i internette gördüğünden beri aklından çıkaramıyordu. Neredeyse her telefon konuşmamızda, bana Ömer'e ondan bahsedip bahsetmediğimi soruyordu. Buna o kadar alışmıştım ki, telefonda konuşurken konunun ne zaman Ömer'e geleceğini merak ediyordum. Ancak her seferinde de cevabım aynı oluyordu. Ömer ile onun hakkında konuşmamıştım. Son konuşmamızda Ömer konusu kısa sürdü. Meriç ile ne olduğumuzu sorduğunda cevap verememiştim. Meriç ile aramda

Scanned by CamScanner

resmî bir şey yoktu tabii ama beni istediği zaman öpen biri olarak, öyle yoldan geçen biri de değildi. Ben onun *kızıydım*. Ve bu durum, bilmediğim bir yere terfi etmişti. Bugün ilk kez–o birilerini dövmeden–birlikte vakit geçirip, eğlenmiştik. Bir ara Bay Harrington'a kafa tutmuştu ama bunu saymıyordum. Biz eğlenmiştik! Beni korkutmasını hâlâ unutmamıştım ama beni öpmesi aklıma geldikçe durağanlaşıyor ve mayışıyordum. O, farklı şeyler hissettiriyordu.

Siteyi açıp, boş boş baktım. Öğrenci yazan yere tıkladığımda birkaç gereksiz bilgi buldum. Gözlerimi devirip Cansu'ya mesaj attım. Bu sitenin neresinde öğrenciler hakkında bilgi bulabileceğimi sorduğum mesajıma yanıt olarak, başka bir site adı verdi.

Ben okulun sitesindeydim. Onun dediği ise, okulun öğrenci sitesiydi. Girdikten sonra karşıma *Gossip Girl*'ü andıran bir site çıktı. Üye olmadan hiçbir şey gözükmediği için, okul numaram da dâhil birkaç basit bilgiyle üye oldum. İçimden *Özentiler!* diye geçirirken, 'Öğrenci Kavanozu' yazan yere tıklayıp, yeni bir pencerenin açılmasını izledim. Site pembe ve mavinin en şeker tonlarıyla renklendirilmişti ve bir yere tıklayınca, sihirli bir el değmiş gibi yeni bir pencere açılıyordu.

Süslü bir şekilde **Kral & Kraliçe** yazan yere tıkladım. Okulda birkaç kez gördüğüm üst sınıflardan bir kız ve erkeğin resmi yukarıdan buğulanarak indi. Kız gamzelerini göstererek gülümserken, çocuk sadece dudağını yukarı kıvırmıştı. İkisi de oldukça güzel görünüyordu ama aradığım kişi onlardan biri değildi.

Scanned by CamScanner

Geri geldiğimde Kral & Kraliçe'nin altındaki liste başlıklarına baktım.

Popüler Prens ve Prensesler

Popüler Kızlar ve Erkekler

Burslular

Ah, hadi ama! Bunlar kendilerini nerede sanıyorlardı? Her biri popüler, bazıları prens ve prenses, bazıları ise sadece burslu. Sinirden siteyi kapatmak istesem de, merak ettiğim bir şey vardı. Burslular yazan yere tıklayıp, yine yukarıdan aşağı inen o sihirli pencereyi bekledim.

Aramam gerekmemişti. Meriç Tuna, ilk sırada karşıma oldukça çekici bir fotoğrafıyla çıkmıştı. Kalın harflerle yazılı isminin üstüne tıklayıp, bekledim. Fotoğrafı büyürken ona dalıp gitmemek için yanındaki yazıya odaklandım.

Meriç Tuna.

18 yaşında. F8'de okuyor.

İtiraf etmeliyiz ki, kötü çocuk burslular arasında oldukça popüler. Hatta okuldaki çoğu kız için popüler. Belki bir istisna yapıp, onu popüler sınıfına dâhil edebiliriz ama grubuna oldukça bağlı. Sırf onun için tüm grubu popüler göremeyiz tabii.

Araştırmalarımız sonucu, oldukça çapkın olduğunu da duyduk. Öyle kızları tavlayan çapkınlardan değil. Soğuk cazibesiyle etrafına kızları çeken bir çapkın. Bir kızla en fazla iki kere görülmüş. Çok çekici.

Onunla takılan hiçbir kız üçüncü randevuya kadar başka bir erkekle görülmedi. Üçüncü randevu hiç olmadı

Scanned by CamScanner

tabii. Meriç bırakana kadar, kızları sadece ona özeldir. Yani sadece onunla gözükürler. Onunla olmak cesaret ister. Kim üçüncü randevu olmayacağını bilerek biriyle çıkar ki? Tabii ki Meriç'in sigara içişini gören her kız. Kötü çocuğumuzun elindeki her şey ona hava katıyor. Tişörtleri ve pantolonlarıyla ilgi çekici bir tarza sahip. Burslu olabilir ama o tam bir tarz sahibi.

Cazibesine kapılıp, onun hakkında bilgi almak için buraya tıklayan zavallı kız. Havalı, kötü çocuğumuz hakkında senin bilmediğin ama benim bildiğim çok şey var. Okul numaranla giriş yaptın, kim olduğunu biliyorum, bana mesaj at. Belki sana yardımcı olurum. Canım isterse.

Şu mesajı atmak için, içim içimi yese de atamazdım. Asla. Ama bu işi halledecektim. Telefonumu alıp Ömer'i aradım. Bu arada Meriç'in benden bir yaş büyük olduğunu öğrenmiştim. Ay farkı vardı ya da belki de sene kaybetmişti. Ömer telefonu açınca yaş farkını bir kenara bıraktım.

Kısa bir selamlaşmadan sonra, "Okulun şu öğrenci sitesinin yöneticisi kim, söylesene," dedim.

"Kim olduğunu kimse bilmiyor."

"Hadi ama yapma, sen bilirsin."

"Hayır."

"Sen misin yoksa?"

"Tabii ki hayır. O bir kız. Cümlelerini görmedin mi?"

"Bu pekâlâ bir erkek de olabilir. Yanıltmaca," diye fikir yürüttüm. Hiç dizi izlemiyor muydu bu?

"Hayır, ben değilim," dedi kelimelere ayrı vurgu yaparak.

Scanned by CamScanner

"Meriç hakkında bildiği daha fazla ne olabilir ki?" diye sordum bir şeyler bilmesini umarak.

"Sen mesela," dedi dalga geçerek.

"Ha ha."

"Kendine baktın mı?" dediğinde, Meriç hariç kimseye bakmadığımı fark ettim.

"Hayır ama ilgilenmiyorum. Oldukça saçma. Ve benim ödev yapmam lazım."

"Benim de. Lanet olasıca nikâh," diye sitem etti gün boyu yaptığı gibi.

"O zaman, sonra görüşürüz," dediğinde "Görüşürüz," deyip telefonu kapattım. Ödevimi yapmak için yeni bir sekme açıp araştırmamı yapmaya başladım.

Saatler sonra biyolojik babam gelip odaya girince, bilgisayarı kapatıp ona döndüm. Gözlerim ağrımıştı ama sonunda bitmişti. Ödevler genel olarak araştırma üzerineydi. Dikkatimi çeken şey, ezber üzerinden ödev yaptırmıyorlardı. Bu daha iyi anlamamı sağlıyordu. Ne kadar yorulsam da, bundan memnundum.

"Nasılsın?" dediğinde gözlerimi tembelce ona çevirip omuzlarımı silktim.

Konuşmaya hevesli olmadığımı anladığında "Bu kredi kartı senin. Şifresi de şurada yazıyor," dedi. Sonra da beyaz renkteki ahşap çalışma masamın üstüne bir kart ve bir kâğıt bıraktı.

"Ne için bu? Gerek yok."

"Senin o. Yarın bir nikâha katılacağız. Belki bir ihtiyacın olur," diye açıkladı kartı işaret ederek.

Scanned by CamScanner

"Ne nikâhı? Ne ilgisi var? Ben gelmem," dedim çabucak. Nikâhlardan, düğünlerden kaçardım ben. Hiçbir zaman hoşuma gitmemişti böyle şeyler.

"Seninle tanışmak isteyen birçok arkadaşım var. Eraltayların düğünü iyi bir fırsat. Yoksa hepsiyle tek tek yemeğe çıkmak zorunda kalırız," deyince omuzlarım düştü. Neden birilerine benden bahsediyordu ki sanki? Bugün okuldan erken ayrılmama ses çıkarmamasının sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Her neyse. Bugün olanlardan sonra buna fazla takılmayacaktım. Hem, bu bahsettiği düğün Ömer'in gideceği düğündü. O zaman pekâlâ.

"Tamam, idare edebilirim sanırım," dediğimde bir nefes verip "Tamam," dedi. Ardından başka bir tepki vermeyince "Şey, ben yorgunum," dedim.

"Tamam. İyi geceler. Yarın okuldan sonra alışverişe gidebilirsin. Akşam sekizde hazır ol yeter," dediğinde kafamı salladım üşenerek. Odadan çıktıktan sonra kendimi yatağın üstüne attım.

Şu düğüne gidelim bakalım. Nasıl bir çevren varmış görelim, biyolojik adam.

Scanned by CamScanner

9

Felsefe dersinde araştırma ödevi için Semih ile eşleştiğimden beri suratımı asıyordum. Resmen bilerek yapmıştı. Okulda ondan kaçmak adına türlü taklalar attığımın farkındaydı. Bu yüzden derste benimle eş olmak için çok ısrarcı davranmıştı. Konuyu daha fazla uzatıp insanların dikkatini çekmemek için sonunda pes etmiştim. Zaten ondan başka kiminle olacaktım ki? Cansu ve Ömer birlikteydi. Sınıfta hâlâ konuştuğum sayılı insan vardı. Semih konuşmaktan kaçtıklarımdandı ve biz onunla eş olmuştuk.

Şaka gibi.

Zil çaldığında "Yemeğini yedikten sonra kütüphanede buluşalım," deyip göz kırptı.

Kaşlarımı çatıp "Sorunlu," dedim Cansu'nun duyabileceği bir sesle.

Cansu omuzlarını silkip "Benim için dert etme. Onun ilgisini çekmediğimi biliyorum. Yıllar bana bunu öğretti. Aslında o kadar kötü bir çocuk değil. İyi arkadaş

Scanned by CamScanner

olabilirsiniz," dedi. Cansu'ya bakmadan kapıdan çıkan Semih'i izliyordum. "Kalsın," dedikten sonra çantamdan cüzdanımı aldım.

Yemekhanede oturmuş yemek yerken, Cansu'nun da en az bizim kadar hızlı ve iştahla yediğini görünce, ağzıma tıktığım salatalığı çiğneyip yuttum. "Seni ilk defa bu kadar iştahlı görüyorum," dediğimde gülümseyerek "Ödev yapmamız lazım," dedi.

Ömer "Kolay iş," dediğinde tabağını yarılamıştı. Onunla bugün aynı nikâha gidecektik ama söylememiştim. Bu konu açıldığında o kadar sıkılıyordu ki, oraya gidince sürpriz yapmayı düşündüm. Birlikte takılırsak, o kadar da sıkıcı geçmeyebilirdi.

Cansu "Bora beni yarışa davet etti," dediğinde kafamı çevirip ona baktım. Omuzlarını silkip, "Canlı izlemekten hoşlandığımı söyleyince," diye devam etti.

Cansu'nun karşımızda oturan o sinir bozucu Semih'e aldırmadan, nasıl böyle iştahla yemek yiyebildiğini şimdi anlıyordum.

Ömer "Siz iyice bulaştınız şu burslulara. Yakında birileri sizi dışlar," dediğinde ters ters ona bakıp "Mesela sen mi?" dedim.

"Öyle olsa en başından sana yardım etmezdim, yeni."

"Ben artık yeni sayılmam," diyerek yemeğime geri döndüm.

Cansu ise "Onlar burslular arasında en popülerler," dedi. O liste aklıma gelince Meriç'in hemen altında Bora'nın adını gördüğümü hatırladım. Bora Soykan. Bora

Scanned by CamScanner

da oldukça yakışıklı ve göze batan bir çocuktu tabii. Bunun olmasına şaşırmazdım.

"O sitenin yöneticisi hakkında bir fikriniz var mı?" dediğimde Cansu "Muhtemelen bol vakti olan biri. Ve bilgisayardan anlayan. Okuldaki herkesi araştırıp, bir şeyler bulduğuna göre çok geziyor olmalı," dedi. Açık bir cevap değildi.

"Aklıma hemen Ömer geliyor nedense," dediğimde Ömer homurdandı. Bugün o kadar huysuz ve sıkıntılıydı ki, ona bakıp gülmek istiyordum ama bu onu daha da kızdıracağı için kendimi tutuyordum.

"Ömer'in yönetici olduğunu sanmıyorum ama yöneticiyi tanıdığına bahse girerim," dedi Cansu gülümseyerek. Böyle mutluyken daha güzel görünüyordu. Ve bir şekilde Bora'yla takılmalarına da sevinmiştim. Semih'ten daha iyi olduğu kesindi. Ve asıl önemli nokta, Cansu'nun da Ömer hakkında düşündükleriydi. Evet, bence de kesinlikle yöneticiyi biliyordu ama söylemiyordu işte.

Ömer sıkıntıyla ayağa kalkıp "Senin yapman gereken bir araştırman yok mu?" diye sitem ettiğinde Cansu gülümseyerek ayaklandı. "Gizlilik esastır."

"Ya nereye gidiyorsunuz?" diye sızlanırken, Ömer "Git, partnerinle biraz araştırma yap, geveze," dedi. Cansu da "Kolay gelsin," diyerek onu takip etti.

O anda Semih önümde bitti. "Haydi, ne kadar obursun sen öyle."

Gözlerimi devirip yemeğimi yemeye devam ederek, "Bekleme git," dedim.

Scanned by CamScanner

"Senin tembelliğin yüzünden ödevden düşük not alamam, güzelim. Kalk!" deyip kolumu çektiğinde ona ters ters baktım. Bir de utanmadan gülümsüyordu.

Kolumu çekip "Bırak ya!" dedikten sonra tepsimi alıp yürümeye başladım.

Konumuz 'Antik Yunan'dı. En azından ilgi çekici bir ödevimiz vardı ama bunu Semih'le yapacak olmam tüm hevesimi alıyordu. Şu anda Meriç'in yanında olmak vardı. Gerçi nerede olduğunu bile bilmiyordum. Sabahları onu hiç görmüyordum. Muhtemelen derse geç kalıyordu. Teneffüslerde de arada bir görüyordum ama bugün hiç görmemiştim. Kim bilir neredeydi?

"Kütüphane bu tarafta, Kayla."

Semih'in uyarısıyla dalmış olduğum düşüncelerden kendimi ayırıp onu takip ettim. Semih bir yerde durduğunda "Neden durdun?" dedim.

"Burada çalışalım. Sen geç. Ben kitapları alıp geliyorum," dedi ve yürümeye devam etti. Üzerinde 'Çalışma Odası' yazan yerin kapısını açıp içeri baktım. Duvarlar bordo ve beyaz renk kare desenler oluşturacak şekilde boyanmıştı. Bir duvar boydan boya kitaplıktan oluşuyordu. Uzaktan gördüğüm kadarıyla ansiklopediler ve dergiler vardı. Masalar U şeklinde sıralanmıştı. İki kız baş başa verip, önlerindeki bir kitaba gömülmüşlerdi. Sessizce içeri girdikten sonra, pencere kenarındaki masalardan birinin yanına geçip dışarı bakmaya başladım. Burası arka bahçeye bakıyordu ve çardaklar gözükmüyordu. Sıkıntıyla tekrar önüme döndüğümde beyaz sandalyelerden birini çekip oturdum.

Scanned by CamScanner

Ayağımı sallarken telefonumu çıkarıp mesaj bölümünü açtım. Meriç dün 'bensiz bir yere gidemezsin' gibi bir şey söylemişti ve sitede o saçma üçüncü randevu olayına kadar kızların başka kimseyle gözükmediği yazıyordu. Açıkçası alışverişe gitmeyi hiç istemesem de, dolabımda sosyete nikâhında giyebileceğim bir şey yoktu. Hayır, geleceğinden değil ama dünkü o sözünü hatırladığım için haber vermek istemiştim. Neden haber veriyordum ki? Çünkü ben onunla, bir tanesi benim onun peşine takılmam, bir tanesi yine benim onu bulup yanına oturmam, bir tanesi benim onunla kaçmam ve bir tanesi de onu zorla benimle takılmaya sürüklemem olmak üzere tam dört kez buluşmuştum. Yani o üçüncü randevu saçmalığını geçmiştim. Sahte bile olsa, bir önemim vardı belki. Ne saçmalıyordum ben yine? Onunla konuşmak istiyordum işte.

Gönderilen: Meriç

Selam. Yazılanları okudum. Sandığın gibi sana takılı kalıp ödevlerimi de aksatmadım. Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, merak ettiğim için okudum. Her neyse. Okuldan sonra alışverişe gideceğim. Yani bugün seni bir yere sürüklemeye fırsatım olmayacak. Rahat ol diye haber vereyim dedim.

Ne uzun bir mesajdı bu böyle. Kısaltsam? Ama neresini? *Boş ver. Yolla işte!* deyip mesajı gönderdim. Kapı açılıp içeri Semih girince, telefonu cebime tıkıp somurtmaya devam ettim. Yanıma gelip oturduğunda önüme üç kalın kitap ve iki defter bırakmıştı. Cebinden kalem çıkarıp önüme koyduktan sonra, "Başlayalım," dedi. Gerçekten

Scanned by CamScanner

önemsiyordu. İyi. Onunla sohbet etmekten daha iyiydi. Kitaplardan birini açıp sayfaları karıştırmaya başladığında oldukça ciddiydi. Bir şeyi okuyup altını çizdikten sonra bana bakıp, "Beni izlemek eminim daha keyiflidir ama şuna başlayalım istersen," dedi. Yüzündeki aptal gülümsemeye karşılık vermeden, başka bir kitabı açıp okumaya başladım. Önemli gördüğüm yerlerin altını çizdikten sonra hepsini tekrar okuyup defterlerden birini aldım. Okuduklarımı özet olarak deftere geçirirken, Semih ayağa kalkıp "İçecek bir şeyler almaya gidiyorum," dedi. Kafamı salladığımda harekete geçmişti. Kapı kapandıktan sonra, aklımdaki cümleyi tamamlayıp, cebimden telefonumu çıkardım. Mesaj gelmişti. *Umarım saçma bir servis mesajı değildir!* diyerek tuş kilidini açtım.

Ondan olduğunu görünce sebepsiz bir heyecanla titredim. *Kısa bir umursamazlık görmek için bu heyecana ne gerek var ki?* diyerek kendi heyecanımı bastırdıktan sonra mesaja tıkladım.

Gönderen: Meriç

Okuduğunu anlamama gibi bir sorunun mu var? Seninle geliyorum. Her ne kadar öldürücü derecede sıkıcı gözükse de.

Mesajı beş kez okuduktan sonra ne demek istediğini yine anlamadığımı fark ettim. Benimle geliyor kısmını tabii ki çok iyi anlamıştım ama ilk cümle hâlâ anlamsız geliyordu. Okuduğumu gayet iyi anlardım ben. Onca kitabı boşuna okumamıştım. Ama konu Meriç olunca hiçbir kitap fayda etmiyordu anlaşılan.

Scanned by CamScanner

Gönderilen: Meriç

Gelmek zorunda değilsin. Bir erkekle alışverişe çıkmak kadar sıkıcı bir şey yok.

Mesajı gönderdikten sonra telefonu önüme koyup beklemeye başladım. Ayaklarımı belirli bir ritimle sağa sola sallarken mesaj gelince titreyen ellerimle telefonu aldım.

Gönderen: Meriç

O zaman alışverişi unut. Ya benimle, ya da yok.

Bunun derdi neydi? Bir erkek, neden bir kızla alışverişe çıkmak için tuttururdu ki? Cidden tuhaftı. Onu anlamaya çalışmaktan yorulmuştum.

Gönderilen: Meriç

Sen bilirsin.

Mesajı yolladıktan sonra telefonu tekrar cebime atıp, önümdeki kitabı okumaya devam ettim. Meriç ile takılacaksam, işlerin ne kadar tuhaf olduğuna kafayı takamazdım. Semih önüme bir şeftali suyu bıraktığında teşekkür edip bir yudum aldım.

"Bugünlük bu kadar yeter. Yarın devam ederiz," derken defterine hâlâ bir şeyler yazıyordu.

Ben de okumayı bırakıp, şeftali suyumdan bir yudum daha aldım. "İyi o zaman, ben kaçayım," deyince kolumu tutup yerime oturttu.

Scanned by CamScanner

"Ne yapıyorsun?" dediğimde, gülümseyerek "Sessiz ol. İnsanları rahatsız etme," dedi. Arkasındaki iki kıza baktım. Hâlâ iştahla o önlerindeki kitabı okuyorlardı. Bir ara ne okuduklarını merak ettim ama gidip sormak işime gelmedi. Hem, bu tuhaf kaçardı.

Semih "Benden kaçıyorsun," dediğinde yüzünde aptal bir gülümseme oluştu. Pencereden sızan güneş ışığı onun yüzüne çarpıyordu. Bu yüzden gözleri kısıktı.

"Seninle vakit geçirmek istememek, senden kaçmak anlamına gelmez," dediğimde gülümsemesi derinleşti.

"Her neyse, ben gidiyorum."

Benimle birlikte ayağa kalkıp "Saçların çok güzel kokuyor. Banyo yaparken özel vakit harcadığına eminim. Hımm, bu iyi fikir. Bu gece seni banyo yaparken hayal edeyim," dedi.

Dişlerimi sıkıp, yumruk yaptığım elimle omzuna vururken "Saçmalama!" diye söylendim sert bir sesle.

Küçük bir kahkaha atıp, "Haklısın. Yeni şeyler bulmam gerek. Onu zaten yapmıştım," dedi.

"İğrençsin! Hayallerine beni alet etme!" dedikten sonra defterimi alıp hızla odadan çıktım.

Şeytan kulağıma *Şunu Meriç'e söyle de, iyi bir dövsün!* diye fısıldarken, melek bunun yanlış olacağını söylüyordu. Şeytan ve melek kavga ederken, Meriç'i düşünüp heyecanımla sinirimi bastırmaya çalıştım.

Ders, ders, ders. Semih'in sapık bakışları, bana bakıp dudağını yalaması, göz kırpması ve benim göz devirmelerim. Tuhaf bir şekilde bundan rahatsız olmuyordum.

Scanned by CamScanner

Yani oluyordum da öyle değil. Saçmaydı işte ama sadece beni sinir etmek için yaptığını hissediyordum.

Böyle tuhaf bir karmaşanın içinde, Cansu bir kez daha Bora'nın yanına gitmişti. Suzan'ın ne kadar köpürdüğünü görünce, *Büyük bir patlamaya hazır olmalıyım!* diye düşündüm. Bu kız yakında üzerimize saldırır gibi geliyordu, çünkü cidden burslu olmayan herkesten nefret ediyordu.

Son zil çaldığında garip bir heyecanla ellerimin titrediğini fark edince, sırama geri oturup bekledim. Cansu hırkasını giyerken, "Ne bekliyorsun?" diye sordu. O sırada Ömer yanımıza gelip "Hadi, çıkmıyor muyuz?" dedi.

"Siz çıkın, ben birazdan çıkacağım," dedim. İkisi zaten aynı serviste olduğu için omuz silkip sınıftan çıktılar. Cansu bahçede Bora'yı görme ümidiyle, Ömer de bugün huysuzluğun zirvesinde olduğu için üstelememişti. Onlar sınıftan çıktıktan sonra derin bir nefes alıp, "Sakin ol," dedim kendi kendime. Bir nefes daha aldıktan sonra ayağa kalkıp hırkamı üzerime geçirdim. İnce bir kazağım ve dizlerimin beş parmak üstünde bir eteğim vardı. Her zamanki şeker kız halimdeydim. Saçlarımı ensemde ellerimle toplayıp ördükten sonra omzumdan çekip önüme bıraktım. Çantamı omzuma takıp, sınıftan çıktım. Koridorda hâlâ aylak aylak yürüyen öğrenciler vardı.

Biraz bakındım ama Meriç okulun içinde, en azından benim yürüdüğüm yönde yoktu. Telefonumu çantamın önünden çıkarıp baktığımda bir mesaj vardı. Ondan tabii ki.

Gönderen: Meriç

Okulu en son terk etmeyi mi düşünüyorsun? Kaçtıysan başın belada.

Scanned by CamScanner

Kaçmamla neden bu kadar ilgileniyordu bu çocuk? Gülümserken bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Meriç

Sakar olanlar yürürken telefonla oynamamalı. Önüne bak.

Durup önüme baktığımda merdivenlere sadece iki adımım olduğunu gördüm. Beni görebiliyordu. Kafamı kaldırınca okulun demirlerine yaslanmış halde onu gördüm. Sabırsızca bana bakıyordu. Bunu fark edince, ona bakmaktan vazgeçip hızla merdivenleri inmeye başladım. Son basamakta takılınca, son anda merdivenin yanındaki demire tutup destek aldım. Yoksa yerle aynı seviyeye ulaşacaktım. Sırf o çocuğun cazibesi başımı döndürdüğü için elim ayağıma dolanmıştı. Bu kadar çekici gözükmeyi nasıl başarıyordu, cidden merak ediyordum. Tekrar dengemi kazanıp ayağa kalktığımda, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Çok bekletmiştim zaten, bir de üstüne sakarlık yapıp biraz daha bekletiyordum. Ama ben ona 'benimle gel' dememiştim ki. Bu beni böyle heyecanlandırıp acele ettirirse, muhtemelen üzerime iki beden büyük, çirkin bir şey alıp eve dönecektim.

Önceden uyarmalıydım belki de.

Sonunda neyse ki başka bir yere ya da lanet bir taşa takılmadan yanına ulaştığımda "Sana dikkat et diyorum ve yine de dikkatli olmuyorsun!" dedi.

Gözlerimi devirip, "Düşmeye meraklıyım," diye cevapladım.

Scanned by CamScanner

"Farkındayım. Haydi."

Olduğum yerde kalıp "Cidden gelmek zorunda değilsin," dedim. Okuldan birkaç kız dönüp kıskançlıkla bana bakarken, neden olduğunu bilmeyerek ona biraz daha yaklaştım. Ne yapıyordum ben?

"Çok konuşuyorsun, yürü artık," dediğinde kızlara bir kez daha baktım. Şimdi onunla gidersem kıskançlıktan kuduracaklardı. Gülümseyerek peşine takıldığımda, zafer kazanmış gibi hissediyordum. Belki de şu saçma özenti sitenin gerçeklik payı vardı.

Yanına yetiştiğimde "Nereye gideceğimizi biliyor musun?" dedim. Çünkü Cansu'nun bahsettiği birkaç yer dışında hiçbir yer bilmiyordum. Şu yükü üzerimden almasını cidden isterdim.

Bana bilmiş bir şekilde gülümseyip, "Takıldığım kızlardan çoğu özel olarak davet ederdi. Zevkime güvenirler. Herkes senin gibi mızmız değil, baş belası," dediğinde yüzümü buruşturdum. Böyle bir şekilde üzerimden yükü almasını tercih etmezdim tabii. Her kızla alışverişe çıkacak kadar kızlarını sahipleniyordu demek. Sadece kendini düşünüyordu. Onun kızları. Kızların bir önemi yok ama onun olmasının bir önemi vardı.

"Minibüse biner misin, prenses hazretleri?" diye alay ettiğinde gözlerimi devirip "Tahmin ettiğinden daha çok kullandım," dedim. Dudağını yukarı kıvırdıktan sonra "O zaman önden lütfen," dedi.

Kibarlığına tek kaşımı kaldırarak cevap verdikten sonra, minibüsün merdivenlerini tırmandım. Elimi çantamın içine attığımda, bana *Ne yapıyorsun sen?* dercesine sert bir şekilde bakıp şoföre para uzattı. Boş bir koltuğu

Scanned by CamScanner

gösterdiğinde somurtarak cam kenarına geçtim. Yanıma oturduktan sonra "Şundan vazgeçmeyi bir an önce öğrensen iyi olur," dedi. Ona bakıp, "Alacaklarıma elini uzatacaksan, ilk durakta in," diyerek meydan okudum. Dudağını yukarı kıvırıp "Görürüz," dediğinde kaşlarımı çatarak baktım.

"O zaman bu alışverişi babamla yapacağım. İlk durakta ben iniyorum," dedim.

Kulağıma eğilip "Sandığın kadar da züğürt değilim, baş belası prenses hazretleri. Ben hareket edene kadar o koltuktan kalkamazsın," dedi. Bu kadar yakın olmanın verdiği sancıyla midem kavrulurken, elimi karnımın üstüne bastırdım.

"Olmaz. Yani anlamıyorsun. Benim param değil. Babam kartı muhtemelen kontrol eder. Ondan harcamadığımı öğrenirse, açıklama yapamam," dedim. Oyunu farklı koşullarda kendi lehime çevirebilirdim. Benim için para harcamasını istemiyordum. Aramızda ne vardı ki? Birilerine rol yapıyorduk ve biraz eğleniyorduk sadece.

Elini çenesine yaslayıp, seksi bir şekilde düşündükten sonra "Hâlâ ikna edemedin," dedi. Nefesimi sesli bir şekilde dışarı üfledikten sonra "Lütfen beni zor durumda bırakma," diye fısıldadım. Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşirken, "Bu seferlik böyle olsun ama buna alışma," dedi. Bu ne demekti şimdi? Yani bundan sonra da bir yerlere gidecek miydik? Bir kızla sadece iki kez görülen biri, bana altıncı ya da yedinci buluşmalardan mı bahsediyordu?

İçimi dengesiz bir sevinç kaplarken, "Bir kızla en fazla iki kez görüştüğünü okumuştum," dedim.

Scanned by CamScanner

"Matematiğin bu kadar kötüyse sözel okumalısın. Seninle dört kez görülmüşümdür," dedi. Yaptığı hiçbir iğneleme umurumda değildi. İçimdeki prenses kraliçeye dönüşüp 'SAY-MIŞ!' diye hayretle bağırırken, yüzümde oluşmak isteyen kocaman gülümsemeyi zorlukla bastırıp, pencereden dışarı baktım. Kraliçeye dönüşmüş yanım olduğu yerde taklalar atarken, acımasız bir el tacını kafasından alıp *Acele etme sakar prenses, bir yerlerini kıracaksın. Sadece takıntılı ve sayıları seven biri olabilir. Belki saymasının başka bir sebebi vardır. Bir sayıda seni de postalayacak. Yeni hedefi kim bilir ne?* dedi. İçimdeki heyecan bir anda sönerken, omuzlarım düştü. Özgüvenli olmalıydım. Hâlâ bir yerlerde bir gram özgüvenim kaldıysa eğer.

"Ne için sayıyorsun? Yeni bir bırakma noktası mı belirledin yoksa? Dibine düşecek kızlar bundan hoşlanacak sanırım," dedim umursamaz gözükmeye çalışarak.

"Sana bir şeylerden bahsedip de, daha fazla vahşileşmene izin vermeyeceğim," diyerek beni yeniden düşünceler ormanına attı. Ne demekti bu şimdi? Sorsam bile cevap alamayacağımı biliyordum. Sinirden tırnaklarımı avucuma batırdım. Şifreli bay kötü çocuk!

"Asıl senin sözel okuman lazım, bay çok anlamlı konuşan çocuk," dedim dişlerimin arasından.

Keyifle gülümserken, telefonunu ve kulaklığını çıkardı. Beni umursamayıp kendini müziğin herkese açtığı geniş kollarına atacağını sanmıştım ama beni şaşırtarak kulaklığın birini bana uzattı. Hiçbir şey söylemeden aldım ve kulağıma yerleştirdim. Birlikte *The Kill*'i dinlerken gözlerimi kapadım ve konser alanında Meriç ile birlikte olduğumu hayal ettim. Şarkı bittiğinde kulaklığı çıkarıp

Scanned by CamScanner

"Geldik," dedi. Ayağa kalktığında, ben de yerimden kalkıp onu takip ettim. Durağa yanaşınca minibüsten atlayıp beni bekledi. Uçuşan eteğimi kontrol ederek yavaşça minibüsten indikten sonra etrafıma baktım. Buraya daha önce gelmemiştim ve bu hiç garip değildi. Gördüğüm yerler oldukça sayılıydı.

Büyük bir alışveriş merkezinin önüne geldiğimizde, "Burası işini görür," dedi. Ne alacağımı bile bilmiyordum. Sosyete düğününde ne giyebilirdim ki? Annemi arayıp sormalıydım belki de, ama hâlâ onunla konuşmuyordum. Abarttığımı biliyordum fakat yine de bir yanım ona karşı kırıktı. Neşe? Onu arasam telefonu asla kapatmazdı. Meriç ile birlikte olduğumuzu duyduğunda atacağı çığlığı düşününce, hemen bundan vazgeçtim.

İçerisi pek gösterişli değildi. Tamam, gösterişliydi ama o kadar değil. Her neyse. Büyük yürüyen merdivenleri, altın rengi ışıklandırmaları, süsleri, her tarafı görkemle kaplayan bir dizaynı ve çeşit çeşit mağazaları vardı.

Beni asıl rahatsız eden şey, parıltılı altın rengi ışıklandırmalar değildi. Yanımızdan geçen on kızdan beşinin Meriç'e bakmasıydı. Genel bir istatistik yapacak olursam, bakanların çoğunun yakasında isimleri yazıyordu. Yani burada çalışıyorlardı.

"Şuraya bir bakacağım," dedim sinirlenerek.

Kaşlarını kaldırıp "Orası erkek mağazası," dediğinde dişlerimi sıktım. Sinirden nereye baktığımı bile bilmiyordum. Mağaza çalışanlarının her biriyle tek tek yatmış olamazdı.

"Erkek kıyafetleri giymeyi sevmem garip mi?" dediğimde yüzüne kısa bir an şaşkın bir ifade hâkim oldu.

Scanned by CamScanner

Kavrulmuş gözleriyle bana bakıp "Hayır, seksi olur," dedi. Yanaklarıma hücum eden kanı hissedebiliyordum. Elini saçıma uzattıktan sonra "Bu, kızarıklığını gizleyemez sanırım," dedi. Yutkundum ve saçımı çekip yürümeye başladım.

Arkamdan gelip kolumu yakaladıktan sonra "Burası sana uygun," dedi.

Önünde durduğumuz bebek mağazasına bakıp, gözlerimi devirdim. "Çok komiksin."

"Cildine uygun kıyafet diken başka bir yer bulman çok zor," dediğinde yüzüm tekrar kızarırken, kendi kendime küfür ederek arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim. Etraftaki kızlara bakmaktan bilerek kaçınırken, şık kıyafetlerin olduğu bir mağaza gördüğüme sevinip, oraya doğru yöneldim. Yine bana yetişmiş kolumu tutmuştu.

"Bir şeyler bakacağım, kolum serbest olursa daha rahat ederim."

Meriç "Ne için kıyafet bakıyorsun, onu söyle," dedi nazikçe. Onun nazikliği, benim göz devirmelerim ve homurdanmalarım karşısında, şu seksi mağaza çalışanları bir araya gelip beni dövebilirdi.

"Sıkıcı bir sosyete nikâhı," dediğimde bir an düşünür gibi yaptı ama sonra hemen gülümseyip kolumu bıraktı.

"Buyurun, bayan," dediğinde tekrar gözlerimi devirip arkamı döndüm. Bu mağazanın sahibi hangi cehennemdeydi? Biri şu çalışanlarını harekete geçmeleri için uyarmalıydı, değil mi? Ya da onları donduran sebebi mağazadan kovabilirdi.

Scanned by CamScanner

Sıkıntıyla elimi elbiselerin arasında gezdirirken, her zaman yanımda bitip 'Ne bakmıştınız?' diyen mağaza çalışanlarından birinin bu kez neden olmadığını düşünmüyordum bile. Normalde canımı sıkıp, beni telaşa düşürürlerdi ve kendimi bir şey almak zorunda hissetmeme sebep olurlardı ama şimdi cidden birinin bakışlarını Meriç'ten ayırıp, benimle ilgilenmesini istiyordum. Aslında hepsi gözünü ondan ayırabilirdi. Kim bilir ne yapıyordu, bay ukala. Duvara yaslanmış hepsine tek tek gülümsüyordu belki de.

Elimde tuttuğum uzun sarı elbiseye bakarken, bu kadar dikkat çekmek istemediğimi düşünüp geri bıraktım. Sarıların arasından, sırtı tamamen açık olan, göğüs dekolteli mini elbiseyi alıp koluma astım. Alacağımdan değil, sadece merak ediyordum işte. Bu kadar dekolteli bir şeyle, Meriç'in ilgisini şu seksi çalışanlardan kendi üzerime çekebilirdim belki.

Bir mankenin üzerindeki pileli etek, ipek gömlek ve siyah ceket kombinine bakarken huysuz bir sesle "Şunun parçaları nerede acaba?" dedim. Çalışanlardan birinin artık benimle ilgilenmesini bekliyordum.

"Biri benimle ilgilenecek mi?" dediğimde sesim fazla huysuz ve yüksek çıkmıştı. Hafif toplu, kısa boylu bir kadın gergin bir gülümsemeyle "Bir sorun mu var? Neden kimse hanımefendiye yardım etmiyor?" diye nazikçe çıkıştığında, bir gerginliğe sebep olduğum için biraz mahcup olsam da, birilerinin onları uyandırmasına içten içe sevinmiştim.

"Ben size göstereyim," diye çıtı pıtı bir tanesi yanıma heyecanla gelirken, "Hayır. Gerek yok," dedi mükemmel

Scanned by CamScanner

erkek sesi. Ona ters ters bakarken "Onlar fazla gündelik. Ben senin için bir şeyler baktım," dedi. Ona ağzım açık bakmak istiyordum ama daha fazla sersem gözükmemek için çenemi kapadım. Elinde tuttuğu askıları bana uzatıp, çıtı pıtı kıza döndü ve "Kabine kadar eşlik eder misiniz?" dedi.

Kız telaşla elimdeki elbiseleri alıp, "Tabii. Buradan lütfen," diyerek bana yolu gösterdi. Kızı takip ederken arkamı dönüp ona baktığımda, "Seni bekliyorum," deyip göz kırptı. Meriç'i bu seksi yaratıkların arasında bırakıp kabine girmek istemesem de, bir şeyler almam gerekiyordu. Ve bir mağazaya daha girip, mağaza çalışanı katili olmayı hiç istemediğim için cidden buradan hemen bir elbise beğenmeliydim.

Neden kıskanıyordum ben? Lanet olsun, kıskanmamam gerekiyordu. Berkan'ı kıskanmazdım. Annem ve Neşe'nin *En çok değer verdiğin insanları kıskanırsın!* lafını zihnimden hızla uzaklaştırarak kabine girdim. Seçtiği elbiselere baktım. Vay canına! Hepsi güzeldi. Güzel, şeker ve seksi.

Beyaz olanı elime alıp baktım. Göğsünden omzuna kadar dantel olan detayı eteğinde de vardı. Yakaları gümüş taşlarla işlemeliydi. Üzerimdekileri aceleyle çıkarıp elbiseyi giyerken ter içinde kalmıştım. Şu kabinler! Çantamdan bir peçete çıkarıp yüzümü sildikten sonra, kızın elbiselerin yanında bıraktığı topuklu ayakkabıyı giyip kabinden çıktım. Hemen karşımda elleri ceplerinde duruyordu.

"Güzel ama gündelik gibi. Diğerini dene," dedi soğukça. Dişlerimi sıkarak "İyi bence," dedim. Üzerime tam oturmuştu zaten. Beyazı da severdim. Şu lanet mağazadan hemen çıkmak istiyordum. Kızlar kıkırdayarak

Scanned by CamScanner

bakarken, "İçeri," dedi gülümseyerek. Dişlerimi kırmam mümkün müydü acaba? Hırsla geri dönüp, kıskançlığın verdiği kavrulmayla üzerimdeki elbiseden hemen kurtuldum. Derin V yakası yüzünden göğüs dekoltesi ilgi çekici olan pudra rengi elbiseyi aldım bu sefer. Omuz askılarında ve göğsünün hemen altındaki kemerde parlak işlemeler vardı. Şeker ve seksi! Elbiseyi giydikten sonra tekrar bir peçete alıp yüzümü sildim. Dışarı çıktığımda tek kaşını kaldırıp beni süzdü.

"Uygun değil. Diğeri," dediğinde kızlar yine kıkırdamıştı.

Elimi belime koyup "Bunun nesi var?" diye meydan okuduğumda "Sevmedim," dedi.

"Ben sevdim. Ben giyeceğim."

"Ben de göreceğim. Dekoltesi iyi durmamış, sevmedim. Diğerini giy!"

Kıkırdamalar küçümseyici bir tavırla artarken, gözüm o toplu kadını aradı. Neredeydi? Sesimi tekrar yükseltmem mi gerekiyordu? Sinirle topuklarımın üstünde dönmeye çalışırken tökezleyince, kıkırdamalar artık gülmeye dönüşmüştü. Ne terbiyesiz çalışanları vardı burasının böyle.

"Dikkat et," dediğinde "Kapa çeneni!" deyip kabine girdim. Sinirden, utançtan, sakarlığımdan, kıskançlığımdan ağlayabilirdim. Berbat hissetmek diye buna denirdi işte. Dışarıda, anlam veremediğim bir şekilde Meriç'e merakla bakan seksi kızlar vardı ve ben onların önünde rezil oluyordum.

Çantamdan bir peçete çıkarıp gözüme bastırdıktan sonra dar, kapalı ve sıcak odada derin bir nefes almaya çalıştım.

Scanned by CamScanner

Sakin ol, Kayla. Sakin.

Kendime teselli verdikten sonra elbiseyi üzerimden sıyırıp, şu müthiş dekolteli sarı elbiseyi giydim. Fazla çıplak hissediyordum ve garip bir şekilde özgüven vermişti. Çenemi dikleştirip kabinden çıktığımda gözleri irileşti. Tabii ki çok kısa bir an. Konuşmasına izin vermeden "Ben bunu sevdim," dedim ve yüzüme güvenli bir gülümseme yerleştirdim.

"Alabilirsin. Çok beğendim ama nikâh için olmaz," dediğinde istemsizce dudaklarımı büküp "Neden?" diye sordum. Onun seçtiklerinden birini almayı cidden istemiyordum. Zafer benim olmalıydı.

"Bununla seni sadece ben görebilirim," dediğinde yanaklarıma hücum eden kan süvarilerinin midemi delik deşip etmesini hissediyordum. Gülümseyip "Diğerini dene," dediğinde bu sefer temkinli adımlarla arkamı döndüm.

Kabine girdikten sonra yüzümü yelpazeleyip, bir peçeteyi hazırda bulunması için paketinden çıkardım. Söylediklerinin ne kadarının ciddi, ne kadarının rol icabı olduğunu düşünmeden edemedim. Onu tanıyan kimse yoktu ki burada. Ona hayranlıkla bakan mağaza çalışanlarına mı rol yapıyordu? Belki kendini gösterip, içlerinden birini etkiliyordu. Benden hemen sonra–belki o kadar beklemezdi bile–onunla birlikte olurdu. Kıskançlığın yanında garip bir hüzün vardı bu sefer. Yine pudra rengi ama bu kez kabarık etekli elbiseyi alıp sakince üzerime geçirdim. Hüzün içimi kaplarken sakinleştirmişti de. Peçeteyi alıp yüzümü sildikten sonra içimi çekerek dışarı çıktım. Bunu beğense iyi olurdu, çünkü halim yoktu. Hemen eve gidip hüzün bulutumun içinde boğulmak istiyordum.

Scanned by CamScanner

Yaslandığı yerden ayrılıp bana yaklaşırken, mağazadaki kızlar merakla bizi izliyordu. Yanımdaki çıtı pıtı olan kız "Çok yakıştı," deyince, ona bakıp gülümsedim. 'Tamam, artık senden nefret etmiyorum' gülümsememdi bu.

Meriç iyice yaklaştıktan sonra "Bu güzel," dedi.

Kalbim gümbürdeyerek atarken, kumral saçlı, orta yaşlarını biraz daha geçmiş olan bir kadın "Çok güzel, maşallah," dedi. Müşteri olduğunu tahmin ettim. Şu çıtı pıtı kız haricinde sempatik gelen bir çalışan olduğunu hiç sanmıyordum. Bir tane de aklı başında olan vardı, o kadar.

Meriç "Çok şanslıyım," diyerek, öldürücü gülümsemesiyle kadına baktı. Kadın da benim gibi beceriksizce gülümseyip tekrar "Maşallah," dedi.

"Karnım çok acıktı," dediğinde ona bakıp gülümsedim.

"Ben de," dedikten sonra kabine girip, sevinçten olduğum yerde abuk sabuk sessizlik dansımı yaptım. Enerjimi boşaltmak için bu yeterli değildi maalesef. Biraz önce hüzünle sessizliğe gömülmüşken, şimdi oldukça uyanık ve enerjik hissediyordum.

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp, kendi kıyafetlerimi giydikten sonra kabinden çıktım.

Çıtı pıtı kız "Karar verdiniz mi?" diye sorunca, "Son denediğim lütfen," dedim. Meriç yanıma gelip, çapkınca sırıtarak "Sarı olanı almayacak mısın?" dediğinde, gülümseyerek "Belki sonra," dedim. Açıkçası o kumaş parçasının fiyatı oldukça fazlaydı.

Cüzdanımdaki kartı çıkartırken "Hâlâ kararlı mısın?" diye sordu.

Scanned by CamScanner

"Senin aldığını babama açıklayamam. Evet, kararlıyım," diye yanıtladım. Kutsal olan her şey aşkına, ona o elbisenin fiyatını ödetemezdim. O kadar parası olup olmadığını bile bilmiyordum. Kredi kartı var mıydı acaba? Olsa bile onu o borca sokamazdım.

Ben ödemeyi yaptıktan sonra paketi eline alıp, "Yemek için o kartı kullanmaya kalkarsan, elbiseni ciddi anlamda çöpe atarım," dedi. Yemek mi yiyecektik? Midemi karıncalar istila ederken sessiz kaldım.

Birilerinin sanki Meriç'i tanıyormuş gibi bakması sinir bozucuydu. Resim'de ün salacak kadar iyi mi, merak etmeye başlamıştım. Belki bu alışveriş merkezinde resimlerini sergilemişti ve çalışanlar onu oradan hatırlıyorlardı.

Sahiplenici bir tavırla Meriç'in elini tutarken, saniyeler sonra çekmesini ciddi anlamda beklemiyordum. Tabii ya! Ona bakılmasından, ilgi çekmekten hoşlanıyordu. Ben de buna bariyer kurmuştum. Kendimce küçük bir bariyer.

"Bir şey mi oldu?" dediğinde sesi bastırılmaya çalışmış gibi sakin çıkmıştı.

Bozulmuştum. Kırılmıştım ama neden ki? Onun için bir değerim yoktu. Sıradan kızlarından biri gibi değildim bile. Onlardan daha değersizdim. Benimle rol yapıyordu.

"Hiç. Takıldım."

"Takılmadın. Doğruyu söyle," dediğinde gözlerimi ona dikip "Takıldım," diye inat ettim. "Senin gibi bir sakarı takip etmediğimi mi sanıyorsun? Takılmadın. Gözüm senin üstündeydi. Ne oldu?" dedi. Gözü benim üstümdeymiş! Neden buna inanmıyordum? Çünkü o hariç herkese bakıyordum. Ona bakan her yüze. İtiraf etmeli miydim?

Scanned by CamScanner

Lanet olsun! Aklıma 'takıldım' demekten başka söyleyecek daha doğru bir yalan gelmiyordu. Bu, inanabileceği doğrulukta bir şeydi. Hep takılırdım ama bu kez... Hayır!

"Sen beni istediğin zaman öpebiliyorsun ama benim senin elini tutmam yasak, öyle mi?" dediğimde gülümsedi. Onun tarafından bakıldığında komik olabilirdi ama biraz önce ben gerçekten incinmiştim.

"Kimse benim elimi tutmaz," dediğinde gülümseme kaybolmuştu ama kızgın da bakmıyordu.

"Daha önce elini tuttum. Sen de tuttun. Böyle bir sakıncası olduğunu bilmiyordum. Her neyse, aptalca bir şeydi işte. Boş ver."

Gözlerini devirip "Bitti mi saçmalaman?" dedi. Yemiyordu anlamıştım.

"Bitti," diye sinirle fısıldadığımda elimi tuttu. "Ben seninkini tutarım. O zamana kadar sen yapma. İstiyorsan sor," dediğinde dalga geçmiyordu. Tam tersi, ciddi bir şey anlatır gibiydi. Elimi yavaşça çekerek "Gerek yok," diye mırıldandım.

"Bu kırılacağın bir şey değil, Kayla. Öğreneceksin," dediğinde ellerimi arkama sakladım.

Kırılacağım bir şey olmayacak kadar normal miydi? Hayır, garipti. Ne diyecektim? *Elimi tutar mısın, Meriç? Başkalarının senin yanında beni görmezden gelmesi canımı sıkıyor.* Gözlerimi devirip yürümeye başladım.

Meriç'in bir küfür mırıldandığını duyunca kafamı ona çevirdim. Bir de bana küfür mü etmişti? Ben o tuhaf garipliği yüzünden kabalık ettiği için ona kızamıyordum ama o bana küfür mü ediyordu? Yanıma gelip, "Sakın tek

Scanned by CamScanner

kelime etme. Gerekirse dilini ısır ama bir şey söyleme," dediğinde ne olduğunu anlamayarak ona baktım.

"Bakın burada kim varmış!"

İğneleyici bir sesle önüme döndüğümde, benden daha parlak sarı saçları olan, dolgun dudaklı, çekik gözlü ve her yeriyle ben seksiyim diye bağıran kızla karşılaşınca kim olduğunu hemen anlamıştım. Meriç'in kızlarından biri.

"Merhaba. Bay bay Melis," dedi Meriç soğukça.

"Dur, bebeğim. Beni terk etme sebebini daha inceleyemedim," diyen kızın yüzünde sinir belirtileri ve bir gülümseme vardı. Küçümser bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra "Bu ezik için mi?" dedi. Dilimin ucuna gelen kelimeleri dışarı dökmek için ağzımı açmıştım ki, Meriç'in parmaklarını kolumda hissedince müthiş *İtiraz hakkın yok!* uyarısını hatırlayıp çenemi kapadım. "Ve korkak," dedi daha beter ezerek. Dilimi ısırdım. Ah! Acımıştı. Lanet olsun!

"Beni bilerek geldin. Neyi kendine yediremedin?" dedi Meriç oldukça soğuk ve sıkılgan bir sesle. Benimle bu tonda konuşsa, kalbimi kırma seviyesine iki cümlede ulaşır ve üstelemezdim ama kız buna oldukça alışık gibi aldırmıyordu.

"İkinci buluşmamız bile olmamıştı. Bunun için mi?" dedi hayretle. Dilimi ısırırken kan tadını almıştım. Lanet olasıca.

"Çok doğru bildin. Şimdi rahat bırak. Yatacak yeni birini bulamaman senin zayıflığın. Neler kaybettirdim sana?" deyip kızı ağzı bir karış açık bıraktıktan sonra kolumdan tuttuğu parmaklarıyla beni çekip ondan uzaklaştırdı.

Scanned by CamScanner

Sersemce yürüyordum. Kız arkamızdan bir küfür ederken, Meriç havaya konuşur gibi "Son çirkinleşmesini de yaptı. Şimdi ağlar, içer ve gece biriyle yatar. Her şey biter," dedi. Bir kız hakkında bu kadar rahat ve emin konuşması beni daha da sersemletmişti. Dümdüz yolda tökezleyince iki kolumdan birden tutup dengemi sağladı.

"Dikkatli ol," dediğinde dengemi toplayıp "Hepsi böyle mi yapar?" diye sordum. Omuzlarını silkip "Bazıları sorunlu olabiliyor," dedi. Ben de mi böyle olacaktım? Dilimi kanattığımı ve o mağazadaki çalışanlara yapmak istediklerimi düşünürsek, evet, böyle ya da buna benzer bir şey olmam beklenebilirdi.

"Sanırım ben de sorunluyum," diye mırıldandığımda duymamış olmasını diledim, ama çenemi tutup başımı kaldırınca duyduğunu anladım.

"Öyle misin?" dediğinde "Dilim kanıyor," dedim sızlanarak. Yüzüne çapkın bir gülümseme yayıldı. "Bunun intikamını benden alabilirsin."

Kızararak ne demek istediğini düşündüm. İntikam derken? Ondan? Dilim kanamıştı ve... Ah hayır, onun dilini kanatmamdan bahsediyor olamazdı!

"Karnım çok aç," dediğinde "Ben artık değilim," diye karşılık verdim. Normal şeylerden konuşmak biraz daha iyi geliyordu. En azından kızarmıyordum.

"Yiyeceksin," deyip beni sürüklerken, bugün beni hiç öpmediğini fark ettim. Gerçekten bunu mu düşünüyordum? Bunu mu istiyordum yoksa? Ah! Kendi bilinçaltıma gözlerimi devirip, tökezlememeye dikkat ederek ve tam iki kez tökezleyerek onu takip ettim. Kolumdan tutması düzgün yürümeme hiç yardımcı olmuyordu. Durup

Scanned by CamScanner

kolumu çekip, onu da durduğumda "Açım, Kayla. Kurt kadar," dedi. Yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

"Kolumdan tutman beni tökezletiyor!"

"Tutmazsam düşersin," dedi gülümseyerek.

"Tökezlemeden ve düşmeden de yürüyebilirim," dedim kalbim güm güm atarken.

"Sanmıyorum," diyerek tekrar bileğimi tuttu.

"Elimi tutsan daha sağlıklı yürüyebilirim," dediğimde utançtan geberiyordum. Neden hep onun söylediğini yapıyordum ki? Kendi dediklerimin arkasında duramıyordum. Onun yüzünden!

"Bugün söylediklerimi yapmada iyi bir yol kat ettin, baş belası. Çabuk öğreniyorsun," dediğinde elini elime indirmişti.

Elimi hızla çekip "Ben eve gidiyorum. Paketimi ver," dedim.

Gülümseyerek elimi sıkıca tuttuktan sonra "Alışmayı da öğreneceksin. Şimdi karnımızı doyuralım," dedi. İtiraz etmeme fırsat vermeden beni çekiştirmeye devam ederken "Yanımda yürürsen daha kolay olur," dedi.

"Çok hızlı yürüyorsun," diye sitem ettiğimde "Bana yetişemezsen kaybedersin. Unutma," diye uyardı.

"Şimdi yemek yiyelim," dedikten sonra beni hamburger sırasına soktu. Açlık falan kalmış mıydı ki? Beni doyurmaya tek başına yetiyordu ve bana bu yaptıkları beni korkutuyordu. Bu kadar mükemmel olması korkutucuydu. Kötü bir mükemmel olması ise fazlasıyla tehlikeliydi. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve bu oyunun içinde–onun oyununun içinde–gitgide daha da aşağılara düşüp, kurtuluşumu zorlaştırıyordum.

Scanned by CamScanner

10

Elbisemi giydikten sonra, sadece maşayla biraz şekil verip saçlarımı hazır hale getirdim. Hafif bir makyaj yapmıştım. Topuklu ayakkabılarımı da giydikten sonra–neyse ki topuklu ayakkabılarım kıyafetime uymuştu–müthiş sıkıcı bir nikâha hazırdım.

Alışverişi hatırlayınca hâlâ sırıtıyordum. Karşımda cidden kurt gibi aç olduğunu kanıtlar derecede tıkınırken, onun kadar hızlı olmasa da ben de ona eşlik etmiştim. Sinirden acıkmıştım. O mağazadaki kızların çoğunun ona bakması normal gelmiyordu. Sanki sürekli orada takılıyormuş gibi bir his içimi doldurmuştu. Çünkü onu tanır gibiydiler. Ya da bunların hepsi benim bilincimin ürünüydü.

Daha hamburgerimi bitirmeden, biyolojik babam arayıp beni alacağını söyleyince moralim bozulmuştu ama Meriç buna sadece omuzlarını silkerek karşılık vermişti. İlgisiz. Ne bekliyordum ki? Çocuk açtı ve tek derdi karnını doyurmaktı. Benim yanında olup olmamam umurunda değildi. Doğal olan onun tepkisiydi. Benimki değil.

Scanned by CamScanner

Sıkıntılı bir şekilde merdivenleri inerek, "Hazırım," dedim. Nursena Hanım gülümseyerek iltifatlar yağdırırken, omuzlarıma bir şal bıraktı. Ona teşekkür edip, kapıya yöneldim. Ardından "Güzel olmuşsun," diyen biyolojik babamla birlikte arabaya bindik ve radyoyu açarak tekrar sessizliğe gömüldük. İyi anlaşmaya karar vermemiz sürekli sohbet edeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Nikâhın yapılacağı devasa büyüklükteki otele girdiğimizde gözlerimi devirdim. Yapının dış mimarisinin Ortaçağ'dan kalma görüntüsü içeride de devam ediyordu. Duvarlar gümüşi bir renge sahipti. Salon oldukça genişti. Hayal etmediğim kadar geniş. Yuvarlak masalardan en az otuz tane olduğunu düşündüm. Daha fazla da olabilirdi. Aralarından bir taksi geçebilecek kadar birbirilerine uzak oldukları halde, salonda karışıklık görülmüyordu. Tavandaki avize büyük bir mantarı andırıyordu. Neden küçük, şirin bir nikâh yapmıyorlardı ki sanki? Herkes öyle daha rahat ve özgür olurdu. Buradaki gibi mekânın bir parçası olduğunu hissedip, gösteriş yapmaya çalışmazlardı. Babamın yanından sessizce yürürken, bana birkaç isim söyleyip kısa bir tanıtım yapıyordu ama hiç ilgimi çekmediği için dinlemiyordum açıkçası.

Sarışın permalı saçları olan, kırklarındaki kadına mavi ipek elbisesini hiç yakıştıramamıştım. Bence sokak kadınlarından bir farkı yoktu. Hele yanındaki ellili yaşlarında olup, benim yaşıma uygun bir elbise giyen kadını gördüğümde dudağımı ısırdım. Kahkaha atmamak elde değildi. Gözlerimi devirerek yürürken bir yere takılınca, babam kolumdan yakalayıp, düşmemi engelledi. Şu lanet olasıca ince halılar! Avizeyle aynı renkte olan, parıltılı altın

Scanned by CamScanner

rengindeki halılar. Tekrar gözlerimi devirmek istesem de, düşme tehlikesini düşünüp bundan vazgeçtim.

"Dikkatli ol," diyerek beni nazikçe bir masaya çekti. Ayakta dikileceksem cidden şimdiden sıkılmaya başlamıştım. Piyano sesi ruhumu okşayabilirdi ama tanımadığım insanların arasında buraya yabancı hissediyordum. Herkes çok zarifti. Herkesin yüzünde maske vardı sanki. *Sahte insanlar!* diye geçirdim içimden.

"Şuradakiler eski müşterilerimizden. Kaya Şirketler Grubu'nun başkanı ve eşi. İyi işti. Kaya-Er Ortak İnşaat Şirketi olarak onlarla iyi anlaştık," deyip adama ve eşine başıyla selam verdi. Ben de onu taklit edip, bir de gülümsedim. Aman Allah'ım! Kadın korkunçtu. Cidden o topuzun modası geçmemiş miydi? Ve o elbisede kaç renk vardı? Sayamadığım kadar çok. Rüküş. Yanındaki adam ona oranla oldukça şıktı.

"Kadının modacıya ihtiyacı var," dediğimde babam bana bakıp gülümsedi. Bir şey anlamadığına emindim ama kibarlık ediyordu işte.

"Onların yan masalarındakiler de oldukça varlıklı bir aile. Henüz bir iş yapmadık ama yakında olabilir," dediğinde gözlerimi yan masadaki siyahlara bürünmüş çifte çevirdim. Kadın ve adamın arasında değişik bir mesafe vardı. Yakın görüntüsü vermeye çalışıp, aslında uzak durur gibi. Kadının koyu kumral saçları ensesinde kibarca toplanmıştı. Adam ondan yana bakmıyordu. Biraz gergin görünüyordu.

"Baksana, bu salonda mutlu olan biri var mı? Bence buradakilerin hepsi sıkıntılı."

Scanned by CamScanner

"Yaşamak kolay değil," diye karşılık verdi babam. Ne felsefik bir cevaptı öyle.

"Annemle oldukça mutlu bir görüntü sergileyebiliyorduk," dediğimde babam bana basit bir bakış atıp "Daha iyi bir hayat isteyenler, çok çalıştığı için fazladan yorulur. Gerilir. Huzursuz olur. Yeterince uyku, tatil, boş vakit bulamazlar çünkü," dediğinde çenemi kapayıp başka tarafa bakmaya başladım. Ona cevap verip huzursuzluk çıkarırsam, buradan giderdik. Kurtulurduk ama yeniden o başa dönerdik ve o başta her şey şu son günlerde olduğu kadar kolay olmamıştı. Elimde bir fırsat varken hemen kaybedemezdim.

"Ve sevgili okul müdürün."

Ömer'i gördüğümde gülümseyerek ona doğru ilerledim. Babam "Uzaklaşma," dediğinde hafifçe kafamı salladım. Sanki kaçacaktım!

Ömer beni fark edince önce şaşkınca baktı, sonra ailesinin yanından ayrılıp, gülümseyerek bana doğru yürümeye başladı. "Düzenbazsın," dedi karşımda durduğunda. Yanaklarından öptükten sonra "Sürpriz demeyi tercih ediyorum," dedim. Derin bir nefes verdikten sonra kaşlarını çatarak "Ne zaman haberin oldu? Ne zamandır halime gülüyorsun?" diye sordu.

"Sadece bir gündür," diye itiraf ettim. Babam bana seslenince, "Kaybolma. Gidip bir bakayım," dedim.

"Semih ile bol şans. Uğra yanıma. Ben de gidip biraz birilerini yalandan selamlayayım," dedi.

Verdiği havalara uçurucu müjdeyle arkamı dönüp, biraz önce hevesle ayrıldığım masaya somurtarak ilerledim.

Scanned by CamScanner

Babam kaşlarını çatıp bana bakarken, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Merhaba. Nasılsınız?" dedim elimi Semih'in despot babasına uzatarak.

Adam keyifle gülümseyip elimi sıkarken, "Teşekkür ederim, genç bayan. Çok iyiyim, ya siz?" dedi. "Teşekkürler," dediğimde babama dönüp "Peri gibi bir kızın var," dedi.

Babam gururla gülümserken, Semih kulağıma eğilip "Babam da, ben de seni çok sevdik, Kayla. Ne dersin, kahve yapmaya başlasan mı?" dedi. Dirseğimi karnına geçirdikten sonra ona döndüm. "Sen nasılsın, Semih?" dedim sahte bir gülümsemeyle.

Bana bakıp "İyiyim, Kayla. Bugün araştırmamızı yapamadık," dedikten sonra babama dönüp müthiş efendi çocuk gülümsemesiyle baktı. "Vural Amca, iznin olursa Kayla yarın okuldan sonra bize gelebilir mi? Bitirmemiz gereken ortak bir ödevimiz var. Antik Yunan tarihi üzerine bir araştırma," dedi uzun uzun açıklama yaparak. İşini biliyor zibidi!

Babam "Olur tabii. Siz müsait değilseniz, çocuklar bizim evde de çalışabilir," dedi.

Semih'in babası o kayıtsız gülümsemesiyle bakıp "Bizim çocuk davet ettiğine göre, geri çevirmek olmaz. Kayla kızımıza evimiz her zaman açık. Akşam bize geçeriz. Zaten maç vardı," dediğinde içimi çekerek gözlerimi devirdim. Lanet olsun! Ödevi bitirsem de, o lanet maç bitene kadar orada kalacaktım anlaşılan. Semih ile aynı evde.

Semih pis pis bana sırıtırken, "Hayallerimi faaliyete geçirmeye ne dersin?" dedi. "Kapa çeneni," diye fısıldadıktan sonra sinirle etrafa bakmaya başladım. Ömer'in annesi çok tatlı bir kadındı. Saçları kumral ve düzdü. Biraz

Scanned by CamScanner

balık etli ama çok hoş bir kadındı. Babası kıvırcık saçlıydı ve oldukça karizmatik duruyordu. Sevgili okul müdürümden bahsetmeye bile gerek yoktu. İçerideki çoğu genç kız onu süzüyordu. O ve babası binbir renk elbiseli kadının ve eşinin, Ömer ve annesi ise siyahlı çiftin yanındaydı. Bir dakika. Siyahlı çiftin erkek olanı da renkli elbiseli kadın ve eşinin masasına katılmıştı. Ömer siyahlara bürünmüş kadının yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra, annesinin de yanağını öptü. Kadın biraz öncekinden daha mutlu gözüküyordu. Hüzünlü ama mutlu. Gelinin annesi diye düşünmedim değil, ama en ufak bir fikrim yoktu. Ömerler samimiydi anlaşılan. Aslında burada herkes birbiriyle samimiydi. Ben hariç.

Nikâh kıyıldıktan ve tebrikler sona erdikten sonra, yemek servisi yapılmıştı. Tabağımla oynarken, Semih koluma girip "Gel balkona çıkalım," dedi.

"İstemiyorum," dedim. Ancak babam yüzüme bakıp "Sıkıldın biraz sanırım. İstersen biraz hava al. Biraz daha kalıp gideriz," deyince, "Tamam," diyerek yerimden kalktım. Gideceksek her şeyi yapardım. Gözlerim Ömer'i aradı hemen. Kaşlarımla işaret yaptığımda, gömüldüğü tabaktan ayrılıp kafasıyla onayladı. Oburik!

Semih dışarı çıkarken kolumu tutuyordu. Babamların gözüne daha fazla batmak istemediğim için çekmemiştim ama gözden uzaklaştığımız an çekip "Şunu yapmaktan vazgeç!" dedim.

Bana aldırmadan "Yarın için heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Çok. Sıkıntıyı şimdiden hissedip, boğulabilirim," dedim, hoşnutsuzluğumu yeterince dile getirecek bir tonda.

Scanned by CamScanner

"Korkma, yemem seni. Sadece seksi olduğunu kanıtlamanı istiyorum. Hayallerimde yanılmam," dediğinde gözlerimi devirip "Sapık hayallerini unut. Sadece araştırma yapacağız," dedim. "Sen de istiyorsun," dediğinde yüzünde çapkın bir ifade vardı.

"Kapa çeneni," diye yinelediğimde pis pis sırıtıp "Göğüs dekolteni sevdim. Artık daha fazla bilgi sahibiyim. Ve bacakların hakkında da," dedi.

Kendimi çıplak gibi hissediyordum. Ellerimle göğsümü ve bacaklarımı örtmek istedim. "Röntgenlemeyi kes!" dediğimde kahkaha atıp "Her gün bana yeni bir malzeme veriyorsun," dedi.

"Kayla, bir gelsene." Ömer'in sesiydi bu. *Tanrım, şükürler olsun!*

Semih'e dil çıkarıp, Ömer'e doğru ilerledim. Sonunda ondan kurtulabilmiştim. Arkamdan "Bunu çok sevdim," diye seslenirken, sesi oldukça keyifli ve benim için sinir bozucu çıkmıştı.

Ömer elimi tutup beni merdivenlerden indirirken, "Bunu yapmak zorundaydım," dedi. Gülümseyerek "Ne demek istiyorsun? Sıkıcı bir nikâhtan mı kaçıyoruz?" dediğimde durup "Hayır. Aslında iyi fikir," dedi yüzünde garip bir ifadeyle.

"Ah, hayır. Başka zaman."

Biri bileğimi tutunca, dönüp hayretle baktım. Meriç. Burada. Her zamanki aykırı kıyafetleriyle.

"Daha fazla göze batmak istersen merdivenleri de çık, aptal," dedi Ömer gergin bir sesle.

Scanned by CamScanner

"Kapa çeneni, kıvırcık," diyen Meriç de oldukça gergin ve kızgın gözüküyordu. Bileğimi sıkıca kavradığını göz önüne alırsam, evet, kızgındı. Kime? *Burada olduğuna göre, tabii ki sana Kayla!* Ama bundan daha önemli bir şey vardı.

"Siz arkadaşsınız!" dedim ikisine de tek tek bakıp. Ömer omuz silkerken, Meriç bileğimi daha sıkı kavrayıp "Bunu birine söylersen, seni pişman ederim!" dedi. Ömer "Yapma ama!" diye sitem ettiğinde Meriç ona aldırmadı. Kalbimi kırmak için özel çaba sarf ediyordu sanki. "Sadece duyulmasını istemediğini söylemen yeterliydi," dedim, kırgın ama sinirli bir sesle.

"Gidin başka bir yerde tartışın!" diyen Ömer'e, "Sen niye buna karışıyorsun?" diyerek çıkıştım. Meriç "Gel!" diyerek beni çekiştirince, "Neden başka bir yere gidiyoruz?" dedim inatla.

Niye kimse bana cevap vermiyordu ki?

Ömer "Ben burada bekliyorum. Açıklama yap, çokbilmiş," dedi Meriç'e sertçe bakıp. Cidden arkadaşlardı. Hem de yakın. Yakın arkadaşlardı. Ve aralarında her ne olduysa, şu an birbirlerine sataşıp duruyorlardı.

Meriç ona "İşine bak," deyip, beni karanlık bir yere doğru götürdü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama bana cevap vermedi. Üç katlı otelin arka tarafına dönene kadar. Sırtımı duvara yasladıktan sonra "Ben sana ne demiştim?" diye sordu tehdit ederek. Ne demişti? Ne bileyim! O kadar çok şey söylemişti ki, hangisinden bahsettiğini tabii ki bilmiyordum.

"Neden bu karanlık yerdeyiz? Açıklama yap," dedim üste çıkarak. Sonuçta Ömer pası ona atmıştı.

Scanned by CamScanner

"Çünkü... Güvenlikler var ve gizli girdim. Şimdi o çocukla ne halt yediğini söyleyecek misin?" dedi sertçe. Ne? Semih'ten mi bahsediyordu? Beni kıskanıyor muydu? Ah, tabii ki kıskanmıyordu.

"Babalarımız ortak."

"Biliyorum. Bu senin onunla yalnız bir yerlere çıkmana sebep mi?" dediğinde gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bu ne çeşit bir soru?" dediğimde ellerini iki yanımdan duvara yasladı. Soğuktu. Onun ikinci bir adı olacak olsa bu kesinlikle 'Soğuk' olurdu.

"Dalga mı geçiyorum sence? Çocuk musun sen? Sen kendin demedin mi, sosyete nikâhı diye. Babalarınız ortak. Siz ikiniz aynı sınıftasınız. Etraf magazinlik haber arayan gazetecilerle dolu," diye beni azarlarken, neden buraya kadar gelip, beni kontrol edip, bir köşeye çekip azarladığını geç de olsa idrak ettim. Gazetede biriyle görülürsem, çevresindeki itibarı daha beter sarsılacaktı. Hem de beni Semih ile daha önce görenler olmuştu. Bu Meriç için daha kötü olurdu. Tabii benim için de. Meriç'in bilmediğim bir yere terfi etmiş kızıydım. Özeldim. Onlara bunu sergiliyorduk en azından. Yeniden tepetaklak olup, o serserilerin pis teklifleriyle uğraşmayı da, Meriç'ten uzaklaşmayı da istemiyordum.

"Ben... Düşünemedim," dediğimde, iğneleyici bir tonda "Hiç şaşırmadım!" dedi. Neden üstüme geliyordu ki? Düşünememiştim işte. Hem o itibarı çok mu önemliydi? Ona bir şey olmazdı ki. Yeniden kurtarırdı kendini ama ben... Kendimi bilerek neden yeniden o pisliğin içine atayım ki? Sanki bilerek yaptım! İçimde büyüyen öfkeyle "Sürekli sosyete düğünlerine katılmıyorum, kusura bakma, çocukluk

Scanned by CamScanner

ettim," dedim. Yarın Semihlere gideceğimi duyduğunda ne yapacaktı acaba? Söylemesem? Okuldan sonra Semih budalası beni arabasına sürüklerken ne diyecektim? Ah!

"Ne oldu?" dedi. Sesli bir şekilde mi inlemiştim ben? Bir kez daha 'ah!'

"Yarın onlara gitmem gerek," dedim suç işlemiş bir çocuk kadar çekingen bir tonda.

"Gitmen gerek?" dedi harflerin üstüne basa basa soru sorar gibi. Gitmek zorunda olduğumu belli etmem, onu daha da öfkelendirmişti. Ona ait bir şeyin, başka biri tarafından bir şeye zorlanması gururunu zedelemiş gibiydi. Bunu yapmamı istemiyordu. Çünkü üzerimde tek söz hakkı olanın kendisi olduğunu bilmek istiyordu.

"Birlikte bir araştırma ödevimiz var. Babamın yanında sordu. O da izin verdi. İtiraz etmeme izin vermeden akşam için ailecek sözleştiler bile," dediğimde ellerini duvardan ayırıp ceplerine soktu.

Omzunu silktikten sonra "İyi, ben de biraz mola veririm," dedi. Ne? Ne demek oluyordu bu şimdi? "Mola derken?" dedim sırtımı duvardan ayırıp.

"Mola işte. Kızlar ve seninle yapmadıklarım," dediğinde kaşlarımı çatıp ellerimi yumruk yaptım.

"Yapamazsın. Yani tehlikeye atamazsın, değil mi? Sen kendin söylemiştin!" diyerek itiraz etmeye çalıştım.

"Korkma. Evine giderim."

Ah! Şimdi daha iyi anlaşılıyordu tabii. Buna ne diyeceksin, Kayla? Hiçbir halt diyemeyeceksin! İstediğini yapabilir. Sen de gidip araştırmanı yaparsın. Ne diyeceksin? Kıskandı mı diyeceksin? İntikam mı diyeceksin? Hangisini söylemeye cesaretin

Scanned by CamScanner

var? Cevabı çoktan belli. Sen kimsin ki, seni umursayıp kıskansın, intikam alsın?

"İyi. Sen bilirsin!" dedikten sonra önünden çekilip yürümeye başladım. Mola verecekmiş! O mola senin... Kahretsin! Evine gidecekmiş resmen. Bu kızın anne babası yok muydu? Sinir bozucu, tanımadığım sürtük!

"İyi misin?"

"Değilim! Neden sen uyarmadın da, o buraya kadar zahmet etti? Hem niye bana anlatmadın arkadaş olduğunuzu?" diye bağırdığımda "Git, ona sor. O istemiyor," dedi Ömer de kızarak. Herkesin sinirleri tepesindeydi anlaşılan. Takılarak merdivenleri zar zor çıktıktan sonra derin bir nefes alıp içeri girdim. Babama öyle bir suratla "Gidebilir miyiz?" dedim ki, üstelemeden yerinden kalktı. Semih bana sırıtarak bakarken, ona tekme atma isteğimi bastırıp arkamı döndüm. Onun yüzünden! O mola da onun yüzünden işte!

Mola! Mola! Mola! Benimle yapamadıklarını yapacakmış! Benimle olmak sıkıcı bir iş günü ya, mola istiyor! Sinir bozucu erkekler!

Ertesi gün okulda ruh gibi gezindim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Bir şekilde birlikte olduğumuzu ima etmiş, ardından bir nikâhta ortaya çıkıp, yapmak zorunda olduğum bir şey yüzünden mola vermeye karar vermişti. Birlikte miydik, yoksa ben her şeyi abartıyor muydum? Benim biriyle ödev yapmam sorundu ama o istediği zaman mola verebiliyordu! Bu hiç de adil değildi işte.

Sessiz bir araba yolculuğundan sonra, bizimkinden daha büyükçe ama dekorasyonu daha sıkıcı olan evlerine

Scanned by CamScanner

gittiğimizde, keyifsizce Semih'i takip ettim. Canım o kadar sıkkındı ki, bir an önce şu ödevi bitirmek istiyordum. Semih de suratımın asıklığına bakıp beni konuşmaya zorlamıyordu. Neyse ki arada bir iyi insan olacağı tutuyordu. Salondaki büyük masada ödevi yapmaya başladığımızda, o da tercih ettiğim ciddi haline bürünmüştü. Bir kâğıda bir şeyler yazarken, okuduğum ve önemli gördüğüm yerlerin altını çiziyordum.

Genç bir kız gelip, önümüze kurabiye ve portakal suyu bırakırken, Semih "Mola," dedi. Kelimenin verdiği rahatsızlıkla ona kaşlarımı çatıp bakınca, ellerini havaya kaldırıp "Üzgünüm. Tamam, istiyorsan hemen bitirelim. Ben biraz bir şeyler içeyim izninle," dedi. Tamam, her şey onun yüzünden başlamış olabilirdi ama sinirimin asıl sebebi Meriç'in doyumsuzluğuydu. Sanki yaşamak için ihtiyacı olan bir şeymiş gibi davranması, canımı sıkıyordu. Taviz vermiyordu. Onun suçuydu işte. Semih sebep olmuştu sadece.

"Benim bardağımı da uzatır mısın?" dedim sakin olmaya özen göstererek. Bir süre beni tarttıktan sonra bardağı uzatıp önüme bıraktı.

"Bak, ben sana sadece takılıyordum. Yani evet, benim için seksisin ve kendimce birkaç hayalim olabilir ama bunlar normal. Bak... Her neyse, ben böyle düşman ol diye yapmadım," derken oldukça masum gözüyordu. Gülümsemek bile istemiştim. Neşe'nin *Sinirlendiğinde korkunç oluyorsun!* sözü aklıma geldiğinde dayanamayıp gülümsedim.

"Tuhafsın," dediğinde, cidden böyle düşündüğünü yüzünden okuyabilmiştim.

Scanned by CamScanner

"Aklıma bir şey geldi sadece. Tamam, bak... Ne hayal ettiğini duymak istemiyorum demem, senin için bir şey ifade eder mi?" dedim ciddi olmaya özen göstererek.

"Tamam. Cidden böyle somurtkan ve kötü bakmayacaksan, olur. Zaten bizim aramızda bir şey olmaz. Rahat ol yani," dediğinde tek kaşımı kaldırıp "Ne o, ben de mi ilgini çekmeyen kesimdenim?" diye sordum.

Biraz daha gevşeyip arkasına yaslandıktan sonra gülümseyerek beni süzdü. Yine o rahatsız edici bakışlar. "Hayır, fıstık. Oldukça ilgimi çekiyorsun ama bilirsin işte, şu ortaklık işi. Yani işimiz karman çorman bir hale girer. Babalarımız bunu istemez. O kadar sıkıntı çekmek için çok gencim. Erkenden yaşlanmak istemiyorum," dedikten sonra yeni cilalanmış gibi gözüken sandalyeden kalkıp, dokuma halının kare desenlerine bir adımı gelecek şekilde yürüdü. Üstü tepsiyi andıran sehpanın üstünden telefonu aldıktan sonra eski yerine gelip oturdu.

Gülümseyerek "Buna sevindim," dedim. En azından aptal değildi. Aptal ve sırnaşık olsa, tahammül etmesi bin kat daha zor olurdu.

Telefonunu kontrol ettikten sonra durdu. "Neyse, devam edelim mi? Maç başlarsa izlerim. Bunu yapmam, devamı sana kalır, ona göre," diye beni tehdit edince güle-rek kalemi elime aldım ve altını çizdiğim yerleri kâğıda geçirmeye başladım. O kadar da sorun edilecek bir çocuk değildi ama Meriç beni sinir edecek kadar sorunlu bir çocuktu.

Molaymış! Ömer gider demişti. Meriç de geri adım atacak tek kelime etmemişti.

Scanned by CamScanner

Sinirden saçlarımı çekmek istiyordum. Ama şu ödevi bitirmeliydim. Her ne kadar şu an hâlâ konuşmamış olsam da, anneme vermiş olduğum bir söz vardı. Derslerimi aksatmayacaktım.

"O çocukla ne işin var?" dedi Semih elindeki kalemi bırakıp. Kimden bahsettiğini biliyordum ve beni onun peşinden giderken gördüğü için saklamaya da gerek duymadan omuzlarımı silktim. Babam bile biliyordu zaten.

"Takılıyoruz," dediğimde gülümseyerek "Çok rahat bir cevap oldu. Ama dün peşinden o nikâha geldiğine göre, o kadar basit değil," dedi.

"Onu gördün mü?" dediğimde bilmiş bir edayla "Tabii ki," dedi. Hiçbir şey söylemeden deftere yazı yazmaya devam ettiğimde, "Pekâlâ. Bir gün iyi dost olduğumuzda, konuşana kadar seni gıdıklarım ama uyarıyorum," dedi. Gülümseyerek tek kaşım havada ona bakarken, "Yaparım," dedi.

"Demek dost olduğumuzda?" dedim gülümsemem yayılırken.

"Ne sandın? Birlikte olamıyorsak, dost oluruz. Sana yakın olmanın çeşitli yolları var, güzelim. Ben de en karmaşık olmayan ve yakın olanı seçiyorum," dedi. Bu çocuk ciddi anlamda şebekti. Gıcık ve şebek.

Ya da belki sadece evinde böyleydi. Emin olamıyordum. Okulda oldukça soğuk ve havalı gözüktüğünden, tam kişiliğini çözemiyordum.

Babalarımız geldiğinde, Semih'in notlarını da alıp benimkilerin arasına koydum. Notlardan özet çıkarma ve bir metin oluşturma işini üstlenmiştim, yoksa içim rahat

Scanned by CamScanner

etmezdi. Semih'in de işine gelmişti zaten. O babamlara katılıp maç izlerken, ben Semih'in oldukça dağınık odasına çıkıp, salondakinden biraz daha küçük ama yine de benim için büyük olan televizyonu açmıştım. Annesi iş gezisinde olduğu için şehir dışındaydı. O olsaydı, muhtemelen onunla takılmak zorunda kalacaktım ve bu ultra daha sıkıcı olacaktı. Maalesef televizyondaki hiçbir kanal ilgimi çekmiyordu. Saate baktım. Niye bakıyordum ki? Ne zaman o kızın evine gideceğini mi kestiriyordum kendi kafamda. Sinirden parmaklarımı dudağımın üstüne vururken, telefonu çıkarıp elime aldım.

En azından ona rahatsızlık verip, gıcık edebilirdim. Telefonu hiç açmama ihtimalini düşünmek istemiyordum. Ama burada oturup kendi kendimi sinirden yiyecek biri değildim. Keşke öyle olsaydım ama değildim işte.

"Ne var?" diyerek telefonu açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedim aceleyle. Açmasını, en azından bu kadar çabuk açmasını beklemiyordum.

"Cidden şu an ne yaptığımı bilmek mi istiyorsun?" dediğinde tereddüt etsem de, kendimden emin bir şekilde "Evet," dedim.

"Dur!" dediğinde bana demediğini anlamıştım. Arkadan kısık bir ses bir şeyler mırıldanırken, "Uzatma bekle!" dedi sertçe. Onunlaydı. O kızla. Kim bilir ne yapıyordu da, dur demişti ona. Aklıma çeşitli şeyler gelirken, oturduğum yerden kalktım ve yere saçılmış kıyafetleri toplayıp yatağın üstüne atmaya başladım. Ölüm gibi gelen bir beklemeden sonra "Ne istiyorsun?" dedi. Alay ederek "Söyledim ya," dedim. Cidden gitmişti. Cidden bir kızla birlikteydi.

Scanned by CamScanner

"Ben duymaya hazır olduğuna emin değilim ama," dediğinde sinirden bir kahkaha attım. Duymaya hazır değilmişim! Buna ben karar verirdim!

"Çık oradan," dedim. Ağzımdan çıkanı kulağım geç duyuyordu. Ben. Evet, aslında şaşırmamam gerekirdi. Sinirlendiğimde cidden saçmalamanın doruklarına ulaşıyordum.

"Kapatıyorum," dediğinde "Çık oradan da, sana duymaya hazır olmadığım şeyi yapabildiğimi göstereyim," dedim. Benim bu cesur saçmalamalarım karşısında kahkaha falan atmasını bekliyordum ama beklediğim gibi olmadı.

"Buradan çıkarsam, bu söylediğini unutacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Çıkabilirdi yani. Çıkardı daha doğrusu. Hem de benimle bir şey yapmak için. Artık o benim duymaya hazır olmadığım şey her neyse, onu yapmak için mi? Sonuçta benimle yapmak için, o evindeki kızı bırakacaktı yani. Tamam.

"Hayır. Çık şuradan."

Telefondan ses gelmeyince, gergince bekledim.

"Meriç, nereye ya?" diye cırtlak bir ses duyduğumda gülümsemeden edemedim. Asıl keyiflendirense, o cırtlak sesten yükselen "Daha yeni gelmiştin ama!" cümlesiydi. Daha yeni gelmişti ve şimdi gidiyordu. Neye bulaştığımı bilmeden, zafer kazanmış edasıyla daha da gülümsedim. Meriç'in, ona teklif ettiğim şeyi unutmayacağına emindim. Şimdi onu düşünmeyecektim. Baş başa kalmamaya özen gösterirdim ve sonunda bir şekilde bundan kaçar ya da başıma aldığımı yapardım. Çok ileri seviyelerde bir şey

Scanned by CamScanner

olduğunu düşünmemeye çalışıyordum sadece. O zamana kadar bunu düşünmeyecektim.

"İyi pazarlık ediyorsun. Duydun. Çıktım."

Sakin olmaya özen göstererek "Tamam," dedim. İçimi tarif edilemez bir ferahlık kapladı. Dünyanın en huzurlu insanı gibi hissettim.

"Neredesin sen?" dediğinde "Erkekler aşağıda maç izliyor ve ben de başka bir odadayım. Gitmeyi bekliyorum," dedim. Semih'in kıyafetlerinin darmadağınık olduğu odasında olduğumu söylememe gerek yoktu. Aslında biri şu an boynuma bıçak dayasa ya da silah doğrultsa, bunu ancak öyle söylerdim.

"İyi. Sabırsızlandığımı bil. Bana işimi yarıda bıraktırdığın için daha iyisini yapmak zorundasın," dediğinde hiçbir şey söylemedim. "Ve bilmediğin şey konusunda böyle cesur olman daha zevkli," dediğinde yutkundum. Unutmaya hiç niyeti yoktu.

"Babam sesleniyor," dediğimde güldüğünü duymuştum.

"Görüşürüz, Kayla," dedi oldukça mesaj ileten bir biçimde.

"Görüşürüz," diye mırıldandıktan sonra telefonu kapatıp, ellerimi dizlerime indirdim. *İyi halt ettin, Kayla! Unutturamıyorsan bile ertele. Sadece zaman sok araya.* Araya zaman girerse, beklentisi azalacak ve hatta belki vazgeçecekti.

Sadece baş başa kalma ve zamanı olabildiğince aç.

Maçtan sonra, yorgun olduğumu yeterince belli ettiğim için, babam pürüz çıkarmadan beni eve getirmişti. Evlerimiz yakın olduğundan, beni bıraktıktan sonra geri dönmüştü. Sadece iki üç sokak aşağımızdaydı Semihlerin

Scanned by CamScanner

evi. Eve iş getirmişlerdi ve birlikte halledeceklerdi. Biz ödevimizi bitirmiştik ve benim orada olmama ihtiyaç yoktu. Semih de zaten PES oynayacağından bahsetmişti. Benim hiç ilgi alanıma girmeyen bir şey daha. Babam sonunda bana acıyıp eve bırakmıştı. Nursena Hanımla mutfakta biraz oturduktan sonra uyumak için odama çıktım.

Neşe'yi arayıp uzun uzun anlatmam ve yardım istememem gereken bir konu vardı. Akıl isteme uzmanım oydu. Ne zaman sinirden, heyecandan, şaşkınlıktan saçmalamanın zirvelerine vurup cesurca şeyler vaat etsem, arkamı toplayan hep o olmuştu.

Şimdi o tatlı kafasını daha çok çalıştırmak zorunda kalacaktı sadece.

Odama girdikten sonra çantamı ve kucağımdaki dosyaları çalışma masasının üzerine bırakıp, kıyafet dolabına yöneldim. Şu üzerimdekilerden kurtulup, elimi yüzümü yıkadıktan sonra telefonumla birlikte yatağa girmek istiyordum. Kıyafetlerimi çıkarıp, katlayarak dolaba yerleştirdim. Beyaz ve diğer tişörtlerimden daha büyük duran katlanmış tişörtü kaşlarımı çatarak elime aldığımda hemen tanıdım. Meriç'in tişörtüydü. Ama onu çantamdan çıkarmamıştım. Tabii, Nursena Hanım çıkarmış, yıkamış ve tekrar dolabıma yerleştirmişti. Ya babamın dolabına koysaydı? Kötü şeyler düşünmeden tişörtü kafamdan geçirdim. Ama ben onun kokusuyla giyecektim. Böyle temiz çamaşır kokarken değil. Suratımı asıp banyoya yöneldim. Çalışma masasından aldığım tokayla saçlarımı topladıktan sonra kapıyı açıp içeri girdim.

Bir el ağzımı kapadığında, kalbim yerinden çıkabilecek eforu sergiliyordu. Çırpınırken "Şişt. Hey, bu benim

Scanned by CamScanner

tişörtüm," dediğinde kıpırdanmayı kesip bekledim. Buz kesmiştim bir anda. Meriç! Burada, benim odamda, benim banyomdaydı. Elini ağzımdan çekip, beni kendine doğru çevirdi. Utanarak, korkarak, hâlâ gümbür gümbür atan kalbimin eşliğinde ona bakarken, beni, üzerimdeki tişörtünü ve çıplak bacaklarımı inceliyordu.

Kendime gelip "Ne işin var burada?" dedim.

"Benim tişörtümle mi uyuyorsun?" diye sordu.

"Hayır. İlk defa giydim," dedim çabucak. Buna inanıp inanmadığını yüzüne bakarak çözmeye çalıştım ama poker suratından bir şey anlamıyordum.

"Bana bir tişört borçlusun. Bir dakika, bu zaten benim," deyip tişörtü eteklerinden tutup yukarı doğru sıyırmaya başlayınca, geri çekilip ellerinden kurtuldum.

"Tamam. Üzerime bir şey giyince veririm," dedim aceleyle.

Dudağını çapkınca yukarı kıvırırken "İlla üzerinde bir şey olacaksa, bu kalsın. Erkek kıyafetlerini seviyordun," dedi. Hatırlıyordu. Cidden hatırlıyordu. İçimi saçma bir sevinç kaplarken, ne halt edeceğimi düşünüyordum. *Ondan uzak dur, baş başa kalma ve araya zaman koy!* Tabii, hepsi bir arada ha! Ne şanslı ve kontrolü benim elimde olan bir gündü bu böyle.

"İzin verir misin?" dediğimde "Hayır," dedi. Elimden tutup beni odaya sürükledikten sonra "Sabırsızım demiştim," diye hatırlattı.

Lanet olsun! Tüm hücrelerim bir ağızdan aynı sloganı atıyordu.

"Yüzümü yıkamam lazım."

Scanned by CamScanner

Yaklaşıp, dudaklarını yanağımda gezdirdi. "Hayır, lazım değil," dediğinde kalbimin gürültüsünü duyuyordum. Ellerini belime doladığında tişört biraz yukarı çıkmıştı. Beni kendine yaslarken, ellerimi salakça yanlarımda sallanmasın diye kaldırıp, ürkekçe beline yerleştirdim. Kafamı kaldırıp ona baktığımda "Ne yapacağız biz seninle? Hiçbir fikrinin olmadığı şeylere bulaşıp duruyorsun," dedi. Nereye gönderme yaptığını anlamıştım tabii. En başta, ona bulaşmam konusunda da bunu söyleyip durmuştu. Ve şimdi de yine onun dediği olmuştu. "Sana rağmen, ben aklını kullanan taraf olmalıyım, ha? Ve bu çok sıkıcı, baş belası."

"Bir şey söylediysem, devamını getirebilirim," dedim kendimden hiç emin olmayarak. Sesim o kadar güçsüz çıkmıştı ki, o da bunu fark etmişti tabii.

"Ah, bilmez miyim?" dedi gülerek. Benim yanımda gülümsemesi hoşuma gidiyordu. Çünkü arkadaşlarıyla olduğunda gülümserken görmüyordum onu. Benim yanımda rahat gibiydi. Ya da bana öyle geliyordu. Bunu dudakları tenimde gezinirken rahat düşünemiyordum.

"Yine de beni mahrum ettiğin şeyi senden almalıyım. Sırf kıskançlıkların yüzünden," dediğinde yine inançsız çıkan sesimle "Kıskanmıyorum," dedim. Yatağın üstüne oturup beni kendine çektiğinde bir ona, bir de kendi çıplak bacaklarıma baktım. Giyecek başka bir şey bulamamıştım cidden. Yapacak bir şey yoktu. O kızla olmasındansa, benimle birlikteydi ve bu beni heyecanlandırıyordu. Dizlerimi iki yanından yatağa yaslayıp kucağına oturduğumda eli tekrar belime çıktı. Neredeyse iki eli belimi kaplıyordu.

"Öp," dediğinde eğilip yanağını öptüm.

Scanned by CamScanner

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi gülümseyerek.

"Benimle konuştuğuna göre dudakların boştaydı," deyip zaferle gülümsedim.

Onun yüzündeki kendinden emin gülümseme benimkini söndürürken, "İstersen, şu an tam karşılığını yapmadığın şeyi kurcalama," dediğinde suratımı astım. Kim bilir o kız onun kucağında ne yapıyordu? Bunu düşünmek bile yeniden sinirlerimi saç diplerimde hissetmeme sebep olmuştu.

"Tam karşılığı ne?" dedim meydan okuyarak. Sinirlenme ardından gelen cesur saçmalamalarım. Ne dengesiz biriydim ben böyle!

"O kadar çok konuşuyorsun ki!" dedikten sonra ensemden tutup beni kendine çekti. Dudağımı kendi dudağıyla örttükten sonra sertçe öpmeye başladı. Ellerimi tereddütle saçlarının arasına götürdüğümde hareket edip, sırtımı yatağa yasladı. Üzerime çıkıp tişörtünü yukarı kıvırırken, dudaklarını dudaklarımdan ayırmamıştı. Onun kontrollü dudaklarına kendi çömez becerilerimle karşılık vermeye çalışıyordum sadece ve dokunuşlarını hissediyordum. Elleri tenime dokunduğu yerleri yakarken, ne yapmak istediğini anlayıp onu durdurdum. Tişörtü benden alacaktı!

"Olmaz!" deyip, tek kaşımı havaya kaldırdığımda gülümsedi.

Üzerimden kalktıktan sonra "Onu senden aldığımda, sadece iç çamaşırlarınla kalacağına söz veriyorum," dedi ve "Şimdilik bu kadar," diye ekleyerek kapıya doğru yürüdü. Yataktan kalkıp peşine takıldım. Kapıyı açtığında "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım sessizce. Bana dönüp

Scanned by CamScanner

gülümsedikten sonra "Korkma, ruhu bile duymaz," deyip kapıyı kapattı.

Kapıya yaslanıp sesleri dinledim ama o beklediğim çığlık gelmemişti. Telefonuma mesaj geldiğinde koşarak elime aldım.

Gönderen: Meriç
Çıktım. Tişörtüme iyi bak. Onu alacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ekrana baktıktan sonra Cevapla'ya bastım.

Gönderilen: Meriç
Yeni tişörtüm bana çok yakıştı. Almana izin vermeyeceğim.

Saniyeler sonra mesaj geldiğinde kalbimin gümbürtüsüne aldırmadan açtım.

Gönderen: Meriç
Aynı fikirde değiliz. Tercih ettiğim görüntü ve senin tercih ettiğin görüntü. Ben kazanacağım. Hâlâ sendeyken uyu. Fazla kalmayacak.

Mesaj yazmadım çünkü ne diyeceğimi bilemedim. Telefonu bırakıp, dediğini yaptım. Kokusuna sarmalanıp, yorganın altına girdim. Sinirden yorulduğum bir gündü. Gözlerimi kapadıktan sonra uyumak için fazla beklememiştim. Özellikle o baş döndürücü kokusu beni bayıltırken, uyumak hiç de zor olmamıştı.

Scanned by CamScanner

11

Meriç'i o günden sonra haftanın son okul gününe kadar görmedim. Aynı okulda bunun nasıl mümkün olduğu sorusu, her gece başımı yastığa koyduğumda aklımı kurcalıyordu. Atahan Koleji o kadar da küçük değildi tabii ama Meriç'in okula geldiğini duyduğum halde görmemek komplo gibiydi. Benden kaçtığını düşünmeye başladığım sıralarda, Cansu bana gözlerini devirip "O çocuğun böyle bir oyun yapacağını sanmıyorum," diyordu. Her seferinde bu gibi şeylerle beni ikna ediyordu. Onun dışında, Semih ile olan ödevimizi bir öğle molasında kendimi çalışma odasına kapatarak sunum haline getirmiştim. Semih de bu arada görsel kaynakları ayarlamıştı. Okuldaki bazı kızlar onunla takılmamı garip karşılıyorlardı. Sarışın olabilirdim ama gerçekten dikkat çekici değildim. Eğer dikkat çeken bir şey varsa, o da çiçekli elbiselerimdi ama bir süre sonra insanlar buna da alışıyorlardı. Semih çok yakışıklı olmasa da, yakışıklı ve popüler çocuktu. Çocuk okulun basketbol takım kaptanıydı. Benim onun yanında hiç şansım yoktu ve bu durumda, bize tuhaf bakış atan kızlar

Scanned by CamScanner

haklı oluyorlardı. Onları sevindirmek adına bir gösteri yapıp, *Onunla ilgilenmiyorum!* diye bağırabilirdim. Ama şov yapan kız yanım, kendini karanlık bir odaya kilitlemişti. Bunu en son bir molayı engellemek için yapmıştım ve sonuçları o kadar da umduğum gibi gitmemişti.

Haftanın en iyi haberi Cansu'daydı. Bora'yla mesajlaşmaya başlamıştı. Bu gerçekten şaşırtıcı ve bir o kadar da güzel bir haberdi. Ömer ile aramızı düzeltmiştik. Nikâhta biraz sinirlerimiz gerilmişti ama eskiye dönmemiz bir gün sürmüştü.

"Basket!"

Ömer elindeki hamburgeri ısırıp "Cem, üçlükte ustadır!" diye açıkladı. Cansu diğer yanımızda telefonla mesajlaşırken, hırkamın fermuarını boğazıma kadar çekip, bacaklarıma doğru eğildim. Hava son iki gündür çok soğuktu. Ömer'i örgü bir kazakla görmek beni daha da üşütüyordu. Arkadan bir çocuk "Bir basket daha!" diye bağırırken, ellerimi birbirine sürtüp ısıtmaya çalıştım. Sınıflar arası basketbol turnuvası çok adaletsiz ilerliyordu. En kapışmalı karşılaşma bugün olandı. Bizim sınıf ve F8. Meriç ve Bora kendi sınıflarını desteklemek için gelmemişti ama Suzan ve Alev'in iki basamak aşağımızda oturduğunu görebiliyordum.

Cansu yanımda kıkırdadığı sırada, Ömer "İşte böyle!" diye bağırınca arkamdaki çocuk homurdandı. Semih ve Cem'in karşılıklı basketlerini izlerken, ellerimin arasına nefesimi üfledim. Kalkıp gitmem için çok az kalmıştı. Belki Meriç buraya gelir diye düşünmüştüm ama yarım saattir buza dönüşmemek için, buranın aslında o kadar soğuk olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Scanned by CamScanner

"Basket!" Ömer ayağa fırlayıp arkasını döndükten sonra "Sustun, dostum! Sizin orada havalar iyi değil mi?" diye dalga geçince, pantolonunu tutup onu çekiştirdim. Arkadaki çocuğun ses tonu oldukça kabaydı. Görüntüsünün ne kadar korkunç olabileceğini düşündüğüm bir andan sonra, arkama bakmaktan özenle kaçınıyordum. Ömer kahkaha atıp önüne döndükten sonra "Şunlara günlerini gösterin, aslanlar!" diye bağırdı.

Gözlerimi devirip "Otur şuraya artık!" diye homurdandığımda beni duymadı. Cansu mesajlaşmaya devam ederken, avucuma bir sıcak hava dalgası daha üfledim. Ömer yeniden yanıma oturduğunda "Bu adam odasında duramaz mı?" diye sitem etti. Sahanın etrafına bir göz gezdirdiğimde, yakışıklı okul müdürümüzün aramıza katıldığını fark ettim. En heyecanlı karşılaşmayı izlemeye gelmişti. "Abin, dünyada olabilecek en mükemmel müdür. Düşmanlık etmeye bir son ver," dediğimde, Cansu ilk kez kafasını telefondan ayırıp "Katılıyorum. Sırf onun için liseye geçmeye can atıyordum," dedi. Ömer ikimize birden bakıp, somurtarak "Daha fazla erkek arkadaş edinmeliyim," dediğinde aklımdan bir kez daha Meriç geçti. Aynı okulda olup, onu görmemem saçmalıktı.

Cansu ona öpücük attıktan sonra kafasını tekrar telefonuna eğdi. Soğukla savaşmaya son verip ayağa kalktığımda "Ben sınıftayım," diye mırıldandım ve yürümeye başladım. Sınıfta on dakika kadar yalnız vakit geçirdikten sonra, içeride büyük bir gürültü tufanı koptu. Nedenini sormama gerek yoktu. Semih'in kaptanlığında, basketbol karşılaşmasında galip geldiğimizi anlamıştım. Sıraların üstüne vurarak sınıf adına tezahürat edenlerin arasından Cansu ve Ömer'in çıkması birkaç dakikayı buldu.

Scanned by CamScanner

Hoca gelene kadar bu gürültü devam etti. Meriç sınıf takımının yenilmesine üzülmezdi herhalde. Bence hiç umurunda olmayacaktı.

Cuma günü eve gitmek üzere toparlanıp sınıftan çıktığımda, yanımda Ömer ve Cansu vardı. Meriç'i ilk fark eden Ömer olmuştu. Onlar yanımdan ayrıldığında Meriç takılacağımızı söyledi. Babama haber vermem gerektiğini söylediğimde biraz dalga geçse de, sonunda gösteri yapacağımızı söyledi. Gösteriymiş!

"Bunu yapmak zorunda mıyız? Birilerini dövmeni görmek o kadar eğlenceli değil," dediğimde elini belimden çekip o çapkın gülümsemesiyle bana baktı.

"Bir eğlence diye davet ettiler. Birilerini döveceğimden kimse bahsetmedi," dediğinde düşünmeye geri döndüm. Bu bir randevu muydu? İnkâr edecek olsa da, öyle olduğunu düşündüm. Ancak onu davet etmişlerdi. Beni değil. Beni neden peşinden sürüklüyordu? Tüm gün okulda yokken üstelik.

"Okulda değil miydin?" dediğimde kafasını eğip ciddi olmayan ama gülümsemeyen ifadesiyle bana baktı.

"Aniden konuyu değiştirmen aklımı karıştırıyor."

"Bu sorumun cevabı değil."

"Okuldaydım. Meşguldüm."

"Neyle meşgul?" diye çıkıştığımda, sesimin haddinden fazla çıktığını fark etmiştim. Kaşlarım da çatılmıştı.

Bana inceleyen bir yüzle baktıktan sonra "Fazla kıskançsın," dedi.

Scanned by CamScanner

"Yine cevap vermedin," dediğimde "Resim," deyip kestirip attı. Bu kısa cevap bir anda gerginliğimi aldı. Neyle meşgul olacaktı ki? Okulda onunla bir şeyler yapacak kadar cesur bir kız yoktu herhalde. Var mıydı?

"Bir gün resimlerinden birini görebilecek miyim?"

"Başka planlarım var." Bu sefer kafamı kaldırıp dik dik bakma sırası bendeydi ama tökezlemeyi de ihmal etmemiştim. Dirseğimden tutup dengemi sağladığında "Kıskançlığın bana yardımcı olacak," dedi.

"Üzerimden nasıl bir plan yaptın?" dedim kaşlarımı çatıp, yerdeki çıkıntılara kızarken.

"Canlı mankenim olacaksın. Çatık kaşlı ve dudaklarını büzen bir kıza ihtiyacım var. Senden daha huysuzu aklıma gelmedi," dediğinde tekrar bir yere takıldım. Onun yanındayken yüzüne bakmaktan sürekli bir yerlere takılıyordum. Kolumdan tutup, bir kez daha düşmemi engellerken "Ben huysuz değilim," dedim. Yüzüme bakıp "Şu an kaşların çatık ve dudaklarını da büzüyorsun. Bunu hep yapıyorsun," dediğinde kaşlarımı biraz daha çattım.

"Üzgünüm, vaktim yok. Sana yardımcı olamam," dediğimde dirseğimi hâlâ tutuyordu ama hiçbir şey demedi. Bu kadar çabuk kabullenmesini mantığım kabul etmiyordu. Meriç bu değildi. Önüme başka bir şey sürecekti muhtemelen. Sadece vaktini bekliyordu.

Okulun hizasındaki caddede epey yürümüştük. Trafik ışıklarını geçtikten sonra girdiğimiz ara sokakta bir barın önünde durunca, adresin burası olduğunu anladım. İçeri girdiğimizde Meriç elini tekrar belime yerleştirip, beni kendine çekti. Etraf o kadar kalabalık ve sarhoş herifle doluydu ki, bilinçaltım kırmızı alarm verip duruyordu.

Scanned by CamScanner

Burası tam anlamıyla güvenli bölge sınırları dışındaydı. Bira kokuyordu. Bu kokuyu biliyordum, çünkü midemi bulandıran kokuları hiç unutmazdım. Burası yaşanmışlık kokuyordu. Birbirine çarpan tenlerin kokusunu alabiliyordum. Duvarlara sinmişti sanki bu koku. Kirden griye dönmüş yerde, alkolü fazla kaçırmış birinin midesinden çıkardıklarının geçmişi vardı. Tavanda, terden nefes nefese kalmış dans eden insanların dudaklarından çıkan havanın yoğunluğu hissediliyordu.

Bir çocuk gelip Meriç'i erkekçe selamladıktan sonra bakışlarını üzerimde gezdirince, Meriç elimi tutup beni biraz daha kendine çekti. *Sahiplenici.* Bu hoşuma gidiyordu. Ama böyle bir ortamda, bu bile rahatlatmıyordu. Her tarafı ahşap olan yerler beni her zaman korkuturdu. Olası bir yangın ihtimalini düşünmeden edemiyordum.

Meriç çocuğu kabaca selamlayıp yanından geçerken, beni kolunun altına aldı. Bu kadar çabuk sinirlenecekse, beni neden buraya getirmişti ki? Beni kıskanıyor muydu? Hayır, sadece onun olana bakılmasından hoşlanmıyordu. Ben onun olan mıydım? Formaliteden bile olsa öyleydim.

Birkaç çocuk daha yanımıza gelip, Meriç'le selamlaştılar. Kısa sohbetler edip çekip giderken, yerlerini başkalarına bırakmışlardı.

Bir saat kadar onları dinliyormuş gibi yapıp durmuştum ve ciddi anlamda canım sıkılmıştı. Berbat derecede alkol, ter ve sigara kokuyordu. Kapalı alan. Burada kimse kuralları takmıyordu. Meriç geldiğimizden beri sayamadığım kadar sigara içmişti. Siyaha boyanmış, yüksek ayaklı masanın üstündeki çatlak küllük tamamen doluydu. Masanın üstünde bizden önceki misafirlerden kalma izmaritler

Scanned by CamScanner

vardı. Kirli sarı saçlı çocuk başıyla soğukça bir selam verip yanımızdan ayrıldıktan sonra, "Ciğerlerine bir iyilik yap ve başka içme. Hatta buradan çıkalım," dedim.

"Daha değil," dediğinde ona dönüp kaşlarımı çattım.

"Beni buraya neden sürükledin?" diye sitem ettiğimde beni belimden tutup yanına çekti. Ağzındaki dumanı dışarı üfledikten sonra "Bundan hoşlanmıyorsun," dedi dumana bakarak. "Ya bundan?" dedikten sonra elini enseme çıkarıp, beni kendine çekti. Dudaklarıma sigara tadını bırakırken ona hemen karşılık vermedim. Bu midemi bulandırmıştı. Biraz. Ama hemen sonra tat onun dudaklarının tadıyla karışınca güzel gelmişti. Bu kulağa iğrenç geliyordu ama farklıydı.

"Kıpırdama," dedikten sonra elini ensemden ayırmadan sigarasını içine çekti. Bana dönüp yüzüme doğru yavaşça üflerken gözlerimi kapadım. Dudaklarıyla ağzımı kapattığında, içindeki dumanın tamamını dışarı üflemediğini anladım. Ağzımın içi sigara dumanıyla dolarken, nefes almama izin vermeyerek beni öpüyordu. Duman boğazlarımdan aşağı inerken, elini belime indirip daha çok kendine yasladı.

Onun ağzının içindeki duman boğazımdan aşağı inmişti ve öksürmemiştim bile. Tuhaf ama tahrik ediciydi. Ne yapacağını iyi biliyordu.

Dudaklarını çektiğinde "Sıra sende," dedi. Sigarayı dudağıma doğru çıkardığında ona baktım. Teşvik edici o çapkın gülümsemesiyle bana bakıyordu. Bakışlarımı ondan ayırıp elindeki sigaraya çevirdiğimde, karşı masadaki

Scanned by CamScanner

kızların açlıkla bana baktığını fark ettim. Bunu onlar yapmak istiyorlardı. Ama Meriç onların değil, benim yanımdaydı.

Sigaraya uzanıp dumanı içime çekerken, yüzündeki gülümseme biraz daha belirginleşmişti. İtiraf etmeliyim ki, çabuk gaza geliyordum ve Meriç itiraf etmeliydi ki, cesur olmamdan hoşlanıyordu. Ağzımın içi dumanla dolarken, dudaklarımı sigaradan çekip araladım. O tatsız şey, grimsi bir bulut olarak çıkarken, dumanın izini takip edip dudaklarımı buldu. Ağzımda kalan dumanı kendi içine çektikten sonra kafasını geri atıp dışarı üfledi. Bu oldukça tahrik ediciydi. Bir kez daha yapmak istiyordum. Ağzımdaki dumanı içine çekerken beni de çekmişti sanki. Kesinlikle bir kez daha yapmak istiyordum ama bunu söylemeye cesaretim yoktu. Tekrar bana baktığında heyecanla kıpırdandım ama sigarayı bana uzatmadan kendi dudaklarına götürdü.

"Ben de yapmak istiyorum," dediğimde gülümsedi. Nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama deneyebilirdim. Sadece içime çekecektim. Dudakları sigaradan uzaklaştığında, dumanı yavaşça aralık dudaklarından dışarı bıraktı. Ona yaklaşıp dudaklarımla dudaklarını örttüm ve gözlerimi kapatıp içimi çektim. Bu, o ilk yaptığım gibi değildi. Orada dumanın ağzımda yayılmasına izin vermiştim ama çekmek daha değişikti. O tatsız şey bir anda boğazıma yönelince yakmıştı. Dudaklarımı ondan çekip dışarı üflediğimde biraz daha rahatlatıcıydı. Gözümden yaş akarken "Sanırım biraz boğazım yandı," dedim. O, seksi gülümsemesiyle sigarasına dönerken, parmağımı kaldırıp gözümü sildim. Amatör biri için o kadar

Scanned by CamScanner

da kötü değildim. Kendi kendime geçer not vermiştim ama için için onun ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Bu şey çok acımasız olabiliyor," dediğimde "Nasıl yapacağını bilirsen olmaz. Evde alıştırma yap istersen," diye bir öneride bulundu. "Sadece seninle alıştırma yaparım. Onun dışında hâlâ tercih etmediğim bir şey," dedim. Cidden bunu demiştim. Sigara bende kafa yapmıştı. Biraz başım dönüyordu açıkçası. Burası oldukça havasızdı.

"Senin tadın karışınca tadının yumuşamasının sebebi bu demek ki. Çok temizsin," dedi. Ne demem gerektiğini bile bilmiyordum. Sadece bir kez daha yapmak istiyordum. Yapabileceğimi göstermek istiyordum.

"Bir kez daha denemek istiyorum," dediğimde "Ağzıma öksürmeni istemiyorum," dedi. Sigarasından bir nefes daha çekip dumanı dışarı üflerken, üflediği havayı kıskandım. Onun sıcaklığıyla sarmalanan dumanı havaya bırakmıştı. Kesinlikle boşa harcamıştı.

"Hayır. Öksürmeyeceğim," deyip hevesle kıpırdandım. Gözlerini çevirip bana baktığında "Yapabilirim," diyerek kendi kendimi destekledim. Oradan nasıl gözüküyorum bilmiyordum ama kendi içimde hevesliydim.

Sigarayı dudaklarına götürdüğünde içime dolan heyecanla derin bir nefes aldım. Bana dönüp dumanı dudaklarından bırakırken, bu sefer yavaşça yaklaştım. Duman yüzüme vururken aralık dudaklarımdan yavaşça içeri süzülüyordu. Sonunda yumuşak dudaklarına ulaştığımda, dudaklarımı bastırıp, yavaş ve temkinli bir şekilde dumanı içime çektim. Boğazıma inen duman bu kez ilk seferki gibi yakmamıştı. Dudaklarımı ayırıp kafamı onun gibi geri attıktan sonra, dumanı yavaşça dışarı üfledim.

Scanned by CamScanner

Tamam işte, yapmıştım. Başarının verdiği güvenle ona bakıp, "Yapabileceğimi söylemiştim," dedim.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken, bitmek üzere olan sigarasını dudaklarıma uzatıp "Dışarı bırakma," dedi. Çapkınca sırıtırken, biraz önce onun dudaklarının arasında olan sigarayı dudaklarımın arasına alıp, dumanı içime çektim. Sigarayı dudağımdan çektikten sonra beni öpmeye başlayınca, dumanın yoğunluğu azaldı. Dudaklarını benimkilerden ayırmadan öpmeye devam ederken, boğazım biraz yanmaya başladı ama aldırmadım. Bu oldukça farklı bir deneyimdi. Sonunda dudakları aralanınca, duman harmanlanmış bir sıcaklıkta dudaklarımızın arasından çıktı.

Bu çok farklıydı. Çok çok farklı ve sıcak. Yumuşak. Tahrik edici.

Dudaklarını tamamen çektiğinde gülümsedi.

"Bir daha sigaramdan şikâyet edersen, beni ancak böyle durdurabilirsin," dedi. Bu yeni anlaşmamız mıydı? Tamam, buna vardım işte. Sigarayı eline almasını sabırsızlıkla bekleyecektim. Ben bir şey söylemeyince "Yapacak ödevlerin vardır. Seni eve bırakayım," dedi.

Sesimi çıkarmayıp onu takip ettim. Bu havasız yerden bir an önce çıkmak istiyordum. Belimi tutup beni dışarı çıkardığında "Sen yeniden buraya mı geleceksin?" dedim.

"Hayır, meraklı," dedi yanımda yürürken. Nereye gideceğini merak ediyordum. Delice merak ediyordum. Ben ne zaman bu kadar meraklı ve kıskanç olmuştum, onu bile bilmiyordum. Merak demişken, Ömer'le olan arkadaşlığını da soracaktım tabii.

Scanned by CamScanner

"Neden arkadaş olduğunuzu saklıyorsun?" dediğimde kaşlarını biraz çatmış halde bana baktı.

"Pek çok sebebi var."

"Bir tanesini söyleyebilirsin."

"Öyle gözükmek istemiyorum."

"Nasıl?"

"Onun gibi. Ben ait olduğum yerdeyim, o da kendi ait olduğu yerde. Dışarıdaki arkadaşlığımız okuldakileri ilgilendirmez," dedi sabırla.

"Ne zamandır arkadaşsınız?" diye sordum bu sefer.

Nefesini sesli bir şekilde dışarı üfledikten sonra "Uzun süredir tanıyorum," dedi. Tanıyorum demişti, arkadaşız dememişti. Bu garipti ama bunu bilerek böyle söylemişti. Bir şeye vurgu yaparak.

"Nereden tanıyordun?" dediğimde kaşlarını biraz daha çattı.

"Birilerinden adını duymuştum," dedi biraz durduktan sonra.

"Ve sonra arkadaş oldunuz?" dediğimde "Evet," diye onayladı. Eksik bir hikâyeydi bu. Bahsetmek istemediği şeyler vardı. Bilerek saklıyordu. Üstüne fazla gidersem, konuyu tamamen kapatacaktı. Bu yüzden "Ya abisi? Onunla da yakın gözüküyorsun," diyerek konuyu değiştirdim.

Meriç konudan sıkılmamıştı. Henüz. Eğlenerek "Okul müdürüm. Yeteneğimi harcamak istemeyen biri işte," dedi. Bu tatmin edici değildi. Hem de hiç.

"Baban benim yüzümden sana kızdı mı?"

Scanned by CamScanner

Durup bana sertçe baktıktan sonra "Kafamı karıştırıp, istediğin cevabı almak için mi bunu yapıyorsun?" diye sordu. Ruh hali bir anda değişmişti.

Kafamı önce sağa, sonra sola salladım. Bir kaşı havada bana bakan çocuğun gözlerinde, beni korkutan bir karanlık vardı. Gece yarısı gökyüzüne baktığımda karşılaştığım manzaradan daha korkutucuydu gözleri. Sinirlendiğinde gözlerinde bir fırtına kopuyordu. Bu seferkinin adı 'Uzatma, baş belası!' olabilirdi. Ellerimi belimde birleştirip, olduğum yerde sallandım.

"Benim yüzünden canın sıkıldı mı, merak ediyorum."

'Uzatma, baş belası!' fırtınasına yeniden baktım. Buna inanmış gibi gözüküyordu. Kafasını hafifçe salladıktan sonra "O, canımı sıkmaya yer arar. Sen bahaneydin," diyerek cevap verdi. O sırada telefonu çalınca, yeni bir soru sormadım. Babasıyla arası iyi değildi. Bunu anlamıştım.

Telefonu açıp "Efendim," dediğinde kafamı yere eğdim.

"Hayır."

"Geleceğim."

"Evet."

"Arkadaş."

"Önemli mi?"

"Evet, bir kız."

"Tamam. Ben de."

Oldukça kısa cevaplardan sonra telefonu kapattığında, kafamı kaldırıp merakla ona baktım. Benim için *arkadaş* demişti. Kiminle konuşmuştu ki? En azından benim

Scanned by CamScanner

kızlardan biri dememişti diye kendimi teselli ettim. Sonunda dayanamayıp "Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Bu kadar meraklı olmak zorunda değilsin," dedi o da.

"Merak etmiyorum. Acil ise, ben eve kendim giderim," dedikten sonra omuz silktim. 'Hiç inandırıcı değil!' bakışlarını attıktan sonra "Yürü," dedi.

Eve kadar birlikte yürümüştük ve telefondan sonra sessiz kalmıştık. *Arkadaş* dedikten sonra *Önemli mi?* diye sormuştu. Sonra *kız* demişti. Biri onun arkadaşını merak etmişti. Kesin bir kızdı. Bir kızla ilişkisi olabilir miydi? Onun her şeyini bilen ve kabullenen bir kızsa açıkça söyleyebilirdi ve söylemişti de.

"Kayla."

Düşünceler alemindeyken babamın bana, bize doğru yürüdüğünü fark etmemiştim. Lanet olsun, ona haber vermemiştim. Ve yanımda Meriç vardı. Son karşılaşmaları hiç iyi olmamıştı. Babam yanımıza gelip alnını kırıştırdıktan sonra "Oldukça yoğun sigara kokuyorsun. Neredeydin?" dedi sertçe. Bu kokuyu sevmediğini biliyordum ve ben cidden oldukça ağır kokuyordum. Ağzımı açarsam, sigara içtiğimi de anlayacaktı. Sigara ya da Meriç içmiştim. Sadece öyle bir mekândaydım diyemeyecektim. Susarak buradan uzaklaşabilir miydim?

"Oldukça yoğun sigara içilen bir yerde. Babama bunu da bildirecek misiniz?"

Babam, Meriç'e sertçe baktıktan sonra bana dönüp "Ne yaptığını iyi anlıyorum, kızım. Oldukça kötü gözüken bir çocukla takılıp, kendince beni cezalandırıyorsun.

Scanned by CamScanner

Amacın ortaya çıktı diye kendini üzme. Onun da senden sakladıkları var. Ödeştiniz sayar," dedi.

Meriç'e baktım. Sertçe babama bakıyordu. Biyolojik babamın bilip de, benim bilmediğim bir şey vardı. Üstelik Meriç hakkında. Ama bunu düşünemeyecek kadar kötü hissediyordum. Kendi yaptığım şeyden utanıyordum. Ellerim ve ayaklarım titrerken, temiz havayı içime çekmek istiyordum ama sadece "Eve girebilir miyiz?" dedim.

"Önden buyur," dedi babam, o gıcık gülümsemesiyle Meriç'e bakarken. Ona bakmadan hızlı adımlarla yürüyüp babamın yanından geçtim ve eve girdim.

Meriç'in benden sakladığı başka şeyler de mi vardı? Babamın bildiği şeyler. Benim bilmediğim ama öz babamın bildiği şeyler. Ve üstüm başım sigara kokuyordu. Koşarak merdivenleri çıktıktan sonra üzerimdekileri sıyırıp banyoya girdim. Suyu açıp beklerken dişlerimi fırçaladım. Ciğerlerimi temizleyecek bir şey olsa, şu an bunu hemen yapardım ama dişlerimi fırçalamaktan başka bir şey yapamıyordum. Küvet dolduğunda, dişlerimi üçüncü kez fırçalamayı bırakıp suya girdim. Saçlarımı bolca şampuanlarken, onun yüzüne bir daha nasıl bakacağımı düşündüm. Ve onun benden ne sakladığını.

Yemek masasında kıvranırken, önümdeki tabağın yarısını mideme indirmiştim. Babam çatık kaşlarıyla yemeğini yerken, bir yandan da beni izliyordu. Sonunda dayanamayıp "Bana söylemeyecek misin?" dedim.

Omuzlarını silktikten sonra "Nereye neden gittiğini bana söylemeyecek misin?" diye karşılık verdi. Göze göz dişe diş.

Scanned by CamScanner

"Sandığın gibi değil. Evet, en başta öyle bir düşüncem vardı ama sonra öyle değil işte. Arkadaşlarımla ne yaptığıma sürekli karışacak mısın?" dedim çatalımı bırakıp.

"Yemeğini bitir. Üstün başın sigara kokacaksa, karışacağım. Evet," dedi.

Çatalı tekrar elime aldıktan sonra "Babasını tanıyor musun?" diye sordum.

"Sayılır," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. Bu da ne demek oluyordu? Sayılır? Tanıyor musun, tanımıyor musun?

"Benim bilmediğim şey ne?" dediğimde bardağından bir yudum su aldı.

"Bu, benim üstüme vazife değil. Senin arkadaşınla senin aranda olan bir şey," dediğinde ağzım bir karış açık ona baktım. Biraz önce nereye gidip, ne yaptığımı soran adam, şimdi bir şeye karışmadığını söylüyordu. Benim arkadaşımla benim aramda olan bir şeymiş!

Dudaklarımı birbirine bastırıp dudağımı dişledikten sonra "Doydum," dedim. Tabağıma baktıktan sonra "Tamam," deyince yerimden hızlıca kalkıp merdivenlere yöneldim. Odama girip dişlerimi fırçaladıktan sonra saçlarımı topladım. Ne halt yiyecektim? Babam bile bana bir şey söylemiyordu. Karışmayacağı tutmuştu.

Annemle konuşsam belki bir yararı olurdu ama aklımı karıştırmak istemiyordum. Kendi kendime karar vermek istiyordum. Bu yüzden Neşe'yi ya da Cansu'yu da aramadım. Vakit geçirecek bir şeyler düşündüm. Bilgisayarı açtıktan sonra o gereksiz siteye girip, büyülü tıklamalar yaptım. Her tıklamada yeni bir sihir oluşurken, arama motoruna kendi adımı yazdım. ***Popüler Kızlar ve Erkekler***

Scanned by CamScanner

başlığı altında ismim çıkmıştı. Ben miydim popüler? Bunlar burslu olmayan herkese popüler diyordu anlaşılan.

Adımın üstüne tıkladıktan sonra arkama yaslanıp sihrin tamamlanmasını bekledim.

Yeni kız. Hakkında çok bilgi yok. Çünkü herkesle konuşmaya tenezzül etmiyor. Ömer ve Cansu olmasa, o sınıfta nasıl geçinecek hiçbir fikrim yok.

Yine aynı sınıftan Semih ile başlayan kavgalı ilişkisi, tuhaf bir hal almaya başladı. En son bir sosyete nikâhında birlikte görüldüler. Babaları ortak ve bu, yeni kızı çapkın çocuğumuza biraz daha yaklaştırıyor. Üstelik çoğunuzun aksine yeni kız Semih'in ilgi alanına girecek kadar ilgi çekici. Olmasaydı, babalarının ortak olmasını takmayacak bir Semih görürdük karşımızda.

Yeni kızda numaralar bu kadar değil. Kendisi kötü çocuğumuz Meriç'in yanından ayrılmıyor. Meriç'in grubuna dâhil olan tek popüler olması da sizi yaralayabilir. Ne var onda diye çoktan merak ettiyseniz söyleyeyim.

Sakar, patavatsız, sarışın ve masum. Belki işinize yarar.

Gözlerimi büyüterek okuduğum yazıyı tamamladıktan sonra yüzümü buruşturdum. Kısaca 'şanslı sürtük' yazsalarmış da olurmuş. Adımı bile kullanmamışlar. Bu kadar mı nefret çeken bir profilim vardı? Semih ve Meriç'ten bahsetmek de ne demek oluyordu? Sanki ikisini birden

Scanned by CamScanner

kullanıyormuşum gibi. Üstelik Meriç'in peşinden ayrılıp ayrılmam da kimseyi ilgilendirmiyordu ama nezaket kurallarının çok dışındaydılar anlaşılan. Sinirle siteyi kapattıktan sonra bilgisayarı da kapatıp sandalyeden kalktım. Kendimi yatağın üstüne atıp, kendi etrafımda dönmeye başladım. Sonunda dayanamayıp telefonu elime aldım.

Yüzsüzdüm. Ciddi anlamda yüzsüzdüm ama bu bendim işte. Dayanamıyorum ve kendimi değiştiremiyordum da.

Gönderilen: Meriç

Evet, en başta o düşüncedeydim ama sonra işler karıştı, biliyorsun. Yani, o amacı çoktan silmiştim.

Mesajı gönderdikten sonra gözlerimi kapatıp derin nefes alıp vermeye başladım. Buz kesmiştim ve yavaş yavaş titremeye de başlamıştım. Dakikalar geçiyordu ama cevap gelmemişti. Yeni bir mesaj yazmak için telefonu tekrar elime aldığımda, ne kadar yüzsüz olduğumu bir kez daha kendime hatırlattım. Arsızlık yaptığımı düşünüp vazgeçmiştim ki, mesaj gelince heyecanla yattığım yerden doğrulup yatağın üstüne oturdum.

Gönderen: Meriç

Bir amacın olduğunu biliyordum. Tahminlerimden daha masumane. Tam senden beklenileceği kadar safça.

Kaşlarımı çatmış telefona bakarken, dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Safmışım! Bana 'saf' deyip duruyordu. Bu can sıkıcıydı. Hem de oldukça fazla.

Scanned by CamScanner

Gönderilen: Meriç

Ben senin sakladığın bir şey olduğunu bilmiyordum. Senin kadar rahat karşılamadım.

Neden o telefonu elinde tutmayıp, dakikalar sonra cevap yazdığını anlamıyordum. Telefon konuşması geldi aklıma. Gidecekmiş. Arkadaşmış. Ben deymiş. Ne ben de? *Ben de seni öpüyorum. Ben de seni seviyorum. Ben de senin yanında olmak istiyorum. Ben de seni istiyorum.*

Kafamı hızla salladıktan sonra gelen mesajı açtım.

Gönderen: Meriç

Ee?

Ee mi? Ah! Sinirden saçlarımı yolmak istiyordum. Küfür etmek, yüzüne küfür edip o lanet sigarayı ee'sinin üzerinde söndürmesini söylemek istiyordum. Evet, bu oldukça saçmaydı ama... Ah! Ne fark eder ki?

Gönderilen: Meriç

Bugün kiminle konuştun?

Bu sefer mesaj gelmesi için çok beklememiştim. Kendimi sakinleştirmek için başka sinir bozucu bir konuya geçmenin iyi bir fikir olmadığını zaten iş işten geçtikten sonra fark etmiştim. Beni bekletip sonra iki harf göstermemişti neyse ki.

Scanned by CamScanner

Gönderen: Meriç

Dikkat dağınıklığın olmalı. Sürekli konuyu değiştirip duruyorsun. Bir yardım alıyor musun?

Gözlerimi kısarak mesajı okuduktan sonra telefona dil çıkarıp mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Meriç

İğneleyici, iki anlamlı, laf sokan, çokbilmiş kelimeler kullanmak için bir kursa gittiğini düşünüyorum.

Tam anlamıyla çokbilmişin tekiydi. Bana diyordu ama kendisi konuyu değiştirmede benden daha profesyoneldi.

Gönderen: Meriç

Kelimelere böyle anlamlar yüklemen doğru değil. Onlar ancak benim imalarım olabilir. Kelimelerin bir suçu yok. Ve rahatsız ediyorsun. Konuşmayı uzatmaya çalışmadan, ne istediği söyle.

Kaba, çokbilmiş, ukala... Benim konuşmama izin yok, sadece istediğimi söyleyebilirim ama o bana satırlarca laf sokabilir. Çok adil bir ilişkimiz vardı. Bir ilişkimiz? İnsan ilişkisi.

Scanned by CamScanner

Gönderilen: Meriç

Bugün kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum.

Hiç vakit geçmeden saniyeler sonra mesaj geldi.

Gönderen: Meriç

Meraktan ölebiliyorsan, hazırlan.

Espri yeteneğini mi konuşturuyordu? Gözlerimi devirdikten sonra onun dilinden konuşmam gerektiğini hatırladım.

Gönderilen: Meriç

Söylemenin karşılığında ne istersin?

Ben yine geri dönüşü olmayan yollara girerken, yaptığım ve yapacaklarımdan bir gram şüphe duymuyordum. Merakım beni öldürmese bile kavururdu. Rahatlamak için de yapabileceğim ne varsa yapardım.

Gönderen: Meriç

Bu merak meseleni kullanan başkaları var mı, yoksa sadece bana özel mi?

Aklı yine nerelere gitmişti? Sanırım dövecek birilerini arıyordu. Bahane arıyordu ama üzgünüm, ona bunu veremeyecektim.

Scanned by CamScanner

Gönderilen: Meriç

Konuyu değiştirme.

Saniyeler sonra mesaj geldi.

Gönderen: Meriç

Tişörtümü almaya geliyorum.

Bu kadardı yani. Bir tişört için, beni meraktan öldürecek şeyi söyleyecekti. Hadi ama, ne kadar değerliydi ki bu tişört? Benim için *evet* değerliydi ama onun için? Sadece bir tişörttü işte. Onun kokusunun sindiği bir tişört. Bir dakika. Tişörtünü almaya mı geliyordu? Eve? Benim odama? Babam evdeyken? Ve uyanıkken? Heyecan tüm bedenime yayılırken telefonu tekrar elime aldım.

Gönderilen: Meriç

BABAM EVDE!

Benim heyecanıma karşılık beni bekleterek, yine sinirlerimin hassas noktalarına dokunuyordu. Dakikalar sonra mesaj geldiğinde, buz kesmiş parmaklarımı zorlukla hareket ettirip mesajı açtım.

Gönderen: Meriç

Kapını kilitle. Pencereyi açık bırak.

Scanned by CamScanner

Ciddi anlamda geliyordu? Vay canına! Babam evdeyken odama bir erkek mi alacaktım? Neşe bunları duysa, bana ağzı bir karış açık bakardı. Ben ve odama bir erkek almak! Ebeveynlerimden biri evdeyken. Ya sigarayla yaptığımız o şey. Oldukça tahrik ediciydi. Sonrasında dişlerimi defalarca fırçalasam da, oldukça keyifliydi. Sadece onunla keyifliydi ve o buraya gelecekti. Odama. Bir kez daha. Ve kiminle konuştuğunu öğrenip, muhtemelen bir sinir-kıskançlık krizine girecektim. Tamam, evet, onu kıskanıyordum.

Ve o buraya geliyordu!

***

Odaya girdiğinden beri, ben kapıya yakın bir yerde, diken üstünde duruyordum ve o odamı inceliyordu. İncelenecek hiçbir şey yoktu bana göre. Bir yatak, çalışma masası, birkaç kitap ve dolap. Odam bundan ibaretti ve ne tür pudra rengi aksesuar ararsan bulunuyordu. Sade renkleri seviyordum ve burada kalmak, kendime bu odayı sevdirmek için, son zamanlarda bu renk küçük parçaları kullanmayı tercih etmiştim. İşlev görmeyen bir çalar saat de bunlardan biriydi. Çalışmasa da, ben onu severek almıştım.

"Kapıya yakın durup, benden kaçmayı mı düşünüyorsun?" dedi bana bakmadan masamın üstündeki kitaplara göz gezdirerek. Çalıkuşu, Dokuzuncu Hariciye Koğuşu, İki Şehrin Hikâyesi, Uğultulu Tepeler, Yaprak Dökümü, Fısıltı Serisi... Hoşuna giden var mıydı? Sorusuna cevap alamayınca bakışlarını kitaptan ayırıp bana çevirdi.

Scanned by CamScanner

"Hayır. Sadece babam uyanık ve endişeliyim işte," diyerek kapının yanından uzaklaşıp, yatağımın üstüne oturdum.

O ilgisiz bir şekilde odanın içinde göz gezdirmeye devam ederken onu izledim. Eski bir kot giymişti yine. Üzerinden düşecek gibi duruyordu ama çirkin ya da serseri gibi değildi. Bir rock yıldızı gibiydi. Üzerinde açık mavi bir tişört vardı. Oldukça açık. Görebildiğim kadarıyla, yüzünü oldukça masum göstermişti.

"Odam biraz daha dolu olsaydı, acaba ne kadar sürede incelerdin?" dedim rahat gözükmeye çalışarak. Aslına bakılırsa hiç rahat değildim ve o bundan hoşlanıyordu.

Bir anda odaya olan ilgisini tamamen yitirip bana döndü ve "Tişört," dedi. *Ne kıymetli tişörtü varmış!* diye düşünürken, üzerindeki tişörte gözüm kaydı. Aslında onu almayı tercih ederdim. Hayır, tişörtsüz kalmayacaktım. Onun kokusuna sarılıp uyumak iyi geliyordu. Bundan vazgeçemezdim.

"Cevap," dedim ben de ona karşılık.

"Kıskanç olduğunu itiraf et!"

Altı üstü hangi kızla birlikte olduğunu söyleyecekti. Ya da kiminle konuştuğunu. Geleceğim demişti. Kime gitmişti?

Aklımdaki sorular fotokopi makinesi takılmış gibi kontrolsüzce artarken "Meraklıyım. Cevap verecek misin, yoksa burada böyle dikilecek misin?" diye sordum. Yanağımı dişlerimin arasında sıkıştırıp, gergince beklemeye başladım. Oda gözümde küçülürken, Meriç büyüyordu.

Scanned by CamScanner

"Kıskanç olduğunu itiraf et," diye yineleyince "Çık odamdan! Merak da etmiyorum artık. Tişörtüm de bende kalsın," dedim.

"Tişörtüm?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Blöfüm yarı yarıya amacına ulaşmıştı. Kıskançlık konusundan vazgeçmişti. Meriç'i bir şeyden vazgeçirip istediğimi yaptırmak, karda tırmanış yapıp zirveye ulaşmak gibi hissettirmişti. Boğazın soğuktan yanar ama zirveyi gördüğünde için tarif edilemez bir huzurla dolar ya... Yanıma gelmişti. Karşımda dikiliyordu ve ben oturuyordum. Başımı kaldırmak boynumu ağrıtıyordu. Ayağa kalkıp yüzüne baktım.

Şimdi daha rahattım.

"Güle güle, Meriç," dedim kendimden emin bir şekilde. Ateşle oynadığımı söyleyen iç sesime kulaklarımı tıkamıştım. Beynime sopayla vuran neydi?

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpmeye başladığında, şaşkınlıkla ona bakakalmıştım ama o çoktan gözlerini kapamıştı ve sertçe beni öpüyordu. Sert dokunuşlarıyla yumuşak dudakları tezat oluştururken, bunun hoşuma gitmesiyle ona karşılık vermeye başladım. Daha önce hiç öpüşmemiş değildim. Berkan'la, çocukluğumuzu kapsayan üç yılı birbirimizden nefret ederek, sekiz yılı aynı sınıfı paylaşıp arkadaşça takılarak ve sonraki iki buçuk yılı da sevgili olarak geçirmiştik. İki buçuk yıllık ilişkimiz küçük bir öpücükle başlamıştı ama ondan sonraki ilk öpücük için Berkan tam iki yıl beklemişti. Onu da doğum gününde almıştı. İlk kez dudaklarımız birbirine iki saniyeden fazla çarptığında da, benim doğum günümdü. Geçmişime bakıldığında acemi olmasam da, profesyonel

Scanned by CamScanner

olmadığım kesindi. Berkan ile olduğumda neyi nasıl yapacağımı düşünüp, hata yapmaktan korkuyordum. Çünkü o ortaokulda bir ergenken bile, lisedeki kızlarla çıkıyordu. Meriç'in geçmişi her ne kadar Berkan'ın geçmişinden kabarık olsa da, ona karşılık verirken ne yapacağımı ya da hata yapıp yapmayacağımı düşünmüyordum. Kontrol o kadar ondaydı ki, ben sadece eşlik ediyordum. Dans bilen bir partner ve dans edebilen bir partner arasında fark olmalıydı, değil mi? Berkan öpüşmeyi biliyordu ama Meriç aynı zamanda hâkimiyet kuruyordu.

Beni bıraktığında nefes nefese kalmıştım. Kendimi toplayıp dudağımı yaladıktan sonra "Neden bunu yaptın?" dedim. Hâlâ nefes nefese olduğum için sesimden utanmıştım. Yanaklarım kızarırken başımı eğmemeyi başardım.

"Çünkü öyle istedim," dedi ifadesiz bir sesle. Ben nefes nefeseydim ama o gayet normal nefes alıp veriyordu. Tabii bu konuda uzmandı. Bir sürü kızı olmuştu. Bir sürü öptüğü ve daha fazlasını yaşadığı kızı. "Bunu birileri yokken yapmanın bir anlamı yok. İhtiyaçlarını karşılamak için başkalarının evlerine gittiğini biliyoruz," dedim sinirlenmenin verdiği bir cesaretle.

Aramızdaki şeyin sadece bir oyun olmadığını düşünmüştüm. Onun söyledikleri, yaşadıklarımız ve benim düşündüklerim birleştiğinde, oyun için anlaşmış gözüksek de fazlası olduğu sonucunu çıkarıyordum ama Meriç beni karman çorman etme işinde ustaydı. Okurda 'katil göstermeye çalıştığın bu adam katil değil, biliyorum ama emin de olamıyorum' hissi yaratan yazarlar gibiydi. Sonuçta o katil olamazdı, ana karakter onu katil sanıyordu ama katil değildi. Yine de bir sayfada öyle bir şey yapıyordu ki,

Scanned by CamScanner

onun katil olmadığından emin olsan da şüpheye düşüyordun. Herkes böyle bir kitap okumuştur! Meriç ile aramdaki şeyin bir oyundan fazlası olduğunu biliyordum ama beni sürekli şüpheye düşürüyordu.

"Ve şu an senin evindeyim."

İmalı sesi beni kendime getirdiğinde, öfkeden kusacağımı sandım. "Ve buraya gelme amacın bu değil. Tam bir pislik gibi davranıyorsun! Cevabın da artık umurumda değil," dedikten sonra karşısından çekilip yatağın başına gittim. Yastığın altından o çok değerli tişörtünü aldım ve tekrar karşısına geçip ona uzattım.

"Al ve git," dedim sakin ve tedbirli bir tonda. Öyle davranmam zor olmuştu, çünkü şu an tam da onun uyluğuna dizimi geçirmek istiyordum. Sonrasında ne olurdu diye düşünmeden! Tişörtü eline aldıktan sonra üzerine geçirdi. Tişörtünün üstüne bir tişört daha giymişti ama oldukça tarz sahibi duruyordu. Bu işten anlıyordu aslında ya da umursamazlığı fazla şanslı şeylere sebep oluyordu. Telefonu çalmaya başladığında elini cebine atıp telefonu çıkardı. *Umarım, babam bunu duymaz!*

"Seninki arıyor," dedikten sonra telefonu açtı.

"Efendim."

Benimki mi? Yine o mu arıyordu? Bugün arayan? Sürekli arıyor muydu böyle?

"Gece geleceğim. Bir işim çıktı. Evde göremedim seni. O yüzden haber veremedim," dedi. Haber veremedim mi? Meriç'in bir yerlere giderken haber verdiği biri miydi? O kadar önemli biri yani! Kalbim neden sıkışıyordu?

"Evet, burası oldukça sessiz," dedi.

Scanned by CamScanner

Kafamı yerden kaldırıp ona baktığımda bana bakan gözleriyle karşılaştım. Bakan dedim? Griye çalan soluk gözlerimi kahverengiliğinde boğmayı amaç edinen bakışları desem, bir hocaya istediği cevabı verip tam not almış gibi olurdum.

O acımasız gözleriyle bana bakmaya devam ederken "Evet. Aynı arkadaş," diye devam etti. Meriç'in beni arkadaş olarak görmesi, benim için ne kadar önemliydi acaba? Buna karar veremiyordum. Hiçbir şey olmaktansa, arkadaşı olmak iyi bir şey miydi? Arkadaşı olmak istemediğimi biliyordum.

"Bilmiyorum. Çok kıskanç ve sinirli. Şu an bana çok kötü bakıyor," dedikten sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp elini belime yerleştirdi. Beni kendine çekerken "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım ama bana aldırmadı. Belimden kavrayıp beni kendine yapıştırdıktan sonra telefonu kulağıma götürdü.

"İyi bak ona. Seni seviyorum, kahramanım," dedi telefonun diğer ucundaki hüzünlü ses.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktığımda telefonu kendi kulağına götürüp "Ben de seni seviyorum, anne," dedi. Gözlerimin içine bakarak konuşuyordu ve sanki bana söylemiş gibi kızarmıştım. Telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra, belimi kavradı ve "Öğrendin," dedi.

Ona o kadar yakındım ki, mantıklı düşünemiyordum. Annesiyle mi konuşmuştu? Ah, tabii ya! O bir kıza gideceği yeri haber verecek biri değildi. Annesi olmadığı müddetçe. Aslında annesine karşı bile bunu beklemezdim ama beni şaşırtıyordu. Her sevecen çocuk gibi, annesine *Seni seviyorum*, diyerek telefonu kapatmıştı. Öğlen de sadece *Ben*

Scanned by CamScanner

de, dediğini hatırlayınca, neye karşılık öyle dediğini düşünüp kızardım. Neler düşünmüştüm oysa ki. Ve annesi *Ona iyi bak,* demişti. Benden ona bahsetmiş miydi? Hayır, bunu sanmıyordum. Olabilir miydi? Hiç sanmıyorum.

"Ona benden nasıl bahsettiğinin farkında mısın? Çok kıskanç ve sinirli. Başka ne dedin?" dediğimde gülümseyerek "Sakar ve çok geveze olduğundan da bahsetmiş olabilirim," dedi. Oltaya gelmişti. Sadece benden bahsedip bahsetmediğini öğrenmek istemiştim ve başarmıştım. Öğrenmiştim. Bahsetmişti ama yine de, bu bilgiyle kıpırdanan hücrelerimin hepsini serbest bırakamazdım.

"Annene her kızından bahseder misin?" dedim ona hâlâ çok çok çok yakınken. Ellerimi nereye koyacağımı bilmediğimden bacağıma çarpıp duruyordum.

"Başını fazla ağrıtmamayı tercih ediyorum. Sadece birlikteyken beni ararsa söylerim," diyerek, ayaklanmaya hazırlanan sevincimin üzerine toprak atmıştı yine.

"Sen ukalanın tekisin," diye mırıldanırken kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama bırakmadı. Beceriksizce salladığım ellerimi tutup başparmaklarıyla avuçlarımın içini ovaladı. Gözlerimi indirip ne yaptığını görmek istiyordum. Sadece hissetmek değil, başparmaklarının avucumun içini nasıl okşadığını görerek, bu anın gerçek olduğuna inanmak istiyordum. Belki sonraki aşama koklamak olurdu. Salatalık kokan el kremimle, onun sigarasının ortaya nasıl bir harmoni çıkaracağını merak ediyordum. Bunu düşününce heyecanlandım ama gözlerimi benimkilere kilitlediği gözlerinden ayırmakta oldukça beceriksizdim.

"Bu yumuşak ellerine haksızlık etme. Bir daha bana öfkelendiğinde tırnaklarını avucunun içine batırmandansa,

Scanned by CamScanner

beni yumruklamanı tercih ederim," dediğinde öleceğimi sandım. Bir sarkıt, ben çatının altından geçerken düşmüş, başımı delmiş ve mideme kadar inmiş gibiydi. Berkan, ellerimin büyüklüğünden şikâyet eder ve sürekli tırnaklarımı uzatmamı isterdi. Onun için bu, çekicilik demekti ve uzun tırnaklarımla çekici gözükmemi istiyordu. Meriç ellerimi beline yerleştirdiğinde hâlâ bırakmamıştı. Eli benimkinin üstündeyken "Resim için en önemli şeylerden biri ellerindir," dedi. Gözlerimi kırpıştırdığımda yüzüne serseri bir ifade yerleşti.

"Sana bir sözüm vardı," dediğinde ne olduğunu anlamaya çalışarak ona baktım. Tişörtümü üzerimden sıyırmaya başladığında kafama dank etti. "Hayır," diye itiraz ederken ellerimi tişörtü indirmek için kullanıyordum. "Unutmam," dedikten sonra ellerime aldırmadan tişörtü göğsümün altına kadar çıkardı.

"Hayır. Meriç, lütfen. Sana kendi ellerimle verdim," dedikten sonra tişörtümü indirip ondan kaçtım. Onun da biraz izin vermesiyle kaçmıştım tabii.

Bana dönüp yaklaşırken "Mızmızın tekisin," dedi.

"Sen de malı çok kıymetlinin tekisin," dedim ona kafa tutarak.

"Şu saçma çizgi film karakterlerinin olduğu tişörtü çıkar," dedikten sonra üzerindeki tişörtlerden birini, biraz önce benim ona verdiğimi çıkarıp bana uzattı.

"Ne?" dedim ona ve uzattığı tişörte bakarak.

"Bunu giy. Birlikte uyuyacağız," dedi. Ona gözlerimi kırpıştırarak baktığımda "Ben mi giydireyim?" diye sordu.

Scanned by CamScanner

"Burada uyuyamazsın," dedim. Kafayı yemiş olmalıydı! Yüzündeki ifade değişmeyince, içimde belirgin bir korku kıpırdandı.

"Evet, uyurum ya da sen de benimle gelirsin. Birlikte uyuyabileceğimiz bir yere gideriz."

Korku bedenimi kendine esir ederken, beynim zonkluyordu. Biyolojik babam evdeydi. Beni bir erkekle odamda basması sadece onu kızdırmaz, annemi de hayal kırıklığına boğardı. "Neden birlikte uyuyormuşuz?" dediğimde tişörtü yüzüme attı. Yüzüme çarpıp düşüşe geçen tişörtü göğsümün üstünde yakaladım.

"Çünkü öyle istiyorum. Acele et. Yorgunum," dediğinde neden bilmiyorum ama tişörtle birlikte banyoya yürüdüm. Üzerimdekileri çıkarırken, neden bunu yaptığımı düşünüyordum. O birkaç haftadır tanıdığım biriydi ve bu, onunla ikinci kez aynı yatağa girişim olacaktı. Hem de onun tişörtüyle. Tişörtü üzerime geçirdikten sonra pijama altımı tekrar giydim. İlk seferki gibi yarı çıplak olmak zorunda değildim. Ayrıca saçma çizgi film karakteri dediği pembe panterli tişörtüm de oldukça güzeldi.

Onu katlayıp aynalı banyo dolabının üzerine koyduktan sonra odaya geçtim. Aynalı banyo dolabı hakkında konuşmak istemiyordum. Sabah uyandığımda donuk yüzümü görmem yetmiyormuş gibi, bir de saçlarımın arkasının korkunçluğunu görmeye maruz kalıyordum. Bu dolabın işime yaradığı tek bir gün olmamıştı.

Meriç çoktan yatağıma yayılmıştı bile. Ve pantolonu yatağın üzerindeydi. Ona baktığımı fark edince, "Utanma seansın bittiyse buraya gel," dedi.

Scanned by CamScanner

"Bunu yapmak zorunda değilim," dediğimde "Evet, öylesin. Uzun zamandır tek başıma yatıyorum. Bu senin suçun," diyerek kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

"Ah, ne büyük eksiklik!" deyip gözlerimi devirdiğimde "Buraya gel," dedi. Saçlarımı yolmak istiyordum ve o oldukça tatlı gözüküyordu. Kaplumbağa adımlarımla iki adım atıp, "Temas yok," diye uyardım.

"Bebek kadar mızmız," diye dalga geçerken, yüzünde insanı aynı anda hem sinir, hem de âşık edecek bir gülümseme vardı. Tekrar gözlerimi devirdikten sonra ona hiç bakmadan yorganın altına girerek, yatağın kenarına uzanıp arkamı döndüm.

"İyi geceler," diye mırıldandıktan sonra gözlerimi kapadım. Uyumak için gerçekten hazırdım. Onunla daha önce de uyumuştuk ve o sanki burada değilmiş gibi yapabilirdim. Aslında onun zorluk çıkartıp, babamın bizi basmasını erken zamana çekeceğinden korktuğum için kalmasına müsaade etmiştim. Belki gürültü yapmadan kalmasına izin verirsem ve onunla ilgilenmezsem, sıkıcı olduğumu düşünüp çekip giderdi. Ama konuşarak uykumu erteledi.

"Seni rahatsız ediyor muyum?"

Dudağımdan kısık bir kahkaha çıktı. "Yatağımdasın," dedim alayla.

"Evet. Bunu daha önce yaşamıştık," diye cevapladığında gözlerimi açtım. Neden utanıyordum cidden ben? Ona döndüğümde, onun da bana dönmüş olduğunu fark ettim.

Scanned by CamScanner

"Tamam, bunu neden yaptığımızı bilmiyorum ve ben senin gibi değilim. Hiç ilgimin olmadığı bir erkekle aynı yatakta olmak benim mantığıma aykırı," dedim bir solukta.

"Nasıl olursa mantığına aykırı olmaz?" Ciddi miydi? Cidden bana bunu mu soruyordu? Ne olmuştu buna şimdi? Aklımda yine bir sürü soru vardı.

"Neden bunu önemsiyorsun?"

"Çünkü rahat olmanı istiyorum. Buna alışkınım ben," dedi. Tabii. O neye alışıksa onu yaşamak istiyordu. Ben üzgünüm ama bir erkekle aynı yatakta yatmaya alışık değildim.

"Alışık olana kadar rahat olamam," dediğimde gülümseyip "Seni nasıl rahatlatacağımı söyle. Öptüğümde daha çok geriliyorsun. Aklıma başka bir şey gelmiyor," dedi. Evet, yanaklarım yine kızarmıştı. Sadece yanaklarım da değil, yüzüm, kulaklarım... Bunu hissediyordum. Onunla öpüşürken Berkan ile olduğumdan daha rahat olduğumu hissediyordum. Kim bilir Berkan ne düşünüyordu? İtiraf etmek zor gelse de, bir duvarla öpüştüğünü sandığına içten içe emindim.

Güvensizliğim beni delirtiyordu. Bunu bana hatırlatan kişiden öfkemi çıkartabilirdim. Bu yüzden "Bilmiyorum. Daha önce hiçbir erkekle aynı yatakta yatmadım," diye çıkıştım. Benim öfkemi tamamen görmezden gelerek "Sigara içebilir miyim? Bunu yaptığımızda oldukça rahattın. Gerginliğin gitmişti," diye bir teklif öne sürdü.

O an. Bunu hatırlatmak zorunda mıydı? Ve gergin değil miydim? Değildim. Evet. Vay canına! Bunlara dikkat etmişti ve biraz önce benden izin istemişti. Tamam, bu şoku atlatabilirdim.

Scanned by CamScanner

"Hayır. Burası benim yatak odam ve yatağım. Sigara yok," dedim tüm bu izin isteme ve ilgisine karşılık.

"Ama ondan hoşlandın."

"Belki," diye mırıldandım. Gülümsemesi yüzünde belirginleşirken "Sen ve ben arkadaş mıyız? Öyle söyledin annene ve eğer öyleyse... Belki biraz rahat hissedebilirim," diyerek tehlikeli konudan hızla arkama bakmadan kaçtım.

"Arkadaşlarınla aynı yatağı paylaştın mı?" dedi bir anda. Dong! Arkama bakmadan kaçarken, önümdeki engeli görmeyecek kadar da gözlerimi karartmıştım! Benim hakkımda yanlış bir şey düşünmesini istemiyordum.

"Hayır ama olabilir. Sadece arkadaşımsa ve şartlar bunu gerektiriyorsa, olabilir."

Meriç'in yüz hatları, biri onları ipinden tutup kafasının arkasına doğru çekiyormuş gibi gerilirken, homurtuya benzer bir sesle "Hayır, biz arkadaş değiliz! Seni birçok defa öptüm ve sigarayla yaptığımız şeyi arkadaşlar yapmaz. Sadece bil ve arkadaşlarınla yapma diye söylüyorum," dedi. Bu tepkisini hiç beklemiyordum ve bu görüntüyle keyfim bir anda yerine geldi. Zayıf bir yönünü yakalamış gibi hissediyordum ama emin olamıyordum. Biraz daha kurcalasam yakalayabilirdim. Bunu umut ederek eşelemeye karar verdim.

Bu andan hoşnut olduğumu gizlemeye çalışıp, normal ve umursamaz bir tonda "Arkadaştan daha aşağı seviyede 'tanıdık olmak' var. Tanıdığım biriyle aynı yatağı paylaşırsam rahat olamam," dedim.

Kaşları çatıldı. Yüzümdeki ifadeyi bozmamaya çalıştım. Bu zordu, çünkü içimde davul zurna çalınıyormuşçasına

Scanned by CamScanner

bir gümbürtü kopuyordu. İçimdeki hücrelerin kırk gün kırk gece bu olayı kutlayacağının belirtileri çoktan beynime yollanmıştı.

Dişlerini birbirine bastırırken, çenesinde yeni çıkmaya başlamış sakallarını ovaladı. Bu konuyu konuşmaktan huzursuzdu. Emin olmak istediğim şey bana heyecandan ölebileceğimi düşündürürken, aynı zamanda var olabileceğini düşünmek deli gibi korkutuyordu. Bir erkeğin beni sahiplenmesine ihtiyacım yoktu. Daha önce kimseden bunu beklememiştim, çünkü hiç sahiplenilmemiştim. Annemle birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimize inanıyordum ama buraya geldiğimden beri fikirlerim değişmişti. Artık tek başıma da her şeyin üstesinden gelebilirdim. Hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyacım olmamıştı, ama birinin beni sahiplenmesinin bende nasıl bir his yaratacağını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Düşünmeyi engelleyememiştim. Buna her ne kadar muhtaç olmasam da, nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Ve bundan hoşlanmaktan ya da bağlanmaktan deli gibi korkuyordum.

Meriç'in gergin hatları biraz yumuşadığında konuşacağını anladım ve midemdeki karıncalanma yanmaya dönüştü. "Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyorum. Böyle şeyleri konuşmayı sevmem ama gerçekten tam bir baş belasısın. İlla bir cevap istiyorsan, başkalarının gözünde senin erkek arkadaşınım. Özel olandan," dediğinde hızlı bir nefes aldım. Birkaç saniyedir bunu erteliyordum. Bu konuyu önemsediğimi bilirse, benimle dalga geçer ya da acırdı. Normal görünmeye devam etmem gerekiyordu. Bu yüzden omzumu silkip, kendime biraz zaman tanıdım.

"Başkalarının gözünde ne olduğumuz beni rahatlatmaz."

Scanned by CamScanner

Asıl cevabı almama az kalmıştı. Bunu hissediyordum. Korkumun üstüne üstüne giderken, avuç içlerim terlemişti. İçimde sarsıcı bir deprem oluyordu ve ben ona, kriz anında bile halkın karşısına çıkıp, her şey yolunda imajı çizen iktidar yüzümü göstermek zorundaydım. Bu o kadar yorucuydu ki, uykunun ne kadar güzel bir şey olduğu ile ilgili sağlam bir makale yazabileceğimi sandım. Meriç'in sesi, kapıyı açtığında suratını yalayıp geçen soğuk hava etkisi yaratıp bana her şeyi unutturana dek, makale işini ciddi ciddi düşündüm.

"Baş belasısın. Bu kadar gevezelik seni rahatlatmıştır," diyerek beni kollarının arasına çekti.

"Sanmıyorum. Hâlâ oldukça gerginim," dediğimde başını benimkine doğru eğdi. Aklımın bir köşesine *Nefes alma egzersizi yapmalısın!* notunu eklemeliydim. Meriç ile birlikte vakit geçireceksem, buna ihtiyacım olacaktı. Meriç dalış yapmak gibiydi. Nefesimi ne kadar uzun tutarsam, o kadar derine dalabilirdim.

"Sanmıyorum," diye fısıldadıktan sonra biraz daha eğildi ve dudağı burnuma çarptı. "Kollarını belime dola ve kapa çeneni!"

Emrini yarı yarıya yerine getirdikten sonra "Annene gideceğini söylemiştin," dedim. Bunu şu anda hatırlamam ilginçti ama hatırlamıştım. Beş santim aşağıya kayarsa dudaklarımızın birleşeceğini düşünmemeye çalışmak, bana bebekliğimi hatırlamada bile yardımcı olabilirdi.

"Evet. Söylemiştim ama bunu anlar."

"Beni ne olarak gördüğünü söyle. Sıradan, basit, kolay elde edilen biri. Hangisi? Ya da daha kötüleri mi?" dediğimde eliyle dudağımın üstünü kapattı.

Scanned by CamScanner

"Çenesini kapayamayan, inatçı ve kolay olmayan bir baş belası. Şimdi uyu ki, ben de uyuyabileyim," dedi.

Beline sardığım elimi kaldırıp, elini ağzımdan çektikten sonra "Rahat olmamı istiyorsan bir şey söyle," dedim. Gözlerini devirdiğini zihnimde görebiliyordum. Kabul ediyorum, ciddi anlamda susmak bilmeyen bir baş belasıydım.

"Dikkat bozukluğun var. Anlamama problemin... Özgüven problemin..." diye sıralarken karnına vurup "Cevap ver," dedim. Bir an bu yaptığım beni şaşırtmıştı. Meriç'in soğuk bir görüntüsü vardı. Sanki kimse onunla şakalaşamaz ya da onun yanında kimse gülemezdi. Suzan ile şakalaştığını gördüğüm gün, güldüğünü sanmıştım ama bundan emin değildim. Benim yanımda ise birçok kez gülümsemişti. Gülümsemesi kelebeğin kanat çırpması kadar güzeldi ve o bunu hayatının yüzde birlik kısmında göstererek bencillik ediyordu. İnsanlardan o manzarayı saklaması çok bencilceydi ve onun umurunda bile değildi. Sadece bana gülümsediğini bilmek, içimde bir kelebek ordusunun aynı anda kanat çırpmasına sebep oluyordu. Sanırım, ona hayrandım. O hayatımda gördüğüm en yakışıklı yüze sahip değildi ama onlardan daha derindi. Daha anlamlı bakıyor, gülümsüyordu. Sanki yüzünün her bir çizgisi, onun derinliğinden izler taşıyordu. Bu yüzden ona sürekli bakmak istiyordum. Onun yüzüne baktığımda kutsal bir kitap okuyormuş gibi hissediyordum. Gözlerinin içi parladığında bir ilahi çalıyordu sanki.

Sadece yüzünde değildi bu gizem. Her şeyiyle gizemliydi Meriç. Her hareketinin, sözünün, davranışının altında bir derinlik vardı. Bunu seziyordum. Elimde ona ait bir gizemin somut parçaları olmadığı için delirdiğimi

Scanned by CamScanner

düşünmeliydim belki de. Hayatımda ilk defa beni koruyan bir erkek bulduğum için, onu gözümde fazla abartıyor ve kötü gözüken imajını gizlemek için onda iyi şeyler arıyor da olabilirdim. Hiçbiri umurumda değildi. Açıkçası ona inanıyordum. Bu, delirdiğimin en iddialı kanıtı olabilirdi ama inanıyordum işte. Onda dışarıya gösterdiğinden daha fazlası vardı.

"Senden daha fazlasını bana verecek kızları bırakıp seninle uğraştığıma göre, onlardan farklısın. Bu kadarıyla idare et, çünkü daha fazlasını duyamazsın," dedi.

Bu kadarı bile beni kızartmaya yetmişti ama bu gecenin verdiği cesaret ve başıma bela olan yüzsüzlüğümle "Daha fazlasını ne zaman duyabilirim?" diye sordum.

"Gevezeliğin can sıkıcı oluyor, biliyor musun?"

"Bu son olacak ve çenemi kapatacağım. Son bir şeyden sonra susacağim," diye bir teklif öne attığımda şüpheyle beni süzdü. Omuzları gevşediğinde ikna olduğunu anladım.

"Son bir şey? Tamam. Daha fazlasını sen yapabilirsin. Ben söylerim. Senin elinde. Sıra sende," dediğinde hayal kırıklığına uğradım. Onun hakkında çok hızlı karar veriyordum. Tamam, bu kadarı bu gecelik yeterdi öyleyse. Diğerlerinden özeldim. Farklı. Ve devamı benim elimdeydi. Nasıl olacağını bilmiyordum ama daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasını ondan duymayı istiyordum. Çok kısa bir sürede hayatıma girmiş, ele geçirmiş ve istediği gibi yönlendirmeye başlamıştı. Benimse tek yapabildiğim, ona ayak uydurmaya çalışmaktı. Her şey hızlı ve çok sıcak ilerliyordu. Bundan rahatsız olmam gerekirken, tam tersine hoşlanıyordum. Bu bana doğru bir şey

Scanned by CamScanner

yapmadığımı hatırlatsa da, ilk defa bu kadar özgür hissediyordum. Kafamı kaldırıp dudaklarına uzandım ve onu öpmeye başladım. Sanki hiç sigara içmemiş gibiydi. O kadar kendine has bir tadı vardı ki dudaklarının. Dudaklarımı yavaşça çektikten sonra, hiçbir şey demeden eski yerime dönüp, beline sarıldım. Yaptığım şey beni bile şaşırtmıştı ve tek dileğim, parmaklarını çeneme indirip başımı kaldırmaya zorlamamasıydı.

Scanned by CamScanner

12

Meriç'ten...

"Rahat etmeni istediğimi söylerken, bu kadarını hayal etmemiştim. Yatma pozisyonun bile sana özgü saçmalıklardan," dedim kucağımda değişik bir pozisyonda yatan kızın saçlarına nefesimi üfleyerek.

"Henüz uyumadım," diye mırıldandığında gülümsedim. Bunu zaten biliyordum. Son hamlesini gerçekten beklemiyordum ama utandığını görmüştüm ve üstüne gitmekten son anda vazgeçmiştim. O dakikadan beri huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Uyumadığı her küçük hareketinden belliydi.

"Kalp atışlarından bunu anlayabiliyorum," diyerek dalga geçtiğimde, önce bir homurtu çıkardı. Homurdanması komikti. Uykulu haliyle homurdanması daha da komik oluyordu. Yavru bir ayı vardı sanki kucağımda.

"Kapa çeneni. Beni kollarının arasına çeken sendin!" dedikten sonra üzerimden kalkıp, arkasını döndü. Aynı

Scanned by CamScanner

zamanda uyku mahmurluğunun verdiği huysuzlukla "Rahat olmam önemliymiş. Güya!" demeyi de unutmadı. Sinir etme operasyonum tamamlanmıştı. Uykusu kaçmıştı. Sesi biraz öncekinden daha dinç çıkıyordu. Ben uyuyamıyorsam, o da uyumayacaktı. Öyle değişik bir pozisyonda yatıyordu ki, uyumamın imkânı yoktu.

"Tamam, haklısın. Öyle olacaktı," dedikten sonra ona dönüp kendime çektim.

"Bırak ve uyu!"

"Olmaz, mızmız. Senin rahat hissetmen önemli," dedikten sonra, biraz önce yattığı gibi onu üzerime çektim. Bacaklarını tutup, karnımın üstünden diğer tarafa uzattıktan sonra, kafasını yüzümün hemen yanına yaslattırdım. Bu sırada "Buna gerek yok," diye mızmızlanmaya devam ediyordu. Elini bileğinden tutup, yanağımın üstüne koyduktan sonra "İşte bu kadar," dedim. Cidden şu an vücudumu işgal eden rahatsız bir pozisyondaydı ve böyle rahat hissediyordu. Bu kız gerçekten tuhaftı. Elimi bacağının üstüne yerleştirdikten sonra "Böyle uyumam zor olacak," dedim.

Yanağımın üstündeki parmaklarını hareket ettirip, "Böyle uyumak zorunda değilsin," diye karşılık verdi.

"Kıpırdama. Alışabilirim. Neyse ki göründüğün kadar ağır değilsin."

Aslında tam olarak yükünü bana vermiyordu. Kalçası üzerimde değildi. Sadece bacakları üzerimden yatağın diğer tarafına uzatılmıştı ama onu sinir etmek hoşuma gidiyordu.

Scanned by CamScanner

Kaşlarını çatıp, elini yanağımdan çektikten sonra "Biraz kas yapsan, böyle şeyleri dert etmezsin," dedi.

Kısa bir kahkaha atıp "Vücudum hakkında kötü bir şey söyleyemezsin," dedim. Sessiz kalınca gülümseyip, elini bileğinden tuttum. Göğsüme bastırdıktan sonra karnımın üstünde bacaklarına kadar aşağı çektim. Tekrar kaldırıp yanağımın üstüne yerleştirdiğimde yanakları kızarmıştı.

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra bu anı hiç yaşamamış gibi yapmayı tercih ederek konuşmaya başladı. "Neden diğer kızlardan farklı seviyorsun beni? Yani... Görüyorsun. Farklı görüyorsun diyecektim. Sen kimseyi sevmezsin. Ah! Çok uykum geldi. Ben uyusam iyi olur," dedi ve hızlı konuşmasının arasında bir de yalandan esnedi. Üzerimden kalkmaya çalışırken, saçmalamalarına aldırmadan onu durdurdum.

"Esnemeyi bile beceremiyorsun."

"Uykum var," dedi pembeleşen yanaklarını gizlemeye çalışırken. Biraz önce bunu söylese ona inanırdım, ama şimdi yüzde yüz inanmıyordum. Böyle bir pot kırdıktan sonra uykusu kalmış olamazdı. Her zaman baygın bakan gözleri normalden daha dinçti. Utanmıştı ve uykusu çoktan uzak diyarlara gitmişti.

"Hayır, yok," dedim ve elini tekrar aynı yere bıraktım.

Bir süre beni izledikten sonra "Cevabını ver o zaman," dedi. Yine sorulara başlamıştık!

"Neyin cevabı? O kadar çok saçmaladın ki, ne dediğini anlamadım."

Gayet iyi anladığımı ve ona işkence ettiğimi bildiğinin sinyallerini çatık kaşlarıyla veriyordu. Baygın bakışlarıyla

Scanned by CamScanner

bana bakarken "Her neyse," dedi. Tekrar soracağı için ısrar etmedim. "Benden bir şey saklıyorsun. Babam bile biliyor ve ben bilmiyorum," dedi hemen sonra.

O kadar hızlı konu değiştiriyordu ki, beyninin yerinde nasıl bir mekanizma var, merak ediyordum. Normal kızlardan daha farklıydı. Soru sormak için vardı sanki ve bir de konu değiştirmek için. Onun hakkında bir şeyler söyle deseler, bu ikisinden kesin bahsederdim. Bir de dudaklarının ne kadar eşsiz olduğundan. Son maddeyi biraz abartarak anlatma fırsatı sunardım kendime. Bunu hak ediyordu. Onu istediğim yöne kolayca çekebiliyordum. Öpüştüğümüzde, bana eşlik ederken korkuya kapılıp hata yapmıyordu ya da berbat bir şekilde öpüşmüyordu. Ama dudaklarının arasında ona beklemediği hamleler yaptığımda kalbi daha hızlı atmaya başlıyordu. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor, saçlarıma yakın bir yerlerdeyse parmaklarını oraya saklıyordu. Ama asıl önemlisi, boğazından titrek mırıltılar çıkıyordu. O sesi, beni daha çok tahrik etmek için çıkardığını düşünüyordum bazen. Özel olarak evde prova yaptığının bahsine bile girebilirdim, tabii onun ne kadar utangaç olduğunu bilmeseydim. Asıl ilgi çekici olan da buydu. Muhtemelen öpüşürken boğazından çıkan o titrek mırıltının farkında bile değildi. Bense o mırıltıyı zihnimden atamıyordum.

Şimdi dudaklarını ve o uyku kaçıran mırıltıyı düşünmenin hiç sırası değildi. Boğazımı temizledim ve "Bu önemli değil," dedim. O mırıltıyı bir kez daha duyma amacıyla burada olduğumu bilse, muhtemelen ya beni sapık olarak görmeye başlar, ya da acırdı. Düşüncelerimi toplamaya çalışırken takındığım soğuk sesime karşı merakı daha da arttı.

Scanned by CamScanner

"Söylemen için ne yapmam gerek?" dediğinde gülümseyerek "Fazla isteklisin," dedim. Yanakları tekrar kızarırken "Meraklı," diye düzeltti.

"Sigara içmek istiyorum," dedim ben de onun kurallarıyla oynayıp konuyu değiştirerek.

"Bunun karşılığında mı söyleyeceksin?"

"Hayır. Sigara istiyorum sadece."

Yanağımdaki parmaklarını oynatmaya başladığında "Bak, bu benim de hoşuma gitti. Yani seninle yapmak. Tekrar yapabiliriz. Ben isterim. Ya sen?" dedim direkt gözlerinin içine masum bakışlar atarak. Cevap vermeyip düşünürken, "Güzel olacak. İnan bana. Hem sen de rahat hissedeceksin. Daha fazla," dediğimde gözlerini yumdu.

"Tamam," diye fısıldadığında gülümsedim. Tekrar gözlerini açtığında "Pantolonumun cebinde. Sen al ve yak," dedim.

Bacaklarını üzerimden çektikten sonra doğrulup pantolonuma uzandı. Yavaş ve sakin hareketlerle sigarayı bulduktan sonra eline alıp, bana döndü. Bacaklarının üstünde oturup bana bakıyordu.

"Ağzına al, çakmağı kullan ve içine çek."

Gözlerini devirdikten sonra "Sigara içmiyorum. Sen yap," dedi. Sigara içmediğine kendini inandırıyordu güya. Bu kadar önemli değildi ama buna takılıp duruyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulduktan sonra paketi elinden alıp, bir sigara yaktım. Derin bir nefes alıp içime çektikten sonra yüzüne üfleyip gülümsedim. O baygın bakışlarıyla hafifçe gülümsemesini izledikten sonra "Uzan," dedim. Dediğimi yapıp sırtüstü yatağa uzandı.

Scanned by CamScanner

Bacaklarını bacaklarımın arasına alıp dizlerimin üstüne çıktıktan sonra, sigaradan bir nefes daha çektim. Yüzüne doğru eğilirken, sigarayı tuttuğum elimi ondan uzaklaştırdım.

Dudaklarını hemen aralamıştı. O dudakları... Normal bir zamanda bile ön iki dişini görebileceğim kadar aralık oluyordu. Dumanı içine üflerken onu öpmeye başladım. Huzursuzca kıpırdanırken bana karşılık veriyordu.

Ondan ayrılıp, sigarayı dudaklarımın arasına aldıktan sonra ellerimi beline indirdim ve onun üzerindeki tişörtümün içine soktum. Tenine dokunmak hoşuma gidiyordu. Ürkek ve masum olduğunu, ona dokunduğumda daha fazla hissediyordum. Baygın ve meraklı gözleriyle bana bakarken, kaşlarımla sigarayı işaret ettim. Birkaç saniye bekledikten sonra parmaklarımı oynattım. Elini kaldırıp, titreyen parmaklarıyla sigarayı dudaklarımın arasından alınca, başımı geriye atıp dumanı dışarı üfledim. Elinde sigara, beni izliyordu. Külü yatağa düşmeden, sigarayı titreyen parmaklarının arasından alıp etrafa baktım. Yatağının başucuna koyduğum kapağı açık paketin içine sigarayı dikkatlice yerleştirdikten sonra, elimi indirip tişörtü sıyırmaya başladım.

Merakla beni izliyordu ama hiçbir şey yapmadan durmaya devam ediyordu. Utanıyordu. Bunu aşabilirdik ama henüz vakti gelmemişti. Tişörtü göğsünün altına kadar sıyırdıktan sonra, sigarayı alıp dumanını içime çektim. Sigarayı biraz önceki yerine bıraktıktan sonra aşağıya doğru kayıp, içimdeki dumanı göbek deliğine üfledim. O kadar yumuşaktı ki teni, titrediğini hemen fark etmiştim. Duman üzerinde nazikçe dans ederken, dudaklarımı indirip

Scanned by CamScanner

yumuşak tenini öptüm. İçini çektiğini duymuştum ama ona bakıp daha fazla utandırmadım.

Ellerimi kaldırıp, tişörtü eteklerinden tuttuktan sonra yavaşça indirdim. Tenini tamamen örttükten sonra yukarı doğru çıkıp, boynunu öptüm. Orayı kapatmayı başaramamıştık henüz.

"Sana cevabını verdiğim soruları farklı yollardan sorma. Sakar, geveze, inatçı, kafa karıştırıcı, tuhaf, saçma huyların var. Diğerlerinden farkın bu," dedim ona bakmadan. Boynunu öpmeye devam ettiğimde, tekrar içini çekti. O her içini çektiğinde, aklımda farklı şeyler dönüyordu ama henüz zamanı gelmemişti. Önce onu hazırlamalıydım. Yoksa anlık bir arzuyla kabul edip, sonra benden de, kendisinden de nefret edecekti. İşte diğerlerinden farklı bir yanı daha.

"Bu yüzden mi beni..."

"Evet, bu yüzden seni farklı buluyorum."

"Hiç annenden başka birine onu sevdiğini söyledin mi?" dediğinde konuyu yine bir anda değiştirmişti. Sıkıntıyla içimi çekip ona baktım.

"Hayır," dedim ifadesiz sesimle. Masum bakışlarıyla gözünü kırpıştırarak bana baktığında, içimi çekip gözlerimi yumdum. Açtığımda "Beni zorlama, Kayla! Kimseye söylemedim ve üzerime gelinmesini sevmiyorum. Eğer gitmemi istersen, giderim. Beni değiştirmeye çalışacaksan ya da beni bir şeylere zorlayacaksan, şimdi karar ver. Giderim ve başın belaya girmez. Korkma. Kimse sana yaklaşamaz," dedim.

Scanned by CamScanner

Uzun bir konuşmaydı. Sık yaptığım şeylerden biri değildi ve bunu ben de beklemiyordum. Ama bana bunu yaptırıyordu işte. İçimde bir şey, git demesini istemiyordu. Onu diğerlerinden farklı gören o yanımdı bu. Onda farklı olan neydi, en iyi o biliyordu ama susması için kesin talimatlar göndermiştim. Onun gönderdiği hisler bile beni rahatsız ederken, konuşmasına izin veremezdim.

"Bence kas yapmana gerek yok. Sinirlendirdiğin için öyle söyledim, ama sen de çok kabasın. Kilolu görsen bile öyle söylemen gerekmezdi," deyince kaşlarımı çatıp, zor bir probleme bakar gibi baktım ona. Cidden kafamı karıştırıyordu. Hem de bunu yaptıktan sonra melek gibi gülümseyebiliyordu. "Yoruldum. Uyuyalım mı?"

"Tuhafsın," dedim. İçimde bir şey, derin bir nefes vermişti. Onu görmezden gelip, üzerinden kalktım ve sigarayı söndürüp yanına uzandım.

"Sen de kabasın," dedikten sonra bacaklarını karnımın üstünden uzatıp, bana iyice sokuldu. Elini yanağıma koyup, parmaklarıyla okşamaya başladı. Yanağıma masumca bir öpücük bıraktıktan sonra gerçekten esneyip "İyi uykular," dedi.

"Sana da baş belası," dedikten sonra onu daha çok kendime çekip, beline sarıldım. Dudakları yanağıma değerken, bu pozisyonda nasıl rahat uyuyacağını düşünmeden edemiyordum. Sonunda dudaklarını çekip yanağını yanağıma yasladığında, yüzümün elinden açıkta kalan diğer yarısını da yanağıyla kapamış oldu. Gözlerimi devirip içimi çektim. "Rahat uyu yeter ki, ha?" dediğimde "Şişşt," diye uykulu bir tonda mırıldanıp beni susturdu.

Uykucu baş belası.

En azından bebek kokusu uykumu getiriyordu.

Scanned by CamScanner

13

Bir hafta.

Meriç'i görmeyeli tam bir hafta oluyordu. Okula bile gelmiyordu ve Ömer onun hakkında en ufak bir şey söylemeyip, canımı yeterince sıkıyordu. Ondan duyduğum tek şey, 'bilmiyorum'du. Arkadaşıydı güya.

Birlikte uyuduktan sonra onu bir daha görmemiştim. Okula bile gelmiyorsa? Ömer neden bu kadar sakindi? Değildi aslında ama benim kadar gergin, huysuz ve sinirli de değildi.

Cansu şaşırtıcı derece sürekli Bora'yla takılırken, Bora da en az Ömer kadar umursamazdı. Ona bile sormuştum ama farklı bir cevap alamamıştım. Çekip gitmiş miydi yani? Ya da başına bir şey mi gelmişti? Bunu düşünmek istemiyordum. Ömer ve Bora'yla birlikte o bar kafeye de gitmiştik, ama onlar da Meriç'i görmediklerini söylemişlerdi. İçlerinden birkaçının beni soymak isteyen bakışları dışında hiçbir şey olmadan geri dönmüştük üstelik. Meriç

Scanned by CamScanner

yoktu ama hiçbiri tepki vermiyordu. *Hepinizin derdi ne?* diye bağırmak istediğim anlar olmuştu ama hep çenemi kapatıp susmuştum.

"Huysuzluğu bırak. Yakında çıkar gelir."

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirerek Ömer'e baktıktan sonra, "Kapa çeneni," diye mırıldandım. Çıkar gelir diye diye bir haftayı doldurmuştuk. Hiç mi merak etmiyordu cidden? Merak etmiyorsa biliyordu. Ömer umursamaz bir çocuk değildi. İki üç haftadır tanımasına rağmen, ben bile ortadan kaybolsam merak ederdi. Kesinlikle bir şeyler biliyordu. İçimdeki o gümbürdeyen ses, her şeyin benim bilmediğim ama babamın bile bildiği o sırla ilgili olduğunu söylüyordu. Ne olduğunu bulmak istiyordum sadece. Meraktan bir şey olacaktı yoksa.

Telefonumu elime alıp, okulun sitesine girdim. Mesaj yazan yere tıkladıktan sonra harflere basmaya başladım.

Meriç'in sırrı ne?

Mesajı yolladıktan sonra telefonu masanın üstünde çevirmeye başladım. Ömer iştahla yemeğini yerken, Semih gelip yanıma oturdu. Şu bir haftada benim huysuzluğumu ve sinirimi çeken nadir insanlardandı. Babam bile bana karışmayı azaltmıştı ama o bıkmadan yanıma gelip benimle konuşmaya çalışıyordu.

"Dışarı çıkalım mı? Hava felaket, gel bana diyen cinsten," dedi.

Gözlerimi kaldırıp Ömer'e baktım. Aç obur hâlâ tıkınıyordu. "Tamam," dedikten sonra ayağa kalkıp, yürümeye başladım.

Scanned by CamScanner

Semih bana yetiştiğinde, "Yaşlanacaksın bu huysuzluktan," dedi. Ona aldırmadan yürümeye devam ettim.

Cidden hava güzeldi. Güneşliydi ama öyle çok sıcak değildi. Hafif bir esinti vardı. Huzur veren cinsten. Geçtiğimiz haftalardaki soğuklardan sonra, güneş bugün bize merhamet ederek, kendini daha az gizleme kararı almıştı. Merdivenlerden indim ve gidip çimlerin üzerine oturdum. Semih yanıma oturup yayılırken, kafasını geriye atıp derin bir nefes aldı.

"Herkes benden bir şey saklıyor."

"Ben sana söylerim." Huysuzluğumun sebebini bir haftadan sonra ilk kez ona söylüyordum. Ona ifadesiz bir yüzle bakıp "Sen ilahi bir güçsün, çünkü ne dediğimi bilmeden cevap vermekten bahsediyorsun," dedim. Gülümseyip burnumu sıkarken huysuz bir şekilde kendimi çektim. "Yapma şunu! Senin küçük kız kardeşin değilim."

Belimden tutup beni yanına yatırırken, parmakları belimde hareket ettiği için kahkaha atıyordum. Bunu yaparken de, ona direnemiyordum tabii. Meriç bu halimizi görse, kesinlikle hoşuna gitmezdi. İşin aslı, bu halimizi herhangi biri görse benim hoşuma gitmeyecek sonuçlar doğabilirdi.

"Öyle mi?" diye bana meydan okurken nefes nefese "Yap... Yapma!" diye itiraz ettim kahkahalarımın arasında. Gülmekten ölebilir miydim acaba? Hiç fena olmazdı. En azından Meriç için endişelenmeyi kesmiş olurdum. Ya da kendim için.

"Semih!" diye karşı çıkarken, ellerini uzaklaştırmaya çalıştım. Nihayet durunca, yorgunluktan yere uzandım. "Aptal," dediğimde yüzüm gülmekten ağrıyordu.

Scanned by CamScanner

Parmaklarımı elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirirken, nefesimi dışarı üfledim.

"Küçük kız kardeşimden bir farkın yok. Gerçi öyle bir kardeşim yok ama o sensin işte, bücür."

"Sensin bücür," dediğimde bu söylediğime kendim bile güldüm. Tekrar burnumu sıkmaya çalışınca, olduğum yerde debelenip, cırtlak çıkan sesimle "Bırak!" diye bağırdım.

Kahkahalar içinde "Özür dile, bücür," dedi. Canımı yakmadan burnumu sıkmayı başardığında "Tamam. Bırak. Bücür falan değilsin," dedim yine aynı cırtlak sesle.

Ellerimle göğsüne vurmaya başladığımda, elini çekip "Tamam, kaba kız. Bunu senin özrün olarak kabul ediyorum," deyip tekrar yanıma uzandı.

"Kibar beyefendiler asla genç bir kızın burnunu sıkmaz," dediğimde bir kahkaha atıp "Çokbilmiş bücür," dedi.

Elmacık kemiklerimi ovalamaya geri döndüğümde gökyüzüne bakıyordum. Hava o kadar güzeldi ki, biraz gülmek iyi gelmişti. İyi hissettirmişti. Kimse endişelenmiyorken, benim endişelenmem yersiz olabilirdi. Sonuçta gelecekti değil mi? Gelmeyecek olsa, Ömer bunu söylerdi en azından. Biraz daha rahat olabilirdim. En azından denemeliydim. Son bir haftada bu kararı kaç kez aldığımı ve kaç kez bundan vazgeçtiğimi hatırlayamadığımı fark ettiğimde, kendimi bir istikrar kursuna yazdırmayı düşündüm. Böyle bir kurs varsa, hemen numarasını ve adresini almalıydım.

Scanned by CamScanner

Elimi karnımın üstüne koyduktan sonra "Evet, öyleyim," dedim. Semih derin bir nefes aldıktan sonra "Çok da mütevazı," diye ekledi. Gülümsedim tekrar.

"Semih!"

Bir çocuk bağırarak bize doğru koşarken, "Ah! Unuttum. Antrenman vardı. Sonra görüşürüz, sarı," diyerek yanağımdan bir makas alıp ayağa kalktı. O, koşarak çocuğun yanına giderken, yattığım yerden kalkıp bağdaş kurdum.

Cebimdeki telefonu çıkarıp siteye girdim. Mesaj vardı.

Söylersem beni ne yapar, senin haberin var mı? Meriç ile ilgili bir bilgi ver. Sana bir kopya vereyim, yeni.

Derdi neydi bu sinir bozucu yöneticinin? Onun hakkında bilgi mi? Her şeyi bildiğini iddia ediyordu güya. Ve bana olan üslubu canımı çok fazla sıkıyordu. Ama biliyordu. Ve Meriç de onun kim olduğunu biliyordu o zaman. Tehdit ettiğine göre. Tehdit etmiş miydi ki? Meriç'in kendisi bile bir tehditti gerçi. Yine de aradığım şey, şu sinir bozucu yöneticideydi.

Her şeyi biliyorsun, ne bekliyorsun benden? Bana bir şey anlatmıyor.

Mesajı yolladıktan sonra telefonu yere koyup beklemeye başladım. Bahçedeki herkes gülüşüyor ya da konuşuyordu. Biraz önce ben de onlardan biriydim ama şimdi yine o sinirli, huysuz halime geri dönmüştüm.

Siteyi kontrol etmek için girdiğimde yeni bir mesaj olduğunu görünce biraz şaşırdım. Hemen mesaj yazdığına göre ya siteyle ilgileniyor, ya da merak ediyordu.

İkinizle ilgili bir şey söyle. Merakları giderelim, yeni. Fazla vaktin yok. Bu gece her şeyi öğrenmek senin elinde.

Scanned by CamScanner

İkimizle ilgili bir şey mi? Merakları gidermek mi? Yeni mi? Fazla vaktim yok mu? Bu gece mi? Her cümlesine ayrı ayrı aynı tepkiyi gösterdikten sonra başımı geriye atıp sesli bir şekilde sızlandım. Ne diyecektim? İkimizle ilgili bir şey. Merakları giderecek bir şey. Söylemezsem öğrenemeyecektim. *Kır şu zincirlerini, Kayla!*

Benim için birkaç defa kavga etti. Bu yeterli mi? Aklımı başka bir şey gelmiyor.

Bundan hiç emin değildim ama en basiti buydu. Birlikte uyuduk diyemezdim. Beni istediği zaman öpüyor ya da sigarayla değişik şeyler yaptık da diyemezdim. Sigara aklıma gelince içimi çektim. Bana o iğrenç zehirle yaşattığı şey mükemmeldi. Mesaj geldiğini görünce umutsuzca açtım.

Demek seviye atladın! Tamam, iyi bir pazarlıktı. Bu gece Ömer'i takip et. Meriç'e gidecek. Seni fark ederse olacakları biliyorsun.

İyi bir pazarlık mı? Seviye atladığımı nereden biliyordu? Ah, bu her kimse, Meriç'i çok iyi tanıyan biriydi. Ömer kadar iyi. Ama Ömer olsa, bana kendisini takip etmemi söylemezdi herhalde. Büyük bir oyuna geliyor da olabilirdim aynı zamanda. Yine de yapacaktım. Ömer'i takip edecektim.

Okuldan sonra babamdan izin almayı başarmıştım. Taksiye binip, Ömer'i evine kadar takip ettim. Servis aracını takip etmek, taksicinin biraz garibine gitmişti ama başka şansım yoktu. Cebimde ne kadar para varsa yatıracaktım artık. Taksiden indikten sonra Ömer'i arayıp, bize davet ettim. Sanki evdeymişim gibi.

Scanned by CamScanner

Yine sosyetik davetlerden birine gidecekmiş. Yalancı! Ya da belki doğruydu. Oradan kaçıp Meriç'in yanına da gidebilirdi. *Yine de gel, kaçta gideceksin?* diye yalvarınca saati de öğrenmiştim. İstediğim zaman fazla kurnaz olabiliyordum sanırım.

Semih'in arabasında oturmuş, Ömer'i bekliyordum. Onunla konuştuktan hemen sonra Semih aramış ve bir şekilde ağzımdan laf alıp, yanıma gelmişti. Babamın gönderdiğine emin olduğum için itiraz etmemiştim. Semih kendi kendine telefonuyla oyalanıyordu. Sadece bana ağabeylik yapıyordu işte.

Bu arada evi inceledim. Gösterişli beklediğim ev oldukça mütevazıydı. Eskilerden kalma olduğunu tahmin ettim. Şey... Aslında köşk demek daha doğruydu ama öyle çok göze batmıyordu nedense. Sıcak bir görüntüsü vardı. İçerisinde iyi bir ailenin yaşadığı sıcak bir ev.

"Bu gece bir davet varmış," dedim camdan dışarı bakarken.

"Evet. Babamlar bir projeyle ilgilendiği için katılamayacağız."

Kafamı çevirip Semih'e baktım. Demek katılamayacağımız için babam bana söyleme gereği duymamıştı. Bakışlarımı tekrar camdan dışarı, içinde kedilerin olduğu çöp kutusuna çevirdiğimde "Katılacağız," diye mırıldandım.

Semih "Aklından ne geçiyor, sarışın?" diye sorarken, Ömer'in girdiği evin kapısı açılınca panikleyerek koltukta kaydım ve kendimi saklamaya çalıştım. "Taksiye atladı. Kalk."

Scanned by CamScanner

Yeniden koltuğa düzgünce oturup, filmlerde çok havalı olan o repliği tekrarladım. "Önümüzdeki taksiyi takip et." Kabul etmeliyim ki, ben söyleyince o kadar da havalı olmuyordu.

Semih'e bugün olanları anlattığımda, yaptığımız şeyin çok akıllıca olmayacağını ama beni yalnız da bırakmayacağını söylemişti. Yol boyunca tırnaklarımı kemireceğimi sanmıştım ama Semih, arabanın içini dolduran şarkıya eşlik ederek beni şaşırtmış ve güzel sesiyle gerilmemi engellemişti. Sesi gerçekten iyiydi. Şimdi onun neden okulun popüler çocuğu olduğunu daha iyi anlıyordum. Birkaç hafta öncesine kadar nefret ettiğim, sapık düşünceli bir çocuktu. Şimdi ise Meriç'in sırrını ortaya çıkarma planındaki ortağım. Basketbol takım kaptanı, sesi güzel olan yakışıklı çocuk.

"Haydi, bana eşlik et," dediğinde kafamı iki yana salladım. "Sesim berbat."

"Onu tahmin edebiliyorum zaten." Yumruğumu omzuna vurduğumda gülmekten başka tepki vermedi. Justin Timberlake'in en sevdiğim şarkısının nakaratında kendi kendime mırıldanırken, yüzünü ekşitip "Tahmin ettiğimden daha kötü," deyince bu kez karnına vurdum. "Sadece şaka. Bence iyiydin," dediğinde "Yalan söyleme, Pinokyo," dedim.

"Şimdi ne yapıyoruz? Adamımızı içeride mi takip edeceğiz? Söyleseydin, düzgün bir şeyler giyerdim. Kot pantolon ve gömlekle buraya katılmak uygun olmaz," dedi.

Kendi üstüme baktım. Ondan tek farkım, üzerimde gömlek yerine ince bir kazak olmasıydı. "Sen kal. Ben araya karışırım."

Scanned by CamScanner

"Saçmalama!"

"Hayır. Sen burada kal ve bekle. Yarım saat içinde dönmezsem, gel ve beni kurtar."

"Bu iyi bir fikir değil!"

"Ağabeyler böyle yapar. Kız kardeşlerini kurtarır. Şimdi burada bekle ve birkaç şarkı söyle," dedim. Yanağımdan bir makas almasına izin verdim. Son bir haftada, Meriç yokken Semih ile gerçek bir arkadaş gibi takılmıştık.

"Başını belaya sokma."

"Tamam," dedikten sonra ona gülümseyip, arabadan indim. Otele doğru yürüyen iki şık kadını beklerken, etrafa bakındım. Dışarısı temizdi. Temiz? Kendimi operasyonda sanıyordum herhalde. Ömer buradan çıkıp Meriç'in yanına gidecekse, ona gözükmemem gerekiyordu. Ama Meriç buraya da gelmiş olabilirdi. Nikâha gelmişti.

Kendimden emin adımlarla büyük, gösterişli otelin içine doğru ilerlediğimde, kapıda bana soran gözlerle bakan iki kocaman adamla karşılaştım. Onlara gülümseyerek adım attığımda ses çıkarmamaları üzerine sessizce rahat bir nefes verip devam ettim. Kot pantolon ve kazak. Buradaki herkes takım elbise ve abiye giymişti. Ne davetiydi bu?

Bir köşeye sinip, etrafa bakmaya başladım. Beni fark edip, yadırgayarak bakan gözleri umursamamaya çalıştım. Ömer neredeydi? Lanet olasıca obur ancak yemeğe yakın bir yerde olurdu. Gözlerimle hızlıca içeriyi taradığımda kendimi tebrik ettim. Karnımı guruldatacak bir masanın önünde durmuş, midesine bir şeyler indiriyordu.

Scanned by CamScanner

Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yememiştim ve şu an çok fazla açtım.

Yanına gidip bir şeyler yemek istiyordum ama planım bozulurdu ve bu fırsat bir daha elime geçmeyebilirdi. Ellerimi karnımın üstüne bastırarak duvara yaslandım. Ömer'e baktıkça midem zil çalıyordu. Zavallı bir haldeydim. Sıkıntıyla etrafa bakarken, yakınımdaki masalardan birinde renkli makaronları görünce dudağımı ısırdım. Onu fark edilmeden alabilirdim. Cidden bunu yapabilirdim. Açlıktan ölmek istemiyorsam, yapmalıydım. İçeride hareketli bir şarkı çalarken midemin guruldamasını duymuyor ama hissediyordum. Gümbür gümbürdü. Ömer'in aynı yerde olduğuna emin olduktan sonra, sindiğim yerden çıkıp, gözüme kestirdiğim makaronların olduğu masaya doğru ilerledim.

Ve işte önümdeydiler. Elime pembe renkli olanı alıp ısırdığımda midem sevinçli sesler çıkardı. Biri kolumdan tuttuğunda, hemen bitmesin diye ikinci küçük ısırığımı alıyordum.

Kapıdaki iri yapılı adamı görünce, yutkunup ona baktım.

"Buraya uygun olmayan aç bir hırsız, ha?" dedi.

Ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra "Hırsız mı? Sen kime ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırdım.

"Yürü, küçük hanım. Olay çıkarmana izin veremem," deyip beni çekiştirmeye başladı.

"Bırak! Hırsızmış! Ben sana göstereceğim hırsızı!" diye bağırıyordum. Müzikten etraftakilerin beni duymadığını umuyordum ama haddini bilmez iri yapılı adam beni omzuna alınca, tüm dengem şaşmıştı. Rezil bir haldeydim.

Scanned by CamScanner

Adamın taş gibi sert sırtını yumruklarken "Bırak beni, yarım dünya! Sadece bir makaron, aptal! Buna hırsızlık diyemezsin!" diye bağırıyordum.

"Sus artık, küçük geveze hırsız," dediğinde "Ben hırsız değilim, seni açgözlü güvenlik görevlisi!" diye bağırdım.

Ömer ya da Semih, birinin beni kurtarması gerekiyordu artık. Adam beni kapıdan geçirirken, neyse ki yüzüm görünmüyor, rezilliğimi saçlarım kapatıyordu. Semih artık beni fark etmeli, o lanet arabadan inip yardıma gelmeliydi. Hâlâ "Bırak beni, seni haddini bilmez obur. Bir makaronda gözün vardı, değil mi?" diye bağırıyordum. En azından çığlıklarım dikkatini çekmeliydi. Tabii hâlâ müzik dinleyip şarkıya eşlik etmiyorsa.

"Bunda mı gözün kaldı? Al işte yiyorum. Midemden de çıkaracak mısın?" derken elimdeki makaronu ağzıma atmıştım.

"Ah! Lanet olsun! Bırakın onu."

Tanıdık bir ses duyduğumda çenemi kapamıştım. Ağzımda hâlâ makaron vardı. Omzunda olduğum adam "Emin misiniz, küçük bey? Kendisi davetli değil ve içeriye karnını doyurmak için girmiş," derken kafamı kaldırıp bakınca, öksürmeye başladım. Makaronu henüz yutmamıştım bile. Boğazım yanarken hâlâ bu pozisyonda olmak iyi gelmiyordu.

"İndir onu!" diye sessizce tehdit etti ve hemen ardından "Peçete ve su getirin!" diye emir verdi.

Ben öksürmeye devam ederken, o açgözlü budala adam beni omzundan indirmişti. Ayaklarımın üstüne bastığımda eğilerek, öksürmeme sebep olan makaronu

Scanned by CamScanner

ağzıma uzatılan peçeteye çıkardım. Peçeteyi tutan diğer el benden önce davranıp, katlayarak ağzımdan uzaklaştırdı.

"Su," dedi ve saniyeler sonra suyu uzattı. O tanıdık ince uzun parmaklardan bardağı aldıktan sonra, hâlâ karnımın üstüne eğilmiş bir haldeyken, sudan bir yudum aldım. Boğazımdaki acıyı yok etmeye çalışırken, güvenlik görevlisi "Affedersiniz küçük bey. Biz sizin misafiriniz olduğunu bilmiyorduk," dedi.

Sinirle doğrulup, bana omzunda işkence eden o adama döndüm. "Seni açgözlü! Hâlâ kendini düşünüyorsun, değil mi? Senin yüzünden ölüyordum ben!" diye küçük çaplı bağırırken, elimi saçlarımın arasına daldırmıştım. Aslında bunu ne zaman yaptığımı bilmiyordum ama sinirlendiğimde hep böyle olurdu. Önce havada beceriksizce biraz hareket etmeye çalışırlar, sonra belirli bir işaret ortaya çıkmaz ve saçlarımın arasına saklanırlar. Bunu şu an fark etmemin sebebi, belime dolanan kolları belime ulaşmadan hissetmemem olmuştu. Kollarım yukarıdaydı. Onları engellemek için geç kalmıştım ama beni kendine çekmeden, ona dönüp kollarının arasından çıktım.

Siyah smokinin içinde oldukça yakışıklı, seksi, çekici ve zengin gözüken Meriç'e baktım. Saçlarının Mirrors klibindeki Justin Timberlake ile benzerliği göz kamaştırıcıydı. Her zamanki salaş ve özgür saçlar, bu sefer bir düzene sokulmuş ve yüz hatlarını daha belirgin hale getirmişti.

Onun yanında, cicili bicili kıyafetlerimle dikkat çeken hep ben olurdum ama şu an karşımda duran Meriç, içerideki diğer şık insanlar gibi beni eziyordu. Karşımdaki manzara beni şoka uğratmıştı. Onun kusursuz görüntüsü, mantıklı düşünmemi engelliyordu. Olan biten her

Scanned by CamScanner

şeyi düşündüm ve sonra kelimeler benden bağımsızca ağzımdan dökülmeye başladı.

"Sen! Ah! Bu halin! Bu muydu lanet olasıca sırrın? Beni baştan beri kandırdın mı? Seni... Seni kendine oyuncak arayan zengin piç!" diye bağırdığımda, gözlerini kapatıp nefesini dışarı üfledi.

"Ne oluyor burada ya?"

Ömer ağzında bir makaronla dışarı çıktığında, ona bakıp gözlerimi devirecektim ama bana hayretle bakan şık giyimli çifti–yani nikâhtaki siyahlı çifti–görünce gözlerime hâkim oldum. Yeterince rezalet çıkarmıştım. Kendimi daha fazla rezil etmemem gerekirdi ama yüksek sesle küfür ediyordum. Bana hayretle ve merakla bakan çifte utançla bakarken, kızardığıma emindim. Kulaklarım alev alıyordu. Meriç yanıma gelip, elini belime yerleştirerek, "Anne... Baba... Kız arkadaşım, Kayla," dedi.

Şu an yeri yarıp, kendi kendime içine girmek istiyordum. Tam anlamıyla dibe batmıştım.

Biraz önce, oldukça kibar ve asil duran bir çiftin oğluna, onların gözü önünde bağırıp çağırıp küfür etmiştim. Ondan daha önceye saracak olursak; bir davetten hırsız damgası yiyerek ve omuzda çıkartılmış, boğulmak üzereyken, neyse ki o omuzdan indirilmiş ve ağzımdakileri bir peçeteye boşaltmıştım. Daha da geri saracak olursak, buraya Meriç'in bir haftadır neden ortalıkta olmadığını öğrenmek için gelmiştim. Yanımda duran çocuk, okulda burslularla takılan burslu çocuğa hiç benzemiyordu.

Şimdi de aynı çocuk elini belime koymuş, bu küfürbaz, kavgacı, gürültücü kızı ailesine kız arkadaşı olarak tanıtmıştı. İçimdeki ses 'KIZ ARKADAŞI' diye haykırırken,

Scanned by CamScanner

pancara dönmüş yüzümü hareket ettirip, gülümsemeye çalıştım. Karşımdaki nazik kadın gözlerini pörtletmeyi bırakmış ve benim gibi gülümsemeye çalışıyordu. Yanındaki adamsa, hayal ettiklerime yaraşır bir şekilde kaşlarını çatmış beni süzüyordu. Ömer ağzındakini yutup merakla bana bakarken, dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

Acaba çabalasam saklanabilir miydim? Ya da görünmez olmayı denesem? Bunların yerine sessiz kalıp ağzımı açtım.

"Merhaba. Şey... Özür dilerim. Ben böyle davete katılmak istemezdim. I... Şu adam bana hırsız muamelesi yapınca, sinirlendim. Çok özür dilerim gerçekten ve..." derken Meriç araya girip "Annemler sadece endişelendiler. Biraz daha su içmek ister misin?" diye sordu. Her şey o kadar kontrol dışında gerçekleşiyordu ki, yanımdaki çocuğu tanımıyordum. Ona alışmam için fırsat bile vermemişti. Hayretle ona bakarken, bana biraz önce kibarca yönelttiği soruyu hazmetmeye çalışıyordum. Meriç bu muydu? Kibarca bana soru soran Meriç. Normalde *Sakar ve dikkatsiz. İç şu suyu!* demesi falan gerekiyordu. Ya da buna benzer, emir verici kaba cümleler.

Bana gözleriyle *İç şu suyu!* bakışları atarken, onda tanıdık olan bir şey fark ettiğim için biraz rahatladım. Sudan bir yudum aldıktan sonra "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"İyi olmana çok sevindik, Kayla. Ben Meriç'in annesi, Nermin."

Karşımdaki nazik kadına döndüğümde, havadaki eline baktım. Meriç belimdeki elini hareket ettirip beni kibarca

Scanned by CamScanner

itince, uzanıp elini sıktım. Annesine karşı kibar olmamı istiyordu. Annesini önemsediğini biliyordum ama hayalimdeki anne profili bu değildi. Ben de özel okulda burslu okumaya hak kazanmıştım ve durumumuz fena değildi ama nedense Meriç'in annesinin hüzünlü sesinden, onların durumunu oldukça kötü hayal etmiştim. Bunun için üzülmüştüm bile. Meriç'in parmakları belime biraz daha baskı yapınca, konuşmam gerektiğini hatırladım.

"Memnun oldum. Ben tekrar özür dilerim. Böyle katılmayı istemezdim. Çok özür dilerim," diye özürlerimi sıralarken, kadın bana nazikçe gülümsüyordu. Hayır, kesinlikle zihnimdeki Meriç Tuna'nın annesi profili böyle değildi. Nermin Tuna, yüzündeki yaşlılık çizgilerine rağmen çok genç görünüyordu. Benim annemden daha genç olamazdı ama zayıf ve uzun boyluydu. Tam bir hanımefendiydi.

Meriç sıkılarak "Önemli değil, Kayla. Ve babam, Aytaç Tuna," dedi. Elimi yüzü gergin ama gülümseyen–hayır, tebessüm eden–adama uzatıp "Memnun oldum," dedim.

Aytaç Tuna ise Meriç'in canını sıkan, korkunç baba profilime çok yakındı. Sadece daha fazla korkutucu gözüken adam, bana "İyi olmanıza sevindik. Kusura bakmayın. Haberimiz olsaydı, asla böyle bir muamele görmezdiniz," dedi. Kafamı sallayıp "Önemli değil. Ben özür dilerim. Haber vermedim," diye geveledim.

Meriç "Ben Kayla'yı bırakayım," dedi. Ona dönüp baktığımda, itiraz istemeyen karanlık bakışları vardı. Aslında onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum. Merdivenlerden birlikte indikten sonra Semih'in yanına koşup, beni bu yalancıdan uzaklaştırmasını isteyecektim.

Scanned by CamScanner

Bu düşünceyle "Tamam," diye mırıldanıp, ailesine ve Ömer'e "İyi geceler," dedim. Bana kibarca karşılık verdikten sonra, adam kadını içeri sürükledi. Gözden kaybolduklarında Meriç'e dönüp "Sen!" dedim. Ömer'in kahkahasıyla lafım bölününce, sinirle ona döndüm. "Ve sen!" diye tısladığımda, ellerini suçlu gibi havaya kaldırıp "Beni içeriden beklerler," diyerek kaçtı.

Tekrar Meriç'e döndüğümde "Evet. Ben. Hadi yürü gidelim buradan," dedi sıkılarak.

"Nereye? Hangi yalan dünyana?" diye çıkıştım.

"Kayla."

Semih'in geç kalmış sesini duyunca, "Onun burada ne işi var?" diye sordu Meriç kolumu tutup.

"Bir sorun mu var?" diyen Semih, merdivenleri hızla çıkıp yanıma gelmişti.

"Kayla'yla gidiyoruz. Sen de evine," dedi Meriç kendinden emin bir şekilde. Semih "Buna sen karışamazsın," dediğinde hayretle onlara baktım. Meriç'in bu halini hiç yadırgamamıştı. Çok normalmiş gibi davranıyordu. Alo? Her zaman kotları ve tişörtleri olan bu çocuk, şu an üzerinde sıradan bir ailenin aylık kazancından daha fazla ederi olan bir şey taşıyordu. Ne? Abartmıyordum! Karşısında smokinli bir Meriç vardı!

"Sen de mi biliyordun? Ah! Lanet olsun! Bütün okul biliyor mu?" diye bağırdığımda Semih ona düşmanca bakmayı kesip bana baktı. Düşmanca baktığı ayrıntısını zihnimin bir köşesine kazıyıp, ilk açıklamalarını yapmalarını bekledim. Bu konu hemen kapanmayacaktı.

"Sorsaydın söylerdim."

Scanned by CamScanner

"Söyleseydin neler olurdu, değil mi Semih?" diye Meriç çıkıştığında, Semih elini saçlarının arasından geçirdi. Meriç'ten korkmuşa benzemiyordu. Daha çok Semih'ti işte. Semih Taşer. Atahan Koleji'nin havalı prensi.

"Söylemekten daha iyi bir şey yaptım. Zaten sizin peşinizdeydi ve ben onu caydırmak yerine, Tuna Ailesi'nin kimsesiz çocuklar için düzenlediği yardım gecesine getirdim. Herkes sizin bir aile daveti verdiğinizi sanıyor ama babam gerçeği söyledi. İyi de bir yardım yaptı ama katılamayacaktık. Ta ki Kayla biraz oyun oynamaktan bahsedinceye kadar. Senin ortalıkta olacağını sanmıyordum. Yoksa insan içine çıkmaya mı karar verdin, Meriç?"

İkisinin kavga edeceğini düşününce ağzımı açtım. "Kesin şunu! Ben gidiyorum," deyip merdivenleri inmeye başladım.

Semih "Ben bırakırım seni," dediğinde "İstemez," dedim. Meriç kolumu tutup "Çünkü benimle geliyor," dedi. Ona dönüp, durdum. Öfkeyle ağzımdan bir şey çıkmasını istemiyordum. Hemen sonrasında pişman olmaktan yorulmuştum.

"Seninle gelmiyorum," dedim sabırla.

"Evet, geliyorsun. Uzatma!" deyip kolumu sıktı. Semih de diğer kolumu tutup "Bırak kızı!" dediğinde, Meriç beni kendine çekip "Gelip alsana!" dedi. Üzerinde smokin olsa da, Meriç Tuna her yerde, her şekilde kavga ederdi anlaşılan.

Gözlerimi devirip "Semih, ben hallederim. Sen git lütfen. Teşekkür ederim," dedim. Bu müdahaleyi yapmasam, kavga edeceklerinden adım gibi emindim. Semih bana

Scanned by CamScanner

baktığında kafamı salladım. "Beni ara," dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Meriç beni merdivenlerden indirdiğinde "Bırak şu kolumu!" diye tısladım.

"Yürü!" derken beni otoparka sürüklüyordu. Ah! Tabii ki bir de arabası vardı, değil mi? Zengin piç! Kim bilir nasıl zevkleri vardı da, kendine oyun arıyordu. Bursluymuş!

Tahmin ettiğim gibi, bir arabanın önünde durmuştum. Kolumu bırakıp "Bin," dedi. Ona ters ters baktım ancak yerimden kıpırdamadım. "Bin!" diye kükredi bu kez.

"Ne oldu, su içer misin diyen Meriç nereye gitti?" dedim onun sesini taklit ederek.

Kolumu tutup, arabanın kapısını açtıktan sonra "Bin," diyerek zorla içeri soktu. Mercedes ha? Hiç fena değil. Oldukça zengin kokan bir arabaydı. Arabaya bindiğinde, dalga geçerek "Burs paralarını mı biriktirip aldın bu arabayı?" dedim. Bana ölümcül bir bakış atıp, arabayı çalıştırdıktan sonra "Okul bursu, okul masraflarına gider. Başka yerden burs alan bir profil sergilemiyordum," dedi. Çokbilmiş!

"Aklımı o kadar karıştırdın ki, benden mantıklı bir şey beklemiyorsun herhalde?" dedim gözlerimi devirerek.

"Burada ne işin olduğunu sonra açıklarsın."

Gözlerimi bir kez daha devirdim. "Seni ukala, kendini beğenmiş, önemli beyefendi! Açıklama yapması gereken sensin!" diye tısladığımda "Kapa çeneni artık," dedi. Sonra arabanın içini müzikle doldurup beni susturdu. Fazla sinir bozucuydu. Arkama yaslanıp kollarımı önümde bağladıktan sonra somurtarak dışarıyı izlemeye başladım.

Scanned by CamScanner

Meriç burslu falan değildi ama burslu gibi davranıyordu. Ömer ve Semih onun burslu olmadığını biliyorlardı. Cansu da biliyor muydu? Ben ne yapacaktım şimdi? Üstelik anne ve babasına rezil olmuştum ve bunu hatırladıkça kulaklarım kızarıyordu. Ya davette olanlar? Rezillik bataklığına batmıştım. Yol boyunca o korkunç anı düşünmemeye çalıştım. Her seferinde onu zihnimden kovaladım ama peşimi bırakmakta hevesli değildi.

"İn."

Arabayı durduğunda etrafa baktım. Bir otelin önünde duruyorduk. Dediğini yapıp arabadan inince, yanıma gelip kolumu tuttu. Kaçmamdan korkar gibi davranıyordu. Öyle olsa, arabasına hiç binmezdim. Önce birkaç sorumun cevabını alacak, sonra çekip gidecektim. Bu ikisinin arasında ona küfür etmeyi de planlıyordum. Yol boyunca yaratıcı küfürler düşünmüştüm. Birçok şey türetmiştim aslında ama sesli söyleyebileceğimden emin değildim. Birkaç adım attıktan sonra kafamı kaldırıp, tekrar baktım. Görkemli otelin adının anlamını o an fark ettim. Beyaz duvarları olan otelin büyük kapısının üstünde, altın rengindeki harflerle MENA OTEL yazıyordu. Meriç Tuna. İlk ve son iki harf. Onların oteliydi. O yüzden bu kadar rahat davranıyordu. Kimliğini gizlemeye çalışmasına gerek yoktu.

Beni içeri doğru sürüklerken "Neden buradayız?" diye sordum. Bana cevap vermeden içeri soktuktan sonra, resepsiyona uğrayıp "Anahtar," dedi kısaca. Kız elinde telefonla yakalanmanın verdiği utançla kızarıp bozararak, aceleyle anahtarı verdi.

Yeniden yürümeye başladık. İçerisi de dışarı gibi süt beyazına boyanmıştı. Büyük sütunlar da buranın kaymağı

Scanned by CamScanner

görevini üstlenmişti herhalde. Yerdeki taşlar, avizelerle birlikte altın rengine çok yakın bir tonda döşenmişti. Koltuklar ise avizelerden daha koyu bir renge sahipti. Deri ve kahverengi oluşları, bir anlığına Meriç'in kızınca kararan gözlerini hatırlattı. Bir adam oturmuş gazetesini okurken, yanında beş yaşlarında bir çocuk tablette oyun oynuyordu.

Asansöre bindiğimizde "Neden buradayız ve nereye gidiyoruz?" diye bir kez daha sordum. Anahtar? Burada mı kalıyordu? Aklımda o kadar çok soru varken, bir tanesine bile cevap vermeyip beni deli ediyordu. Kapı açıldığında beni asansörden çıkarıp, altın renginin hâkim olduğu koridorda peşinden sürükledi.

"Bana insan gibi davranman için, anne ve babanın burada olması mı gerek?"

Bir kapıyı açıp, "Hayır," dedi. Beni içeri soktuktan sonra kapıyı ayağıyla kapatıp, karşıma dikildi. Sırtımı duvara yaslayıp, ellerini iki yanımda duvara dayadı. "Eğer bundan birine bahsedecek olursan..."

"Ne yaparsın?" diye meydan okudum ona. Üste çıkmasına izin veremezdim! Buna hakkı yoktu.

"Baban iflas eder," dedi soğuk bir sesle. Dediği şeyi yapması bu kadar kolay mıydı? O kadar rahat söylemişti ki, sanki hemen şimdi bunu yapabilirmiş gibi.

"Dünyayı yönetiyormuş gibi konuşma," dediğimde ürpertici donukluktaki sesiyle "Çok ciddiyim," dedi. Serinkanlı katiller gibiydi. Tam bir piç gibi davranıyordu ve bundan nefret etmiştim! Yaşadıklarımızın ne kadarı gerçekti? Gerçek olan bir şey var mıydı diye sormak daha doğru olurdu. Başlı başına bir bilinmezlikten, sonsuz bilinmeyeni olan bir probleme dönüşmüştü. Ellerimi kaldırıp,

Scanned by CamScanner

göğsünden ittirdim ve "İstemediğini söylemen yeterdi, aptal," dedim. Bileğimden tutup, beni odanın içine sürükledi. Büyük odanın içinde oldukça zengin parçalar vardı. Altın ve bordo renginin hâkim olduğu odada her şey eskitmeydi. Tıpkı bir prensin odası gibiydi. Eski dönemleri anlatan filmlerin içinde gibiydim. Kendimi düşeş gibi hissetmeme ramak kalmıştı ama üstümdeki kıyafetler buna izin vermiyordu.

Kolumu çekip "Biraz sakin olsana. Söylemeyeceğim dedim ve asıl benim sinirli olmam gerek. Ne için bu oyunu oynuyorsun?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Meriç!"

Bana doğru bir adım atıp, "Ne var?" diye meydan okudu.

Dişlerimin arasından "Sen yalancının tekisin!" diye tıslıdığımda, yüzümü ellerinin arasına alıp "Ve bu yalancı, düzenbaz, sırlarla dolu olan kaba çocuğun seni öpmesi için çıldırıyorsun," dedi.

Sinirden dişlerimi sıkıp, nefesimi dışarı üfledim. Ukala! Kendimi ezdirmeli miydim? Ya da cesur mu olmalıydım?

"Ah! Kız arkadaşının seni öpmesini mi istiyorsun?" dediğimde sinsice gülümseyip "İstersem öperim," dedi. Ukala ve kendini beğenmişti. Büyük oranda dengesiz. Birkaç saniye önce, öldürücü karanlığa sahip sesiyle beni tehdit etmişti. Şimdi ise keyifli bir halde gülümsüyordu.

Ve benim bu dengesizle işim yoktu. Cevap vermeyecekti zaten. Buraya boşuna gelmiştim. Benim hakkıma düşen tehdidi de duyduğuma göre, çekip gitmeme izin verirdi herhalde. Güçlü ve umursamaz gözükmeye

Scanned by CamScanner

çalışarak "Pisliğin tekisin! Ve bil diye söylüyorum. Oyun bitti. Kendine oynayacak başka zavallılar bul," dedim. Bir adım geri gidip arkamı döndüm. Yürümek için adım attığımda, kolumu tutup beni kendine yasladı. Yüzüm ona dönük değildi. Dudaklarını saçlarımın arasında hissettiğimde içim ürperdi.

"Bil diye söylüyorum. Benim kız arkadaşım beni terk edemez."

Histerik bir kahkaha dudaklarımdan çıkarken "Saçma kuralların da mı var?" diye sordum. Yüzümde alaycı ve küçümseyici bir ifade olmasını umarak sırıtmaya devam ettim.

"Şu an koydum ve bu, uyman gereken sana özel saçma kuralların ilki."

"Bana özel?"

"Benim kızıma özel!"

"Ha?"

Dudaklarımdan çıkan o saçma iki harf onu güldürdü. Elleri karnımın üstünde gezinirken "Beni zorlamayacaktın. Bu karmaşık şeylerden bir anlam çıkar ve hayatımdaki rolünü bil, geveze, sakar, gürültücü kız," dedi. İşte şimdi heyecandan her tarafım titremeye başlamıştı. Onun hayatındaki rolüm mü? Gözlerimi kapatıp, nefesimi sessizce verdim. Bana bunu nasıl yapabiliyordu? Biraz önce ona kızgındım ve terk ediyordum. Gidiyordum. Oyunu bitirmiştim. Şu ansa beni kollarının arasına alıp öpmesini istiyordum.

"Üzgünüm ama açık konuşmadan seni anlayamıyorum. Vaktimi bu karmaşık cümlelerle çalıyorsun," dedikten

Scanned by CamScanner

sonra, ayağımın üstünde ağır bir taş varmış gibi güçlükle hareket edip, bir adım attım. Beni tekrar kendine çektiğinde, o kadar yakındı ki. Onu hissediyordum. Çok yakında. Ve kokusu etrafımı yeniden sarmalamıştı.

"Baş belası," diye mırıldandı.

"Efendim? Bunu mu söylemek istiyordun?" dedim. Gülerken sesini duyuyordum. Oldukça seksi bir gülüşü vardı. Dudakları boynuma değdiğinde bacaklarımı hissetmiyordum. Düşebilirdim.

"Hiç pes etmez misin?" dediğinde "Hayır," dedim. Ama bu ses bana ait değildi. Sabahtan akşama kadar yatağını bir adamla geçiren ve hâlâ onu arzulayan bir kadının sesiydi. Ah, bu nasıl bir benzetmeydi acaba!

"Başımın belasısın. Bu kadar. Şimdi senin ailemle tanışmanı hatırlayıp, keyifli bir sigara içeceğim," diyerek kollarını belimden çekti.

Büyülü an sona ermişti. Hem de o rezil anı bana hatırlatarak. Keyifle gülümseyerek yatağın karşısındaki koltuğa yayılırken, papyonunu çıkarmış ve gömleğinin iki düğmesini açmıştı bile.

"Tam bir geveze olduğunu kanıtladın. Hem de saniyeler içinde," dediğinde kızaran yüzümü saklamak için kendimi yatağa attım. Biraz önce bu otel odasından çıkıp gidiyordum ben! Ne olmuştu da gitmekten vazgeçmiştim? Bana özel kurallarının olması önemli miydi? Bunu düşünmeyi kesmeliydim! Meriç karşıma oturmuş, keyifle ailesine nasıl rezil olduğumu anlatıyordu.

Yüzümü yastığa gömerken sesli bir şekilde inledim.

Scanned by CamScanner

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," diye benim taklidimi yaparken oldukça eğleniyordu. Sigarasının dumanını dışarı üfledikten sonra, mideme ağrı sokacak kadar tatlı bir şekilde güldü. Hayranlıkla onu izlerken "Şapşalın tekisin," dedi.

O söyleyince şapşal olmak güzel bir şey gibi geliyordu. Tamam, saçmalıyordum işte. Yüzümün yarısını yastıktan kaldırıp, rahat bir şekilde tekrar yasladım. Burası oldukça rahattı ama sorular zihnimi kurcalıyordu.

"Yani hep zengindin."

"Doğduğumdan beri epey paramız var. Bu önemli mi?"

"Bilmem. Okulda takıldığın arkadaşların için epey önemli olmalı. Babam bir Cadillac'a sahip diye beni hâlâ dışlayanlar var. Sahi, senin durumunu biliyorlar mı?"

Meriç'in sinirleneceğini sandım ama dikkatle beni dinledikten sonra sigarasından bir nefes daha çekip, başını geriye attı. Duman dalgalanarak yukarı doğru çıkarken "Suzan mesela," diye ağzımın içinde geveledim. "Suzan böyledir. Ona alınma."

Tek söylediği şey buydu. *Suzan'a alınma!*

"Peki ya nikâh? Neden oradaydın?"

"Sana yalan söylemedim. Seni kontrol etmek için geldim. Bugün resimle ilgili özel bir gösteri vardı. O yüzden katılmak zorundaydım. Sadece küçük çocuklarla bir odada buluştum. Onlar sır saklamayı herkesten iyi beceriyorlar," dedikten sonra sigarasını dudağının arasına yerleştirdi.

"Bir hafta boyunca neredeydin?"

Scanned by CamScanner

Dumanı içine çektikten sonra sigarayı dudaklarının arasından aldı. Bekleyip dışarı üfledikten sonra "İşlerim vardı," dedi. Bu demek oluyordu ki, bana söylemeyecekti.

"Sırların hâlâ devam ediyor," dediğimde sigarayı bırakıp yanıma geldi. Sırtüstü dönüp ona bakmaya başladım.

"Senin hazır olmanı bekliyorum. Ve benim de tabii," dedi. Ne dediğini anlamaya çalışarak ona bakarken, üzerime eğilip yatağa çıktı. "Bir şeyler öğrenmeye çalışıp, canımı sıkma. Zamanını bekle. Bugünkü gibi olmasın!" derken yine ciddiydi. Bir anda değişebiliyordu.

"Sonuçta kötü bir şey olmadı."

"Sadece kendini rezil.edip, ölüyordun. Kötü sayılmaz." Bir şey söylemeyip ona baktım. "Bir daha olmayacak," diye uyardıktan sonra eğilip, dudağımı öpmeye başladı. Tehdit ettikten sonra öpmesinin altında bir mana aramaya zorladım kendimi. Tek düşünebildiğim ise zavallı olduğum oldu. Tehdit ettikten hemen sonra beni öpmesini çekici buluyordum. Elimi saçlarının arasına götürüp onu kendime çektiğimde, ellerini kazağımın içine sokarak tenime dokunmaya başladı. Dudaklarının arasında mırıldanınca, dudağını tenimden ayırmadan yüzümde gezdirmeye başladı. Sıcaklığını yüzümde hissederken, sessizce nefes aldım. Ellerini göğsümün hemen altından tekrar karnıma indirdi ve bir kez daha dudağımı öpüp üzerimden kalktı. Kendimi tükenmiş gibi hissediyordum ve bir anda bunu bitirmesinden nefret etmiştim.

Onu tekrar kendime çektiğimde, "Hazır değilsin," dedi. Onu dinlemiyordum. Biraz önce bilmediğim bir diyara sürüklenmiştim. Toprak farklı kokuyordu. Hava sıcaktı ve önümde uzanan orman, cezbedici gözüküyordu.

Scanned by CamScanner

Keşfetmek istemiştim. O ormanın içinde kaybolmayı arzulamıştım.

Pantolonumu ve kazağımı çıkardığımda, Meriç ne yaptığımı anladı ve kollarını etrafıma dolayıp, kulağıma doğru "Sana hazır değilsin dedim," diye tekrarladı. Yataktan kalkıp, dolaptan çıkardığı bir tişörtü bana uzattı ve "Giy şunu," dedi.

Kendimi beceriksiz ve arzulanmayan kız gibi hissediyordum. Gözümden akan yaşa engel olamadım. Sadece öpüşmek istiyordu belki de. Onun birlikte olduğu seksi kızlardan olmadığımı biliyordum. Peki, neden şimdi bu kadar üzülmüştüm. Reddedilmek, gerçeği bilmekten daha kötü hissettiriyordu.

Verdiği tişörtü önce başımdan, sonra kollarımdan geçirip üstüme giydim. Ne oluyordu bana? Nasıl bu kadar kolay akıntıya kapılabiliyordum. Çabalamam ve sahile geri dönmem gerekirdi. Ayağım kumsala değmeli, kumun ayağımın altında kaydığını hissetmeliydim. Ne zaman denizin derinliğine gitmek için bu kadar hevesli olmuştum?

Daha önce bir dergide, bakire kızların çok çabuk tahrik olduğunu okumuştum. Neredeyse iki parmak kalınlığında olan kadın dergisinin kapağındaki masum kızın simgelediği şeyi, şimdi daha iyi anlıyordum. Ve bir de geçen yaz okuduğum kitap vardı. Bakireliğinden kurtulmak için çabalayan bir kızı konu alan roman, şu an daha anlamlı geliyordu. Bu zayıflıktı ve anlaşılan en çok bana yüklenmişti.

"Ertesi sabah pişman olmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Utanç içinde kafamı aşağı ve yukarı salladım. Uzatmak istemiyordum. Yorucu bir gündü. Rezil olma temposuna

Scanned by CamScanner

alışamamıştım ve duygusal olarak bir çöküntüdeydim. O haklı olabilirdi. Daha beş dakika önce onunla birlikte olmak aklımın ucundan geçmiyordu. Sadece bir öpücükle bunu bana düşündürmüş olamazdı. Duygularımı kontrol edemiyordum ve bunun suçu bugünkü aksiyondu.

Gelip yanıma oturduğunda, beni beklediğini fark edip yerimde doğruldum. Üstündeki takım elbiseden kurtulmuş, bir pijama altı ve tişört giymişti. Yanına oturduğumda, ellerimi tutup kucağına çekti. Başparmakları yeniden avucumun içine masaj yapmaya başladı. Bu sefer gözlerimi hapsetmesine izin vermeden, bakışlarımı ellerimize diktim. Onun biçimli parmakları arasında benimkileri görmek, kalbimin ritmini arttırıyordu.

"Bana bak," dedi. Yapmak istemiyordum. Resim yapan kıymetli ellerinden gözümü ayırmak istemiyordum. Bunu fark edince, avucumun içine masaj yapan parmağını hareket ettirmeyi kesti. Hayal kırıklığı içinde, yenilgiyi kabul edip gözlerimi kaldırdım. Beni bekleyen sıcak kahverengilere kapılmadan önce titrek bir nefes aldım. "Sen nasıl bir kızsın, Kayla? Karşılaştığın şeyden sonra, seni tehdit etmemden sonra, bana küfür edip, çekip gitmen gerekirdi," dediğinde beceriksizce gülümsedim.

"Aslında kafamda bir düzine küfür oluşturmuştum ama sesli söyleyemeyeceğim kadar edepsiz sözcüklerdi," dediğimde başını hafifçe eğdi. Gözlerini kısarak gülümsedikten sonra, avucumun içine yeniden masaj yapmaya başladı. Kalbim ve göğüs kafesim adeta birbiriyle savaşıyordu.

Kafasını kaldırıp yeniden gözlerimin içine baktığında ciddileşmişti.

Scanned by CamScanner

"Ben değişmeyeceğim. Hayatım bu. Ailemin yanındaki ben ve dışarıdaki ben farklıyız. Ailemin yanında neden öyle davrandığımı sana anlatamam. Zamanı gelince anlayacaksın. Eğer bunu kaldıramayacaksan, gidebilirsin. Korkma. Benim yüzümden sana zarar gelmesine izin vermem." Düşünmem gerekiyordu ama düşünmeden kafamı salladım. "İstediğin zaman vazgeçebilirsin. Daha hiçbir şey görmedin çünkü. Bu sadece başlangıç. Benim ailem ve ben... Zehir gibiyiz," dediğinde "Tamam," diye mırıldandım.

Ellerimi bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Yatağın etrafını dolanarak, yorganın bir ucunu kaldırdı. Yatağa uzandığı sırada "Meriç, benim gitmem gerek," dedim.

Meriç bana aldırmayıp, kollarıyla beni sararak kendine çekti. "Uslu dur da, artık uyuyalım," dedikten sonra esnedi. "Babama söylemedim," diye açıkladım. Bunu şimdi hatırladığıma bile inanamıyordum. Daha önce düşünmem gerekiyordu ama fırsat olmamıştı.

Yatağın ayakucunda duran pantolonuma uzanıp, cebinden telefonumu çıkardı ve elime tutuşturup "Ara," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"İstersen bana ver. Çünkü seni bırakmayacağım. Seni eve götüremeyecek kadar yorgunum ve tek gitmeyi düşünme bile," diyerek beni tekrar kollarının arasına aldı.

Babamı arayıp, bir süre mızmızlandıktan sonra "Şey..." dedim. Babamın öfkeli ve endişeli sesi kulağımın içini doldururken, Meriç telefona uzandı ama kendimi yatağın ucuna doğru çekip ondan kurtuldum. "Ben iyi değilim. Bir otele geldim. Biraz kafa dinlemek için. Uyuyakalmışım. Yarın konuşalım, olur mu?" derken sesim

Scanned by CamScanner

gerçekten berbat çıkmıştı. Babam istemeyerek de olsa kabullendiğinde, "Teşekkür ederim. İyi geceler," deyip telefonu kapattım.

"Sen nasıl rahat uyursun?" diye sorduğumda, Meriç şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Sonunda yüzüstü yattı ve "Böyle," dedi. "Ama ben senin rahat olmanı tercih ederim. Alışkanlıklarım..." derken dönmek üzereydi. Onu omuzlarından tutup, üstüne çıktım. "Rahat olacağım," dedikten sonra sırtına yattım. "Bundan eminim," diye homurdanırken, dudağımı omzunun üstüne bastırdım.

Onu son kez gördüğümde yine aynı yataktaydık. Buna alışıyor olma fikri tuhaf gelse de, artık onun yanında rahatsız olmuyordum. Sanırım beni defalarca koruyan çocuğu, kendi dünyamda 'ona özel' bir konuma yerleştirmiştim.

Çenemi omzuna yaslayıp, "Sen orada rahat mısın?" diye sordum. "Çok," diyerek cevapladığında gülümsedim. "İyi uykular," diye fısıldadıktan sonra karşılık vermeyince "İyi uykular, Meriç," diye tekrarladım.

"Sana da iyi uykular, başımın belası."

Omzunu tekrar öptükten sonra başımı yasladım ve gözlerimi kapadım.

***

Gözlerimi güneş ışığıyla aralarken, yumuşacık bir yatağın üzerindeydim. Daha rahat bir şey biliyordum ama o yoktu. Gözlerimi tamamen açmadan, ellerimi yatağın üzerinde gezdirdim ama yoktu. Her zamanki gibi.

Sızlanarak gözlerimi açtıktan sonra yumuşak yatağın içinde güçlükle doğrulup, saray yavrusu odaya baktım.

Scanned by CamScanner

Kimse yoktu ve her şey düzenliydi. Dün geceki gibi. Biraz dikkat edince, su sesini fark ettim. Duş alıyordu.

Ne kadar çok sigara içtiğini düşünürsek, sürekli duş alması gerekirdi zaten. Tabii yapmayabilirdi de. Üzerimdeki yorganı ittirip, ayaklarımı yataktan aşağıya uzattım. Üzerimde onun tişörtü vardı. Dün gece, üzerimde onun tişörtü varken çok güzel gözüktüğümü fısıldamıştı. Onun fısıldamaları... Mideme bir sancı saplanırken, yataktan kalkıp odanın içinde dolanmaya başladım. Tişörtü oldukça kısaydı ama rahatça geziniyordum. Onun görmesini artık umursamıyordum sanırım. Çok kısa bir şort boyutundaydı. Kalçalarımı kapatıyordu en azından.

Elimi eskitme mobilyaların üzerinde gezdirirken, İtalyan tarzındaki büyük gardırobun kapaklarını açtım. İçinde bir sürü tişört vardı. Hepsi de Meriç'in benim düne kadar bildiğim tarzını yansıtıyordu. Dolabın bir köşesinde takımlar vardı. İki tane. İkisi de siyah renkti. Oldukça zengin işi gözüküyorlardı ama tişörtler onların yanında daha güzel duruyordu. Beyaz, açık mavi, gri ve siyah renkteki tişörtler askılarda sıralanmıştı. Meriç Tuna'nın bir tişört hazinesi vardı. Katlı pantolonlar da her zaman üstünde gördüklerimdendi. Meriç'in kusursuz bacaklarını sarmakla görevlendirilmiş gibi, hiçbir zaman pot durmayan pantolonları şimdi önümdeydi. Elimi tişörtlerin üstünde gezdirirken, neredeyse hepsinin üstünde aynı etiketi gördüm. Kot pantolonları dâhil tişörtlerinin çoğunluğunun etiketinde Mavi yazıyordu. Merakla takım elbiselerine bir göz gezdirdiğimde, onların da bir Türk markası olduğunu fark ettim.

"Tişörtlerimi araklamaktan vazgeçmedin mi?"

Scanned by CamScanner

Başımı çevirip ona bakınca, yanaklarıma yine o aynı ateş yükseldi. Belinde sadece havlu vardı ve nemli vücudundaki birkaç damla karnına doğru akıyordu. *Nefes al!* emrini beynime yolladıktan sonra "Sadece bakıyordum," dedim.

Yanıma gelip dolaptan gri renk bir tişört ve koyu tonlarda bir kot pantolon aldıktan sonra "İyi," dedi. Tekrar banyoya doğru ilerlerken, arkasından sırtına bakmayı bırakıp dolabın kapaklarını kapattım. "Üstünü giy," dedikten sonra banyonun kapısını kapattı.

Yine o huysuz haline bürünmüştü, buz devri. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp, kendi kıyafetlerimi giydim. Saçlarımı elimle düzelttikten sonra, tişörtünü katlayıp kucağıma koydum. O sırada kapı tekrar açıldı.

Yanıma gelmeden önce başka bir kapı sesi daha duydum.

"İçeri bırak," dediğinde, kafamı uzatıp baktım. Kahvaltımız içeri girerken "Tamam, gerisini hallederim," dedi. Elindeki havluyla saçını kuruluyordu. "Kahvaltını yap. Okula gideceksin."

"Okulda yerim bir şeyler. Buralardan bir taksi geçer herhalde," dedikten sonra ayağa kalktım. Sinir bozucu haline bürünmüştü yine. Onun bu suratını çekmek istemiyordum. Ya da dün gecenin son dakikalarındaki büyünün etkisinin biraz daha benimle kalmasına ihtiyacım vardı. Ve çantam yoktu. Lanet olsun! Semih'in arabasında kalmıştı.

"Ye bir şeyler. Vakit yok," dediğinde "Çantam Semih'te kalmış. Taksi parası verir misin? Ödünç," dediğimde karşıma gelip omuzlarımdan tuttu ve yatağa geri oturttu. Kahvaltıyı önüme çektikten sonra "Baban seni kahvaltı yaptırmadan mı yolluyor?" diye sordu.

Scanned by CamScanner

"Okulda yerim. Uyanır uyanmaz yemek yiyemem ben," dedikten sonra tekrar kalktım.

Gözlerini yumup nefesini dışarı üfledikten sonra "İyi o zaman, şimdi okula," dedi. Dayanamayıp "Sen?" diye sorduğumda "İşlerim var," dedi.

"Ne işi?"

Nefesini bir daha dışarı üfledikten sonra omuzlarımı tutup "Öğrenene kadar rahat etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. Kafamı salladığımda, "Resmimi bitirmem lazım. Okuldan izinliyim. Şimdi eve gidip resmime devam edeceğim," dedi.

Bir açıklama yaptığı için sebepsizce mutlu olmuştum. Yüzüme bir gülümseme yerleşirken "Ben görebilecek miyim?" diye merakla sordum.

"Bakarız. Şimdi okula."

Otelden çıktığımızda dışarıda bir taksi bekliyordu. Soran gözlerle ona baktığımda, "Seni bırakıp geri gelecek. Otelin taksisi," dedi. Kafamı salladım. "Gitmiyor musun?" diye sordu sabırsızca.

Uzanıp yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra "Görüşürüz," dedim.

Gülümseyerek "Bunlara alışkın değilim ama görüşürüz," dedi. Ona son bir kez daha bakıp, taksiye bindim. Kapımı kapatınca, şoför hemen harekete geçti.

Okulun adını verdiğimde, gülümseyerek "Biliyorum, küçük hanım," dedi. Önceden haber verilmişti anlaşılan.

Aklımda bir sürü soru vardı. Ömer'in dün için benimle dalga geçmesini dinledikten sonra, bu soruların hepsini tek tek, atlamadan ona sormayı düşünüyordum.

Scanned by CamScanner

14

Okula gittiğimde Ömer, Cansu'nun yanında olduğumuz için açıkça dalga geçmese de, bıyık altından gülmek denen o şeyi yapıp durmuştu. Cansu, Bora'yla ciddi şekilde mesajlaşıyordu. Hatta öğleden sonra dersi kıracaklardı. Bora'nın yarışı vardı ve Cansu'yu davet etmişti. Birlikte gideceklerdi. Bora okuldan izinli olsa da, Cansu'nun destek izni yoktu. Onun için gidiyordu. Mesajlaşırken sürekli gülümseyen bir arkadaşım vardı. Bora da onu bahçede gördüğünde yüzünü öyle bir gülümseme kaplıyordu ki, sanki kalbim bir anlığına duruyordu. Kim bilir Cansu ne hissediyordu? Neşe olsa bunu abartarak anlatırdı. Öyle ki, fantastik bir roman okuma hissine kapılacağımdan emindim ama Cansu duygularını anlatmaktan çekiniyordu. Bu konuda benden daha utangaçtı. Onlar mesajla birbirleriyle flörtleşirken, ben de Ömer'in ağzından laf almak için öğle molasını bekliyordum.

Scanned by CamScanner

Gözüm saatte, dakikaları sayarken nihayet ders bitmişti. Cansu'ya bol şans dileyip, cüzdanımı ve telefonumu alıp ayağa kalktım. Cansu ise adeta koşarak sınıftan çıkmıştı. Ömer'i beklerken, sıramın dibinde Semih'le karşılaşınca kaşlarımı kaldırıp baktım. Sabah çantamı alırken bir şey söylememişti ama şimdi bana biraz sert bakıyordu.

"Yemekten sonra konuşalım," dediğinde "Neden?" diye sordum. "Konuşalım çünkü," diye kestirip attı ve sınıftan çıktı.

Ben Semih'in arkasından bakarken, Ömer omzuyla omzuma çarpıp "Haydi bir şeyler yiyelim, aç kız," dedi. Onun peşine takılıp sınıftan çıktığımda, koridorda Suzan'ı gördüm. Bizim olduğumuz tarafa bir an bile bakmadı ama beni fark ettiğini vücudunun hareketlerinden anlayabiliyordum.

Merdivenlerden inerken "İnanamıyorum. Nasıl bu kadar iyi rol yapabilirsin?" diye söylendim.

Kolunu omzuma atıp, "Arkadaş için yapılmayacak şey yoktur," dedi. Bir düşününce ona hak verdim. Neşe de benden ailesini gizlememi istese bunu yapardım. Okulda onu tanımıyormuş gibi davranmak zor olurdu ama o istiyorsa... Buna katlanabilirdim.

"Çok yakın mısınız?" dediğimde Ömer "Doğduğumuzdan beri," diye hızlı bir cevap verdi. Ona bakmayı sürdürdüğümde devam etti. "Ama o Ankara'dayken araya biraz mesafe girmişti. Döndüğünde de şu arkadaş olmamızı saklayan oyunumuz başladığı için rahat değildik. Sadece birbirimizin evindeyken eskisi gibi olabiliyoruz."

Scanned by CamScanner

Ömer'in konuşmayı sevmesini seviyordum. Merak edeceğim yeni bir sürü şey veriyordu bana. "Neden döndüğünde böyle bir şeye başladınız?" dedim bu sefer.

"Çünkü... Ona sor, yeni. Benden onunla ilgili sır alamazsın."

Ona ters ters bakıp "Ankara'da yaşadığını söyledin. Bunun gibi basit bir şekilde söyleyebilirsin," diyerek karşılık verdim.

"O bir sır değildi. Israr etme. İstemiyor işte. Meriç'in istemediği bir şeyi söylersen–inan bana, kim olduğun önemli değil–ne ile tehdit ettiyse onu yapar," dedi ciddileşerek. Beni nasıl tehdit ettiğini hatırlayınca bir an düşündüm. Bunun ciddi olabileceğini düşünmemiştim. Babam gibi bir adamı iflas ettirebilir miydi?

"Babamı iflas ettirebileceğinden bu kadar emin olması, sadece göz korkutucu," dediğimde Ömer "Yapabilir," dedi. "Nasıl?" dedim yemekhaneden içeri girerken. Kızartma kokusu burnuma kadar gelmişti. Birbirleriyle konuşan insanların sesi, yemekhanenin üstüne çökmüş hafif bir bulut tabakası gibiydi. Buradan kalktığımda başımın ağrıdığını hissedecektim. Bu defalarca olmuştu.

"O isterse babası her şeyi yapar."

"Babasıyla arası iyi değil sanıyordum."

"İyi olması için yapar zaten."

Tamam, düşünecek bir şey daha kapmıştım. Babası araları iyi olsun diye her şeyi yapmayı göze alıyorsa, ya oğlunu çok fazla seviyordu, ya da bir hata yapmıştı. Aynı benim biyolojik babamın yaptığı gibi. Tüm bu benimle iyi geçinme numaraları, suçunu hafifletmek içindi. Kendi

Scanned by CamScanner

çıkarlarım için buna katlanıyordum, yoksa onunla iyi geçinmeye hiç niyetim yoktu. Beni hiç tanımadan terk edip gitmesini affedemezdim.

Tepsilerimizi doldurduktan sonra boş bir masaya geçtik. Ömer hiç vakit kaybetmeden, iştahla yemeye başladı. "Annesini çok seviyor olmalı," dedim. Tebessüm ederek "Öyle gözüküyor," diye yanıtladı. Bir yandan da ketçapı patateslerin üstüne döküyordu. Çorba içerken patates yiyen bir insandı. Sırayla yemek yeme işi onu zorluyordu. Karışık yemek yemede ise rakipsizdi. Normal bir sohbet havası katmak için onun gibi yemeğimi yemeye başladığımda "O melek gibi bir kadın. Onu herkes sever," diye ekledi. Nazik bir kadındı. O rezilliğime karşı bana hiç bir imada bulunmamıştı. Tam tersi, durumumu sormuştu. Babası gibi üzerimi incelememişti de.

"Peki, annesine iyi bir çocuk gibi gözükmek için mi öyle kibar davranıyor? Yoksa bu kötü çocuk imajı sadece okul için mi?"

Ağzındaki lokmasını çiğnedikten sonra, "Annesinin etkisi var tabii, ama normalde de rahat bir çocuktur. Rahatlığından bahsediyorsan yani," dedi.

"Emirler yağdırıp yağdırmamasından bahsediyorum," dedim.

Gülümseyerek "Bilmem, biz genelde emirler yağdırarak konuşuruz. Sana da öyle davranıyordur herhalde," dedi. Ailesinin yanında kibar cümleler kullanması garipti. Emirler yağdırmamıştı. Belki yaşadığım şok ve boğulma yüzünden öyle davranmıştı ama bunu hiç sanmıyordum. O kadar düşünceli değildi.

Scanned by CamScanner

"Birlikte alışverişe gittiğimizde, herkesin ona bakmasıyla, bu zengin-kibar davranışlarının bir ilgisi var mı?" dedim aklıma gelmesine hayret ederek.

Ömer'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Muhtemelen onların sahibi olduğu alışveriş merkezine götürmüştür seni. Orada çalışan herkes tanır patronun oğlunu."

Ağzımı açıp, hayretler içinde bakmak istiyordum ama çirkin bir görüntüye ihtiyacım yoktu. Onların sahibi olduğu alışveriş merkezi mi demişti biraz önce? Otelin adıyla, alışveriş merkezin adının aynı olduğunu o an fark ettim. Şehirde, daha başka neye sahiptiler? Tüm şehri satın mı almışlardı yoksa?

"Onu bu kadar meşhur eden ne?"

"Herkes onu merak eder. Fazla gözükmez. Bu yüzden ilgi çekiyor. O alışveriş merkezine neredeyse hiç gitmez. Sadece birinin onu görüp zengin muamelesi yapma ihtimali olduğunda gider. Oradaki herkes tembihlidir. Dediğim gibi, herkes onu sosyeteden sanıyor. Ama Meriç, kimsenin onu tanımadığı, arka sokaklardaki barlarda takılıyor. Tuna Holding'in tek varisi olması da, midesinin bulanmasına sebep oluyor," dedikten sonra gözlerini kaldırdı. Bir yere boş boş bakarken "Zengin koca avcılarından uzak durmaya çalışıyor," diye fısıldadı. Hemen sonra bu söylediğine kendi kahkahasıyla eşlik etti.

"Neden?"

Ağzına yeni bir patates attıktan sonra çorbadan bir kaşık daha içti. "Öyle gözükmek istemiyor. Bu yüzden Ankara'da yatılı okulda kaldı," dedi toparlanarak. Ankara'ya neden gittiğini de öğrenmiştim. Peki, o hayatı bırakıp neden buraya gelmişti? Bunu zor da olsa öğrenecektim.

Scanned by CamScanner

"O çalışanlar, oraya her giren erkeğe öyle bakarlar mı?" dedim sınırlarımı zorlayarak. Her şeyden yeni bir ipucu yakalıyordum.

"Şehir efsanesi gibidir o. Nasıl bir şeye benzediğini yayan tipler var. Bu halde bile dikkat çektiğini inkâr edemezsin. Çocuk burslu rolü yapıyor ve hâlâ dikkat çekici. Hem de bursluları ezdikleri bir okulda," dedi. Tamam, bundan bir şey çıkmamıştı ama söyledikleri doğruydu. Dikkat çekiciydi.

"Neden onu o kadar çok merak ediyorlar?" dedim. Normal bir sohbet havası yaratmak için tabağımdakileri sömürmeye devam ediyordum. Ömer çoktan yarılamıştı bile. Ona yetişmeliydim, çünkü neredeyse eşit giderdik biz. Hızlı ve iştahlı.

"Çünkü kendini göstermiyor. İlk başta bu planın çok Yeşilçam tarzı olduğunu söyleyip, onunla dalga geçmiştim. Ama o bana küçümseyici bir bakış atıp, *Siktir! Bu numaralar hiç eskimez!* demişti," derken onun taklidini de yapmıştı.

"Ya kız arkadaşları?" dedim yolumuza çıkan kızı hatırlayarak.

"Kız arkadaşı olmaz. Kızlarından hiçbiri de bunu bilmez. Zaten en fazla iki kere görüşür biriyle. Sandığından daha çok önemsiyor bu gizlilik mevzusunu."

Yani üçüncü randevu işi, gizlilik için yapılmıyordu. Benimle görüşmelerinin sonucunda sırrını öğrenmiştim ve bu da üçüncü ya da daha fazlasının neden tehlikeli olduğunu açıklıyordu. Fazla temkinliydi ama benimle görüşmüştü.

Scanned by CamScanner

"Kız arkadaşı olmaz derken, yani sen... Aaa... Aslında bilmiyorum. Ailesine seni öyle tanıştırdı ama sen yine de ondan kesin bir şey duymadan heveslenme derim ben." Aklımı düzeltmem için bu uyarı iyi gelmişti. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

"O açıkça hiçbir şey söylemez," dedim homurdanarak.

Ömer çorba kasesini bir kenara ittikten sonra çorbayı içerken yarıladığı makarnayı önüne çekti. "Şu ana kadar olanlar bir ilkti. Bence ona iyi gelebilirsin. Yani bunu başarabilirsin. Dene," dedi gözlerimin içine bakarak. Ona iyi gelmek mi? Neyi vardı ki? Ve o da ilklerden bahsedip duruyordu. Belki yapabilirdim. Ama neyi yapabileceğimi bilmeden yapabilir miydim, ondan şüpheliydim.

"Neyi var da ona iyi gelebilirim?"

"Annesinden başka hiçbir kadına güvenmez," dedikten hemen sonra tabağına dönüp yemeğini bitirmeye başladı. Annesinden başka hiçbir kadına güvenmemesinin bir sebebi olmalıydı. Daha önce çok sevdiği bir kız vardı belki de. Ona ihanet eden. Onu böyle hırçın, soğuk, ilgisiz birine dönüştüren. Bu düşünce kalbimin ritmini bozup, içimi buza çevirirken iştahım kaçmıştı. Birini gerçekten sevmiş olması ve onun başka bir kız olması... Lanet olsun, ne bekliyordum ki? Beni gerçekten sevmesini mi? Hayal dünyasında yaşıyordum.

"Kayla, hadi."

Semih'in uyarısıyla ayağa kalkıp, tepsimi aldım. "Biz biraz hava alacağız. Gelmek ister misin?" diye Ömer'e sorduğumda, kafasını iki yana salladı. Semih'in sabırsız bakışları altında birlikte yürümeye başladık. Herkes bana

Scanned by CamScanner

garip bakışlar atarken, tepsimi bırakıp "Ne var? Neden herkes bize bakıyor?" diye fısıldadım.

"Sitede, senin o çocukla takıldığını ve özelleştiğini okumuş olmalılar."

Dün verdiğim, benim için önemsiz bilginin bu kadar etki yaratmasına şaşırdım. Semih de kızgın mıydı? Sesi öyle çıkmıştı. Dışarı çıktığımızda "Bu önemsiz bir şey," deme ihtiyacı hissetmiştim. Bunu bastırmadım, çünkü birilerine açıklama yapmaya ihtiyacım vardı.

"Ondan uzak dur!" deyince, karşısına geçip tek kaşımı kaldırdım. Ben bir şey söyleyemeden "Seni kullanıyor," diye ekledi. Hayır, bana yardım ediyordu. Ama neden yardım ettiğini bilmiyordum. İyi yanım, içten içe hep bana *Belki senden hoşlanıyordur!* diye fısıldadığı için, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Düşünecek olduğumda da zihnimden usulca kovalamıştım.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum sessizce. Kolumdan tutup, beni çimlerin üzerine çekti. Birlikte bir ağacın altına oturduk. Hava bugün de dünkü kadar güzeldi. Havaların soğuk olmasını seviyordum ama biraz güneşe kimse hayır demezdi. Üstelik etrafta kelebeklerin uçuştuğunu görmek beni mutlu ediyordu.

"Babasından intikam almak için senden daha iyisi olamazdı."

Semih bir homurtu eşliğinde konuştuğunda, gökyüzündeki pamuk gibi duran bulutlara bakmayı bırakıp ona döndüm. Meriç hakkında çok şey biliyordu ve ben sormadan Ömer'in bile anlatmadığı şeyleri anlatıyordu. Dahası, Meriç onu tehdit etmişti. Buna rağmen anlatıyordu.

Scanned by CamScanner

"Neden bahsediyorsun? Ayrıca bunları anlatman senin için sorunsa, neden anlatıyorsun?"

"Senin ve benim için bunu sana anlatmayacağım ama sadece seni kullandığını bil. Bana güven."

"Senin ve benim için derken? Semih, aramızdakinin sadece bir..."

"Biliyorum, Kayla. Senden daha iyi biliyorum. Daha önce de söylediğim gibi, seni kardeşim olarak görüyorum. İlk başta iyi başlamadık, farkındayım. Ama Vural Amca benim babam gibidir," dedikten sonra kafasını eğip ensesindeki kısa saçların olduğu yeri kaşıdı. "Çoğu zaman babamdan daha çok bana inandı. Ve sen, çok iyi bir kızsın. Seni sevmek ya da kardeşim olarak görmemek için fazladan bir şeye ihtiyacım yok. Bana inan sadece," diye devam ettikten sonra boğazını temizleyip yeniden yüzüme baktı. "Hem burası böyledir işte. İnsanlar çok çabuk değişir. Bir bakmışsın en yakın dostun, bir bakmışsın tanımadığın biri," derken gözleri uzaklara dalmıştı. Saniyeler sonra kendini toparlayıp, bana gülümsedi ve "Bu hıza ayak uydurursan, her şey daha kolay olur. Küçük bir şehir. Küçük bir okul. Buna alış," diye bir öneride bulundu.

Evet, her şey çok hızlı gelişiyordu ama çoğu şey yanlış gelmiyordu. Ömer ve Cansu'yla arkadaş olmam, Meriç'e olan yakınlığım, Semih'in beni kardeş olarak görmesi, Cansu'nun Bora'yla görüşmesi... Her şey hızlı olsa da kontrollüydü. Kimse kimseyi bir şeye zorlamıyordu ama dediği gibi, küçük bir çevrede bunların olması doğal geliyordu.

"Ve o seni kullanıyor."

"Bu kötü bir şey değil, Semih. Seni anlıyorum ama ben de onu kullandım. Yani, onun da beni kullanmasını

Scanned by CamScanner

anlayabilirim," dedim, içimdeki Meriç'i bir daha görmeme duygusunun bana verdiği azapla.

"Senin aklın başında değil. O iyi biri değil," dediğinde kızgın görünüyordu.

"Biliyorum. Onun iyi biri olduğunu düşünmedim," dedim omzumu silkerek. Homurdandı ve tekrar dudaklarını araladı.

"İnatçının tekisin ve tam bir sarışınsın."

"O serseri yığını seni bir fahişe olarak görüyor. Bunu da mı umursamıyorsun?" dediğinde sinirlenerek ayağa kalktım. O da hemen kalkmıştı.

"Bundan bahsetmek istemiyorum, çünkü öyle değilim!" dedim dişlerimin arasından.

"Her gün senin onun yatağına girdiğini düşünüyorlar."

"Neden bunları söylüyorsun?" dedim sesimi yükselterek.

O da aynı şekilde bana bağırarak "Çünkü o lanet site yüzünden, okuldakiler de senin hakkında öyle düşünecek," dedi.

Bahçeye baktım. Çoğu kişi bizi izliyordu. Gözlerime dolan yaşla okulun içine doğru koşmaya başladım. Kimseye aldırmadan, çarpa çarpa merdivenleri çıktıktan sonra sınıfa girip çantamı aldım. Tekrar koşarak bahçeye çıktım ve çıkışa yöneldim.

Yoldan bir taksi geçene kadar koştum. O kendini bilmez serserilerin ne düşündüğünü umursamazlıktan gelebilirdim ama her gün yüzüne baktığım insanların benim hakkımda böyle düşündüklerini bilmekle başa çıkabilir

Scanned by CamScanner

miydim, emin değildim. Üstelik beni asıl güçsüzleştiren, bendim. Kendim.

Öyle olmadığımı söylüyordum ama onun yatağına girip, onunla birlikte olmak istemiştim. Berbat birine dönüşmüştüm ve o kötü mükemmelliğiyle benim gözlerimi kapatmıştı. Neye dönüştüğümü göremez hale gelmiştim. Yalan söylemişti. Kandırmıştı. Hiçbirine ses çıkarmamıştım. Cidden saftım.

Aptalın tekiydim. Yol boyunca ağladım. Kendime olan öfkem canımı nasıl acıtacağını iyi biliyordu. Meriç'i suçlayabilirdim ama her şeyi onun üstüne atamazdım. Beni koruyan o çocuğa sığınmıştım. Ona gözlerim kapalı güvenmiştim. Dün gece o durmasa, belki de şimdi... Zayıf davranıyordum. Bir anda içim öz babama karşı öfkeyle doldu. Beni koruyan bir erkeğe bu kadar çabuk güvenmemin ve teslim olmamın bir sebebi de oydu. Deneme yanılma yoluyla, bir erkeğe güvenmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek yerine, en doğru insana, yani babama güvenerek büyüseydim, bu böyle olmazdı. Taksiden indikten sonra üşengeç adımlarla eve doğru yürüdüm. Evden gelen tanıdık ve cırtlak sesi duyunca, adımlarımı hızlandırıp kapıya kadar geldim.

Annemin sesiydi bu ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Kızımı sende kalması için ikna ediyorum ve sen–ona benden daha iyi bakabileceğini iddia eden adam–onun geceyi bir otelde geçirmesine izin veriyorsun! Onun güvenli bir otelde kalacak kadar parası yoktur bile! Seni sorumsuz adam!"

Aceleyle ve panikle elimi çantamın içine attım. Anahtarı bulduktan sonra anahtar deliğine sokup çevirdim.

Scanned by CamScanner

Babam açıklama yapmaya çalışırken, annem o sert sesiyle yeniden bağırmaya başladı. Ayakkabılarımı çıkarırken onu dinliyordum.

"Bana açıklama yapma! Onun kadar anlayışlı bir çocuğu ikna edemedin mi? Gidip alamadın mı her neredeyse? Mahkemede bunların hepsi aleyhine işleyecek! Nasıl ona müsaade edersin?"

İçeri girip onları gördüğümde, kendime inanamayarak "Ben istedim," dedim. Annem arkasını dönüp, bir an şaşkınlıkla bana baktı ve sonra "Kayla!" diyerek boynuma atladı. Babamın bu sabah beni neden aramadığının yanıtıydı şu an bana sarılan annem. Çenesiyle birini sinir krizine sokabilirdi.

Kendime inanmamaya devam ederek "Ben ikna ettim. Onun bir suçu yok. Haber vermeyi unuttum. Üstelik güvenli bir oteldeydim. Bana göz kulak olması için bir arkadaşımı yolladı. Ondan borç aldım," dedim. Babamı savunuyordum. Hem de anneme karşı.

Babam sessiz kalırken, annem bana tekrar sarılıp "İyi misin? Neden beni aramadın?" diye sordu.

Bir adım geri gidip, ondan uzaklaştım. "Çünkü öz babamla iyi geçinmem için beni yalnız bırakan sendin, anne. Biz de kendi yollarımızla iyi geçinmeye çalışıyoruz. Boşuna gelmişsin. Mahkemeyi de boşuna açma. Parana ziyan olmasın. Buna değmem," diyerek, annemi üzgün ve şaşkın bir şekilde bırakıp merdivenlere koştum.

Sinirle odama girip, sırtımı kapıya yasladım. İhtiyacım olduğu zaman beni dinlemeyen annem, en ihtiyacım olmadığı zamanda karşıma çıkmıştı. Onunla karşılaşmaya

Scanned by CamScanner

hazır bile değildim ve muhtemelen kalbini kırmıştım. Hem de fazlasıyla. Ona karşı biyolojik babamı savunmuştum.

"Neden kapıda dikiliyorsun?"

Bu sesi iyi tanıyordum!

"Neşe!" diye bağırıp odanın içine ilerlediğimde, onu yatağımın üstüne oturmuş bir halde buldum. Gözlerimden yaşlar akarken boynuna atlayıp, ona sıkıca sarıldım. Onu boğmamla ilgili şikâyetlerde bulunup, beni ittirdi. Sonra daha sağlıklı bir şekilde sarıldık. O da gelmişti. Annemle birlikte mi? Sanırım şu an iyi olan tek şey, onun yanımda olmasıydı.

"Sen nasıl geldin?" dedim kollarımı boğazından çözerken. Her zamanki gibi bakımlı ellerini havaya kaldırıp, gözyaşlarımı silmesini sabırla bekledim.

"Kaç gündür doğru düzgün konuşmuyoruz. Annen de şüphelendi ve geldik. Üstelik teyzemde kalacağım. Kaydımı buraya aldıracağım. Derslerim bozuldu ve annem buna itiraz etmedi. Derslerim için her şeyi yapar, bilirsin."

"Özel okul?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Biliyorsun, o zaten bunu istiyordu. Beni buraya yollamasının bir sebebi de bu. İngiltere'de eğitim görmem için her şeyi yapar," dedi omuzlarını silkip. Küçük bir sevinç çığlığı attıktan sonra tekrar ona sarıldım. En yakın arkadaşımla aynı okula gidecektim. Tekrardan.

"Hey, ne oldu anlat. Berbat gözüküyorsun," dedi beni tekrar ittirip.

Bu çok zordu ama anlatana kadar bırakmazdı. Yastığı çekip duvara dayadıktan sonra sırtımı yaslayıp oturdum. Başımdan geçenleri anlatmam en az yarım saatimi almıştı.

Scanned by CamScanner

Neşe sessizce dinlemişti ben konuşurken. Sustuğumda, elini çenesinden çekip "Ara onu ve bu işi yürütemeyeceğini söyle," dedi. Ben bir tepki vermeyince, "Hadi ama Kayla! Bunu yapmak zorundasın. Risk almalısın," dedi.

Emin değildim. O, bitirirsem bir daha gelmezdi.

"Düşündüğün gibi biri değil. Asla geri adım atmaz."

"Atmazsa olmaz zaten, Kayla. Fedakârlık yapamayacak biriyle, sadece kendini ezdirip, kullandırırsın. Hadi, yap şu işi, kızım. Aklımda delice fikirler var," dedi hevesle.

Bunların neler olduğunu merak etmek bile istemiyordum. En azından bugünlük. Bugün eğer bunu yapacaksam, muhtemelen ruhsal bir çöküntü yaşayacaktım. İçimdeki o saf, onu düşünüp duran Kayla'yı azarladıktan sonra, telefonu elime alıp numarasını tuşladım.

Çok geçmeden açmıştı.

"Meşgulüm."

"Konuşmamız gerek."

"Sonra ararım seni."

"Şimdi," diye ısrar ettim.

"Ne var, Kayla?" dedi sinirle.

Derin bir nefes bıraktım dışarıya. Neşe elimi tutup, destek olan bakışlarını üzerime dikti. "Babanla aranda ne var?" dedim sakince.

"Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Beni kullanıyorsan, sanırım ilgilendirir."

Cevabı duymaktan öyle korkuyordum ki. İçimdeki o saf yan, hâlâ onunla her günü birlikte geçirmek istiyordu.

Scanned by CamScanner

Beni saflaştırıyordu ama diğer yanım, Semih'e inanıyordu. O beni dengeliyordu işte.

"Senin beni kullandığın gibi mi? Evet, benim de bir çıkarım var tabii ki," dedi soğukça.

Gözlerimi yumup, nefesimi dışarı bıraktım. En azından yalan söylememişti. *Şimdi de onu böyle mi haklı çıkaracaksın, Kayla? Safın tekisin, hem de uslanmaz bir saf.* Ama haklıydı, ben de onu kullanmıştım. Üstelik bunu ona ben açıklamamıştım, o kendi öğrenmişti. Sonra sorgulamadan benimle konuşmaya devam etmişti.

"Nasıl bir çıkar?"

"Beni meşgul ediyorsun. Sana merak edip bir şeyleri karıştırma diyorum, sen aynı gün bana yeni sorularla geliyorsun," dedi soğuk sesiyle.

"Çünkü bilinmezliğin ortasında olmaktan nefret ediyorum. Sen bilinmezin tam kendisisin. Seninle takılmak, onun içinde boğulmak gibi. Kendimi tanıyamıyorum," dedim sesimi yükselterek. Neşe başını eğmişti. Bana bakmıyordu. Kendimi daha rahat hissetmem için yanımda değilmiş gibi davranıyordu.

Meriç "Ne demek istiyorsun, açık konuş! Meşgulüm diyorum," diye sertçe çıkıştı. Cidden çok meşgul olmalıydı. Kızmıştı.

"Belki de artık biraz nefes almam gerek. Senin bilinmezliğinin, boğukluğunun içinde kendimi kaybediyorum. Senin hakkında bir şeyler öğrendiğimi sanıp rahatlamamın üstünden çok geçmeden, yeni bir sırrın ortaya çıkıyor. Zorla ağzından birkaç kelime çıkıyor. Yoruyorsun. Bana aklını karıştırdığımı söylüyordun. Asıl sen kendinle

Scanned by CamScanner

ilgili hiçbir şey söylemeyerek benim aklımı karıştırıyorsun," dedim. O kadar hızlı ve sitemli konuşmuştum ki, dilim birkaç kez dolanmıştı ve kelimeler tuhaf çıkmıştı. Anlamasını umuyordum. Ya da anlamamasını. Onu hâlâ görmek isteyen ağır bir yanım vardı. Bana bu konuşmayı yaptığım için *Nankör!* diye bağıran bir yan.

"Açık konuş!" diye tısladığında "Görüşmek istemiyorum. Beni kendi oyununun içine çekip değiştiriyorsun. Okuldaki herkesin, senin fahişenmişim gibi konuştuklarını duymak da istemiyorum. Bunu kaldıramam. Şimdi bile kendimden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Beni ayakta tutan ne vardı ki? Annemi tanıyamıyordum. Babamı ise tanımaya daha yeni başlamıştım. Kimseye güvenmezken, beni ne ayakta tutuyordu. Elimi tutan ince parmaklara baktım. Belki de sadece o vardı.

"Sen kendinden daha fazla nefret etme diye seni reddederken, beni anlamadın ve görüyorum ki hâlâ hiçbir şeyi anlamıyorsun. Benim için fark etmez. Nasıl istiyorsan öyle olsun. Bir daha geri dönüşün olmadığını biliyorsun zaten. Kendi bilinmezliğinle baş başasın."

Sesi kesildikten sonra telefonu kulağımdan uzaklaştırıp baktım. Kapamıştı.

Ne bekliyordum? Buna itiraz edeceğini mi? Beni bırakmayacağını mı? Evet, bunları düşünmüştüm. Saflığımın son kozlarını da oynamıştım. Ve dediği gibi, kendi bilinmezliğimde baş başa kalmıştım.

"Başka bir şansımın olmadığını söyleyip, beni kendi bilinmezliğimle baş başa bırakıp kapattı," dedim Neşe'ye bakıp. Kollarını bana doladığında, ona sıkıca sarıldım. En iyi dostum yanımdaydı. Hiç olmayan ailemin çatlakları

Scanned by CamScanner

artarken, olmayan erkek arkadaşımı kaybetmiştim ama güçlü olmak için hâlâ iyi bir sebebim vardı.

Aynı zamanda unuttuğum bir şey de vardı; Neşe'nin, mantıklı tarafının yanında, bir de deli kız olduğu gerçeği.

Kaydını, babamın özel ricasıyla bir günde halletmişlerdi ve ders kaybetmemesi için hemen okula başlamıştı. Ertesi gün okul çıkışında kapıda bizi bekleyen iki serserinin başka bir açıklaması yoktu. Nasıl yaptı bilmiyorum ama, daha önce Kemik Bar'da gördüğüm çocuklarla iletişime geçmişti. Onlarla çok mantıklı, aklı başında bir kız gibi konuşmadığına emindim. Bu Meriç'in de kulağına gitmiş olmalıydı. Okulda, bana karşı delici gözlerindeki karanlığı yaymasının nedenini şimdi daha iyi anlıyordum.

Ömer de duymuştu tabii. Yakın arkadaşıydı ne de olsa. Bu yüzden beni uyarmıştı. Meriç'in bana ihtiyacı olduğunu söyleyip, nedenini belirtmemişti. Herkesin onun hakkında benden bir şey saklamasından sıkılmıştım artık. Hayatı oyun gibiydi. Servetini insanlardan saklıyordu. Bildiğim kadarıyla bir oteli ve alışveriş merkezini içinde barındıran bir servet. İnternete baktığımda, Tuna Holding'i bulmam çok kısa sürmüştü. Babası ve annesinin birkaç fotoğrafı vardı ama Meriç sır gibiydi. Alışveriş merkezindeki o tuhaf durum ve oteldeki rahat tavırlarını açıklayan bu servetine karşı, burslu gibi davranıyordu. Başka bir şey bilmiyordum. Tüm bunların bir nedeni olmalıydı. İşte herkesin sakladığı şey de buydu. Bana arada sırada nezaket gösterip söylediği güzel şeyler, beni oyalamak içindi. Artık böyle düşünüyordum. Elimi okşamasını hiçbir zaman unutmayacaktım ama bunlarla yetinemezdim. Ömer'in söylediği şeye hak veriyordum. Meriç'e iyi gelebilirdim.

Scanned by CamScanner

Nasıl yapabileceğimi bilmiyordum ama Meriç biliyordu. Beni kendine iyi geldiği için yanında tutuyordu. Kaçacağımı sandığı anlarda bana biraz iyi davranıyor, aklımı başımdan alıyor, kendiyle zehirliyor ve yanında tutuyordu. Etrafıma doladığı halatı biraz daha sıkılaştırdıktan hemen sonra eski haline geri dönüyordu.

"Eğlenceli olacak."

Düşüncelerimden koptuğumda, Neşe'yi dirseğinden tutup kenara çektim. Bu tepkim onun gözlerinin büyümesine sebep olmuştu. Onu korkutmak istememiştim. Bilmiyorum, belki de korkması gerekiyordu.

"Burası Eskişehir değil. Bizim o küçük mahallemiz hiç değil. Beni dinle, başımıza bela açarız ve polise gittiğimizde her şey çözüme kavuşmuş olmaz. Gerçek kavgalar gördüm ben, Neşe. İnan bana, biz bu hayata fazla yabancıyız. Uzak durmak en iyisi."

Parmaklarımı çözdüğümde, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Sen yoksan, ben varım. Birileri senin gözünü fazla korkutmuş. Kimse benim arkadaşımı hafife alamaz!" dedikten sonra yürümeye başladı. Bahçedeki diğer öğrencilerin arasına karıştığında ellerimi yumruk yaptım. Hiçbir halt bildiği yoktu. İnsanlara çarparak peşine takıldım. Çoktan demir parmaklıkların oraya varmıştı. O her ne kadar aklı havada bir ergen gibi davransa da, benim en yakın arkadaşımdı. Onu yalnız bırakamazdım. O da bunu çok iyi biliyordu tabii.

Bileğini yakalayıp "Seninle geliyorum," dediğimde gülümsedi. Diğer öğrencilerin aksine, servislerin olduğu tarafa dönmemiştik. Durak da tam karşımızda kalıyordu ama biz okulun sağ tarafına dönüp yürümeye başladık.

Scanned by CamScanner

Yolun karşısındaki iki çocuk, keyifle sırıtıp peşimize takıldıklarında, "Hâlâ kaçabiliriz," diye bir teklifte bulundum.

"Meriç eğer onları gördüğü halde gelmiyorsa, hiçbir şeye değmez," dediğinde kafamı çevirip arkama baktım. Meriç asla gelmezdi.

"Gelmeyecek. Dönüyoruz," dedim kolunu tutarak.

Neşe kolunu benden kurtarıp "Göreceğiz," dedi.

Neşe'nin kolunu tekrar tutup "Oyun bitti. Yürü," dediğimde içlerinden biri "Oyun daha yeni başlıyor," dedi.

Bu ses! Yüzlerini daha önce tanıyamadığıma inanamıyordum! Bunlar o gece, Meriç olmasa bana zarar verecek olan çocuklardı. Emin olmak için kafamı çevirip baktığımda, ikisinin de yüzüne o geceden kalma bir sırıtma yerleşti. Korkuyla önüme döndüm ve Neşe'yi çekiştirdim ama "Bekle," diye fısıldadı. Lanet olsun, hâlâ neyi bekliyorduk ki?

"Sarışın benim," dedi diğerine göre daha zayıf olan. Korkudan bedenim taş kesilmişti. Düşünmeden hareket edip "Sizi buna pişman ederler," dedim. Çilli olan keyifle sırıttı. "Kim? Burada bizden başka biri var mı?"

Nefesimi tutmuş, ellerimi yumruk yapmıştım ancak korkudan hiçbir şey düşünemiyordum. Burada olmamız yanlıştı! Çok yanlıştı! Neşe'ye o geceyi anlatmamıştım. İşin ciddiyetinin farkında değildi. Onu da, kendimi de korumam gerekiyordu.

"Ben varım. Yetmez mi?" dedi biri. Köşeyi dönen Bora'yı görünce, tuttuğum nefesimi dışarı üfledim. İçim biraz rahatlamıştı.

Scanned by CamScanner

"Sen karışma!" diyerek çilli olan Bora'ya meydan okudu. Sözcü oydu anlaşılan. Diğeri çok az konuşuyordu. Bir adım geride duruyordu zaten. Çilli olanın Meriç'in o gece yumruk attığı çocuk olduğunu düşündüm.

Bora onlara yaklaşıp "Karışırsam ne olur?" dedi.

İşte o an çilli olan çocuk ona saldırdı ve diğeri de harekete geçti. Dudaklarımdan bir çığlık çıkarken, koşmaya çalıştım ama Neşe kolumu tutup beni engelledi. Ne yapmaya çalışıyordu? Zaten tüm bunlar, onun şu heyecan anlayışı yüzünden başımıza gelmişti. Neşe söyleyene kadar, Meriç'in gelip Bora'yı döven çocukların arasına karıştığını görmemiştim. Bir tanesini çekip yumruğunu geçirdiğinde, Bora da dengesini sağlayıp, diğerine daha sağlam vurmaya başladı. Meriç çocuğun yüzüne art arda yumruklar indirirken, Bora'nın elindeki çilli "O istedi," diye bağırdı. Titreyen parmaklarıyla bizi gösteriyordu. Meriç elindeki çocuğu yakasından tutup bana bakarken "Bir daha söyle," dedi. Bora çilli olanı saçlarından tutup, kafasını kaldırmıştı.

"Onlar istedi," dedi çocuk canı yanan bir ifadeyle. Meriç'e bakarken hiçbir tepki vermiyordum.

"Öyle mi?" dedi bana bakıp. Öyle mi? Beni hiç mi tanımamıştı? Vücudum buz keserken, nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum. Ayaklarımı hissetmiyordum. Neşe yanımdan ayrılıp, "Öyle, seni aptal. Evet, biz istedik. Mazoşistiz çünkü biz," diye bağırınca, Meriç bir küfür mırıldanıp elindeki çocuğu yere iltirdi. Bora ikisini birden sokaktan çıkarırken, Meriç de hiçbir şey demeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Kendimi berbat hissediyordum. Beni tanımıyordu. Benim istediğimi düşünebiliyordu.

Scanned by CamScanner

Buna inanabiliyordu. Bu berbat bir şeydi. Herkesin beni fahişe sanmasının yanında, onun öyle sanması bin kat daha kötüydü.

"Meriç!" diye bağırırken, hissetmediğim ayaklarımı harekete geçirmiştim. Neşe'nin yanından geçip ona yetiştim ve kolunu tutup karşısında durdum. Bana ifadesiz bir suratla bakarken, titreyen elimi yumruk yaptım.

"Buna ihtimal verdin mi?" diye sorduğumda ifadesiz bakışını değiştirmeden omuz silkti. Elimi kaldırdım ama sonra durdum. Bileğimi tutup baktı.

"Benim yatağımda benimle olmak istedin. Ne düşünmemi bekliyorsun?"

Kalbimi söküp önüme atsa daha az yaralardı. Üzgün, kırılmış ve berbattım ama sinirliydim de. Dizimi kırıp bacağına vurduğumda, diğer elimi de tutup sırtımı duvara yasladı. Neşe bağırarak yanımıza gelince, ona bakmadan "Söyle şu kıza, çekip gitsin!" dedi. Tehdit edici ve olmazsa olacaklardan sen sorumlusun tonunu kullanmıştı.

Neşe'ye bakıp "Git," dediğimde itiraz edecek oldu ama "Git, Neşe!" diye bağırdım. Neşe dişlerini sıkıp yürümeye başladığında, "Pisliğin tekisin. Sen... Sen..." deyip onu ittirmeye çalıştım. O an telefonu çalınca, bir elimi bırakıp, elini cebine attı. Diğer elimi de kurtarmaya çalıştım ama öyle sıkı tutuyordu ki, morardığından emindim.

"Efendim," dedi çabucak. Telefonu kapatamamıştı cidden. Şimdi bile açacak kadar önemliydi.

"İyiyim. Geliyorum. Sen iyi misin?" dedi gözlerini bana dikerek. Kolumu çekmeye çalışırken "Bırak!" diye bağırdığımda, sırtımı sertçe duvara yaslayıp elimi bıraktı.

Scanned by CamScanner

Dudaklarımı kapadığında acıdan inliyordum ama o sadece delici bakışlarıyla bana bakıp "Hayır anne, ona zarar vermiyorum," dedi.

Annesiyle konuşuyordu. Zaten bu kibar konuşmasının nedeni ancak bu olabilirdi. Ve bu koşulda bile telefonu açmasının sebebi de buydu. Annesiyle konuştuğunu duyduğumda iniltimi azaltmıştım ama canım çok fena acıyordu. Kafam duvara çarpmıştı ve zonkluyordu. Bana zarar verdiğinin farkında bile değildi.

"O iyi, anne. Bana güvenmiyor musun?" dedi bir süre sonra. "Tamam. Öyle olsun. Sen sadece bekle," dedikten sonra telefonu kapatıp cebine tıktı.

Beni serbest bırakınca, inleyerek elimi başımın arkasına attım. Bir sıvı hissetmemiştim ama zonkluyordu. Muhtemelen şişmişti de. "Çeneni kapatamıyorsun!" diye beni azarlayınca, "Canımı yaktın!" diye bağırdım.

"Benimle geliyorsun ve anneme iyi olduğunu söylüyorsun," dediğinde dudaklarımdan histerik bir kahkaha çıktı. Bana kaşlarını çatarak bakarken, "Neden olduğunu söyle, gelirim. Kaybedecek bir şeyim yok. Zorla götürürsen, bana neler yaptığını ve ne imalarda bulunduğunu da söylerim," dedim. Tek kaşım havadaydı ve o bana sertçe bakıyordu.

"Sen bilirsin," dedikten sonra omuzlarımı silkip, duvarla arasından çıktım. Yürümeye başlamıştım ki, tekrar kolumu tutup duvara yasladı. Canım tekrar yandığında inleyerek "Şunu yapmayı kes!" diye bağırdım.

"Bana meydan okuma!" diye tısladı.

Scanned by CamScanner

"Okuyorum işte. Ne yapacaksın?" dedim. Hassas noktasını bulmuştum. Annesini kullanmak istemezdim ama eğer başka yolu yoksa, bunu yapacaktım.

"Kayla, sana bunu yaptırtabilirim!"

"O zaman neden hâlâ tehdidini savurmuyorsun da vakit harcıyorsun," diyerek tekrar ona meydan okudum. "Tüm okula kim olduğunu söyleyebilirim," dedim onun konuşmasına izin vermeden.

"Canımı sıkıyorsun!"

"Sen de."

"Anneme iyi olduğunu söyle, sonra ne yaparsan yap umurumda değil."

"Anlat o zaman!"

Kafasını geriye atıp, nefesini dışarı üfledikten sonra tekrar bana baktı ve "Zorlama beni," dedi.

"Sen bilirsin," deyip kolumu çekmeye çalıştığımda, omzumu duvara sabitleyip aramızdaki mesafeyi kapattı. Dudakları saçlarımın üzerinde gezinirken "Beni zorlamaktan vazgeç ve..." dedikten sonra saçımı kulağımın arkasına ittirip dudaklarını kulağıma eğdi. Önce sıcak nefesi tenime çarptı. Dudağı tenime çok yakındı ama değmiyordu. "Lütfen. Annem için bu çok önemli. Ne duymak istediğini bilmiyorum ama lütfen ona iyi olduğunu söyle."

Meriç bana yalvarıyordu. Meriç! Bana! Yalvarıyor! Tamam, bunu hazmetmem gerekiyordu ve o bana bu kadar yakınken pek mümkün değildi. Bilincimde tek bir cümle vardı, fosforlu renkler sırasıyla bu cümleyi aydınlatıyordu.

MERİÇ TUNA BANA YALVARIYOR!

Scanned by CamScanner

"Tamam."

Kabul etmiştim, çünkü ona bu kadar yakın olmak bana hiç iyi gelmiyordu. Kabul etmiştim, çünkü annesinden bir şeyler öğrenebilmeyi düşünüyordum. Tamam demiştim, çünkü bana yalvarmıştı ve ona karşı gelmek hâlâ çok... Çok çok çok fazla zordu.

Babamdan birkaç saat izin aldıktan sonra, Neşe'ye gelmeyeceğimi söyledim. Biraz şaşırmıştı ama onu terslediğimi çabuk kavradı. Ona buradaki çocukların, bizim daha önce gördüklerimiz gibi olmadığını anlatmaya çalışmıştım ama o inat ederek beni dinlememişti. Ona öfkeliydim. Başımıza gerçekten kötü bir şey gelebilirdi. Bu tehlikeyi onun da fark etmesi gerekiyordu.

Meriç ile otobüs yolculuğumuz oldukça sessiz geçti. Duraktan sonra epey yürüdük. Küçük bir bayıra tırmanmıştık. Sonunda işaret ettiğinde kafamı kaldırıp baktım. Kulağıma doğru akan ter damlasını elimdeki mendille silerken, gözlerimi kırpıştırdım. Ev demek ne kadar doğruydu, bilemiyordum. Küçük bir şato gibiydi. Beyaz duvarlarında büyük pencereler vardı. İçerisini gizleyen görkemli perdelerin yakından bakıldığında işlemeli olduğuna bahse vardım. Eve bakarak yürürken, ayağım bir şeye takıldığında dengem tamamen bozulmuştu. Meriç kolumu tutup destek verince, ayağımı yere sağlam basıp dikleştim tekrar. Yine konuşmamıştık. Bahçe kapısından içeri girdiğimizde, bahçıvan kıyafeti giyen tatlı bir adam, yüzünde koca bir gülümseme ile koşarak yanımıza geldi. Adamın tüm tatlığına karşı, Meriç ona soğuk davranmıştı. Evin yanından dolandık ve sonunda sallanan bir koltukta oturmuş limonatasını yudumlayan Nermin Hanım'ın yanına

Scanned by CamScanner

ulaştık. Beni ayakta karşıladı. Yanağıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra bir limonata ikram etti.

Küçük bir sohbetten sonra, tüm itirazlarına rağmen Meriç'i odasına yolladı. Yalnız kaldığımızda ilk konuşan o oldu.

"Meriç çok konuşmaz. Bizim yüzümüzden. Onunla fazla ilgili bir anne baba olamadık. Bunu fark ettiğimizde de biraz geç oldu ama senin hakkında çok konuştuk. O babası gibi, konuşmayı sevmese de beni kırmaz," dediğinde *Keşke beni de kırmasa!* diye geçirdim içimden. Hiçbir şey söylememesi canımı fazlasıyla sıkıyordu. Üzülüyordum. Kırılıyordum ve bu onun hiç umurunda olmuyordu.

"Sizi anlıyorum ama biz sanırım iyi arkadaştan öte değiliz."

"Öyle düşünme lütfen, Kayla. Meriç duygularını belli edemeyen bir çocuk. Bunun sorumlusu biziz ve böyle düşünürsen, kendimi suçlu hissederim." Sözlerinde samimiyet vardı ama Meriç'in, annesini üzmemek için ne kadar iyi rol yapabileceğini de biliyordum.

"Lütfen, siz öyle düşünmeyin," dedim sessizce. Ayaklarımın bağcıklarına bakarken, elimi tutup "Onun zor bir çocuk olduğunu biliyorum. Senin de güçlü bir kız olduğunu görüyorum," dedi. Bunu keşke ben de biraz görebilseydim. İradesizin tekiydim. Şu an burada olmam bile saçmaydı.

"Meriç'i anlayamıyorum. Bana değer verdiğini de sanmıyorum. Sadece sizi üzmek istemediğim için buraya geldim. O ve ben birlikte değiliz," dedim çabucak. Nermin Hanım, çok şaşırmışa benzemiyordu ama yine yüzünde

Scanned by CamScanner

bir hayal kırıklığı gördüğümü sandım. "Şimdi gitsem iyi olacak. Çok üzgünüm."

Ayağa kalktığımda, Nermin Hanım da benimle birlikte kalktı. "Hayır, ben üzgünüm. Bunu yapmak zorunda hissettiğin için," dedi.

"İyi akşamlar, Nermin Hanım," dedikten sonra arkamı dönüp hızla yürümeye başladım. Bu kadardı işte. Bir işi daha tamamlayamadan sonlandırmıştım. Hiçbir şeyi beceremediğim gibi, bunu da beceremiştim. Elime yüzüme bulaştırmıştım ve içimdeki ses *Meriç bunu duyunca hiç memnun olmayacak!* diyordu.

Eve gittiğimde, babam beni salonda bekliyordu. Odama çıkıp yatıp uyumak istesem de, konuşmamız gerektiğini biliyordum. Neşe'nin okul değişikliğiyle ilgilenirken, kendi içimizdeki sorunları konuşmayı biraz ertelemiştik. Bu hepimizin biraz işine gelmişti açıkçası, çünkü gelişmeler ben dâhil herkesi şoka uğratmıştı. Nefesimi dışarı üfledikten sonra salona girip karşısına oturdum. Elindeki tarihi gerçeklerle ilgili bir konusu olan kitabı kapatıp yanına koyduktan sonra beni inceledi.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi sakince. Evet, bunun farkındaydım. Farkında olduğum için buradaydım zaten. Kafamı salladığımda "Annenle aranda ne var bilmiyorum ama senin aklını karıştırdığımı düşünüyor. Ne kadar çılgın olduğunu tahmin edersin," dediğinde kafamı salladım tekrar. "Onunla aranı düzelteceğine inanıyorum. Sana bunu pek söylemiyorum ama sen oldukça akıllı bir kızsın." Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda "Her neyse. Asıl mevzu bu değil," dedi. Beni akıllı bulmasını duymak içimde küçük bir şeyi harekete geçirmişti. Onun

Scanned by CamScanner

benim hakkımda düşündüğü hiçbir şeyi önemsemeyeceğime inanarak yanına taşınmıştım. Peki, bu neydi? Öz babamın benim hakkımda iyi şeyler düşündüğünü bilmek, beni neden heyecanlandırmıştı? Böyle düşünmesini mi istiyordum? Bu sorular yerine, kendimi zorlayarak başka bir soru yönelttim.

"Ne demek istiyorsun?"

"O çocukla görüşmene ses çıkarmayabilirim ama seni kandırmasına izin veremem. Bugün tam olarak ne olduğunu öğrendim," dedi.

Bir anda tüm ilgimi çekmişti. Oturduğum yerde dikleşip "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim.

"O çocuk sandığın gibi burslu değil. Senin bizim bu durumumuza alışamadığını ve eski hayatındaki gibi insanlarla arkadaşlık etmek istediğini anlıyorum. Ama o da okulundaki herkes kadar zengin," dedi. Biraz geç olmuştu ama söylemişti sonuçta.

"Bundan haberim var," dedim sessizce.

"Bunu sakladıklarını düşünüyordum."

"Öyle. Şans eseri öğrendim."

"Pekâlâ. O zaman... Bak, kızım... O çocuk babasından intikam almak için seni kullanıyor. Bunları seninle konuşmak oldukça garip ama zarar görmeni istemiyorum," dedi. Bildiği şeyler vardı. Semih bile bilirken, onun bilmesine bu kadar şaşırmadım. Bir yerlerden öğrenmiş olmalıydı. Benim öğrenemediğim şeyleri.

"Devam eder misin?" dedim bana 'kızım' demesine tepki göstermeyerek.

Scanned by CamScanner

"Ben devam edebilir miyim?"

Kapıya dönüp Semih'i görünce ayağa kalktım. "Senin burada ne işin var?"

Babam "Bence bu daha sağlıklı. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum," dedikten sonra kalkıp odadan çıktı. Semih yanıma gelip "Otur," derken bileğimden tutup beni oturtmuştu. Ne oldu da kararını değiştirdi bilmiyordum ama söyleyeceklerini merak ettiğim için bunu sormaktan vazgeçip "Anlat," dedim.

"Babası annesini aldattı ve annesi bir süre bu yüzden psikolojik tedavi gördü. Aslında sürekli görüyor. Son zamanlarda tedaviler arttı. Meriç de bu yüzden bu şehre geldi. Daha önce yatılı bir okuldaydı. Babasının birlikte olduğu diğer kadın gibi, ona parası yüzünden yaklaşılmasını istemediği için burslu gibi davranıyor."

Bunlar annesine neden bu kadar düşkün olduğunu açıklıyordu. Neden suskun ve kimseye güvenmediğini de. İçim ona olan öfkeyi unuturken, merhamet yerini hızla dolduruyordu. Saflık gösteriyordum belki ama buna müdahale edemiyordum.

"Babasına, annesine ne yaşattığını göstermek için seni kullanıyor, Kayla. Çünkü sen annesi kadar temiz ve safsın. Ben onlarla çok yakındım. Ömer, Meriç ve ben. Sonra babamla ortaklıkları bozuldu. Meriç yatılı okula gitti. Ben babamın işleri yüzünden Ömer'den koptum ve Meriç'le de liseye birbirimizi hiç tanımıyormuş gibi başladık," dedi ve susup beni bekledi. Ne söylemem gerekiyordu ki? Semih, Meriç ve Ömer yakın arkadaştı. Sonra bu bozulmuştu. Yıllardır birbirleriyle hiç alakaları yokmuş gibi yaşıyorlardı. Meriç... Beni kullanıyordu. Annesine ne yaşattığını

Scanned by CamScanner

babasına göstermek için. Çünkü beni annesine benzetiyordu. Doğru mu anlamıştım? Babası yüzünden hiçbir kıza güvenmiyordu. Her şeyi intikam için yapıyordu. İçinde nasıl olduğunu bilmiyordum ama.

"Önceden nasıl biriydi?" dedim gözlerimi yerden kaldırıp Semih'e bakarak.

"Şimdiden pek farkı yoktu. Her zaman bizden zıt takılırdı. Biz özel kurslara giderken, o aşağı mahallelere kaçar, oradaki çocuklarla top oynardı. Babası bunu öğrenince, onu kursa kendi götürüp getirmeye başladı. O zaman da bir kenara oturup, bir şeyler çizmeye başladı. Yine o kurslardan yararlanmadı yani. Pek fazla konuşmazdı. Anne ve babası çok kavga ettiği için susardı. Bir keresinde ağladığını bile görmüştüm. Çok küçüktük ama o annesinin üzüldüğünü anlayabiliyordu. Onu fark edince, ben de yanına gidip ağlamıştım," dedi yüzünde acı bir tebessümle. Meriç hassas bir çocukluk geçirmişti. Bunları duymak göğüs kafesimi sıkıştırmıştı. Onun küçücük hali gözümün önüne geldi. Ağlarken... Boğazıma oturan yumruyla yutkunmaya zorladım kendimi.

Neden onda kendimi görmeyi kesemiyordum?

"Ama değişti, Kayla. Artık o iyi, merhametli çocuk değil. Hayatta annesinden başka kimseyi düşünmüyor. Aslında onu düşündüğünden bile emin değilim. Seni de düşünmüyor."

"Tamam. Semih, ben biraz yalnız kalabilir miyim? Teşekkür ederim. Bunları anlattığın için. Ama şimdi biraz yalnız kalmak istiyorum," dedim.

Biraz durduktan sonra "Tamam. Yarın görüşürüz o zaman," dedi.

Scanned by CamScanner

Başımla onu onayladıktan sonra yolcu ettim. Babama odamda olduğumu haber verip, merdivenleri hızla çıkarak odama girdim.

Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı da. Beni kullanıyordu. Ama beni buna zorlamıyordu. Hassastı. Eskiden. Ama şimdi öyle değildi. Semih bunu söylüyordu ve benim gördüğümde buydu. Ama her şeyi annesi için yapmasını anlıyordum. Doğru olmasa bile anlıyordum. Ona kızamıyordum.

Sadece anlıyordum.

***

Ertesi gün Neşe'nin teyzesinin evine gittim ve salonda oturup gözümü nazar boncuğunun renklerine boyanmış bir vazoya diktim. "Anne, biliyor musun, bence gitmelisin. Senin istediğin gibi babamla idare edebiliyoruz," dedim soğukça. Şu an aklımı anneme ya da Neşe'ye veremediğim için kendimi kötü hissetmiyor değildim ama ruh gibiydim ve bunun sebebi Meriç'ti. Annem ellerini dizlerinden çekip ayağa kalktı. Odanın içinde dolanmaya başladığında yeri izliyordum. Onu izlesem büyük ihtimalle başım dönecekti.

"İnanamıyorum sana. Ne zaman bu kadar vurdumduymaz oldun, Kayla? Tam da onun kızı gibi konuşuyorsun," dediğinde öfkelendim. Tüm şu şeyden sıkılmıştım.

"Yeter artık! Biriniz annesinin kızı der, biriniz babasının kızı. Söylemenize gerek yok, biliyorum bunu. Ben istemedim sizin kızınız olmayı da, böyle dünyaya gelmeyi de. Benden sorumlu değilsin. O adam hallediyor bu işi," dedikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Annem arkamdan seslenirken, Neşe'nin teyzesi onu durdurmak için

Scanned by CamScanner

hareketlenmişti. Neşe'ye bakmadan kendimi dışarı attıktan sonra hızla ilerledim. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Bu şehri hâlâ doğru düzgün bilmediğimden cidden nereye gittiğimi bilmiyordum ve bu iyi hissettiriyordu.

Karşıdan karşıya geçerken, bir araba fren yapınca olduğum yerde donup kaldım. Bir anda buz kesmiştim. Kalbim göğüs kafesimi yırtarcasına atıyordu. Çıkmak istiyordu o daracık yerden. Birbirine girmiş kaburgalarımın üzerine eğilmek isterken, biri kolumdan tutup beni çekince sarsıldım. Meriç'ti. Gözlerim şoktan yanlış görmüyorsa, Meriç'ti. Beni bir arabanın içine oturttuğunda, Mercedes'te olduğumu fark ettim. Etrafta merakla bize bakanlar vardı. Onlara aldırmadan arabaya bindikten sonra gaza bastı. Kendime geldiğimde titreyen ellerimi yumruk yapıp "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım. Korkudan ölebilirdim. Ya da küçük dilimi yutabilirdim. Bayılabilirdim ve bunların hiçbiri kulağa iyi gelmiyordu.

"Kapa çeneni!" diye bağırdığında koltuğa sinmiştim ama yine de "Öldürecektin beni!" diye bağırdım. Bana cevap vermeyip arabayı kullanmaya devam ederken sakinleşmeye çalıştım. Hâlâ titriyordum. Ellerim buz gibiydi.

Bana cevap vermeden sürmeye devam ettiğinde, sessizce nefes alıp verdim. Bir yerde ani fren yaptı ve "İn arabadan!" diye emir verdi. Bunu söylerken kendisi çoktan inmişti. Dediğini yapıp, yavaşça kapıyı açtım. Dışarı çıktığımda karşımdaydı. Ellerini iki yanımdan arabaya yaslayıp "Böyle anlaşmamıştık," dedi.

"Anlaştığımızı hiç düşünmedim," dedim sessizce.

"Anneme neden öyle söyledin?" diye bağırdı.

"Yalan söyleyemezdim."

Scanned by CamScanner

İyice yaklaşıp "Öyle anlaşmamıştık!" diye tekrarladı. Nasıl anlaştığımız umurumda bile değildi. Yalan söylemek istememiştim ve bunu söylemediğim için beni suçlayamazdı.

"Annene olanlar için üzgünüm, Meriç. Ama onu kandıramazdım."

Bir an afallayıp geri çekildi. Bu sefer ben ona yaklaşıp "Böylesi daha iyi," dedim.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sorduğunda "Önemi yok," dedim. Kollarımı tutup tekrar arabaya yasladığında "Var!" diye bağırdı.

"Yok! Babandan intikam almak için beni kullanmanın da bir önemi yok. Çünkü... Lanet olsun ki seni anlıyorum. Ama böyle davranmaya bir son ver! Lütfen beni gör! Emir yağdırmaların, tehdit etmelerin, istediğini yaptırmaların... Hepsiyle başa çıkabilirim ama lütfen beni biraz gör! Sadece sen yoksun. Hayatım berbat, farkında değil misin? Boğuluyorum ben! Annem sanırım bana bakmaktan yorulduğu için babamla kalmamın doğru olduğunu söylüyor. Doğduğumdan beri görmediğim bir adamla yaşamaya çalışıyorum. Tanımadığım bir adamla yaşıyorum, Meriç! Ona güvenmek zorunda hissediyorum, çünkü o benim babam. Ama güvenemiyorum! Böyle düşündüğüm için kendime kızıp duruyorum ama onu tanımıyorum. Kimse beni anlamayacak biliyorum ama bundan vazgeçemiyorum!" diye bağırdığımda kollarımı sıkmaktan vazgeçip, sadece tuttu. Dudağımdaki tuzlu tat ve yanaklarımdaki ıslaklık beni kendime getirdiğinde, susmam gerektiğini anladım. Sadece nefes aldım. Sonra "Her neyse," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım. Gereğinden fazla şey söylemiştim.

Scanned by CamScanner

Ellerimi kaldırıp yüzümü kazağımın koluyla kurularken, onun beni izlediğini görebiliyordum.

"Seni kullanmadım. Kullansam bitirmene izin vermezdim."

"Bunu duymak kulağa iyi geliyor ama doğruluğu konusunda şüpheliyim. Bana karşılıksız yardım etmen senin için doğru değil."

"Evet."

"Bir çıkarın olmalı."

"Yoktu."

"Neden o zaman?"

"Çünkü istedin. Bana geldin ve yardım istedin."

"Ve sen de hiçbir çıkarın olmadan kabul ettin."

"Bildiğimiz şeyleri tekrarlıyorsun."

"Neden olduğunu anlamıyorum."

"Bir nedeni var."

"Ne?"

"Sana söylemek zorunda değilim!"

Bileğinden yakalayıp "Ne? Söyle. Lütfen..." derken gözlerim yeniden dolmuştu. Elimin tersini gözüme bastırdıktan sonra yalvararak devam ettim. "Lütfen, öz babamdan çok sana güvendiğim için beni yargılayan vicdanıma, beni haklı gösterecek bir neden ver."

Onun karşısında bu kadar zayıf gözükmeyi istemiyordum ama gözyaşlarımı kesemiyordum. İçimde biriken onca şeyi dökeceğim anı merak ediyordum ama bunu düşündüğüm türlü zamanların hiçbirinde Meriç o sahnede

Scanned by CamScanner

yer almıyordu. Annem, babam, belki Neşe olur diyordum ama düşündüğüm gibi olmamıştı. En zayıf halimle onun karşısındaydım. Dalga geçebilir, benden ve zayıflığımdan nefret edebilir ya da bir daha suratıma bakmayabilirdi. Sorunlu bir kızla kimse uğraşmak istemezdi. Berkan, canım sıkkın olduğunda bir bahane üretip arkadaşlarının yanına kaçardı. Annemle kavga ettiğimizde benimle bilerek buluşmazdı.

Meriç "Resim yarışması için aradığım yüzsün. Sen..." dedikten sonra gözüme bastırdığım elimi tuttu. Gözümden ayırırken parmakları bileğimi kavramıştı. Diğer eliyle yanağımdan akan yaşı durdurdu. Parmağındaki ıslaklığa baktı. Kuru ama içimi okşayan bir sesle "Ağlama," dedikten sonra parmağının iç tarafıyla kaşımdan çeneme doğru inerek yanağımı okşadı. Bunu yaparken romantik bir başrol oyuncusu değildi. O kötü adamdı. Uğultulu Tepeler'deki soğuk, kötü, zalim Heathcliff'ti. Tek iyiliğini Catherine'i sevmeye harcayan Heathcliff... "Sen benim ilhamımsın. Hayatta en değer verdiğim şeye ilham olan saf bir kız," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. Bu kadar ruhsuz ve kuru bir sesle, dudağından farklı kelimeler dökülse canımı acıtabilirdi ama kelimelerin arkasındaki anlam buna izin vermiyordu. Parmakları boynumda biraz oyalandıktan sonra saçlarıma doğru yönelirken, diğer elimi serbest bırakmış ve kolunu belime dolamıştı. Başımın arkasında elini gezdirirken dudakları tekrar aralandı. "Canını acıttığım için çok üzgünüm. Dünden beri kendime kızıp duruyorum. Bu bir daha asla olmayacak, Kayla. Senin yanında bir daha asla kontrolü tamamen yitirmeyeceğim. Beni kaybetmeyi göz alıp, aptalca bir sebepten terk etsen ve sana zarar vermek isteyen çocukların yaklaşmasına

Scanned by CamScanner

izin versen bile..." dediğinde gözümden yeniden yaşlar akmaya başladı.

Kulağa o kadar çocukça, zavallı ve aptalca geliyordu ki, gözlerimi ondan kaçırdım. Utançtan yüzümü saklamak istiyordum. Aramızda olanları en iyi ikimiz biliyorduk. Başka kimsenin anlamasını bekleyemezdim ama Semih ve Neşe'nin söylediklerinden etkilenmiştim.

"Okuldakilerin hakkımda öyle düşünmeleri fikri beni çok korkuttu. Sanırım babamın kulağına gideceğini düşündüm. Onu önemsemediğimi sanıyordum ama... Değil galiba. O her ne kadar onca yıl beni önemsemese de, ben onun benim hakkımda kötü şeyler düşünmesini istemiyorum."

Sesim titriyordu. Başımın arkasındaki elini nazikçe bastırıp, göğsüne yaslamaya zorladı. "Bana sarıl," diye fısıldadığında, sesinde biraz yumuşaklık aradım. Kuru bir sesle konuşuyordu. Romantik ya da duygusal değildi. Öyle olmasını da istemezdim. Bana acıdığı için böyle davrandığını düşündürürdü ama Meriç öyle değildi. Berkan ya da herhangi bir arkadaşım olsa, muhtemelen öyle davranırdı. Dediğini yapıp kollarımı beline doladığımda, soğuk ve kadifemsi sesini yeniden duydum. "Öyle olduğunu düşünmüyorum. Canını acıtmak için bunu ima ettim. Bir daha bunu asla yapmayacağım. Tam da dediğin gibi davrandım. Zengin bir piç gibi," diye itiraf etti. Burnumu üstündeki kazağa sürttüğümde saçlarımı okşadı. "Kayla, sana istediğin Meriç'i veremem."

Benden tamamen ayrılmadı. Bir adım gerilemişti ama elleri hâlâ dirseklerimdeydi. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda yüzünde bir yumuşaklık aradım. Hiçbir şey

Scanned by CamScanner

yoktu. Dümdüz bir ifade. "O saçmalıkların hepsini benden daha fazla ilgi istediğin için yaptığını biliyorum. Seni senden daha iyi tanıyorum. Sevgiye ihtiyacın var. Ve bunu hak ediyorsun. Sevilmeyi hak ediyorsun. Üzgünüm ama ben sana öyle bir sevgi veremem. Sana söylediğim hiçbir şeyde sahtelik yoktu ya da sana acıdığım için söylemedim. Sen farkında değilsin ama çok güçlü bir kızsın. Bu yüzden sana saygı duyuyorum. Bu, hayatımda yaptığım en uzun konuşma. Sen beni hep şaşırttın. Sana bunu borçluyum ama daha fazlası olmayacak. Beni bıraktığını unutmadım. Tüm bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Beni bıraktığında elleri iki yandan sallanmaya başladı. "Haklısın. Hiçbir şeyi değiştirmiyor ama değiştirmesi için her şeyi yapacağım," dedikten sonra kurumuş dudaklarımı ıslattım. Meriç ellerini arka ceplerine yerleştirdiğinde boyu sanki biraz daha uzamıştı. Onu ikna etmem gerekiyordu.

"Resim için bana ihtiyacın olmalı."

Yüzündeki o kuru ve soğuk ifade biraz çözüldü. Dudağını hafifçe yukarı doğru kıvırırken, "Bu kadar basit değil," dedi. Basit olacağını hiç düşünmemiştim. Benim isteklerim umurunda değildi. Düşüncelerini ilk defa benimle bu kadar açık paylaşmıştı. Onu sevdiğimden artık emindim. Böyle bir ruha sahip birinden başkasını sevmek istemiyordum. Düşünceleri, kendisi o kadar derindi ki, o derinlikte kaybolmak istiyordum. Yolumu bir daha bulamayana kadar koşmak ve düştükçe daha derine düşmek.

"Ama bir yolu var, değil mi? Basit değil demek, imkânsız anlamı içermez."

Scanned by CamScanner

Konuşmak yerine bana bakmayı seçti. Aklıma onu ikna edecek bir şey gelmiyordu. Göründüğünden daha fazlası olduğunu her zaman hissetmiştim ama ilk defa bu kadar açmıştı kendini. Tahmin ettiğimden daha fazlasıydı. Basit bir şey söylemekten çekiniyordum. Beni güçlü bulduğunu söylemişti. Berkan, bunu bana hiçbir zaman söylememişti. Ağladığımda gözyaşlarının zayıflık göstergesi olduğunu söyleyerek, tam tersini ima ederdi. Okulda ödev yapacağımız zaman bile zor görevleri kendinden sonra Neşe'ye verir, bana daha çok basit şeyleri bırakırdı. O zamanlar ona kızmıyordum. Kendini bana karşı güçlü gösterip, iyi hissetmeye çalıştığını düşünüyordum. Bunu sempatik bulduğum bile olmuştu ama Meriç'in bana saygı duyduğunu bilmek, bundan daha asil bir histi. Neden Berkan daha önce bana hiç saygı duyduğunu söylememişti? Beni güçlü bile görmüyordu.

"Dediğin gibi resim için sana ihtiyacım var. Bu bir çıkar ilişkisi." Sonunda ağzını açtığında bu kelimeler dökülmüştü. Hemen ardından ekledi. "Zorlamayalım, Kayla. İkimiz de aklımızdan geçenleri en başından beri sakladık. Şu an senin bana söylemek isteyip söylemediğin şeyler olduğunu biliyorum. Benim de sana söylemek istemediğim şeyler var. Eğer sana söylediğim onca şeyden sonra hâlâ benimle olmak istiyorsan, bu aklının bir karış havada olduğunu gösterir ya da... Gerçekten benim için var olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Onun için var olduğumu mu düşünüyordu?

"Sana iyi şeyler vaat etmiyorum."

"Biliyorum," diye kabullendim. Ve hemen ardından "Sana sürekli mantıklı davranacağımı vaat etmiyorum,"

Scanned by CamScanner

diye ekledim. Bu onun yüzünde bir küçük gülümsemeye sebep oldu. Gözlerimi kırpmadan onu izliyordum. Bir elini arka cebinden çıkarıp, başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. "Bu beni şaşırtmadı."

"Yani şimdi..."

"Biraz önce olanlar çok özeldi. Senin ve benim özelime fazla bulaştık. Muhtemelen yalnız kaldığımızda bundan pişman olacağız," dediğinde kafamı salladım. Aklına bir şey gelmiş gibi gülümserken alnına düşen saçlarını geriye doğru yatırdı.

"Birbirimizin kırmızı çizgilerini cesurca aşıyoruz. Ne dersin? Sence de tehlikeli sularda yüzmüyor muyuz?"

Scanned by CamScanner

15

"Tabağındakiler senden nefret ediyor olmalı."

Bir göz gezdirdim. Küsmüş biber dolması, burun kıvırmış yoğurt, surat asmış domates dilimleri. Onlara haksızlık ediyordum. Oldukça lezzetli gözüküyorlardı. Nursena Hanım'ın elinin değdiği hangi yemek kötü olabilirdi ki? Yemek yapmada ona rakip görmüyordum. Karşımda oturan annemi bile.

"Aç hissediyorum ama yemek yemek istemiyorum. Bir önerin var mı?" Kafamı tabaktan kaldırmadan soru sorduğumda, bu anın tuhaflığının etkisindeydim. İlk defa annem, babam ve ben birlikte yemek yiyorduk. Birkaç gün önce olan tuhaflığı çözmek için, bir araya gelme kararı vermişlerdi. Bana da ayak uydurması kalmıştı.

"Kendini..."

"Âşık mı oldun sen?"

Babamın cümlesini tamamlayamamasının nedeni, annemin ortaya attığı soruydu. Kafamı ağır hareketlerle

Scanned by CamScanner

kaldırdığımda babam havadaki elini indirdi. Çatalı tabağının kenarına bıraktı ve "Âşık mı oldun?" diye annemi taklit etti.

"Saçmalamayın!" diye homurdandım.

Annemin çatalının tabağına çarptığını duydum ve ardından "Kızım âşık oluyor ve bunu bana söylemiyor! Harika!" diye sitem edince, itiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra bunun işe yaramayacağını düşünüp, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kayla, sen..."

"Sorup durmana gerek yok. Görmüyor musun? Bundan bana ne zaman bahsetmeyi düşünüyordun?" diye babama bir soru yönelttikten sonra, sesi biraz daha yükseldi ve hayretle "Yoksa daha önce hiç şüphelenmedin mi?" diye sordu. Babam kendini savunmak için doğru kelimeleri ararken, annem bakışlarını bir anlığına bile ondan ayırmıyordu. Babamın üstünde kurduğu baskıyı önümdeki bardaktan bir yudum su içerken izliyordum.

"Vural, sakın bana çocuğu tanımadığını söyleme!"

Annemin yeni atağı karşısında babam hiç düşünmeden "Tabii ki tanıyorum!" dedi. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Sadece o olmamasını diliyordum."

"Ben kimseye âşık değilim," diye homurdandım.

Annem inleyerek "İnanmıyorum! Kızım birine âşık oluyor ve benim bundan en son haberim oluyor!" diye sitem ettiğinde gözlerimi devirdim.

"Anne, ben kimseye âşık değilim. Lütfen şu konuyu kapatabilir miyiz?"

Scanned by CamScanner

Babam benden yana bir tavır sergileyip "İyi olur," dediğinde, ona minnetle baktım. Ancak annemi birazcık tanıyorsam, bu konu burada kapanmazdı. Beni yanıltmadı.

"Âşık olduğunu kabul etmediğin, başını döndüren çocukla tanışmak istiyorum! Annen olarak bu hakkım!"

Pekâlâ. Olaya kesin şekilde nokta koymam gerekiyordu.

"Anne, ben kimseye âşık değilim. Meriç ile aramda olan şeyi sana anlatamam çünkü ben de anlamıyorum," dediğimde iç geçirdi. Babam homurdandığında utanmayı bir kenara bırakıp devam ettim. "Sorun şu ki... Onu böyle bir görüşmeye zorlayamam, çünkü çok meşgul. Resim yarışması var. Onu görmüyorum bile."

"Senin için çok değerli."

Annem hayatımdaki bu tür şeyleri bilmek istiyordu ama şimdi vakti değildi. Dirseğimi masaya dayayıp başımı yumruk yaptığım elime yaslayarak yüzümü babamdan gizlemeye çalıştım. "Bunu gerçekten burada konuşmak zorunda mıyız?" dediğimde annem en az benimkiler kadar büyük ve baygın olan gözlerini devirip, çaprazındaki adama baktı.

"Ona bu tür şeylere karşı tahammülsüz adam imajı çizmişsin. Açık fikirli olduğunu söyle de, seni tanısın."

Annemin önerisi karşısında gözlerimi öz babama diktiğimde, ellerini masanın altına indirip sandalyeyi hafifçe geriye ittirdiğini gördüm. Rahat bir pozisyonda otururken, sadece anneme bakıyordu. "Ona böyle bir imaj çizdim, çünkü açık fikirli değilim."

"Çocuğu biliyorsun ama onun hakkında konuşmak istemiyorsun, öyle mi?"

Scanned by CamScanner

"Öyle. Biliyor olmam, kızımla bu konu hakkında konuşmak isteyeceğim anlamına gelmiyor. Üstelik o çocukla olan ilişkisinin ciddi olmadığını umarken, daha mutlu bir babaydım."

"Sen sadece korkaksın," diye annem onu kışkırttığında, boğazımı temizledim.

"Sanırım bu yemek kendi içimizdeki sorunları çözmek için düzenlendi. Neden Meriç'i unutup, bizim sorunlarımızdan bahsetmiyoruz?" diye bir teklif öne sürdüğümde erkek tarafından onay aldım, kız tarafı ise homurdanarak pes etti.

Meriç'i yeterince çok düşünüyordum zaten. Bir de burada, annem ve babamla irdelemeye gerek yoktu.

Önceki konudan olsa gerek, sorunlar çok yüzeysel tartışıldı ve ilk defa sırf sorunları konuştuk diyebilmek için konuşmak nasıl oluyormuş onu anladım. Çözülen hiçbir şey yoktu, çünkü onlara içimden geçenleri söylememiştim. İğneleyici bakışların, imalı lafların yarıştığı bir yemek olsa da, ilk aile yemeğimizdi. Bunu bozmak istememiştim.

***

Ertesi gün okula gittiğimde Cansu ve Bora'nın resmen bir ilişkiye başladıklarını onların ağzından öğrendim. Cansu yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana bakarken, Bora elini tutmuş ve "Biz birlikteyiz," demişti. Onları Neşe'yle birlikte sarılarak tebrik ettik. Ömer de Bora ile tokalaştıktan sonra Cansu'ya sarıldı. O sırada Bora'nın bakışlarının onun üzerinde gezdiğini bilse, kim bilir ne düşünürdü? Cansu çok tatlı bir kızdı. Bir o kadar da akıllı. Buraya gelip bu açıklamayı yapmadan önce Bora'yı uyardığını düşünüyordum.

Scanned by CamScanner

Derslerden sonra yarış birinciliği ve ilişkilerinin başlamasını kutlamak için Cennet'e gittik. Bora'nın Cehennem'e inen merdivenlere birkaç kez bakış attığını görmüştüm ama orasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Ailemle yaptığım konuşmanın bir benzerini Neşe'yle yapmıştık. Aramız daha iyiydi ama hâlâ biraz soğuktuk. Bu bozukluğumuz onun yararına olmuştu, çünkü ben susarken Ömer ile sohbet etmeye başlıyordu. Telefonuma bir mesaj geldiğinde biri çift, biri çift olmaya yakın dört insanı yalnız bırakıp Cennet'ten ayrıldım ve biyolojik babamı aradım.

"Efendim."

"Senden bir şey isteyeceğim. Sorma. Sadece eve biraz geç gelebilir miyim?" dediğimde nefesimi tutup bekledim.

"Sormuyorum. Sadece seni bu sabah bıraktığım gibi bulup bulmayacağımı merak ediyorum öyleyse," dedi. Yanaklarım kızarıyordu.

"Söz versem?"

"Güvenli bir yer mi?"

"Sorma demiştim."

"Tamam. Seni sapasağlam ve söz verdiğin gibi bulamazsam, düşündüğüm kişiyi mi öldüreceğim?"

Gözlerimi devirip "Kimseyi öldüremezsin sen," dedim.

"O mu değil mi?" diye ısrar etti.

"Evet, o. Teşekkür ederim," dedim.

"Kendine dikkat et."

"Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım. Kendimi ciddi anlamda anne ve babası ayrı fikirlerde olup,

Scanned by CamScanner

birbirleri arasındaki çatışmadan yararlanan çocuklar gibi hissediyordum. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

***

Meriç'ten...

İçeriye girdiğinde, gözleri daha önce nerede olduğumu bilirmiş gibi hemen beni bulmuştu. Yine buraya, bana, buradakilere tamamen zıt şeyler vardı üzerinde. Toz pembe tonlarında ekose gömleği ve her zamanki boyutunda, açık kahve eteğiyle bana doğru yürümeye başladı. Çizme yerine kısa bir ayakkabı giydiği için, bacaklarını dizinin bir karış yukarısından bileğine kadar gösteriyordu. Tabii onlara sadece ben değil, içerideki çoğu adam bakıyordu. Yayıldığım koltuğun önüne gelip dikildiğinde, yüzüne bakıp "Ne bekliyorsun?" dedim.

"Kibarlık edip ayağa kalkmanı. Ama haklısın, annen etrafta yok ve bu saçma olur," dedikten sonra yanıma oturdu.

Yüzümdeki tebessümü yok edip "Beni değiştirmeye çalışma," dedim.

Eliyle eteğini düzelttikten sonra "Öyle bir şeyin mümkün olduğuna olan inancımı, bu konuda harcamaya niyetli değilim aslına bakarsan," dedi. Kaşlarımı kaldırıp ona baktığımda, gülümseyerek "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Aklımı karıştırarak bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun?" dediğimde arkama yaslanıp sigaramı çıkarmıştım.

"Bundan başka şeyler de kullanıyor musun?" dedi bana cevap vermek yerine başka bir soru sorarak.

"Karnın aç mı?" dedim ben de onun taktiğini kullanarak.

Scanned by CamScanner

"Son seferkinden sonra buranın mutfağına güvenmiyorum ve sana bir şey sordum."

Ortalıkta dolanan Cenk'e "Her zamankinden iki tane ve bir tane portakal suyu," dedim.

Ani bir hareketle bana dönüp sırtını dikleştirdi. "Soruma cevap ver," dedi. Sanki cevap vermek zorundaymışım ya da verdirebilirmiş gibi. Bundan daha çok bacaklarının yukarısına doğru hareket eden eteğine takılmıştım. Sigaramı dudaklarımın arasına aldıktan sonra, eteğini tutup aşağıya doğru çektim. Parmaklarım tenine değdiğinde yine ürpermişti. Sigarayı dudaklarımın arasından aldıktan sonra kafamı çevirip, nefesimi yan tarafa üfledim.

"Sana cevap vermem gerekmiyor. Önce yemeğini ye," dedim. Kızarmıştı hemen. Bacaklarına parmaklarım temas ettiğinden beri. Onun kendini toparlamasını beklerken, sigaramdan bir nefes daha çektim.

"O zaman kullandığını kabul ediyorum. Sakladığına göre," dediğinde içime çektiğim dumanı dışarı üfleyip "Saklamak denmez buna. Söylememek denir," dedim.

"Çokbilmişsin ama ben buna saklamak diyorum. Annenin haberi var mı? Eminim yoktur. Onların yanında prense dönüşüyorsun," dedi tekrar arkasına yaslanırken. Eteği en ufak bir harekette yukarı çıkmayacak kadar masumdu aslında. Sadece onun ani hareketleri o eteği hareket etmeye zorluyordu.

"Eteğini düzelt," dedim bu sefer, onu daha fazla kızartmamak için.

Dediğimi yaparken "Hep kaçıyorsun," diye sitem etmeyi de ihmal etmedi. Var olan sorunlarımızı, birbirimizin

Scanned by CamScanner

özel hayatlarına haddinden fazla karışarak neredeyse çözmüştük ya, içi rahat etmemişti! Kendini oyalayacak bir sorun arayıp durmuştu ve bu benim kötü alışkanlıklarım olmuştu.

"Annemin yanında değilken, kurbağa mı oluyorum?" dedim ona bakmadan.

"Ah, küçükken masal dinlemene şaşırdım. Ben senin daha çok laf yetiştirmekle vakit harcadığını düşünüyordum."

Gülümsememi bastırıp sigaramdan bir nefes daha çektim. Bu arada Cenk köfte ekmeklerimizi getirmişti. Suyumu önüme koyduktan sonra portakal suyunu da bırakıp gitti.

"Hâlâ mutfağına güvenmiyorum," diye söylendi köftelere bakarken. Sigaramı söndürüp, kendi ekmeğime uzandım. Koca bir ısırık alıp çiğnemeye başladığımda "Hepsini ağzına atsan da olurdu," dedi.

Kendi kendine konuşmak yerine biraz karnını doyursa, daha sağlıklı olurdu ama konuşmayı tercih ediyordu. Suyumdan bir yudum aldıktan sonra yutkunup "Konuşmak yerine ye de odaya çıkalım," dedim.

"Hiç sanmıyorum. Cevap vermeme konusunda formundasın yine. Bugün seni kaldırabileceğimi sanmıyorum," dedi. Ona aldırmayıp ekmeğimden bir ısırık daha aldım. Ağzımdakini çiğnerken, onun ekmeğini de alıp eline verdim. "Bunu neyle yaptılar ki?" dediğinde gözlerimi devirip yutkundum.

"Ye şunu, Kayla. Cevabım, hayır kullanmıyorum," dedikten sonra ekmeğimden bir ısırık daha aldım. Sonunda susup, elindekini yemeye başladı neyse ki. Diğer kızlar

Scanned by CamScanner

gibi yavaş ve narin de değildi üstelik. Önce biraz şüpheyle baksa da, sonra boş verip iştahla yemeye başladı.

Ağzında hâlâ çiğnediği bir lokma varken "Sen neden su içiyorsun?" diye sordu.

"Tadını kesmesini sevmiyorum," dedim. Kaşlarını kaldırıp bana baktıktan sonra önümdeki suya uzanıp aldı. Portakal suyunu bırakıp benim suyumu içmeye başladığında, arkama yaslanıp onu izledim.

"Cansu ve Bora birlikte olduklarını açıkladılar. Senin haberin var mıydı?"

"Bora'nın romantik aşk hayatı beni ilgilendirmiyor," dedim, o kız için topladığı çiçekleri hatırlayınca. Kayla bir an bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra sudan birkaç yudum daha aldı. Nihayet yemeğini bitirdiğinde, ayağa kalkıp "Hadi gidelim," dedim. Ses çıkarmadan beni takip etti. Bir cevapla mı bu kadar uysal oluyordu, emin olamamıştım.

O, yatağa otururken ben de defterimi çıkarıp doğru sayfayı buldum. "Bana kaşlarını çatarak bakmanı istiyorum," dedim kalemi elimde çevirirken. O yeni sorular sormaya başlamadan, şu işi halletmek istiyordum. "Pekâlâ," dedikten sonra kaşlarını çattı. Gülümseyerek "Dudağını büzmek zorunda değilsin," dediğimde kızardı. Nefes alıp verdikten sonra dudağını büzmemeye dikkat ederek kaşlarını çattı.

"Şu işi çabuk bitirelim, çünkü akşama kızıl bir misafirim var," dediğimde kaşları gerçekten çatıldı. Gözlerini de kısmıştı. Kaşlarının arasındaki o ince çizgi de çıktığına göre rol yapmıyordu. "Harika, sakın bozma," dememe kalmadan bir homurtu çıkarıp "Çok kötüsün," diye şikâyet

Scanned by CamScanner

etti. Ben çizimimde eksik kalan yeri tamamlarken, sessizce bekledi. Görmem gerekeni görmüştüm zaten. Sonunda bittiğinde defteri kapattım.

"Görebilir miyim?"

"Hayır. Bu bir kısmı. Asıl hali evde. Onu tamamlamaya gideceğim. Seni eve bırakayım," dedim. Biraz bozuldu ama sonra yeniden gülümseyip ayağa kalktı. Onu eve bırakma fikrim, beraberinde birçok soru getirecekti ama hiçbirini cevaplamayacaktım.

Aklımı dağıtmasına izin veremezdim. Yarışmaya çok az kalmıştı.

Scanned by CamScanner

16

Patates kızartması, Nursena Hanım'ın tarifiyle yaptığım köfte, hazır domates çorbası, rendelenmiş kaşar, süper tasarlanmış salatam ve benim için ideal bir sofra. Tamam, bunlarla doyabilirdim ama Nursena Hanım'ın yoğun ısrarı üzerine brokoli de vardı. Sadece babam için hazırlanmış tabakta tabii ki.

Birkaç gün oldukça sakin geçmişti. Bu son zamanlarda ihtiyacım olan bir şeydi ve evrene teşekkür amaçlı, bugünü iyi şeyler yapmaya adamıştım. Arabanın sesini duyunca, önümdeki önlüğü çıkarıp, koşarak kapıya gittim. Bugün iyi günümdeydim. İtiraf etmeliyim ki, Meriç'in tuhaf ailesini ve kasıntı babasını daha yakından tanımak, bana kendi öz babamın kıymetini bilmeyi öğretmişti. Şu sakin geçen birkaç gün içinde, Meriç'in babasıyla yemek yeme şansım olmuştu. Adam, yemek yediğimiz sırada konuşmamam gerektiğini kibarca dile getirirken bile, beni küçük düşürdüğünü hissetmiştim.

Scanned by CamScanner

Zil çaldığında içimden üçe kadar sayıp kapıyı açtım. Beni görünce kaşlarını çatarak baktı. Gülümseyerek "Hoş geldin," dedim. İlk defa ona kapıyı açıyordum. Bu işi ya kendisi yapardı, ya da Nursena Hanım. Ama ben, hayır. Bu bir ilkti.

İçeriye girdikten sonra "Masa hazır," dedim. Bana hayret karışımı bir şüpheyle baktı. Muhtemelen şu an ne yaptığımı anlamıyordu ve bu durum çok komikti. Salona girdikten sonra ceketini çıkarıp, kaşlarını kaldırdı. Elleri belinde masaya bakarken "Açsın umarım," dedim.

"Açım. Çok açım. Nursena Hanım neler yaptı?" dedi kendi yerine heyecanla geçerken.

Onu takip edip sandalyeye oturduğumda "Aslında ben yaptım," dedim. Yüzündeki şaşkınlık biraz daha artmıştı. Babamı şaşırtmak bu kadar kolay mıydı? Uzun zamandır içimden ona 'baba' diye hitap ediyordum. Buna alışmıştım sanki. Bana iyi davrandığı müddetçe zor gelmiyordu.

"Pekâlâ. Neler hazırladın bir bakalım. Nursena Hanım, servise yardım ister misiniz?" diye bağırdığında Nursiş koşturarak içeri girdi.

"Geldim geldim," dedikten sonra çorbaları beyaz yemek takımının kâselerine servis etmeye başladı.

"Hazır domates çorbası," dedim o servis yaparken.

"İyi bir başlangıç," dedi babam gömleğinin kollarını dirseklerine doğru kıvırdıktan sonra. Keyifle arkama yaslanıp, "Afiyet olsun," dedim. İyi anlaşabiliyorduk yani. İkimiz de istediğimizde bunu başarabiliyorduk.

Çorbadan sonra iştahla patates ve köftelerini de midesine indirdi. Ben de ona bakarak hızlı yiyordum. Yemek

Scanned by CamScanner

yaparken acıkmıştım. Babam arkasına yaslanıp karnını ovalarken "Ellerine sağlık, küçük hanım. Çok lezzetli yapmışsın," dedi.

Nursena Hanım keyifle gülümseyerek, "Maharetli maşallah. Parmaklarında lezzet var," dedi. Şımartma işlemlerine fazla alışık değildim. Annemle bunlar oldukça normaldi ama şimdi ilk defa hazır çorba ve kızartma için şımartılıyordum.

"Afiyet olsun," diye mırıldandım. Nursena Hanım'a sofrayı toplamada yardım ederken, babam da maç izlemek için televizyonun karşısına kurulmuştu. Bulaşıkları hallettikten sonra odama çıkıp, araştırmalarımı yapmaya devam ettim. Bir süre sonra telefonumun sesiyle ara vermek zorunda kaldım. Berkan'ın aradığını görünce biraz şaşırsam da açtım.

"Efendim."

"Nasılsın güzellik?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" dedim gözümü ovuştururken.

"İyiyim. Neşe orada. Sen de oradasın. Seni özledim. Oraya gelmeyi düşünüyorum," dediğinde gözlerimi açıp "Saçmalama, okulun var," dedim. "Ne önemli ama," dedi ses tonunu değiştirirken.

"Berkan, sanırım iki üç gündür farklı birileriyle dışarı çıkmıyorsun? Ne dersin, bunu bir düşünmeli misin?" dedim sandalyeden kalkarken.

"Beni iyi tanıyorsun ama seni görsem daha çabuk geçer."

Üzerimdeki kıyafeti çekiştirirken "Ben oraya döneceğim zaten. Sen şimdi derslerine çalışmaya ne dersin? Eminim devamsızlığın çoktan dolmuştur zaten," dedim.

Scanned by CamScanner

"Yine doğru tahmin. Senin de uykun var, değil mi?"

"Aslında evet. Uyusam iyi olur," dedim esnememe engel olamayarak.

"Pekâlâ. İyi geceler o zaman. Uyu, büyü ve fazla bekletme. Gel," dediğinde gülümseyerek "Oldu bil. İyi geceler," dedim ve kapattım.

Telefonu bıraktıktan sonra üzerimdekileri çıkarıp katladım ve banyoya yürüdüm. Yüzümdeki makyajı sildikten sonra iyice yıkayıp kuruladım. Odaya geçip dolaptan Meriç'in tişörtünü çekip üzerime geçirdim. Yatağa uzanıp yorganı üzerime çektim. Gerçekten yorulmuştum. Annemle babamı birlikte hayal ettiğim sayılı anlarda mutlu hissetmiştim. Bunun hiçbir zaman olmayacağını düşündüğüm için bu hayallerim kısa sürmüştü ama bugün yemekte gözlerim annemi aramıştı ve bir kez daha keşke demiştim. *Keşke bir aile olsaydık!*

Uykunun derinliklerine kendimi bırakmam çok uzun sürmemişti ama birinin yatağa girdiğini duyduğumda zorlanarak o derinlikten kendimi çektim. Gerilmiştim. Gözlerimi zorlukla açtıktan sonra yavaşça arkamı döndüm.

"Meriç," dediğimde sesim kulağıma epey uykulu gelmişti. Daha tam ayılamamıştım bile.

"Şişşt. Sus," dedi beni kolunun altına doğru çekip. Gergin gözüküyordu. Oldukça sinirli.

"Ne oldu?" dedim başımı kaldırıp.

"Uyu, Kayla. Konuşacaksan gideyim," dediğinde kafamı eğip omzuna yasladım. Babasıyla zaten gerginlik vardı aralarında. Onunla görüşmüş ve bu büyümüş olabilirdi. Kıpırdanıp "Ben kapıyı kilitleyeyim," dediğimde

Scanned by CamScanner

"Ben hallettim," dedi. Eve nasıl bu kadar rahat girip çıkabildiğini anlamıyordum ama bundan şikâyetçi değildim. Sadece gerginliğini hissediyordum. Bu beni de geriyordu. Konuşmamı istemiyordu ama susmak da işime gelmiyordu. Gecenin bir yarısı odama gelmişti. Başka bir yere gitmemişti, benim yanıma gelmişti. Egom bir yerde beni överken, mantığım *O iyi değil, kendini düşünme!* diyordu. Ne yapabilirdim ki? Gergindi. Huzursuzdu. Ama konuşmama izin vermiyordu. Elimi kaldırıp yanağını okşamaya başladım. Bana bakmıyordu ama bu hareketime de tepki göstermemişti. Son kez şansımı deneyebilirdim.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum. İzin ver."

Kapalı tuttuğu gözlerini açtıktan sonra mutsuz bir şekilde "Seni öpebilir miyim?" diye sordu. Bu sorusu beni şaşırtmıştı. O öpmek istediğinde öperdi. Sormazdı. "Farklı olup olmadığını anlamam gerek," diye devam etti. Soru sormadan kabullenerek, kafamı salladım.

Uzanıp beni öpmeye başladığında ensesindeki saçları okşadım. Her zamanki Meriç değildi. Onu iyi tanıyordum, çünkü kontrol hep onda olurdu. Şimdi ise acı çektiğini hissediyordum. Öpmek ona acı veriyormuş gibiydi. Dudağının üstünde "Şişşt!" dedikten sonra ipleri elime aldım. Heyecandan kusabilirdim. Dünyadaki en kusursuz erkeği öpme hakkı ona verilmiş, ergen ve sivilceli kız gibi hissediyordum. Kendimi beğendirirsem, bir prensese dönüşecekmişim gibi. Böyle bir masal yoktu ama olsa hiç de fena olmazdı. "Ben buradayım," derken onu biraz sakinleştirmeyi düşünmüştüm. Elimi omuzlarına indirip, masaj yaparak sırtını okşadım. Hiç acele etmedik. Yavaş ve temkinliydik. Sanki o ilk defa öpüşen taraftı. Kontrolü bana

Scanned by CamScanner

bırakmıştı. Dudağımı nefes almak için ondan ayırdıktan sonra çenesini öptüm. Sonra dudağımı tenine sürterek yanağına ulaştım ve oraya da masum bir öpücük bıraktım.

"Teşekkür ederim, Kayla," dedikten sonra geri çekilip, ellerini yüzünde gezdirdi. Avuç içlerini şakaklarına bastırıp bir süre gözlerini tavana dikti. Sonra gergin bedeni biraz gevşedi. Ona ne olmuştu?

"Seni zorlamak istemiyorum ama farklı konusu ne oldu?" diye sorduğumda yanında uzanıyordum.

"İyi gitti," dedi sadece. İyi gitmişti. Hımm. Bu iyi bir şey olsa gerekti.

"Neyi denemek istedin peki?"

"Berkan kim?" dedi soruma karşılık.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda "Cevaba karşılık cevapsa varım," dedim. Hem Berkan'ı nereden biliyordu?

"O kadar merak etmiyorum," derken dudağını hafifçe yukarı kıvırmıştı.

"Ama sordun. Merak etmesen, dikkat bile etmezdin."

"Bilmem farkında mısın ama şu an benimlesin. Senin yatağındayız. Gün doğmasına saatler var. Yani kimin sana mesaj bıraktığı o kadar da önemli değil. Gereksiz biri olmalı," dedi tezimi çürüterek. Berkan bana mesaj mı atmıştı? Bunu sormak yerine asıl konuya tutunmayı tercih ettim. Berkan'ı öne sürerek aklımı karıştırmasına izin vermeyecektim.

"Neyi denedin, Meriç?"

"Şimdi olmaz, Kayla," derken itiraz istemediğini yeterince açık belli etmişti.

Scanned by CamScanner

"İyi uykular," dedim gözlerimi kapayarak.

"Sana da iyi uykular, Kayla," dediğini duyduktan sonra biraz daha sokulup uykuya teslim ettim kendimi.

Gözlerimi açtığımda bacaklarım hâlâ Meriç'in üstünde ve ona sarılıyordum. Bedenimin uyuşması ve karıncalanması falan gerekiyordu değil mi? Ama hayır. Kesinlikle çok rahattım. Böyle tuhaf biriydim işte.

Hava oldukça güzel ve rahatlatıcıydı. Odamın içi aydınlıktı. Oldukça güzeldi aslına bakılırsa. Meriç'in kokusunu üzerimde alıyordum. Onun teninin sıcaklığını hissediyordum.

"Kayla."

Kapı tıklatılınca olduğum yerde hareketlenip, aceleyle yataktan indim. Meriç sızlanmaya başlayınca dudağının üstünü elimle kapatıp, iyice gözlerini açmasına sebep oldum.

"Şişşt! Babam geldi. Sessiz ol," dedikten sonra kapıya koştum. Kapının arkasına saklanıp kapıyı açtığımda babam beni süzüp "Alışverişe, oradan da kahvaltıya gidelim dedik. Hazırlan," dedi.

Elimi saçımın arasına götürüp "Siz gidin. Ben bütün gün uyumayı düşünüyorum. Lütfen planı bozmayın. Ciddiyim. Nursena Hanım bütün hafta evdeydi. Sıkılmıştır," dedim.

Babam şüpheyle bana baktıktan sonra "Pekâlâ, tamam, haklısın ama emin misin? Biz alışveriş yapana kadar uyu, sonra gelip seni alayım istersen," diye bir teklifte daha bulundu.

"Hayır. Ölü gibiyim. Sanmıyorum. Size iyi eğlenceler."

Scanned by CamScanner

"Tamam. Sana da iyi uykular, üşengeç kızım."

Kızım lafına ses çıkarmayıp "Benim yerime de eğlenin," dedikten sonra kapıyı kapattım. Arkamı kapıya yasladıktan sonra nefesimi dışarı üfleyip, tekrar hareketlendim. Meriç ellerini başının altında birleştirmiş, tek kaşı havada bana bakarken, omzumu duvara yaslayıp "Ne var?" dedim.

"Benimle baş başa kalabilmek için uydurduğun yalanları dinlemek keyifliydi," dedi çapkınca sırıtarak. Uykusunu tamamen yitirip, bizi dinlemişti yani.

Ah, harika!

"Seni burada yakalamasın diye," dedim baygın bakışlarımı yollayarak.

İnanmamış bir ifadeyle baktıktan sonra yataktan kalkıp "Bana kahvaltı hazırlarsın artık. Kurt gibi açım," dedi. Yere eğilip pantolonunu üzerine geçirdikten sonra karşıma dikilip "Cidden kurt gibi açım," diye tekrarladı. *Anladım Meriç, kurt gibi açsın. Altını çizdin yeterince.*

"Tamam ama babamların gitmesini beklememiz lazım. O yüzden sessiz ol."

"Yani bana kahvaltı hazırlamayı kabul ediyorsun?" dedi ellerini beline koyup.

"Sana daha önce kimse kahvaltı hazırlamadı mı?" dedim o bilmiş, baygın bakışlarımla ona bakarken.

"Hayır. Ben ailemle kahvaltı yapmayı bırakalı uzun yıllar oldu," dedikten sonra önümden çekilip banyoma doğru ilerledi. Eve ve odama hâkim gibiydi. Banyoya girdikten sonra kapıyı kapattı. Ailesiyle kahvaltı yapmayı bırakalı uzun yıllar mı olmuştu? Yatılı okulda okumuştu

Scanned by CamScanner

ama şimdi ailesiyle yaşadığını sanıyordum. Öyleydi. Ama kahvaltıyı onlarla yapmıyordu. Meriç'in bilinmeyenleri!

Yatağın üzerindeki yorganı çabucak düzelttikten sonra çalışma masamın olabildiğince rahat sandalyesine oturdum. Meriç banyodan çıkınca, bir şey söylemeden yerimden kalkıp, boşalan banyoya girdim. Kapıyı kapatmadan yüzümü yıkayıp, aynada kendime baktım. Fena değildim, saçlarım biraz karışmıştı sadece.

Saçlarımı çabucak taradıktan sonra banyodan çıktım ve Meriç'in yanına gittim. Kalktığım sandalyeye oturmuş–daha doğrusu yayılmış–kitaplarımı karıştırıyordu. Ona aldırmadan pencerenin önüne geçtim. Araba yoktu. Babamlar gitmişti yani.

"Aşağıya iniyorum. Kahvaltı hazırlayacağım. Kitaplarımı karıştırmayı bıraktığında gelirsin," dedikten sonra odadan çıkıp merdivenleri indim. Ne olur ne olmaz diye odaları kolaçan ettikten sonra evin boş olduğuna kanaat getirip, mutfağa girdim. Öncelikle dolapta kahvaltılık ne varsa çıkardım. Bardakları ve tabakları da çıkarıp masaya yerleştirdikten sonra, ısıtıcıdan suyu alıp çayı demledim. Dolaptan portakal suyunu çıkarıp, masanın üzerine koydum. Ardından sosisleri ve yumurtaları çıkardım. Ketçapla yaptığım sosun içine sosisleri ekledikten sonra, pişmeleri için ocağa bıraktım. Tavanın içine su koyup kaynamasını beklerken, sandalyenin çekilme sesiyle arkama döndüm.

"Güzel kokuyor," dedi sadece.

"Sosis," dedim ben de onun gibi kısa konuşup. Arkamı dönüp, kaynayan suya yumurtayı kırdıktan sonra kabuklarını çabucak çöpe atıp, diğer yumurtayı da kırdım. Bunu

Scanned by CamScanner

yapmayı annemden öğrenmiştim. Suyun üstünde pişirilen yumurta haricinde pek yumurta yemezdim.

Yumurtaların pişmesini tavanın başında beklerken arkam Meriç'e dönük duruyordum. İkimiz de sessizdik. Mutfakta var olan sesler, suyun fokurdamasına ve buzdolabına aitti. O zaten konuşmayı pek sevmediği için ona dert olmadığına emindim. Bense... Susmaktan biraz sıkılıyordum. Yumurtalar iyice piştiğinde, tabakları alıp servis yaptım. Karşısına oturup "Afiyet olsun," dedim.

Kahverengi gözleriyle benimkilerin içine baktıktan sonra "Sana da," deyip kahvaltısını yapmaya başladı. Ben de ona eşlik ettim. Sakin ve sessiz bir kahvaltı sonunda tabağındaki her şeyi bitirmişti. Bense ilk defa bu kadar yavaş yiyordum. Arkasına yaslanıp beni izlemeye başladığında, benim tabağımın yarısı hâlâ doluydu. Vazgeçebilirdim yemekten, çünkü resmen beni izliyordu.

Ona baktığımda "Ne?" dedi.

Ne mi? Tabii, en basit soru buydu değil mi? Asıl benim ona *Ne?* diye sormam gerekiyordu. Neyin var, Meriç? Neden böylesin, Meriç? Niye Meriç?

Omuz silkip yemeğimi yemeye geri döndüğümde "Bir şeyin var. Hiç konuşmaman normal değil," dedi. Dikkatini çekebilmem de bir şeydi.

"Konuşmamı mı istiyorsun?" dedim başımı kaldırmadan, sadece gözlerimi kaldırıp ona bakarken.

Omzunu silkerek "Sen bilirsin," dedi.

Çatalımı bırakıp, arkama yaslandım. "Pekâlâ. Ailenle yaşadığını sanıyordum ama bugün bana onlarla kahvaltı

Scanned by CamScanner

etmeyeli uzun zaman oldu dedin. Ya değişik bir espri yeteneğin var, ya da..."

"Yapmıyorum," dedi lafımı kesip. Soran gözlerimle ona bakmayı sürdüğümde, "Kahvaltıda hep kavga ederler. Mutlaka. Ben de onlarla kahvaltı yapmayı uzun zaman önce bıraktım," dedi. Bu Meriç'e göre uzun bir cümleydi. Uzun bir açıklama. Belki de bugün konuşmak istiyordu.

"Peki, dün gece ne oldu?" dedim cevap verip vermeyeceğinden emin olamayarak.

Yerinde kıpırdandıktan sonra kollarını göğsünde bağlayıp "Kavga ettiler," dedi. O yüzden benim yanıma gelmişti. Onların kavga etmesinden kaçıyordu. O yüzden birlikte kahvaltı yapmıyordu. Kavga ettiklerinde uzaklaşıyordu.

"Benden ya da algılayamadığın birinden tiksinme mevzusunu sorarsam, çok ileri gitmiş olur muyum?" dedim şüpheyle.

"Evet."

Ellerimi masanın üstüne koyup, "Ama merak ediyorum. Çünkü seni öyle görmek iyi hissettirmedi," dedim. Sesim oldukça masum çıkmıştı. Onu ikna edebilirdi. Küçük bir ihtimal.

"Beni zorluyorsun," dedi elini saçlarının arasına götürüp, kafasını eğdikten sonra. Sıkıntılıydı. Zor geliyordu.

"Ömer'i ara. Anlatsın," dedi sonra. Oturduğum yerde kıpırdamadan ona bakarken söylediğini algılamaya çalışıyordum. Ömer mi bana anlatacaktı ona olanları?

"Hayır," dedim sessizce.

Scanned by CamScanner

"Ben anlatamam. Ara. Söylesin. Bir daha da bu konuyu açma!" dedi yüzüme bakıp. Ne olmuştu da kendi anlatmak istemiyordu? Ömer'e bunu nasıl sorabilirdim ki?

"Seni başkasından dinlemek istemiyorum," dedim yine itiraz ederek. Merak ettiğim şeye bu kadar yakınken ondan uzaklaşıyordum ama Ömer'den ya da başkasından dinlemek... Merakım bedenimi ele geçirirken, sakince ona bakmayı sürdürdüm. Telefonunu cebinden çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktı.

"Benden ara. Sor istediğini. Benden duyamazsın," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp mutfaktan çıktı. Şimdi mutfakta tek başıma ve Meriç'in telefonuyla kalmıştım. O telefonla öğreneceklerim dışında, neden bunu yaptığını da merak ediyordum. Şimdiye kadar susmuştu. Saklamıştı ama şimdi benim öğrenmeme izin veriyordu. Kendisinden değil ama başkasından. Böyle bir şans bir daha elime geçer miydi diye düşündüm. Muhtemelen bir daha bu konuyu açtırmayacaktı bile. Ve benim bilmeme izin veriyordu. Bana güveniyor muydu? Ya da bıktığı için mi izin veriyordu? Onu bu kadar rahatsız eden bir konuyu, sırf benim sorularımdan bıktığı için öğrenmeme izin vermezdi sanırım.

Oturduğum yerden kalkıp kendime bir su doldurdum. Mutfağın içinde kendi kendime dolanıp durduktan sonra bardağı elime alıp suyu içtim. Meriç'in telefonuna bakıyordum. Olduğu yerde duruyordu ama sanki *Beni al. Ara!* diyordu. Tezgâha dönüp bardağımı bıraktıktan sonra duvardaki silik renkteki desenlere bakmaya başladım. O kadar zor olmamalıydı. Ondan duymayı tercih ederdim sadece.

Scanned by CamScanner

Derin bir nefes bıraktıktan sonra arkamı dönüp masaya yürüdüm. Telefonu aldıktan sonra bir süre durdum. Mesajlarına ya da başka şeylere de bakabilirdim. Yapar mıydım? Neden olmasın? Merakım terbiyemden daha büyüktü. Ama daha önce Ömer'i aramam gerekiyordu. Evet.

Rehbere girip bir sürü kız ismi görmemek için numarasını tuşlayıp aradım.

"Söyle yavrum," diye açtı telefonu Ömer. Bir an durduktan sonra "Benim. Kayla," dedim. Bu sefer karşı tarafta bir sessizlik oldu. Onu beklemeden "Meriç, sana bir şeyler sormama izin verdi," dedim.

"Ömer, sana diyorum," diye uyardığımda "Pekâlâ. Tamam. Zor işler hep bana zaten. Sor bakalım, yeni," dedi.

Sandalyeye oturduktan sonra en basitini düşündüm. Elini ondan habersiz tutmam vardı. Ani şeylerden kaçıyordu ve dün gece öpüşme konusunda bir farklılıktan bahsetmişti.

"Soracak mısın, Kayla?"

"Pekâlâ. Beklemediği bir anda elini tutmamı istemiyor ve dün gece beni öperken farklı olup olmayacağını denemek istedi. Bunların sebebini biliyor musun?" dedim. Bir elimi karnımın üstüne sararken, telefonu tuttuğum kolumu masaya dayadım.

"Cevap verecek misin, Ömer?" dedim onun gibi uyarıda bulunurken.

"Tamam. Benden sonra bunu öğrenen ilk kişisin. Yani önce bir uyarıda bulunmam gerek. Asla ona acıyor gibi bakma. Davranma da!" dediğinde sesi ciddiydi. Soğuk ve

Scanned by CamScanner

kusursuz. Ne öğrenecektim ben böyle? Meriç'in neyi vardı da herkesten saklıyordu.

"Tamam," dedim kuru bir sesle. Kolumu biraz daha sardım karnımın üstüne. Masanın üzerine biraz eğilmiştim.

Sanırım... Hazırdım.

"Biz daha yedi yaşında falandık. Meriç bizdeydi ama eve dönmek istedi. Evlerimiz yan yanaydı o zamanlar. Arada bir bahçe vardı. Çoğu zaman birlikte futbol oynardık. Her neyse. Gittikten sonra çok geçmeden annesiyle birlikte geri geldiğinde anlattı bana her şeyi. Bir daha da bu konu üzerinde hiç konuşmadık. O hâlâ konuşmuyor ama anlaşılan bana konuşturuyor. Sen de hiç konuşmayacağını unutma," dediğinde oldukça kısık bir sesle "Tamam," dedim tekrardan.

"Meriç eve döndüğünde, babasını başka bir kadınla birlikte görmüş. Uygunsuz bir halde. Annesinin yatağında. O zaman çok küçüktük. Bir şeyden anlamıyorduk. Sadece öptüğünden ve birbirlerine yakın olmasından bahsetmişti. Kadından ve babasıyla yakınlığından iğrendiğini anlatmıştı. Sonra bir anda annesi gelip Meriç'i elinden tutmuş ve oradan çıkarmaya çalışmış. Bize geldiklerinde Meriç zaten ağlıyordu. Dizleri soyulmuştu. Kollarından kan akıyordu. Yüzünde çizikler vardı. Yolda düşmüştü ama annesi bir şok geçiriyordu. Ona dikkat bile etmemişti. Annem onu annesinin elinden aldıktan sonra, Meriç ona dokunmasına izin vermeden koşmaya başlamıştı. Birlikte benim odama çıktık. O zaman elinin mosmor olduğunu görmüştüm. Şişmiş ve mor. Canı acıdığı için ağlıyordu. Bir süre hiç konuşmadan eline baktı. Sonra anlattı bana.

Scanned by CamScanner

Bir daha da hiç konuşmadık. Bazen o geceyi rüyasında görüyor. Sonraki geceler de yalnız kalmamaya çalışıyor."

Ömer sustuğunda "Tamam. Sağ ol," deyip telefonu kapattım. Masanın üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalkıp, kendime yeni bir su doldurdum. Tek dikişte bardaktaki suyu bitirdim. Kalbim acıyordu. Ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Sadece kötü hissediyordum.

"Bitti mi?"

Sesini duyduğumda ona döndüm. Gergin bir şekilde bana bakıyordu. Ömer'in söylediklerini unutup, hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. İçimde tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktığımda, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçmıştı. Tepkisizce duruyordu ve ben ona sarılmış ağlıyordum.

Ona ağlıyordum. Gözümün önüne gelen korkmuş, ağlayan, yaralanmış Meriç'e ağlıyordum.

Kollarını hareket ettirip, beni kendinden uzaklaştırdıktan sonra "Neden ağlıyorsun?" dedi. Hâlâ gergindi. Yüz hatları gerilmişti ve sert bakıyordu. Şu an karanlığı etrafına bir duvar olarak örmüş, kendini savunan güçlü bir Meriç gibi gözükse de, o kırılgan küçük Meriç'i bakışlarının derinliğinde görebiliyordum.

"Özür dilerim."

"Neden?"

"Seni anlatmaya, hatırlamaya zorladığım için," dediğimde bakışlarını benden kaçırıp başka bir yere baktı. Elini saçının arasından geçirdikten sonra tekrar bana bakıp "Geçti. Artık önemsemiyorum. Hiçbir şeyi," dedi. Gözlerimi sildikten sonra tekrar "Üzgünüm," dedim.

Scanned by CamScanner

"Bunu öğrenmeni istedim. Çünkü ben kimseye güvenmiyorum, Kayla. Sana da hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmeyeceğim. İstersen git, herkese nasıl boktan bir hayatım olduğunu anlat. Ya da sus ve bu konuyu bir daha açma. Sen bilirsin. Ama benimle kalacaksan, bu konu hakkında bir daha konuşmayacağını ve beni asla değiştiremeyeceğini bil."

"Seninle kalmamı istediğin için mi bunu öğrenmeme izin verdin?"

Ellerini cebine koyduktan sonra "Hayatımda bu kadar uzun vakit geçirdiğim ilk kızsın. Tuhafsın ama seninle olmak iyi hissettiriyor. Saçma soruların ve tuhaflığınla aklımı dağıtıyorsun. Bundan yararlanmalıyım, değil mi?" dedikten sonra göz kırpıp önümden çekildi. Telefonunu masanın üzerinden alıp, cebine soktu.

"Nereye?" diye sorduğumda kafasını çevirip, ukala gülümsemesini görmeme müsaade etti.

"Senden daha önemli işlerim var, biliyorsun değil mi?"

***

İşler hiç de tahmin ettiğim gibi gitmemişti. Buraya gelmeden önce aklımda tek bir amaç ve o amaca yönelik her şeyi yapma fikri vardı. Amaç, Eskişehir'e geri dönmekti. Bunun için önüme çıkan her koşulu değerlendirecektim. Fena da başlamamıştım. Evden kaçmak gibi çılgınca bir işe kalkışmıştım. Sonunda her şeyi elime yüzüme bulaştırsam da, bu bir adımdı. Şu an önümde birçok seçenek vardı. Sorun şu ki, ben bunları değerlendirmiyordum. Planımdan sapalı epey zaman olmuştu. Babamla iyi anlaşırken, annemle inişli çıkışlı olan ilişkimizi kontrol etmeye çalışıyordum.

Scanned by CamScanner

Babam yıllarca yanımda olmayışının borcunu ödüyordu kendince. Aslında birçok şeye asla izin vermeyeceğini bakışlarından görebiliyordum ama kendini suçlu hissettiği için ses çıkarmıyordu. Annem ise fazla vurdumduymaz olduğumu savunuyordu.

Meriç gitmişti. Şu çok önemli resim yarışması için bir hafta boyunca şehir dışında olacaktı. Zaten sürekli yan yana olan çiftlerden değildik. Yokluğuna alışkın olmam gerekirdi ama olmuyordu. Onu özlüyordum. Hayatıma bir anda giren, kendine derin bir yer edinen çocuğu özlüyordum.

Bana söyledikleri, hissettirdikleri, davranışları, her şeyiyle Meriç'i seviyordum. Onu sevmekten gurur duyuyordum. O sevilmeyi hak eden bir ruha sahipti. Sahte bir yüzü yoktu. Sahte romantiklikleri, sahte sözleri, sahte gülüşleri yoktu. Berkan'ın çoğu romantikliği, benden bir öpücük koparmak için yaptığını düşünüyordum. Meriç'in bir öpücük için bana iyi davrandığını hayal etmek bile beni güldürüyordu. Başka bir şey de yoktu. Acele etmememiz gerektiğini düşünüyordu. Ve geçtiğimiz günlerde öğrenmiştim ki, yaptığı her hareketin bir nedeni vardı. Hayatını düşünce üzerine kurmuştu. Kendi yolunu çizmişti. O yolun bir geçmişi vardı, geleceği de kurallara göre belirlenmişti. Kendini tanıyor, ne istediğini biliyordu. Ona hayran olmamak elde değildi.

"Ben seni ararım."

Cansu, Bora'ya el salladıktan sonra yanıma gelip oturduğunda, yüzünde değişik bir gülümseme vardı. Bora son kez arkasını dönüp baktıktan sonra, gülümseyerek okuldan içeri girdi.

Scanned by CamScanner

"Çok sevimli değil mi? Ne diyorum ben ya? Sevimli değil tam karizmatik. Hem ben zaten karizmatik erkekleri severim. Kötü ve karşılıksız bir deneyimim var ne de olsa. Şimdi düşünüyorum da, iyi ki olmamış," dedi Semih'i kastederek.

"Haklısın. Siz Bora'yla çok daha iyisiniz," dediğimde kollarını göğsünde bağlayıp "Evet. Öyle," dedi ve gülümsedi. Bora iyi bir sevgiliydi. Cansu'yu hiç yalnız bırakmıyordu. Ona her gün mutlaka bir çiçek veriyordu. Cansu'nun her çiçeği sakladığı ve şimdiden önlü arkalı dört sayfanın dolduğu bir defteri vardı.

"Bu arada sitede yazılanlara takma. Sadece gündem yapmaya çalışıyor," dediğinde, sevimli düşüncelerimden sıyrılıp Cansu'ya döndüm. Alnımı kırıştırarak baktım. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?" dedim bedenimi ona döndürürken. İyice meraklanmıştım.

"Sitede yazılanlar işte. Boş ver, okumaya bile değmez."

Gözlerimi devirip, "Cansu söyleyecek misin artık, yoksa açıp bakayım mı?" derken telefonumu çoktan elime almıştım.

"Ya işte, o yarışmayı kazanırsa Meriç'in eski okuluna geri döneceğini yazmışlar. Dedikodu." Göğsüme saplanan bir sızıyla telefonumun kilidini açıp, internete bağlandım. "Aldırma, sadece dedikodu," dedi bir kez daha.

"Bu zamana kadar yazanlar doğruydu ama?" dedim soru sorar gibi.

Cansu sıkıntılı bir sesle "Çoğu ama bu sadece gündem yaratmak için olabilir. Bu ara yeni bir olay yok. Meriç'in

Scanned by CamScanner

okuldan biriyle takılması dışında. Bir burslu ve popüler ilişkisine kimse alışık değil," dedi.

Site açılırken ona bakıp "Sen de bir bursluyla birliktesin," dedim.

"Evet ama bu sizden sonra gelir," dediğinde tekrar telefonuma döndüm.

"Şu saçma habere aldırmıyorsun, değil mi?" Neşe gelip yanıma otururken, ona *Sen de mi biliyorsun?* dercesine baktım.

Cansu "Bilmiyormuş!" diye açıklama yaparken, telefonuma dönüp siteyi kurcaladım. Sonunda haberler yazan yere tıkladığımda, ilk sırada karşıma çıkmıştı.

Kötü çocuğumuz Meriç hakkında yeni bilgi!

Okuldaki yeni popüler kızlardan biriyle takılan kötü çocuğumuz hakkında taze bir haberimiz var. Uzun süredir yarışma için hazırlanan Meriç, yarışmayı kazandığı takdirde eski şehrine geri dönecekmiş. Burada kaldığı sürece mutlu olmadığını duyduk. Anlaşılan yeni kız onu yeterince mutlu edememiş. Verdiği söz üzerine yarışmada okula birincilik getirirse, eski hayatına geri dönecekmiş. Büyük ihtimalle. Son anda karar değiştirmezse planları bu, benim Meriç'e bağlanan zavallı kızlarım...

Kafamı telefondan kaldırdıktan sonra "Şaka mı bu? Ben bile bilmezken, bu kız ya da her kimse, o nereden biliyor tüm bunları? Kim bu yönetici?" diye söylendim. Yerimden kalkıp sinirden bankın önünde volta atarken, söylenmeye devam ediyordum.

Scanned by CamScanner

"Nasıl olur da her şeyi bilir? Kim bu kim?"

"Sakin ol, Kayla. Eski bir haberdir. Meriç sana hiç bahsetmediyse, öyle bir şey yok demektir," dedi Neşe. Cansu "Evet," diyerek onu desteklerken, olduğum yerde durup onlara baktım.

Ellerim belimde kendimden güç alırken "Gidip, konuştuğunuz çocuklara neden sormuyorsunuz da, burada fikir yürütüyorsunuz? Ağızlarından laf almak o kadar zor olmamalı," dedim. Meriç'in gitmesi fikri kalbimin ritmini bozuyordu.

"Ömer, Meriç hakkında tek kelime etmiyor," derken Neşe bacak bacak üstüne atmış, tırnaklarıyla oynuyordu.

"Bora da konuşmaz sanırım."

"En azından deneyin. Neşe!" dedim arkadaşım hâlâ tırnaklarıyla oynarken.

"Tamam," deyip yerinden kalkarken, Cansu da "Tamam," diye mırıldandı.

Yanımdan uzaklaşmalarını izledikten sonra telefonu tekrar elime alıp, Meriç'in numarasını tuşladım. Telefonu kapalıydı. Semih bilebilir miydi? Tahmin etmediğim bir çok şeyi bilmişti ama onlar eski zamanlara ait şeylerdi. *Belki,* diye düşündüm. Onu aramak için telefon rehberine girdiğimde, telefonum çaldı.

"Meriç?" dedim telefonu açar açmaz.

"Kayla."

"Neredesin?"

"Havaalanından şimdi çıktım. Neden aradın?"

"Bir şey öğrendim," dedim konuyu uzatmadan.

Scanned by CamScanner

"Evet," dediğinde gözlerimi devirip, "Doğru olup olmadığını merak ediyorum. Aslında ondan önce, kimliği bile belli olmayan birinin nasıl bu konuda bir fikri olur da, benim olmaz diye daha çok merak ediyorum," dedim. Bunu hatırladığımda daha da öfkelendim. İçimde büyüyen 'sen o kadar da önemli değilsin' isimli duygu, bana bunları söylettiriyordu. Meriç için önemli olmak istiyordum. Her kararı birlikte alan, o tatlı çiftlerden biri olamayacağımızı bilsem de, buna benzer bir şey istiyordum.

"Neden bahsediyorsun? "dediğinde haber hakkında bir fikri olmadığını anladım.

"Yarışmayı kazanırsan, eski okuluna dönme planların varmış," diye açıkladım. Ona kendi haberini veren bendim. Belki gitmeden önce bana bundan bahsetse, böyle bir telefon görüşmesi yapmazdık.

"Konuşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Yani öyle planların var?"

"Şu an düşünmek istediğim tek bir şey var. Başka bir şey de düşünmüyorum," dediğinde *Konuyu uzatma!* mesajını almıştım. Ama böyle bir planı vardı. Reddetmemişti. Saçma bulmamıştı. Demek vardı. Her şeyden en son benim haberimin olması can sıkıcıydı.

"Orada hava nasıl?" dedim sakin sesimi kullanmaya on kat daha özen göstererek.

"Yağmur yağmaya başladı."

"Uçakta uyudun mu?" diye sordum bu sefer.

"Hayır."

Scanned by CamScanner

"Ne yaptın?"

"Boş konuşmaya devam edecek misin, kapatayım mı?"

"Ne yaptığını merak ettim," diye ısrar ettim.

"Sadece bir düşünce. Ailemin yanında iyi hissetmiyorum. Kalıp, kendime daha fazla işkence etmeyi de istemiyorum. Düşünüyorum. Şimdi sormak isteyip de soramadığın, onun yerine başka saçma sorular sorduğun bir konu yoksa kapatıyorum," dediğinde aldatılmış, korkmuş, terk edilmiş sesimle "Umarım kazanamazsın!" deyip telefonu kapattım. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Ne kadar kötü bir şey dilediğimin farkında olan yanımı da hemen ört pas etmişti sinirim ve aldatılmışlığım. Berbat hissediyordum ve onu tekmelemek istiyorum.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Meriç'e kötü dileklerimi iletmiştim. Ona oldukça sinirliydim. Şu an ulaşabileceğim bir yerde olsa, onu tekmeleyebilirdim. Beni hiç umursamamasından nefret ediyordum. Onu gerçekten tekmeleyebilirdim.

Yarışmayı kazanmasını istemiyordum. Sanırım. Ya da sinirim istemiyordu kazanmasını. Karar veremeyecek kadar sinirimin mahkûmu olmuştum. Bir sinir mahzeninde bedenim bir yerden başka bir yere savruluyordu. Saçlarım nemden tenime yapışmış, elbiselerim kirlenmişti. Hayır, orası sinir mahzeni değildi. Korku mağarasıydı. Hayatımda ilk defa güvendiğim bir erkeği kaybetmekten korkuyordum. İşler bu safhaya nasıl gelmişti?

"Kayla!"

Cansu'nun sesiyle karanlık bilinçaltımdan titreyerek sıyrıldım ve ona döndüm. Neşe ile birlikte yanıma doğru

Scanned by CamScanner

geliyorlardı. Onlara zorla verdiğim bir görev vardı. Tarih kitaplarında yer alan zalim diktatörlere benzemeye başlamıştım. Sinirlenince oldukça değişiyordum anlaşılan.

İkisi de emirli asker gibi karşıma dikildiklerinde, omuzlarımı dikleştirip ilgimi tamamen onlara verdim. "Hiçbir şey. Konuyu hemen kapattı. Israr edemedim," diye Cansu açıklama yaparken, Neşe araya girip "Sadece düşünüyor dedi. Şu an aramız çok yeni, üsteleyemedim daha fazla," diyerek kendi görevinden çıkardığı sonucu benimle paylaştı.

"Tamam," dediğimde ikisi de bana garip bakışlar attı. Bu sakin kabullenişim karşısında, Cansu'nun aksine Neşe harekete geçip ellerini beline koydu. Meydan okuyordu. "Bu kadar sakin cevap vermek için mi cadılık yaptın?" diye üzerime doğru yürüdüğünde, omuz silkip "Sinirli davranmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Neşe kısa bir an düşündü. O cevap vermeden, Cansu onun koluna girip "Hayır. İyi ol. Dert etme. Kesin bir şey yok," dedi.

"Olsa ne fark eder? Onsuz yaşayamazmışım gibi davranmayın. Benim canımı sıkan şey, bunu bir siteden öğreniyor olmam," diye yalan söyledim.

İkisi birden "Haklısın," dedi. Neşe buna ilaveten "Onun düşüncesizliği," derken, Cansu "Umursamazlığı," diye ekleme yaptı. Deli gibi korktuğumu gözüme bakınca anlıyorlar mıydı acaba? Bu düşüncenin yarattığı huzursuzlukla, bakışlarımı onlardan kaçırdım. Okul gazetesinde görevli olduğu için telefonunu elinden düşürmeyen gözlüklü kız, basketbol takımından iki çocuğun yanında oturuyordu. Bu haftaki sayıda onlarla ilgili bir haber olacağını tahmin ettim. Kızın yüzünü büyük bir gülümseme kapladığında

Scanned by CamScanner

Eskişehir'i hatırladım. Oradaki okulumda ben de edebiyat kulübünde üyeydim. Her hafta dergi çıkarmasak da aylık pano hazırlıyorduk. Edebiyatla ilgilendiğimde mutlu oluyordum. Sadece annemle yaşarken, eksik ve bana yetecek kadar mutluydum.

"Her neyse. Hava alacağım," dediğimde kızlar biraz şaşırdı ama "Tamam," dediler. Onlar da takıldıkları çocukların yanına gideceklerdi tabii. Benim yüzümden ayrı vakit geçirmek zorunda değillerdi.

Onların hiçbir şey konuşmayan, her şeyi gizleyen, sadece kendini düşünen takıldıkları çocuklar yoktu. En azından, o takıldıkları çocuklarla aralarında geçen ilişkinin bir adı vardı. Benim gibi belirsizliğin içinde değillerdi. Gidecekti resmen. Meriç düşüncesiz, egoist, umursamaz, konuşmaktan aciz bir çocuktu. Ben değil, kimseyi umursamıyordu. Onu hatırlayınca tekrar kızgınlığıma kavuşmuştum. Gidecekti ve ben bunu siteden öğreniyordum.

Bana giderken söylemeyi düşünüyordu herhalde. Sinirlerim tekrar tepeme çıkarken, Semih'i bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Onunla güzel vakit geçiriyordum. Bana iyi hissettiriyordu. Hatta oldukça iyi hissettiriyordu. Meriç ile yaşadığım kadar belirsiz bir şey yaşamaktansa, onunla eğlenceli ve güzel bir ilişki yaşasaydım, bu kadar sinirlenmez ve kendimi yıpratmazdım. Hem beni seksi bile buluyordu. Meriç'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum bile. Güzel buluyor muydu? Seksi buluyor muydu? Tatlı buluyor muydu? Hiçbir şey yoktu. Beni sadece zorluyordu. Semih ise sadece rahatlatıyordu. Onunla daha fazla vakit geçirip, sinirlerimden arınmalıydım. Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu.

Scanned by CamScanner

Cidden iyi bir fikirdi.

Öğle molasında Meriç arayınca gerçekten şaşırdım. Ağzımdaki lokmayı yutmaya çalışırken, küçük bir öksürük krizi atlattım. Sonunda yeniden nefes aldığımda kızların yanından uzaklaşmış ve yemek kokularından biraz kaçabilmiştim.

Ona söylediğim şeyden sonra gerçekten aramasını beklemiyordum. Biraz şaşırtıcıydı. Bu şokla telefonu "Neden aradın?" diyerek açtım. Bunu yaptığımı fark ettiğimde elimi alnıma vurdum ve dudağımı sinirle ısırdım.

"Açık konuşalım mı?" deyince derin bir nefes aldım. Neden olmasın?

"Sen ve açık konuşmak?" diye dalga geçtiğimde, öfkelendiğini hayal edebiliyordum. Benden bu kadar uzaktayken, beni bu kadar etkilemesinin sebebi, cazibesi mi, ulaşılmazlığı mı karar veremiyordum.

"Atladığın birkaç kısmı hatırlatıp kapatacağım. Benimle takılıyorsan başka biri yok diye sana sürekli hatırlatamam. Sonra peşine yine biri takılırsa, kendinden sen sorumlu olacaksın diye bir hatırlama daha. Kararını sen verirsin artık. Kendine dikkat et," dedikten sonra telefonu kapattı.

Tam olarak buydu işte. Meriç Tuna, tehdidini ortaya savurup, sessizliğe gömülmüştü. Neden bahsettiğini bilyordum. Semih'i oradan bile kontrol edecek kadar kıskanıyor muydu gerçekten? Ah, unutmuşum. O kıskanmaz. İtibarını zedeleyecek bir şeyin olmasını istemiyor sadece.

Semih'i basketbol sahasında bulmuştum. Cem ile birlikte karşılıklı atış yapıyorlardı. Cem üçlük atmada gerçekten becerikliydi. Yarım saat sonra attığı her üç toptan

Scanned by CamScanner

ikisinin basket olduğunu görünce, bu yeteneğin ona bonkörce bahşedildiğini düşündüm. Semih takım kaptanıydı. Hareketleri, kıvrımları ve topu kavramada Cem'den daha üstündü. Basketboldan fazla anlamayan biri olarak, ben bile bunu fark etmiştim. Daha sonra diğerleri de gelmişti. Beni aralarına alıp, topu tutmayı abartılı bir şekilde dalga geçerek öğrettikten sonra, üçlük atma provaları yaptırmışlardı. Hocam iyiydi neyse ki. Cem sayesinde, sekizinci denemede üçlük atabilmiştim. Üçlüğümün sevinci daha tazeyken gelen Meriç'in telefonuyla, yeniden o suratsız halime bürünmüştüm işte.

Aklım bir karış halde ders dinlemeye zorluyordum kendimi. Kendi kendime beynime işkence ediyorum desem daha doğru olurdu aslında. *Ders dinlemeye çalışacaksan ders dinle, Meriç'i düşüneceksen Meriç'i düşün!* diye kendimi azarlamalarım arasında, beynim iyice karman çorman oluyordu. Güya onun yokluğunda arkadaşlarımla ve ailemle aramı düzeltip, kendime vakit ayıracaktım. Kendisi burada yokken bile buna izin vermiyordu. Yokluğunda bile sinirlerimi tepeme çıkarabiliyordu. Ne sorunlu, tuhaf, egoist, dengesiz bir çocuktu bu böyle!

Neden aramıştı ki beni? Kıskanmasına imkân vermiyordum. Zaten o kadar önemli olsam, gitme kararını bir siteden değil, ondan öğrenirdim. Gitmesine ses çıkaramıyordum. Sonuçta ailesiyle yaşadığı şey... Korkunçtu! Bir çeşit travmaydı ve ona *Burada kal!* diyemezdim. Sadece kararlarını duymak istiyordum. Beni yok saymasını istemiyordum. Yine aklıma gelmişti işte. Ellerimi saçlarımın arasına daldırıp sıranın üstüne uzandığımda, Cansu "İyi misin?" diye fısıldadı.

Scanned by CamScanner

"Hıı," diye mırıldandıktan sonra gözlerimi kapattım. Ders dinlemeye çalışarak kendime işkence yapmaktan vazgeçmekte geç bile kalmıştım. Bacaklarımı belirli bir ritimle sallarken, neden aramış olabileceğini düşündüm.

Beni kıskandığı için aramayacağını bilecek kadar onu tanımıştım. Ve kendimi boş yere kandırmayacak kadar da akıllıydım. Üstelik son görüşmemizde kaba davranıp, telefonu yüzüne kapatmıştım. Gerçi bugün o da telefonu suratıma kapatmıştı ama bu onun için kaba sayılmazdı. Doğal sayılırdı. Sonuç olarak benim davranışım kabacaydı ve onun bunun üstüne beni araması beklenmeyecek bir şeydi. Aramasına sevinemiyordum bile. İşte üzerimde böyle karmaşık bir etkisi vardı. Ruh halim tam anlamıyla *Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan?* paradoksuydu.

Sızlanarak kafamı diğer tarafa çevirdikten sonra, bacaklarımı sallama işine geri döndüm. Yine de hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdim. Bir telefonu ile dağılamazdım, değil mi? Semih kafamı dağıtmada ilaç gibi geliyordu. Birlikte çok eğlenmiştik. Antrenmandan sonra karnım ağrıyana kadar güldürmüştü beni. Antrenmanını izlemek bu sefer o kadar sıkıcı olmamıştı. Takım arkadaşlarının çoğuyla da tanışmıştım. Hepsi iyi çocuklardı aslında ve benim zengin-havalı-ukala tabularımı yıkacak cinstendiler. Beni sahaya indirip, basket oynamaya zorlayarak aralarında maskara etseler de, birlikte çok eğlenmiştik. Meriç'le olduğu gibi kafamı karıştırmıyorlardı ve buraya geldiğimden beri ilk kez bu kadar eğlenmiştim.

Şimdi bir telefonla kendimi yeniden ne hale getirmiştim. Söylediklerinde bir açıdan haklıydı. Ama bu, sürekli birilerinin bana takılacağını, zarar vereceğini düşünüp,

Scanned by CamScanner

korkarak yaşayacağım anlamına da gelmiyordu. Ne saçmalıyordum ben? En son böyle düşündüğümde, üzerinden çok geçmeden gidip, ondan benimle takılmasını istemiştim. Bana bela diyordu ama kendisinin nasıl bir bela olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Sonuçta onu dinlemeli miydim?

Tedbirli bir hareket olurdu.

Tedbirli davranmalı mıydım?

Belki.

O zaman okulda tedbirli olup, evde tedbirsiz olabilirdim. Sonuçta Semih'in aklımı dağıtmasına ihtiyacım vardı. Onunla eğlenmeye de. Cansu'nun ondan neden etkilendiğini bu aralar daha iyi anlıyordum. O buz kitlesi görüntüsünün altında bambaşka biri vardı. Oldukça başka hem de. Ne zaman bu kadar yakın olduğumuzu bile anlamamıştım ama hep böyle olmaz mıydı zaten? En yakınındaki insanlarla nasıl yakınlaştığını, tanıştığını doğru düzgün hatırlamazdın. Genelde bana böyle olurdu en azından.

Annemle de aram iyiydi. Giderken iyi ayrılmıştık. Hiçbir şey olmamış gibi. İşi için geri dönmüştü ama hafta sonu yine gelecekti. O yüzden büyük konuşmalar ve vedalara gerek kalmadan ayrılmıştık. Babamla da iyiydik. Hayatım o kadar da fena değildi. Yine eski ben olmuştum.

Nihayet zil çaldığında, sıramdan sallanarak kalkıp Cansu'ya baktım. "Ben bir..." dediğinde "Tamam, anladım. Ben de kantine ineceğim," deyip sözünü kestim. Bora'yla oldukça iyi vakit geçirmesinden onu alıkoyamazdım değil mi? Buna hakkım yoktu. Neşe de bana otuz iki

Scanned by CamScanner

dişini sergileyip, el salladıktan sonra Ömer ile birlikte sınıftan çıkmıştı.

Gözlerimi devirip, cüzdanımı almak için çantamı karıştırmaya başladım. Tanıdık bir el, çantamı tutup sıranın üstüne boşaltırken "Ne yapıyorsun? Semih! Ah! Deli misin sen?" diye söylendim.

"İşini kolaylaştırıyorum. O mağaranın içinde elini kaybedebilirsin," dedi bir de dalga geçerek. Ona hayretle baktıktan sonra başımı sallayıp, kaşlarımı çatarak cüzdanımı elime aldım ve sırama oturup "Topla," dedim. Kaşlarını kaldırıp bana bakınca, ciddi ifademi bozmadan "Topla dedim," diye uyardım. Gülümseyerek sıranın üzerine boşalttığı kitapları toplamaya başladığında, kollarımı göğsümde bağlamıştım. Dikkatle ve özenle kitaplarımı, kalemlerimi ve başka ıvır zıvırları çantaya koyduktan sonra fermuarını çekip, sıranın üzerine bıraktı.

Elini saçlarımın arasına daldırıp karıştırırken "Oldu mu, hanımefendi?" diyerek kahkaha atıyordu. Çığlık atarak saçımı ondan kurtarmaya çalışırken, sınıftaki birkaç kız bize bakıp somurttu. Saçımı elinden kurtardığımda "Ne yapıyorsun?" diye dişlerimin arasından tısladım. O sırada Ömer sınıfa girip, gayet soğuk bir ifadeyle bize bakınca, gülümseyip "Bir şey mi oldu?" dedim. Semih kolunu omzuna dolayıp, "Haydi kantine gidelim. O cüzdanı boşuna çıkarmadın, değil mi?" dedi ona aldırmadan.

"Ömer?" dedim Semih'e cevap vermeyip.

"Kantine geliyor musun diyecektim."

"Geliyoruz," dedi Semih benim adıma.

Scanned by CamScanner

Ömer o soğuk ifadesiyle "Tamam," deyip sınıftan çıktıktan sonra, Semih'in belime dolanan elleri yüzünden gıdıklanıp iki büklüm oldum ve "Kes şunu!" diye bağırdım. Sınıftaki somurtkan suratlar artarken, "Gülmek güzeldir," diyen Semih'i bileğinden tutup, sınıftan dışarı sürükledim. Sınıftan çıkınca bileğini bırakacaktım ama o elimi tuttu ve "Beni sürüklemene bayılıyorum, ufaklık," diyerek burnunu saçlarımın arasında hızlıca gezdirip, saçımı yeniden dağıttı.

"Ya sen ne kadar yaramaz bir çocuk olduğunun farkında mısın?" diye isyan ederken, saçımı düzeltmeye çalışıyordum. Kantine girdiğimizde elim hâlâ saçlarımdaydı ve Semih'e söyleniyordum.

"Ya öyle mi?" deyip eliyle saçımı bir kez daha bozunca, karşısına dikilip "Semih!" diye uyardım. Ama yüz ifadesinin tatlılığıyla ciddi olamıyordum. Kaşlarını kaldırıp gülümserken "Ne?" dedi. O sırada "Ne oluyor, ufaklık?" diyen başka biri arkamdan yanaşıp, saçımı karıştırdı.

"Yaa!" diye karşı gelip saçımı düzeltmeye çalışırken, Semih'in bütün takımı beni arasına alıp, saçımla oynamaya başladı. Bir yandan kahkaha atıp, bir yandan saçımla dans ediyorlardı. Biri kendine bıyık yapıyor, biri örmeye çalışıyor, biri nefesini üfleyip saçlarımı havalandırıyordu.

Sonunda pes edip durduğumda, Semih "Tamam, beyler. Pes etti," dedi. Saçlarım darmadağın bir halde somurturken, daha doğrusu somurtmaya çalışırken, "İyi dayandın, güçlü kız. Seni takıma alacağız," dedi içlerinden biri omzumu sıvazlayıp.

"Sizin olduğunuz takıma para verseniz girmem," dediğimde "O kolay iş, ufaklık," dedi başka biri. Semih karşıma

Scanned by CamScanner

geçip, önümdeki saçları beceriksiz ama zarif parmaklarıyla yüzümden çektikten sonra "Tarasan iyi olur," dedi bir de dalga geçerek.

"Bil bakalım, kim okula gelirken yanında tarak taşımıyor?" dediğimde "Pasaklı. Haydi yürü, bende var," dedi. Elimden tutup beni kantinden çıkarırken, çoğu kişinin bana baktığını görebilmiştim. Neşe ve Ömer de dâhil. Ama yeni yeni tanıdığım Semih böyle biriydi işte. Takım arkadaşlarıyla beni oyuncak yapmaya bayılıyordu.

Biraz can sıkıcı yanları olsa da, onlarla birlikte olmak eğlenceli oluyordu. Bunu itiraf etmekten kaçınmıyordum. Eğleniyordum.

Scanned by CamScanner

17

Bugün de sıradan günlerden biriydi, sevgili yeni başladığım defter parçası.

Sana böyle hitap etmek kaba mı bilemiyorum. Muhtemelen sana düzenli olarak yazamayacağım ve sonra da yavaş yavaş unutulacaksın. O yüzden samimi olamıyorum sanırım. En azından ilişkimizin boyutunu ve ne zaman, ne olacağını kestirebiliyoruz. Bu yüzden sanırım seni sevdim. Ama hayatta her şey bu kadar açık ve net değil.

Ciddi anlamda bir bilinmezliğin içinde boğuluyorum. Mutlu olmak için yaptığım şeyler var. Birlikte olduğumda eğlendiğim insanlar da var. Ama bir şey var ki... Tam kafamın içinde... Gitmiyor. Bazen onu ört pas etsem de, hep orada. Hissediyorum.

Onun orada durduğunu ama aslında benden bağımsız olduğunu bilmek, tam anlamıyla bir kaos.

Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Asıl zavallı olansa, ondan kurtulmak istediğimi sanmıyorum. Öyle bir yeri işgal etti

Scanned by CamScanner

ki... Tam merkezde. Şimdi o gitse de, oraya başka bir şeyi yerleştirebileceğimi sanmıyorum. Bu konuda kendime güvenim okyanus dibinde!

Güçlü bir kızım. Buna inanıyorum. Hayır, onsuz yaşayamıyor değilim. Başkalarıyla mutlu olabiliyorum.

Onsuz uzun bir süre eksik yaşarım gibi geliyor. Sonra o boşlukla yaşamaya alışırım gibi.

Gelecekle ilgili ne istediğimden emin değilim. Şu an onu istediğimi haykıran hücrelerim var ama.

Böyle yazıya dökünce, depresyonda gibi hissettirdin bana ama değilim. Cidden işi iyi götürüyorum. Hayatta ne kadar yüzsüz ve arsız olduğumu bildiğim için, onu aramaktan da kaçınmıyorum. Belki bu kadar sık peşinde olduğum ya da bunu hissettirdiğim için ondan bir tepki görmüyorum. Neden bilmiyorum ama bugün o aradı beni. Şimdi onu aramak istiyorum çünkü... Onunla konuşmak eksikliği gidermek gibi.

Hayatımda defalarca başladığım şu günlük tutma işini, defteri kapatıp bir kez daha sonlandırdım. Kalemi bir kenara bıraktıktan sonra oturduğum sandalyeden kalkıp, defteri elime aldım. Kitaplarımın arasında bir yere sıkıştırdıktan sonra müzik çaları açtım. Aynanın karşısına geçip, kendime baktım. Mini pembe şortum ve atletimle oldukça çocuksu görünüyordum. Seksi olmak elimde değildi. Öyle gözükmeye uygun kıyafetlerim bile yoktu ve bunun için hiç alışveriş de yapmıyordum. Oturduğum yerden sızlanıp duruyordum. Kendi kendime dans ederken, aynada tuhaf mimikler yapan yansımama da bakıyordum. Kliplerdeki kadar eğlenceli bir partide olmasam da, orada olduğumu hayal etmeme engel olan bir şey yoktu.

Scanned by CamScanner

Yorulana kadar dans ettikten sonra kendimi yatağın üzerine bırakıp, tavanı izlemeye başladım. Sabah kendi kendime verdiğim söze uymamıştım. Dikkat etmiştim sadece. Okulda Semih'le fazla görüşmeyeceğim ilkemi tam anlamıyla görmezden gelmiştim hatta. Tarağını bile kullanmıştım. Aramızda iyi bir ilişki olmaya başlamıştı. Meriç'in yokluğunda kendimi boşlukta mı hissediyorum diye kendime çok sormuştum ama hayır. Meriç yerine Semih olmasını çok isterdim ama değildi. Ona karşı hissettiğim böyle bir şey değildi.

"Kayla!"

Kulaklarım benimle dalga mı geçiyordu, yoksa ben Semih'in sesini mi duyuyordum?

"Ben geldim!"

Hayır, kulaklarım benimle dalga geçmiyordu. Yattığım yerden doğrulduktan sonra "Ne işin var burada?" diye bağırdım.

"Kapıyı açayım mı?"

"Hayır. Bekle," dedikten sonra dolabın karşısına geçip, boş boş baktım. Üzerime çabucak geçirebileceğim tek şeyi aldım. Meriç'in tişörtü ve pijaması. Hımm, oldukça hoş ve seksi değildim. Kapıyı açtıktan sonra elimi duvara yaslayıp, tek kaşımı kaldırdım. "Ne işin var?" dediğimde ellerini cebine koyup, baştan ayağa beni süzdü.

"Cidden mi? Aşk böceği mi oldun?" dediğinde, gözlerimi devirip havalı gözükmeye çalışarak açıklama yaptım. "Saçmalama. Hazırlıksız yakaladın ve en kolay giyilecek şeyi üzerime geçirdim." Açıklamamın ardından elimi

Scanned by CamScanner

duvardan ayırıp içeri girdi. Pek inandırıcı bulmamış olmalıydı. Onu ikna etmekle uğraşmayacaktım.

"Sevindim. Aşk böcekleriyle arkadaşlık yapamam."

"Ha ha! Cidden niye geldin sen? Hem de habersiz," dediğimde otur işareti yaptı. Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda, bir anda ciddileşmişti. Korkmalı mı, endişelenmeli mi karar veremiyordum. Babalarımız ortaktı. Belki de ciddi bir konu vardı. Benimle konuşmak için de o görevlendirilmişti. Beş saniye dolmadan kafamda kurduğum senaryo fazla klasikti.

"Söylemem gereken bir şey var," dedikten sonra susup gözlerimin içine baktı. Mideme bir ağrı saplanmaya hazırlanırken "Ne?" dedim tereddütle. Ailesel bir durum söz konusu değildi. Sandalyeyi tutup beni biraz daha kendine çekince, kısık bir sesle "Ne oluyor, Semih?" dedim.

Yüzünde hafif bir tebessümle, bakışlarını üzerimden yüzüme çevirdiğinde, o kısık, baştan çıkarıcı sesiyle "Bunlarla bile çok seksi gözüküyorsun," dedi. Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken "Ne saçmalıyorsun?" diye mırıldandım. Hayır. Olamaz. Yani olsa iyi olurdu belki. Neden denemiyordum ki? Meriç'ten daha az kafa karıştırıcı olduğu kesindi. Eğleniyorduk da. Bu baştan çıkarıcı sesiyle konuşsa, sürekli onu dinleyebilirdim. Ayrıca yakışıklıydı da. Ne saçmalıyordum ben böyle? Bu kadar yakın olması ve sesi bana bunları düşündürüyordu. Onunla mutlu olup, eğlenebilirdim ama Meriç'in derinliğinden vazgeçemeyecek kadar ahmaktım!

Yüzündeki tebessüm derinleşirken, gülmeye başladı. "Kayla, çok masumsun ya! Sana bunu yapamıyorum," dedi.

Scanned by CamScanner

Boğazımdan aşağıya soğuk bir su dökülmüş gibi titredim. Elimi yumruk yapıp omzuna vururken, yüzümün daha da kızardığını hissederek "Aptalsın," dedim. Kollarını belime dolayıp, başını kucağıma yasladığında hâlâ gülüyordu. Omuzlarından tutup ittirdiğimde, yüzünde aptal bir gülümsemeyle "Başka bir şey için geldim, kızarık surat," dedi.

"Çabuk söyle, sonra defol," dediğimde burnumu sıkıp "Bu kadar utangaç olman benim suçum değil," dedi. Sinirlenmeye başlıyordum artık. Benimle böyle oynamasına ben izin vermiştim. "Konuş," derken sandalyeyi biraz geri çektim. Bu hareketime güldükten sonra, neyse ki biraz önceki ciddiliğine yaklaşıp "Bugün olanlar üzerine," dedi. Saçımı mahvetmeleri ve kantindeki herkese rezil etmeleri dışında büyük bir olay yoktu.

"Özür mü dileyeceksin?" dediğimde gözlerini abartılı şekilde devirdi. Bunu yaptığında komik oluyordu.

"Özür dilenecek bir şey yapmadım. Ömer diyorum. Tabii sen mevzuyu bilmiyorsun."

"Ne mevzusu?" diye sordum merakla.

"Ben bir ara bunun eski sevgilisiyle takılmıştım. Sonra kızın bütün arkadaşları benim çevremde toplanmıştı. Ömer'in çevresi dağılmıştı falan filan. Şimdi seninle takılmama bozuluyor. Bak, onun yüzünden saçma bir mesafe koyma diye kendim anlatıyorum."

"Yok artık! Çocukluk arkadaşına mı yaptın bunu?" diye tepki gösterdim.

Omuz silktikten sonra "Kız peşimi bırakmadı. Ne yapsaydım? En yakın arkadaşımın eski sevgilisisin, olmaz mı

Scanned by CamScanner

deseydim? Mantıklı ol. Hiçbir erkek bunu yapmaz," diye kendini savunmaya çalıştı.

Gözlerimi kısarak ona baktıktan sonra nefretle "Pisliksin!" dedim ve bir homurtu çıkardım. Ömer'in bugünkü soğuk davranışlarının nedeni buydu. Semih'i hiçbir zaman çok sevdiğini düşünmemiştim zaten ama aralarında böyle bir şey geçeceğine de ihtimal vermemiştim. Ve... Benimle ilgili olan şey!

"Tamam, Semih. Öyle bir şey tabii ki olmaz. Şimdi biraz beni yalnız bırakır mısın?" dedim ona dönüp. O kadar hızlı konuşmuştum ki, beni alnını kırıştırarak dinlemişti. Sonunda söylediklerimi idrak ettiğinde, oturduğu yerden kalkıp "Aşağıdayım. Babamlar gelince maç izleyeceğiz," dedi. Kafamı sallayıp "Tamam. Gelirim," dedim ve kibarca onu odamdan kovdum.

Anlam veremediğim şeyi sonunda anlamıştım. Telefonumu alıp, numarasını tuşladıktan sonra odanın içinde dolanmaya devam ettim.

"Efendim."

"Demek kendinden ve annenden başka önemsediğin biri daha varmış," dedim direkt. Beni Ömer için aramıştı. Semih'in dediği gibi, Ömer ona yakın olmamdan rahatsız oluyorsa, Meriç de beni bu yüzden uyarmıştı. Ne kadar düşünceli ama!

Meriç zihnimde dolananlardan habersiz "Ne diyorsun?" dedi sakin bir sesle.

"Ömer için beni uyardın bu sabah," dediğimde sırtımı duvara yaslayıp, ayağımı sallamaya başladım.

"Demek hâlâ Semih'le konuşuyorsun."

Scanned by CamScanner

"Seni ilgilendirmez."

"Evet. İlgilendirmiyor da. Benim ne için aradığım, seni neden ilgilendiriyor?"

Sinirden dişlerimi sıkıyordum. Meriç'in annesi dışında birini umursamasına şaşırsam mı, sevinsem mi, ümitlensem mi bilemiyordum ama şu an sadece kızgındım. Neye kızgın olduğumu bilmesem de kızgındım.

"Beni başkaları için arama!"

"O çocukla görüşmüyorsun. Bugün yaptığın çocukluktan haberim var. Benimle adın geçiyorsa, kendine çekidüzen ver. Bunları sana ben mi söylemek zorundayım?"

Tırnaklarım avucumun içini acıtırken "Gel de görüşmeme engel ol o zaman," dedim.

"Çocukça konuşmaktan vazgeçtiğinde ararsın," dediğinde "Kapatma!" diye bağırdım. "Senden daha önemli işlerim var. Haklısın, gelemem. O çocukla görüşmeyeceksin, Kayla. Daha fazla çocukluk yapmamanı umuyorum," dediğinde dişlerimin hâlâ neden kırılmadığını düşünüyordum. Çünkü çoktan kırılmaları gerekiyordu.

Bir şey söylemeden telefonu kapattıktan sonra yatağa fırlatıp, ellerimi duvara vurarak sinirimi çıkarmaya çalıştım. Bir an sonra aklım birazcık beni bulmuştu. Yatağa çıkıp dizlerimin üstünde otururken, ellerime baktım. Avuç içlerimi kendime çevirdiğimde, kızarıklığın altında hilal şeklinde silik çizgilerin olduğunu fark ettim. Meriç'in sesi kulağımın içini doldururken, ne kadar çocukça davrandığımı fark ettim.

Aşağıya indiğimde, erkeklerle birlikte maç izlemeye yarım saat kadar dayanabildim. Sonunda kendimi Nursena

Scanned by CamScanner

Hanım'ın yanına atıp, mideme beş dilim bisküvi tatlısı indirdim. Sinirlendiğimde daha fazlasını bile yiyebilirdim ama Nursena Hanım tepsiyi çekip "Yarınki sinirine de kalsın," demişti. O kadar belli oluyordu yani.

"Birine zarar vermek istiyorum," dedim homurdanarak. Çocukça davrandığımı kabul etmiş olmam, öfkemi dizginlememe yardım etmiyordu. Meriç'e öfkeliydim, çocukça davrandığım için kendime öfkeliydim, benimle oynadığı için Semih'e öfkeliydim, beni Meriç'e ispiyonladığı için Ömer'e ve o resim yarışmasını düzenleyen herkese öfkeliydim. Bu öfke harmonisi de, içinden çıkamadığım çocukluğun bir koluydu. Kendimi ilk defa sevgilisi olan ergen bir kız gibi hissediyordum. Oysa bunu iki sene öncesinde bırakmam gerekirdi. Berkan ile olan ilişkimin 'özel' olmaktan ne kadar uzak olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. İlk *gerçek* ilişkimin Meriç Tuna ile olması bana evrenin attığı bir kazık mı, sunduğu bir lütuf mu, tam emin değildim. Terazi bir o yana, bir bu yana ağırlık veriyordu.

"Yukarıda babanın bir kum torbası var." Nursena Hanım'ın sesi, beni kendime getirdiğinde, kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Ciddiyim. Çatı katında," dedi beni ikna etmek isterken. İşte bunu beklemiyordum.

"Tamam o zaman, biraz çatı katını ziyarete çıkayım."

"Kendini çok yorma. Sonra çok sızlanırsın," dedi gülümseyerek. Bunu daha önce babamla deneyimlediği hissine kapılsam da ona sormadım.

Üç dakika sonra çatı katındaydım. Merdivenleri koşarak çıkarken bile terlemiştim. Evin bu bölümüne ilk defa geliyordum. Cidden daha önce neden gelmemiştim ki sanki? Yaşadığım yerle bu kadar alakasız olabilirdim ancak.

Scanned by CamScanner

Kapıyı açtıktan sonra ışığı yaktım. Nursena Hanım'ın elinin değdiğinin belli olduğu duvara dayanmış eşyalara baktım. Birçok şey vardı. Eski bir komodin. Onun üzerinde duvara monte edilmiş bir kitaplık ve içinde bir sürü kitap. Komodinin yanında bir büfe ve başka bir komodin daha. Sandalyeler ve bir tane koltuk. Ahşap bir sürü eşya ve süslemeler. Evin şimdiki dizaynına oldukça uygun bu eşyalara baktığımda, babamın zevkinin hiç değişmediğini gördüm. Değişiklik yaparken bile değişmemiş aslında.

Ama asıl önemli olan, tavana monte edilmiş, şu hep filmlerde gördüğüm kum torbasıydı. Yaklaştıktan sonra daha yakından baktım. Gerçi bakılacak bir durumu yoktu. Oldukça sıradan bir deriydi. Bunun evde ne işi olduğunu merak etmiştim sadece. Babamın iyi bir fiziği vardı ama bunun gibi bir şeyi evde barındırdığını tahmin etmezdim.

Ne çok düşünüyordum ben böyle? Çıkar şu hırsını, kızım!

Elimle deriye dokunduktan sonra yumruk yapıp bir kez vurdum. Kıpırdamamıştı bile. Elim de kaymıştı zaten. Beceriksizdim tabii ki ama pes etmeyecektim. Elimi biraz daha sıktıktan sonra, bu sefer daha konsantre bir şekilde yumruğumu deriye geçirdim.

"Ukala Meriç!"

Bir yumruk daha. Bu kez daha sağlam.

"Aptal Meriç!"

Ve bir yumruk daha. İyi hissettiriyordu. Sinirimi boşaltıyordum bir şekilde. Diğer elimi kaldırıp kum torbasının o sert derisine geçirdiğimde, bileğime saplanan müthiş sızıyla bağırdım. Bileğimi tutup, bacaklarımın üzerine eğildiğimde hâlâ sızlanıyordum.

Scanned by CamScanner

Sonrasında babam misafirlerimizi uğurlayıp, beni hastaneye götürdü. Kırık çıkık yoktu. Bileğimi sarmışlardı. Babam yol boyunca, bunu neden yaptığıma dair benden bilgi almaya çalıştı ama ona Meriç'e olan öfkemden bahsetmedim. Yatağıma kadar eşlik edip, yorganı üzerime örttükten sonra yanıma oturdu. "Ciddiyim. Oraya bir daha girmiyorsun."

İçimi çekip, hastaneden beri en az otuz defa dinlediğim emre başımı salladım.

"Tamam," dediğimde sarılı bileğimi tutup "Ağrıyor mu?" diye sordu.

"Biraz."

"Birkaç gün okula gitme. Şimdi sen rahat durmazsın, zorlarsın bileğini," dediğinde "Gerek yok," diye mırıldansam da, itiraz etmeyi sürdürdü. "Gitmiyorsun. Annen zaten başımızı ağrıtacak, bari daha kötüye gitmesin."

Yüzüme bir gülümseme yayılırken, "Ondan çekiniyor musun?" diye sordum.

Babam oldukça yakışıklı, karizmatik bir adamdı. Annemse zarif ve ince. Onun gibi güçlü bir adamın, annemden çekinmesini tabii ki mantığım doğru bulmuyordu ama onları görmüştüm. Annem bağırırken ve babam tek söz etmezken.

"Sinirlendiğinde ne kadar kolay üste çıkıp, asla inmediğini biliyorsun herhalde," dediğinde gülümsemem biraz daha yüzüme yayıldı. Onlar iyi bir çift olabilirdi. Tatlı gözükebilirlerdi. Çok kısa kurduğum hayallerde, bazen onları birlikte eğlenirken, gülümserken görebiliyordum.

Scanned by CamScanner

"Neden bizi terk ettin?" dedim gözünün içine bakıp. İşte sonunda o an gelmişti. Bunu elbet bir gün yapacaktık. Bugün olacağını ikimiz de tahmin etmezdik ama çıkmıştı işte dudaklarımdan. Şimdi başını eğip düşünme sırası ondaydı. Ben hâlâ ona bakarken...

"Çünkü olmazdı, Kayla. Sana bakamazdım. Babamın bana bakamadığı gibi. Ben babamın gözlerine baktığımda, benden gözlerini kaçırıyordu. Onu öyle güçsüz, mahcup görmekten nefret ediyordum. Benim hatammış gibi. Senin de beni öyle görmeni istemedim. Beni öyle tanımanı da. Senin için çalıştım ben. O şirketi kurdum. Annenin işleri yolunda gitsin diye, tanıdığım kim varsa ulaştım. Yalvardım bile. O çalışkan, inatçı bir kadın ama çalıştığı işlerde hep olması gerekenden daha fazla maaş aldı. Hepsi benim borcumdu ama onları da ödedim. Senin karşına çıkacak gücüm olduğunda da..."

"Çıktın," dedim onun cümlesini tamamlayıp. Böyle bir hikâye beklemiyordum ondan. Hep nefret etmiştim. Hep sevmiyorum onu demiştim. Beni babasız bıraktığı için tiksinmiştim. Benim için hep bir yabancıydı.

"Benim seçim hakkım yoktu," dediğimde "Benim de yoktu, kızım. İster kabul et, ister hâlâ nefret et... Kalsaydım, bunların hiçbiri olmazdı. Annenle yaşadığın imkânların hiçbiri de olmazdı. Ve ben senin yüzüne bakamazdım," dedi.

Yani şimdi sıra bendeydi. Onu affetmek ya da nefret etmeye devam etmek. Olgunluk ya da... Çocukluk.

"Bunları sonra konuşuruz. Şu arkadaşının katıldığı resim-sanat yarışmasının organizatörü şirketimizin bir müşterisi. Galaya bizi de davet etti. Sürpriz olur diyordum

Scanned by CamScanner

ama okula gitmeyeceksen, belki erken gitmek istersin diye düşündüm."

Babamın dudaklarından dökülen kelimeler zihnimde yan yana gelip, anlamlı bir cümle oluşturduğunda, kulaklarım hâlâ duyduklarımı inkâr ediyordu. Yani biz o galaya mı gidecektik? Gala mı vardı? Bilmediğim bir şey daha. Ve babam bana erken gitmekten mi bahsediyordu?

"Seninle çok yakından ilgilenirler. İyi bir dosttur aynı zamanda. Senden yaşça biraz büyük bir de oğlu var. Belki ona eşlik edersin ya da Semih gelebilir seninle."

"Baba..." dediğimde yeniden hızlı bir şekilde açıklama yapmaya koyuldu.

"Onlar orada biraz yoğun oluyorlarmış. Tabii istersen, verdiğin söz dâhilinde onunla da vakit geçirebilirsin."

"Galaya gitmek zorunda mıyız?"

"İyi bir dost ama istemezsen..." dedi meraklı ama bunu saklamaya çalişan bir ifadeyle.

"Sorun değil. Hava değişikliği olur," dedim sakince. Meriç için değil. Resmimi görmek için bunu yapabilirdim. O her şeyden değerli resmini.

"Tamam. Biletini ayarlamamı ister misin?"

"Birlikte gideriz," deyince "Tamam," dedi. Gitmek üzere arkasını döndüğünde yastığa iyice gömülmüştüm. Tereddüt ederek bana döndükten sonra, eğilip saçlarımı okşadı. "Bana 'baba' dediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra dudağını alnıma bastırdı. Yeniden arkasını dönmeden önce gözünden akan yaşı görebilmiştim.

Babam odadan çıktıktan sonra yorganı başıma kadar çektim ve sessizce ağladım.

Scanned by CamScanner

18

Babamın işleri yüzünden havaalanından direkt galaya geçecektik. Şirketi daha erken bırakamamıştı. Üç saat süren toplantısını, siyah deri koltuğun üstünde otururken elime tutuşturdukları tablette kitap okuyarak geçirmiştim. Şirketin içinde kahverengi ve bej renginin hâkimiyetini gördüğümde, odamda neden o renk boyayı kullandığını daha iyi anladım. Babam düz bir adamdı. Fazla renk ve heyecan sevmiyordu. Dış görünüşüyle ona çapkın demek çok kolay olurdu ama birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca onun telefonunu sadece gelen aramalar ve mail'lerine bakmak için kullandığını öğrenmiştim. Annemden sonra ilişkisi olup olmadığını merak ediyordum ama bu konu hakkında henüz konuşmamıştık. Ve sanırım bu asla konuşulmayacak konular arasındaydı. O üç saatlik toplantıdayken benim onun özel hayatıyla ilgili çıkarımlarda bulunduğumu duysa, kim bilir ne düşünürdü? Toplantıdan sonra eve uğrayacak vaktimiz olmadığı için oraya kıyafetlerimle gitmem gerekiyordu. Bu yüzden elbisemi

Scanned by CamScanner

giymek zorunda kalmıştım. Pudra rengi elbisem, babetlerim ve sarılı bileğimle harika görünüyordum!

"Bir otel ayarladım. Galadan sonra oraya gideriz. Yarın sabah da döneriz. Senin başka bir planın var mı?" dedi babam elindeki dergiyi bırakıp. Kitabımı kapatmadan "Hayır," dedim. Son günlerde, müthiş anlayışlı baba rolünü oynuyordu. Kim inanır ilk geldiğim günler bana bağırıp, çağıran, kesip, gürleyen adamın böyle bir baba rolüne büründüğüne? Annemin utanarak okuduğum birkaç defterinden bildiğim kadar tanıyordum babamı. Anneme de böyle davranırmış. Bazen iyi, bazen kötü. Bazen anlayışlı, bazen anlayışsız.

Anlayışsız ve o otoriter halini tercih etmediğim için, ben de biraz huyuna gitmeye çalışıyordum işte. Baba demem bile yeterdi bence. Bunu bir gün söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim açıkçası ama şu son günlerde cidden söylüyordum.

Onun söylediği gibi, geçen gece açtığımız konuyu konuşmayı ertelemiştik. Ya da benden bir tepki bekliyordu. Ki öyle bir tepki vermiyordum. Kararsızdım. Babasız olmak mı, babamın yüzüme bakmaması mı? Ya da bakamaması? Erkeklerin beni düşürdüğü şu bilinmezlikten nefret ediyordum.

Kitabımı okumaya geri döndükten dakikalar sonra gözlerimi açık tutmak zor gelmeye başlamıştı. Zaten çok aşırı olmayan yükseklik korkum yüzünden gergindim ve uykuya kolay teslim oldum.

Havaalanıyla galanın yapılacağı yer arasında uzun bir mesafe yoktu. Takside biraz makyajımı tazelemiştim. Tazelemekten kastım, şeftalili rujumu silip yeniden sürmekti.

Scanned by CamScanner

Neşe'nin özenle sürdüğü pudra allık olayına elimi sürmemiştim.

Galanın yapılacağı fuar alanına geldiğimizde, mideme saplanan görünmez baltaya rağmen derin bir nefes alıp, babamın koluna girdim. O kadar resmî bir yer değildi. İnsanlar oldukça eğlenceli ve rahattı. Ben sadece babamdan güç almaya çalışıyordum. Yanımızdan geçen bir kız, sanki beni tanıyormuş gibi derin derin bana bakınca, gözlerimi kaçırıp başka tarafa baktım. Tanımadığım insanların bana bakmasına pek alışık değildim. Buna hiçbir zaman da alışamıyordum. Bu yüzden sokakta insanların yüzüne bakmadan yürürdüm. Çoğu kişiyi de görmezdim tabii. Yanımdan geçip gitseler bile.

Babam "İşte şurada," diyerek, beni şık giyimli, babam kadar iyi bir fiziği olan, kumral saçlı adamın yanına götürdü. Yuvarlak yüz hatları ve masmavi gözleri vardı. Burnu da fındık gibiydi. İnce dudaklarıyla biraz orantısız dursa da, sevimli bir suratı vardı. Yanındaki bir kadınla bol gülüşmeli bir sohbete katılmıştı. Babamı gördüğünde, yüzündeki o tatlı gülümseme daha da derinleşti. Kadına bir şey söyleyip koluna dokunduktan sonra, bize doğru yürümeye başladı. Aramızdaki mesafenin yarısında nihayet buluşmuştuk. Ben kolumu babamın kolundan çekerken, onlar sıcak bir arkadaş kucaklamasına girişmişlerdi. Babam beni tanıştırırken yüzümü inceleyen adam, sonunda bir şey hatırlamış gibi kaşlarını kaldırıp, tatlı bir gülümsemeyle "İlham perisinin adı ne acaba?" dedi. Babam olanlardan habersiz, merakla söylenene anlam vermeye çalışırken, "Kayla," dedim.

"Memnun oldum, Kayla. Ben de Sezai," dedi.

Scanned by CamScanner

"Ben de memnun oldum," dedim gülümseyerek.

"Bu güzel kızının resmi çok konuşulacak," diye babama bakarak konuşurken, babam da kaşlarını çatarak bana baktı. Gülümseye çalışarak "Ben henüz görmedim," dedim. Adam bu sefer bana dönüp, "Meriç'i uzun zamandır tanıyorum. Bitmeden kimseye göstermez. Neden gidip bakmıyorsun?" diye teklifte bulundu. Sezai Bey'in bile Meriç'i benden iyi tanıdığını düşünüp, yeni bir çocukluk krizine girmeyecektim. Sonuçta onu benden önce tanıyan insanlar vardı.

Babam merakla "Ne oluyor?" diye sorduğunda Sezai Bey "Birincilik getiren bir resim," diye açıkladı.

"Ben buralardayım, baba," dedikten sonra onların yanından ayrılıp, kendimi diğer insanların arasına attım.

Ellerimi önümde tuttuğum çantaya yapıştırmış bir halde dolanırken, biri önüme geçip "Sen Kayla olmalısın," dedi. Saçları havalı bir şekilde kaldırılmış, mavi gözlü çocuk bana gamzelerini göstererek bakarken, gülümsemeye çalışarak "Evet. Sen kimsin?" dedim.

"Biraz önce tanıştığın adamın oğlu. İsmim, Suat," diyerek kendini tanıttı. Uzattığı eli sıkarken "Memnun oldum," dedim. Suat benden bir ya da iki yaş büyüktü ama boyuna baktığımda, topuklu ayakkabı giymem gerektiğini düşündüm.

"Sana eşlik etmemde bir sakınca var mı? Özel misafirimi yalnız bırakmak, kibar bir davranış olmaz."

"Sakıncası yok," diyerek yanında yürümeye başladığımda, düz taban ayakkabılarıma bakıp, onları sevimsiz buldum. Kesinlikle en az beş santimlik bir topuklu

Scanned by CamScanner

ayakkabıya ihtiyacım vardı. Kendimi biraz iyi hissetmem için bu gerekliydi. Omzuna ancak geliyordum. Sanırım basketbolla bir alakası vardı. Fiziği de bunu kanıtlıyordu zaten. Cem de bu kadar uzundu. Neyse ki Semih'in boyu, bana kendimi cüce hissettirmeyecek kadar orantılıydı.

Yanında kendimi kötü hissettiğim ve bende boy kompleksi yaratan Suat, bana bu organizasyonla ilgili iki dakikalık süren bilgilendirme yaptıktan sonra "Nasıl buldun burayı?" diyerek konuyu değiştirdi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Kafamı kaldırmam gerekiyordu. Yoksa omzuyla muhatap olurdum.

"Güzel. Pek gezmeye fırsatım olmadı ama. Aslında İzmir'e ilk gelişim. Gezmek güzel olabilirdi."

Benim itirafım karşısında şaşırdı ve bunu ses tonuna da katarak "İlk mi? Hemen dönecek misiniz?" diye sordu. Birkaç ay öncesine kadar Eskişehir'den dışarıya bir kez adım attığımı, onun da okul gezisi için Çanakkale'ye olduğunu bilse, ne düşünürdü acaba? Bu bilgiyi ona vermek konusunda kararsızlığımı susmaktan yana kullandım. Bana cevap bekleyerek baktığını fark ettiğimde ise sorusuna cevap vermek için dudağımı araladım.

"Evet. Yarın."

"Baban çok sık kaçamak yapar. Peşine takılırsan canın sıkılmaz, merak etme. Babamla sürekli yapacak bir spor dalı bulurlar," derken kafasını eğip bana bakıyordu arada.

"Olabilir," dediğimde eliyle sağ tarafını işaret edip "Resimler şu tarafta," dedi. Gösterdiği yöne döndüğümüzde Meriç'i görmüştüm. Yanında Ömer ve Bora vardı. Bora? O da gelmişti demek. Benim burada olacağımdan hiçbirinin haberi yoktu. O yüzden Meriç beni fark edince gözleri bir

Scanned by CamScanner

an büyüdü. Kahverengi gözlerinin büyümesi görülmeye değer bir manzaraydı.

Suat "Bileğine ne oldu?" diye sorunca, bakışlarımı Meriç'ten ayırıp yeniden ona baktım. Yaptığım şeyi hatırladığımda kızararak "Sanırım sporda babam kadar becerikli değilim," diye itiraf ettim. Gülümserken mavi gözlerinin içi parlamıştı ama daha fazla rencide olmamam için temkinli davranmaya özen gösteriyordu. Sonuçta henüz birbirimizi tanımıyorduk ve bana organizasyonla ilgili en ufak detayları bile anlatması onu arkadaşım yapmıyordu. Suat da bunun farkındaydı. Bu yüzden dikkatli davranıyordu.

"Babana biraz çektiysen alışırsın," diye incelik gösterdikten sonra elini kaldırdı ve bir yeri işaret etti. "Şu üçüncü resmimiz ve diğer taraftaki ikincinin çalışması. Ortadaki de zaten sensin," dediğinde yine o beceriksiz gülümsememle bakıp "İlk defa göreceğim," dedim.

"Meriç'in kaprislerinden haberimiz var."

Bu sefer biraz daha içten bir şekilde gülmeyi başardığımda, Bora el sallayıp "Kayla!" diye seslendi. Ona bakıp el salladığımda Ömer de varlığımın farkına varmıştı.

"Sanırım benim görevim burada sona eriyor. Seni tek geziniyor görürsem yanında biterim, özel misafirimiz," dedi ve önümde eğilip elimi öptü. Göz kırpıp giderken "Görüşmek üzere," dedim. Olduğum yerde durup, elimi yeniden el çantama yapıştırdığımda Bora yanıma ulaşmıştı bile.

"Nasılsın, yeni?"

Gülümseyerek "Artık yeni sayılmam," dedim.

Scanned by CamScanner

"Sen yenisin yeni. Yenilik getiren bir yeni."

Koluma girip beni Meriçlerin yanına götürürken "Bileğine ne yaptın böyle?" diye sordu.

"Boş ver," deyip geçiştirirken, Ömer "Merhaba Kayla," demişti. Beni ispiyonlamasını kafama takmıyordum ama Ömer sanırım biraz çekingendi. "Merhaba," dedikten sonra Meriç'e bakmadan, resmine bakmaya başladım. Resme doğru birkaç adım yaklaşıp, onlardan uzaklaştığımda sesleri kesilmişti.

Bense, bana kaşlarını çatarak bakmış, sinirli, gergin ve rahatsız görünen *bana* baktım. Dudaklarını kapatan kemikli uzun parmaklardan hoşnut olmadığı, gözlerindeki derin rahatsızlıktan anlaşılıyordu. Bir eli, dudaklarını kapatan elin sahibinin kolunu tutan kızın parmaklarını inceledim. Tırnaklarını batırdığı iki parmağı ve sonra gevşeyen iki parmağın yanında dudaklarını kapatan elin sahibinin kolunu okşar gibi duran başparmağı. Yüzük parmağımdaki ben bile vardı. Ona bile dikkat etmesi şaşırtıcıydı ama işine ne kadar önem verdiğini düşünürsek o kadar da şaşırmamalıydım. Gözlere tekrar baktım. Kaşlar çatılmıştı ama gözlerdeki derinliğin tamamı sert değildi. Yumuşak bir şey vardı. Ya da saçmalıyordum.

O uzun kemikli parmakların sahibinin resmettiği kızgın, huysuz kız bana bakarken anlamaya çalışıyordum. Resimden biraz daha anlamayı diledim ama dilemek ve harekete geçmek için çok geçti sanırım.

"Büyüleyici," dedi sesi içimi okşayan tonda olan önümdeki kadın. Başını hafifçe sallayıp döndükten sonra beni fark etmeden yanımdan yürüdü.

Scanned by CamScanner

"Tebrik ederim. Çok başarılı. Çok derinlerde..." dediğinde Meriç'in yanımda olduğunu anlamıştım.

"Teşekkür ederim. Bir dakika..." dedi Meriç. Arkamdan elini belime koyup, dudaklarını kulağıma değdirerek "Neden şu hanımefendiyle tanışmıyorsun?" diye sordu. Göğüs kafesim daralırken, gözlerimi bana bakan benden alıp, biraz önce önümde duran kadına döndüm. Kendinden emin ve hanımefendi bir duruşu olan kadın bana gülümserken, Meriç elini tekrar belime yerleştirip "Onun sayesinde," dedi.

"Merhaba," deyip elimi uzatınca, nazikçe elimi sıktı.

"Merhaba. Sizi tebrik etmeliyim o zaman. Bu genç yeteneğimizi bu kadar etkilediyseniz," dedi. Beceriksiz gülümsememle ona karşılık verirken, kibar sözleri karşısında "Düşünceleriniz için ben teşekkür ederim," dedim.

Kadının telefonu çalmaya başlayınca, özür dileyip yanımızdan ayrıldı. Gitmeden önce Meriç'i bir kez daha tebrik etmişti. Ömer ve Bora da yanımızdan uzaklaşmışlardı.

"Gösteri bitti. Elini çekebilirsin, çalışmanı etkileyen faktörün üzerinden," dedim.

Sıkıntıyla içini çektikten sonra "Hâlâ aynısın. Olgunlaştığında gelirsin sanmıştım," dedi.

"Babamla geldim. Senin için değil."

"Senin yerinde olsam, ben de gelmezdim. Başarısızlığımı dileyen biri olarak," diye karşılık verdi. Suçlayıcı, yaralayıcı bir tonda söylemişti bunu. Ve daha da önemlisi, bunu ciddiye almıştı. Belki buna kızmıştı hatta. Meriç duygularını neredeyse hiç belli etmeyen biri olduğu

Scanned by CamScanner

için, o belli ettiği sayılı anları anlıyordum. Biraz önce sesinde o ton vardı yine. Duygusuz bir tonda söylememişti.

"Kızgın bir anımda söyledim. İçten gelen bir istek değildi," dediğimde, nasıl hemen bu kadar suçlu hissedip mahcup olduğumu algılamaya çalışıyordum. Bu kadar pasif olmak zorunda mıydım gerçekten?

"Benimle kalmak istiyor musun, Kayla?" diye sorunca, hazırlıksız yakalandığım için bir an donup kaldım. Elini tekrar belime koyup, bana yaklaştı. "Bilmem gerek," dedi. Ne yapıyordu bu? O buradayken ve ben Melehan'dayken gerçekleştirdiğimiz telefon konuşmalarından sonra böyle bir karşılaşma, böyle bir soru beklemiyordum.

"Sen benimle olmak istiyor musun?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "İlk ben sordum," dedi. Hah! Bir de bu oyunu oynayacaktık yani. Neden normal insanlar gibi konuşarak anlaşamıyorduk da, sürekli başka şeylere yöneliyorduk, aklım ermiyordu. Meriç ile olmak böyle bir şeydi işte.

"Daha önce söylemediklerine say," dediğimde, dudaklarını indirip kulağımın hemen altını öptü. Mideme masum kelebekler değil, zalim yılanlar, örümcekler savaş açmıştı. Aralarında babamın da olduğu bu kadar insanın içinde neden bunu yapıyordu? Hem de bana o kadar sert davranmasının üstünden çok geçmeden. Ne olmuştu da bu hale gelmişti kim bilir! Belki birincilik onu rahatlatmıştı ve ondan önce gergindi.

"Canımı sıkmadığın zamanlar bana iyi hissettiriyorsun."

"Bilmediğim bir şey söyle," dedim midemdeki sarsıntıya ve çürümüşlüğe meydan okuyarak. Ayaklarım

Scanned by CamScanner

uyuşuyordu. Ona tutunmak istedim ama bu erken olurdu. Kontrol hâlâ bendeyken, direnebildiğim kadar direnmeli ve güçlü olmalıydım.

"Seni yanımda istiyorum, baş belası," dedikten sonra, görünmez kılıcıyla mideme sapladığı ağrı yüzünden ayakta durmak gittikçe zorlaştı. Sağlam elimi kaldırıp, üzerindeki gömleği sıkıca tuttuğumda "Gidelim mi? Çok yoruldum ve burası hiç bana göre değil," dedi. Kafasını eğdiği o yerden kaldırıp yüzüme baktığında, konuşamayacağımı anlamış olacak ki, dudağını yukarı kıvırıp "İstediğin üç soruyu yanıtlarım. Benim tek sorum olacak," dedi. Bu ardı ardına gelen itiraflardan sonra yaptığı teklif, düşünmeye açık değildi. Beni nasıl kandıracağını çok iyi biliyordu.

Üç sorumu yanıtlayacak! Tek soru karşısında. Tek soru. Meriç'in merak ettiği ne vardı ki? Benim hakkımda bir şey mi merak ediyordu yani? Bunlar bana fazlaydı.

"Otelim buraya çok yakın," dedi ben hâlâ konuşamazken. Ve sanırım, ben sustukça teklifini daha cezbedici hale getirecek şeyler öne sürecekti. Sonunda ödüllük bir performans sergileyip "Babamla geldim," demeyi başardım. "Ben mi sorayım?" dedi. Ne saçmalıyordu bu çocuk? Aklımı darmaduman etmişti resmen. Bu o değildi.

Konuş, Kayla!

Zihnime yolladığım mesajlar sonunda eyleme dönüşürken, babama gitmek üzere olan Meriç'in bileğini yakalayıp, onu durdurdum.

Bana döndüğünde gözlerine bakıp "Ne oldu sana?" dedim. Başından beri merak ettiğim buydu.

"Nasıl?"

Scanned by CamScanner

"Bu sen değilsin."

Dudağını yukarı kıvırırken "Bunu üç sorundan biri kabul edip cevap veririm sadece," dedi. Bu oyunu cidden düşünüyordu yani. Vazgeçmemişti. "Cevap vereyim mi?" dediğinde bilinmezliğin içinde olduğum için "Hayır," dedim. Dudağındaki kıvrım yukarılara çıkarken "Ben konuşurum," diye devam ettim.

Babamdan *son* iznimi almıştım. Bir daha olmayacak demişti. Sözüme güvenmiyor muydu? Ben bile tam olarak güvenmiyordum gerçi. Şimdi hatırlayınca utanıyordum ama ona o kadar yakınken ben değil, başka biri oluyordum. İçimde başka bir kadın oluyordu. Ona aç bir kadın. Bunları düşünmek bile utanç vericiydi.

Hem de o yanımda otururken.

Taksi durduğunda kapıyı açıp inince, ben de kapımı açıp kendimi dışarı attım. Eliyle içeriyi hafifçe işaret ettiğinde onu takip edip, peşine takıldım. Kibar Meriç Tuna bakalım nereye kadar dayanacaktı? Yine lüks otellerden birine gelmiştik ama Mena Otel kadar değildi. Daha mütevazı şıklık tercih edilmişti. Resepsiyona uğradıktan sonra yanıma gelip, asansörü işaret etti. Bir eli belimde nazikçe dururken, asansöre doğru ilerledim. Rahatsız edici sessizliği bozmalıydım. Sessizlik daha da gerginlik yaratıyordu. Konuşursam rahatlardım. Tabii önce konuşacak konu bulmalıydım. Aklım tamamen benden bağımsız hareket ediyordu.

"Çocuklar da burada mı kalıyor?"

"Evet," derken elini belimden çekip, arka cebine koydu.

"Bora maddi durumunu biliyor mu?"

Scanned by CamScanner

"Bora her şeyimi bilir."

"Ya Suzan?" dediğimde dudağını yukarı kıvırıp "Bilmiyor," dedi. Suzan'dan bahsetmem onu keyiflendirmişti. Konu Suzan mı, benim kıskançlığım mı diye düşünmek istemedim. Neyin onu keyiflendirdiği sivri uçlu bir cisim gibi beni dürtüklüyordu.

"Bora çocukluk arkadaşım," dediğinde biraz şaşırarak ve şüpheyle baktım.

"Büyükannemlerde kaldığımda tanışmıştık. Sakin bir mahalledir. Uzun zaman orada kaldım."

"Ailenden uzak durmak için mi?" dediğimde asansörün kapısı ağır ağır açıldı. Beni belimden tutup dışarı çıkarırken "Evet," dedi.

"Yani çocukluk arkadaşların hariç, her şeyi bilen tek kişi ben miyim? Ya şu okul sitesinin gizemli yöneticisi. O da biliyor mu?"

"Şimdiden beş soru sordun," diye uyardı.

"Bunlar sayılmaz," dedim üç soru hakkımın gitme ihtimalini düşünüp korkarken.

"Üç sorudan başka soru yok o zaman bundan sonra."

İçim biraz rahatlamışken "Farkında olmadan sorabilirim. Sayılmaz," dediğimde bir kapının önünde durup "Ben hatırlarım, merak etme," dedi. Üzerinde 301 yazan odaya girince, Meriç'le kaldığımız otel odasından daha sade olduğunu fark ettim. Daha modern ve sade mobilyalar vardı. Füme rengi duvarlarda dal desenleri görünüyordu. Beyaz yatak odanın içinde adeta parlıyordu. Çok az mobilya vardı. Çantamı kahverengi komodinin üzerine

Scanned by CamScanner

bıraktıktan sonra, odanın içini incelemeye son verip pencereye yaklaştım.

"Sana giyecek bir şeyler çıkardım," dediğinde Meriç'e dönüp baktım. Loş ışıkta bile bu kadar tatlı gözükmeyi nasıl başarıyordu kim bilir!

"Sana yardım edeyim, yine sakarlık yapmışsın," dediğinde bakışlarının elimin üzerinde olduğunu gördüm. Elimi arkama sakladıktan sonra kızaran yüzümle "Gerek yok. Ben hallederim," dedim. Ona bakmadan elindeki çamaşırları alıp, banyoya açıldığını tahmin ettiğim bir kapıyı açtım. Doğru tahmindi. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra, çamaşırları kapının yanındaki dolabın üzerine bırakıp, aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı topuz yapıp tel tokayla tutturduktan sonra yüzümdeki makyajı temizledim. Daha sonra iyice yıkayıp kuruladım. Şimdi daha doğal hissediyordum işte. Kollarımı omzumun gerisine atıp, biraz zorlanarak elbisenin fermuarını indirdim ve üzerimden çıkarıp, düzgünce dolabın üstüne bıraktım. Meriç'in beyaz tişörtünü ve mavi tonlarındaki kareli pijama altını giydikten sonra belini iyice sıkıp, düğüm attım.

Saçımı çözdükten sonra tokayı ve elbiseyi elime alıp odaya geçtim. Ben tokayı çantamın yanına bırakırken "Dolaba asabilirsin," dedi. Dolabın karşısına geçtiğimde, Meriç de yorganı kaldırıyordu. Ben askıya elbise asma işlemimi gerçekleştirirken o çoktan yatağa girmişti. Üzerinde kırmızı bir tişörtü vardı. Biraz soluk renkliydi ama oldukça tatlı gösteriyordu sahibini. Ona yaklaşırken en az bir kaplumbağa kadar yavaş, salyangoz kadar nazlıydım. Kahverengi hazine beni izliyordu.

Konuş, Kayla. Konuş ve rahatla.

Scanned by CamScanner

"Babam bu son dedi. Aslında onu affetme aşamasındayım. Ve sanırım affettiğimde üzerimdeki otoritesi biraz daha artacak," derken yorganı kaldırıp yatağın içine girmiştim. Normal şeylerden bahsederek kendime biraz zaman kazandıracağıma inanıyordum.

"Benim eve girmem konusunda bir sıkıntısı olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa haberi olmuyor," dediğinde ona dönüp baktım.

Omuz silkip "Yalnız kalmamayı tercih ederim," dedi.

"Neden?"

"Bu ilk sorun mu?"

"Neden yalnız kalmayı tercih etmediğine anlam veremedim," dedim tuzağına düşmemek için. Dudağını yukarı kıvırırken "Düşünmeyi engelleyemiyor insan," dedi. Onun canını sıkan neler vardı kim bilir? Gerçi benim öğrendiklerim de yeteri kadar can sıkıcıydı.

"İlk ben soracağım," dedi.

"Ben hakkımı daha sonra kullanmak istiyorum. Belki yarın. Düşünmem lazım."

Hiç düşünmeden "En geç yarın," diye sınırı çizdi.

"Tamam," dediğimde meraklı gözükmemeye çalışarak, fakat merakla ne soracağını beklemeye başladım. Sadece bir sorum hazırdı. O da bu soracağı soruyla ilgili olacaktı. Neyi bu kadar merak ediyordu da, karşılığında belki hiçbir zaman yanıtlamayacağı şeylere cevap vermeyi kabul etmişti? Bundan sonra geriye kalıyordu iki soru hakkım. Onları da daha düşünmemiştim. Onca sorudan iki tanesini seçmeliydim.

Scanned by CamScanner

"Dürüstlük esas kural," dediğinde biraz daha merakla başımı sallayarak onay verdim.

Dağılmış saçlarını geriye doğru ittirdikten sonra dudaklarını araladı. "Bana kazanmamamı dilediğini söylerken, gerçekten ne hissettiğini söyle," dediğinde tepkisiz kaldım. Cevap vermiştim ama demek bunu yeterli bulmamıştı. Üstelik buna neden bu kadar takılmıştı ki? Buna ilk cevap verdiğimde yüzündeki ifade yumuşamıştı ve sonra bana daha çok yaklaşmıştı. Cidden neyi merak ediyordu kim bilir!

"Çok düşündün," dediğinde tekrar gözlerine baktım. Merakla bekliyordu. Neyi bu kadar önemsiyorsun, Meriç?

"Ailenden uzakta mutlu yaşıyorsan gidebilirsin, Meriç. Ben kızgınlıkla kaybetmeni ve kalmanı istedim. Gerçekte istediğim bu değildi."

Söylediklerimi dikkatle ve ciddiyetle dinledikten sonra "Tamam. Sorun yoksa uyuyalım," dedi. Düşünmeye pek gerek yoktu. Bir sorum zaten hazırdı. Beklemeye de gerek yoktu.

"Neden bunu bu kadar önemsediğini merak ediyorum. İlk sorum ve cevabından tatmin olmazsam kabul etmem," dedim kendi kurallarımı koyarak. Rahatsız olmadı. İfadesi bir an bile bozulmadı. Hâlâ bana bakıyordu. Ben de gözlerimi ondan ayırmıyordum.

"Çünkü o her şeyden önemli. Resim. Ailemin durumunu biliyorsun. Onlardan kaçmak için sürekli bir şeyler çizdim ben. Bu yüzden hayatımın en önemli işi o. Kendimi kanıtladığım tek şey. Bu konuda benim başarısızlığımı isteyen birisi..." dediğinde sözünü kesip "Değilim," dedim. Bu yüzden bana o kadar ters davranmıştı belki de.

Scanned by CamScanner

Tuhaf ve hassas değerleri olan bir çocuktu. Ve bu beni derinden etkiliyordu.

"Bu yüzden şu an buradasın."

"Ne yani, istediğin cevabı vermesem beni kovacak mıydın?"

"Yanda bir odaya geçecektim," diye karşılık verdi. Bir an bile tereddüt etmemişti. Bunda ciddiydi. Eğer durum şimdikinden farklı olsaydı, gerçekten yapacaktı. Yüzüme bir gülümseme yayılırken "O kadar komik mi?" diye sordu.

"Hayır, Meriç. Ama kendinle çelişkiye düşüyorsun," dediğimde anlamamış gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

"Kimseye güvenmem demiştin. Soruyu bu odaya gelmeden, üzerimi değiştirmeden, bu yatağa girmeden önce sorabilirdin. Başka bir odaya gitmeyeceğini tahmin ettin. Bana güvendin," dedikten sonra bilmiş bir tavır takınarak gülümsedim.

İçim erken zafer kutlaması yaparken "Önceden bir temel attın. Sadece bunu desteklemek istedim. Emin olmak için. Ve sen yalan söylerken kızaran birisin. Yani doğruluğunu kanıtladım. O yüzden, o dediğin zamanlarda sormadım," dedi. Olsun yine de güvenmişti. Zaferimi bozamazdı.

"Kendi düşüncelerimle beni rahat bırak. Cevap vermeni istemedim," dediğimde gülümseyerek "Söylesene, şu bileğini nasıl o hale getirdin?" dedi. Ah, hadi ama vazgeçmeyecek miydi? Çünkü cevabını vermeyi kesinlikle düşünmüyordum. O bir yarışma kazanmış olarak masum bir şekilde yanımda yatıyor olsa bile!

"Öğreneceğimi biliyorsun."

Çok beklersin!

Scanned by CamScanner

Aklıma bir anda gelen sorunun cevabını almadan uyuyamayacağımı bildiğimden, ağzımı tekrardan açtım. "Benden nefret edeceksin belki ama diğer sorumu şimdi sormak istiyorum," dediğimde "Ne?" dedi. Benden kesinlikle nefret edecekti. Yine o temkinli haliyle bana bakıyordu.

"O anda ne hissettiğini bilmek istiyorum," dediğimde yüzündeki kaslar gerildi. Göz bebekleri küçülüp kararırken, "Bunu konuşmuştuk," dedi. Zor olacağını biliyordum ama soru hakkımı bunun üstünde kullanmakta kararlıydım.

"Senden dinlemek istiyorum."

Onu zorluyordum. Asıl şimdi onu zorluyordum. Daha öncekiler hiçbir şeydi, çünkü beni duymazdan gelebiliyordu ama şimdi... Durum başkaydı.

"Senden dinlemek istiyorum, çünkü bu konu bir daha açıldığında benden kaçmanı, bana bakmaktan kaçmanı istemiyorum." Babamı anlıyordum. Neden beni bıraktığını anlıyordum. Onun babasının durumuna karşı ne hissettiğini de anlıyordum. Meriç'in benden bakışlarını kaçırmasını istemiyordum. Bu yüzden anlatmalıydı. "Bu seninle ilgili değil. Kendimle ilgili," dediğinde arkamı dönüp sırtımı göğsüne yasladım.

"Yüzüme bakmasan da olur," dedikten sonra kollarını karnımın üstünden dolayıp, onlara sarıldım.

"Çok anlayışsız ve bencil birisin," dediğinde sözlerinin kalbimi kırmasına izin vermeden "Seni de düşünüyorum. Rahatlaman gerek," dedim.

"Ben rahatlayabiliyorum. Başka şekillerde."

"Bir de bunu dene."

Scanned by CamScanner

"Lanet olsun! Hayatımın ne kadar boktan olduğunu hatırlatmaktan zevk mi alıyorsun? Bunu bir daha konuşmayacağız demiştim," diye bağırdığında kollarını çekmesine izin vermeden sıkıca tuttum.

"Ama sorum bu. Kaçamazsın, Meriç. Şimdi anlat!" dedim sert bir tonda. O öyle oluyorsa, ben de böyle olabilirdim.

"Her şeyi mahvediyorsun! O zaman senin istediğin gibi olsun, Kayla. O sürtüğü babam olacak o herifin kollarında gördüğümden beri hiçbir kadına güvenmiyorum. Annem sinir krizi geçirip beni oradan sürüklediğinden beri anneme sadece acıyorum. Çünkü o adamı hâlâ seviyor. Çünkü onun yüzünden beni hep geri plana attı. Hep o adam vardı. Onu parası için kandıran sürtüklerle yatan adam. Beni *o an* bu hale getirmedi. Beni onlar bu hale getirdi. Annem ve babam. Onlarla yaşamak cehennem gibi olduğu için kaçtım. O yüzden eve sadece annem kriz geçirdiğinde gidiyorum. Onlara değer verdiğimden değil. Onlar sadece annem ve babam. Benim için daha ötesi yok."

Kollarını sertçe çektikten sonra ona dönüp uzandım. Bana aldırmadan yataktan kalktığında peşinden ben de kalkıp bileğini tuttum. Önüne geçip sarıldığımda omuzlarımdan ittirip "Derdin ne?" dedi.

"Rahatlaman için her şeyi yaparım. Sadece gitme," dediğimde, beni sonunda hata yapacağımı bildiğim o çelişkinin içine bırakacak şeyleri söyledi. Ya babamla düzelmekte olan ilişkimi bozup, hayatımda geri dönüşü olmayan bir hata ile yıllardır kendi kendime verdiğim sözü tutamadığım için kendimden nefret edecektim, ya da benden kaçmaması için yaptığım her şeyi göz ardı edip, onu kendimden daha da uzaklaştıracaktım.

Scanned by CamScanner

"Benimle birlikte ol. Şimdi."

Duyduğum şey karşısında küçük bir şok geçirdim, çünkü ilk defa olacağına bu kadar inanıyordum. Meriç ciddiydi. Biraz sonra bunun olacağını bilmek beni germişti. Dudağını boynuma indirdiğinde elleri pijamamın altını tutuyordu.

"Hayır."

Beni dinlemeyip öpmeye devam ettiğimde ellerini tuttum."Hayır Meriç, olmaz!"

Kafasını kaldırıp "Beni istemiyor musun?" diye sorduğunda yutkundum. Tutarsız davranıyordum. Çünkü bunu istediğimi biliyordu ama istemek ve yapmak aynı şeyler değildi. Daha önce beni reddettiğinde farkına varmıştım. Annem gibi olmak istemiyordum. Daha da önemlisi, benimle olmaya devam eder mi diye Meriç'e güvenemiyordum.

Beni yeniden öpmeye başladığında onu omuzlarından ittirdim.

"Hayır. Bunu yapmak istemiyorum!" dedim fikrimin değişmeyeceğini kesin bir dille belli ederek. Her ne kadar güçlü gözükmeye çalışsam da korkuyordum, çünkü o beni dinlemeyecek gibi gözüküyordu. İlk defa gözlerinde bu kadar karanlığı bir arada görmüştüm. "Beni korkutuyorsun ama beni bırakmana izin vermeyeceğim, Meriç Tuna! Böyle yaparak senden kaçmamı istiyorsun, çünkü canını acıttım. Daha ileri gitme!"

Beni dikkatle dinledikten sonra "Biliyor musun?" deyip sustu. Neyi biliyor muyum diye sormak için acele etmedim. Aramıza koyduğum mesafeyi büyük bir adım

Scanned by CamScanner

atarak kapattı. Ellerini belime yerleştirmesine ses çıkarmadım ama temkinliydim. Ona özel vanilya kokusunu içime çekerken, gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkarmak istedim ama bunun yerine gözlerine bakmayı sürdürdüm. "Yarattığın her enkazdan daha güçlü çıkmayı başarıyorsun," dedikten sonra eğilip dudağımı öpmeye başladı.

Sanırım bu iyi bir şeydi...

***

Sabah olduğunda, dün gece hiç yaşanmamış gibi normal bir Meriç ile karşılaştım. Önce uyanmakta büyük bir problem yaşadı. Ben sulu öpücüklerimle yüzünü ıslatmıştım ama gözlerini açmayı yine de başaramadı. Sonra tek başıma kahvaltı yaptım ve o sonlarına doğru yetişebildi.

"Evet. Senin nerede yaşayacağını merak ediyorum. Kazandın. Ne yapacaksın?" dediğimde yanına oturttu.

"Daha önemlisi Semih ile görüşmelerin," dedi.

"İyi bir arkadaş," diye mırıldandığımda, "Sana benim kızım olmanla ilgili söylediklerim hâlâ geçerli, Kayla. Başka bir erkekle yakınlaşıyorsun ve beni zor duruma düşürüyorsun," diye karşılık verdi hemen. Gururumu incitmeyeceğine yakın bir söz vermişti ama bunun farkında olmadığı da oluyordu.

"Yakınlaşmak mı? Sadece arkadaşız dedim ya. Duymadın mı?" diye çıkıştığımda sözünü hatırlamış olacak ki biraz yumuşadı. Böyle yakıştırmalar yapmasından nefret ediyordum. Dirseğimi tutup sıkarken, yüzümü ekşitmemeye çalıştım ama bu zor oluyordu. Cidden canımı yakıyordu.

Scanned by CamScanner

"Ben sana başkalarıyla gözükemezsin diyorum, sen hâlâ arkadaşız diyorsun," diye bağırdığında kolumu çekip ayağa kalktım. Sözünü hatırladığı falan yoktu!

"Ne? Tüm mesele senin itibarın mı? Benim hiçbir önemim yok. Hani kendi çıkarlarımıza göre yaşıyorduk? Semih ile eğleniyorum. Senin üç beş serserinin lafına bakan itibarın yüzünden bir şey yapmayacağım."

Ayağa kalkıp karşıma dikildikten sonra "Senin kurallarınla oynayalım. Semih'e karşı bir kız. Her defasında," dediğinde onu yumruklamak istedim.

"Beni böyle tehdit edemezsin!" diye dişlerimin arasından tısladığımda, ellerini cebine sokup bana yukarıdan bakmaya başladı.

"Tehdit mi? Bak, seninle bir yerden açık veriyorsam, başka yerden o açığı kapatmalıyım," dedi umursamazca.

Elimi saçlarımın arasına götürüp, aslında kaşınmayan bir yeri kaşıdıktan sonra kafamı kaldırıp tekrar ona baktım.

"Açık mı? Ah, tamam! Yapalım şu işi, hazırım. Tek sorun bu yani. Yapmadan yaşayamıyorsun, öyle mi?" diye diklendim. Nefesini dışarı üfledikten sonra gülmeye başladı. Cidden gülüyordu. Hem de keyif alarak. Sonunda dayanamayıp baygın bakışlar atarken, "Neye gülüyorsun?" dedim.

"Aklının fikrinin bende olması çok seksi ama benim kastettiğim, üç beş serserinin bahsettiği itibarımdı," dedi gülmesine ara verirken. Dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kaldırdığında, yüzünde muzip bir ifade vardı. Yine kendi kendimi utandırmıştım işte.

Scanned by CamScanner

"Beni sinir ediyorsun!" diye mırıldandığımda elimi tutup "Bu nasıl oldu?" dedi.

"Senin yüzünden. Hep senin yüzünden. Sinirlerimi altüst ediyorsun ve sonra ne oldu diye soruyorsun. Sinir ettin ve yakınlarda bir yerde olmadığın için, ben de hırsımı bir kum torbasından çıkardım. Sonuç bu!" dedim elimi kaldırıp. Bir kahkaha attığında topuklarımın üstünde dönüp kapıya doğru yöneldim.

Belimden tutup durdurduktan sonra bir eliyle bileğimi tuttu. "Asabisin bir de," dedi ve burnunu boynuma sürttü. "Meriç, sinirimi daha fazla bozarsan, diğer elimi senin üstünde kırarım," dediğimde gülerek boynumu öptü. Aptaldı. Bu kadar çabuk ruh halini değiştirmesi normal değildi. Kesinlikle normal değildi hem de.

"Semih ya da başka birini istemiyorum, Kayla. O anlamadığın itibarımı zedelersen, seni koruyamam. Benimle olduğun için zaten her şey çok zor. Bırak da senin isminin temiz kalması için elimden gelen her şeyi yapayım," dedi sonra ciddileşerek. Yine bir ruh hali değişikliği.

"Semih ile görüşmememi isteyemezsin," dedikten sonra ona döndüm. "Okulda dikkat ederim ama," diye ekledim. Kedi gibi baksam da onu etkileyemeyeceğimi biliyordum. Çatık kaşları ve kıstığı gözleri bana mesajı açıkça iletmişti.

"Sen bilirsin, Kayla. Senin hayatın, senin seçimin," dedikten sonra yanımdan geçip banyoya girdi.

Meriç ile olmak cidden zordu.

En zoru.

Scanned by CamScanner

19

Eve döneli iki gün olmuştu. Babamla ilişkim, otorite kendini göstermeye başlıyor seviyesinde ilerlerken, fazla üzerine gitmemeye çalışıyordum. Evden okula, okuldan eve gidiyordum hatta. Bir süre böyle devam ettirmeliydim. Annem de geri gelmişti. Meriç ile tanışmak için. Bunu hatırlayınca suratım ister istemez asılıyordu. Neden bu kadar ısrar ettiğini biliyordum. Altı üstü bir arkadaş dememi kabul etmiyordu. Meriç'e bağlandığıma inanıyordu.

Meriç kadar değişkenini görmemiştim daha önce. Şekil değiştirici gibiydi. Ruh hali değiştirici. Evet, bu kesinlikle onu tanımlayan şeydi. Beni kıskanmadığını biliyordum. Kıskanmasını isterdim tabii ama hissediyordum işte. Bakışlarından, ses tonundan, konuşmasından... Semih ile görüşmeme karışması, kıskançlığından değildi. Her şeyin sebebi Ömer ve kendi itibarıydı. Bu sinir bozucu olsa da, okulda dikkatli davranıyordum. Semih'e de iyi bir dille açıklama yapmıştım. Geçen gece bize gelmişlerdi yine. Babalarımızın ortak olması benim suçum değildi ve Semih

Scanned by CamScanner

ile vakit geçirmeyi gerçekten seviyordum. Bundan vazgeçmeye de pek niyetim yoktu. Kız arkadaşlarım sürekli erkek arkadaşlarıyla takıldığı için, yanımda olan tek arkadaş oydu zaten. Meriç'i bu işe hiç katmıyordum bile. Ne arkadaşım, ne sevgilimdi. O... Biz... Meriç ve Kayla'ydık işte.

Okuldan sonra uğrarım demişti ve benim nasıl diye sormama fırsat vermeden çekip gitmişti. İnsanın sinirlerini bozan bir yapısı vardı.

Derslerimi bitirdikten sonra kulaklığımı takmıştım ki, mesaj sesiyle müziği başlatmamla kapatmam bir oldu.

Gönderen: Meriç

Dışarı gel.

Mesaj atmadan yataktan kalkıp, üzerime ince bir hırka aldım. Merdivenleri koşarak indikten sonra Nursena Hanım'a "Hava almaya çıkıyorum!" diye bağırdım.

Dışarı çıktığımda hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru ilerledim. İki günün ilk günü zaten yoktu ve bugün okulda onu çok az görmüştüm. Okulda durmuyordu ki! Bu sorumsuzluğu yüzünden hâlâ konuşacak şeylerimiz vardı. Gitme mevzusunu unutmuş değildim. Giderse ne olur, en ufak bir fikrim yoktu. Belki de o yüzden benimle birlikte olmuyordu. Bunu da düşünmemiş değildim.

Bahçe kapısından çıktığımda, gözlerim hemen etrafı taradı. Duvara yaslanmış, başı yere eğik bir şekilde sigara içiyordu. Ona doğru yürürken, nefes alıp verişime çekidüzen verdim. Karşısına dikildiğimde nefesim daha düzenliydi. Dudaklarından sigarayı ayırdıktan sonra kafasını

Scanned by CamScanner

kaldırıp bana baktı. Ben de onun gözünün altındaki mor karışımı kızıllığa. Ve elmacık kemiğinin üstündeki kızarmış çiziklere.

Nefes alıp gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra "Ne oldu?" dedim.

Dudağını yukarı kıvırıp gülerken "Ne olmuşa benziyor?" dedi. Sakin olmaya özen göstererek "Neden kavga ettin? Ya da birilerini dövdün diyeceğim ama sen de biraz yemiş gibisin," dedim. Elimi elmacık kemiğinin üzerindeki kızarıklığa götürürken, geri çekilip buna engel oldu.

"Sana bir şey diyorsam, bir sebebi var, değil mi? Ama sen illa kendi burnunun dikine gideceksin. Daha önceki ilişkilerinde, kıskançlık gibi basit bir şey yüzünden biriyle görüşmene karışmalarına alışmış olabilirsin, ama benimleyken beni ciddiye alacaksın," dedi. Yine uzun bir konuşma yapmıştı. Uzun konuşmaları genelde aklıma bir şeyi sokmak istediğinde yapıyordu. Mesajı gayet açık almıştım.

"Kim ne dedi?"

"Önemi var mı? Sen kendi işine bak! Senden tek beklediğim şey, beni biraz dinlemem. İzin ver de seni koruyayım. Bu kadar zor mu?"

Arkasını dönüp bir elini duvara yasladıktan sonra başını omzuna koydu. "Benim için kavga etmeni istemiyorum," diye fısıldadığımda, başını kaldırmadan iki yana salladı. Konuşmayacağını anlamıştım. "Canın çok acıyor mu?" diye sordum.

Elini duvardan ayırıp, yeniden bana döndükten sonra "Beni anladın mı?" diye sordu. Söylediğim hiçbir şey umurunda değildi.

Scanned by CamScanner

"Anladım, Meriç. Dikkat edeceğim. Söz," dedim gözlerine bakarak. Kim bilir kaç kişiyle kavga etmişti? İki olsa bunun üstesinden gelebiliyordu. İkiden fazlaydı belki de, ya da ondan fazlaca iri birileri de olabilirdi.

"Ortam yumuşayana kadar bir yere tek çıkmayacaksın. Bana haber ver. Çıkarken değil. Çıkmadan önce."

"Tamam," dedim sessizce onun emirlerine baş sallarken.

"Şimdi eve git."

Kollarım aşağı düşerken "Gece gelir misin?" dedim. Bir şey söylemeyip yüzüme bakarken "Gel. Bekleyeceğim," dedim. Parmaklarımın üstünde yükselip, yanağını öptükten sonra yüzüne baktım.

"Eve git," dediğinde dudaklarımı büzerek eve yöneldim. Benim yüzümden kavga etmiş, belki de canı yanmıştı. Kesinlikle bunların hesabını vermeliydim. Kendimi affettirerek!

Eve geri döndüğümde, babam yemek boyunca bana somurtup durdu. Bizi dışarıda Meriç ile görmüştü. Sergiye gitmemizdeki tek amaç, beni mutlu etmekti ama Meriç'in evimizin önüne gelmesini istemiyordu. Evimize girdiğini bilse kim bilir neler olurdu? Sessizce yemeğimi yerken eşlik etmiştim ona. Diyecek pek bir şeyim de yoktu açıkçası.

"O çocukla görüşmenin sağlıklı olmadığını düşünüyorum. Sana bağırırken gördüm onu. Üstelik sürekli kavga ediyor olmalı. Annenle sanırım bu konuda konuşmamız lazım," dedi kahvesini yudumlarken. Çatalımı tabağın kenarına bıraktıktan sonra suyumdan bir yudum aldım.

"Bir şey değişmeyecek. Kendim ne zaman istersem, o zaman görüşmem."

Scanned by CamScanner

Babam sert bakışlarını bana yollarken, dudaklarını birbirine bastırmış, ince bir çizgi haline getirmişti. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirip "Sen de sağlıklı değilsin o zaman," dedi. Buna itiraz edemezdim. Elimde kanıtım yoktu. Yaptıklarım babamın tezini doğrular nitelikteydi.

"Ayırt etme gücüne sahip biriyim," dediğimde "Yasal olarak ergin bile değilsin," dedi. Yasalarla gideceksek benim de bir atağım olacaktı. Suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra ona baktım.

"On sekiz yaşından küçük evlenirsem, yasal olarak ergin sayılabilirim."

"Benim iznim olmadan evlenemeyeceğine göre," dediğinde yenilgiyi kabul edip çenemi kapadım. Zaten evlenmeyi falan düşünmüyordum. Ne evliliği? Evliliği düşünmem için bir evlilik hayatı görmem gerekirdi herhalde ama benim öyle bir hayatım olmamıştı. Hiç!

Babam çatık kaşlarının altından gri gözlerini bana çevirdiğinde, dudakları aralandı. Gözlerim en az onun kadar açık renkti ama daha soluktu. Anneminkiler gibi kahverengi olmasını isterdim. Annemin büyük gözleri çok güzeldi. Benimkiler babamdan rengini, annemden büyüklüğünü almıştı. Açık renkteki büyük gözlerimi, bir de baygın bakışlarım destekliyordu. Babam sonunda konuştuğunda "Annenle konuşmadan halledebilir miyiz?" diye sormuştu.

"Bir şey değişmeyecek. İstersen konuş ve seni suçlasın," dedikten sonra ayağa kalkıp "Afiyet olsun," diye mırıldandım.

Scanned by CamScanner

"Henüz bitmedi," dediğinde ellerimi sandalyenin arkalığına yaslayıp bekledim. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra yine gözlerime baktı. Kararlı bakışları maalesef beni etkilemiyordu. İçten içe fazla inatçıydım.

"Ne kadar ciddi?" dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bana şüpheyle bakarken "Ciddi olan bir şey yok ama birlikte takılıyoruz. Bana iyi hissettiriyor ve bu kadar," dedim.

"Onun için öyle olduğunu sanmıyorum. Seni resmedecek kadar değer veriyorsa..." derken kaşlarımı kaldırarak onu dinliyordum. O sadece bir sanatçıydı. Özgür bir sanatçı. İstediği zaman, istediği şeyi yapan ve birine bağlı olmayan bir sanatçı. Bu yüzden bu kadar başarılıydı yaptığı işte. Ben sadece bir araçtım.

"Bununla alakalı değil. Ciddiyim. Endişelenecek bir şey yok. Başıma bela açtığımda beni kurtaran o," derken Meriç'i savunmayı amaçlamıştım. Ondan doğan bir bela olabilirdi. Ama çıkış noktası bendim. Ona ilk bulaşan bendim. Bu yüzden onu suçlayamazdım. Babam ya da başka biri de suçlayamazdı. Buna kimsenin hakkı yoktu, çünkü suçlu baştan beri bendim.

"Şimdi odama çıkabilir miyim?" diye nazikçe sorduğumda, başını sallayıp "Tamam," dedi.

"İyi akşamlar," dedikten sonra onu orada bırakıp, odama çıkmak için merdivenlere yöneldim. Üşengeç bir şekilde yeni silinmiş merdivenleri tamamladıktan sonra odama girdim. Kendimi yatağın üzerine attıktan sonra tavanı izlemeye başladım. Kızların düzenli arkadaşlık ya da özel ilişkileri yüzünden onlarla daha az konuşur olmuştuk.

Scanned by CamScanner

Bu zamanlarda imdadıma yetişen hep Semih oluyordu. Şimdi de onu arayabilirdim ama Meriç'in arama ihtimaline karşı bunu yapamazdım. Yüzüstü dönüp gözlerimi kapamak daha eğlenceli olabilirdi. En azından uyurdum ve gelmeyecekse bile bunu dert etmekten kurtulurdum. Ama gelmezse de buna mani olamazdım. Gelmesi gerekiyordu. Yattığım yerden kalkıp telefonumu cebimden çıkardım. Yatağın üstünde bağdaş kurdum. Numarasını tuşladıktan sonra bekledim.

"Efendim," dedi uzun bir bekleyişten sonra.

"Ne zaman geliyorsun?"

"Gelmiyorum, Kayla. Boşuna bekleme," dediğinde gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

"Neden?"

"Sinirliyim."

"Gelmezsen ben gelirim. O bar kafeye," dediğimde bir süre sesi çıkmadı.

"Çıkıyorum o zaman," dedikten sonra telefonu kapattım. Oturduğum yerden kalkıp, dolabın karşısına geçtikten sonra ne giyebileceğimi düşündüm. Oraya giderken şirin ya da seksi gözükmek istemiyordum. Normal bir kot ve tişört iyi olabilirdi.

Mesaj sesiyle telefonumu elimi alıp tuş kilidini açtım.

Gönderen: Meriç

Bekle.

Meriç'ten gelmişti. Kısa ve öz. Ne hoş ama. Emir içerikli cümleler. Onun dediğini yapmayacak kadar inatçı

Scanned by CamScanner

olabilirdim ama sonuçta onu görmek için gitmeye kalkışmıştım zaten. O gelecekse, ben de beklemeliydim. Dolabın kapaklarını kapattıktan sonra tekrar yatağın üzerine oturdum.

Fazla beklememiştim. Muhtemelen yakınlardaydı. Okulun oradaki kafe gibi. Benim gideceğim kafe gibi.

İçeri girdikten sonra "Sinirlerimi bozuyorsun," dedi.

Sen de benim ama bak, ben içimden geçen her şeyi söylemiyorum. Ama sen söylemek zorundasın değil mi, Meriç?

"Yaralarına pansuman yaptın mı?"

"Gerek yok. Sen söylediklerimi hâlâ hatırlıyor musun?"

"Evet. Bak, şöyle otur, ben de yarana krem süreyim," dedikten sonra bileğini tutup sandalyeye çektim.

"Gideceğim."

"Sigara yakmaya ne dersin? Biraz gevşersin," dedim ona aldırmadan. Sandalyeye oturttuktan sonra nerede olduğunu ezberlediğim sigarayı cebinden çıkarıp, ona uzattım. Bana ifadesiz bir suratla bakmaya devam etti. Kutuyu açıp, içinden bir sigara aldım. Elimi tekrar cebine attıktan sonra çakmağını da çıkardım. Sigarayı dudaklarımın arasına götürdükten sonra çakmağı yaklaştırdım. Ve öksürük krizine hoş geldin dedim. Bu işi beceremiyordum. Sigarayı hemen dudaklarımdan çektim ama bunun bir faydası olmamıştı. Gözümden yaş gelirken, sigaranın elimden ayrıldığını fark etmiştim. Bir şişeyi dudaklarıma bastırdığında, dudaklarımı aralayıp suyu içtim. Su boğazımdan geçerken "Emin olmadığın şeylere bulaşmaman gerek," dedi.

Bu söz çok tanıdıktı.

Scanned by CamScanner

Sudan büyük yudumlar aldıkça öksürüğümü engelliyordum. Sonunda şişeyi dudaklarımdan ayırdığımda, titreyen elimi hareket ettirip masanın üzerine bıraktım.

"İyi misin?" dediğinde kafamı salladım. Onu tekrar sandalyeye oturttuktan sonra "Bekle," dedim. Lavaboya gidip kremlerimi ve ıslattığım pamuğu aldım. Tekrar içeri girdiğimde öylece oturuyordu. Sigara da içmiyordu. Karşısına dikildikten sonra kremin kapağını açıp, masanın üzerine bıraktım. Pamuğu alıp yarasının üstünde gezdirirken, belimden tutup kucağına oturttu. İfadesiz bir suratla bunu yaptığı için hiçbir tepki vermedim. Elleri hâlâ belimdeyken yüzüme bakmıyordu. Sanki bana kolaylık olsun diye bunu yapmıştı. Dikkatimi tekrar kızarıklığa verdim. Pamuğu önce gözünün altında, sonra elmacık kemiğinin üstünde gezdirip, başka bir pamuk aldım. Kremi yaranın üstüne parmağımla hafifçe sürdükten sonra pamukla biraz daha yaydırdım.

"Özür dilerim," dediğimde gözlerime baktı. "Benim yüzümden," diye eklediğimde gözlerini tekrar benden ayırdı. Pamuğu masanın üzerine bıraktıktan sonra ellerimi beline indirip, yanağından öptüm. Ardından dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp, başımı omzuna yasladım. Kokusu etrafımı sararken uzanıp boynunu öptüm.

"Birlikte uyuyalım mı? Söz veriyorum, sabah uyansam da sen uyanana kadar ses çıkarmayacağım."

"Gidiyorum ben, Kayla. Henüz karar vermemiştim ama senin için de böylesi daha iyi. Senden değişmeni isteyemem. Söylediklerimi, senin iyiliğin için bile olsa yapman gerekmez. Seni sürekli koruyamam da. Ben gittiğimde

Scanned by CamScanner

seninle uğraşmazlar. Yine de bir süre dikkatli olursun. Onların tek derdi benim."

Kafamı kaldırıp elimle dudaklarını kapattıktan sonra gülümsedim.

"Kıpırdanmayacağım bile. Sen uyanana kadar. Ondan sonra ne istersen yaparsın."

Kucağından kalktıktan sonra elini tutup, onu da kaldırdım. Üzerimdekini çıkarıp, ona baktım. Tişörtünü ve pantolonunu çıkardıktan sonra, elini tuttum ve yatağa çektim. Dolaptan onun tişörtlerinden birisini aldıktan sonra üzerime geçirip, yanına uzandım.

"Yüzüstü yat. Senin rahatlığın önemli," deyip onu taklit ettiğimde sadece beni izliyordu. Gülümseyerek "Haydi," dediğimde "Böyle iyiyim," diye karşılık verdi.

"Olmaz, Meriç. Rahat ettiğin gibi..." derken kolumdan çekip göğsüne yatırdı.

"Kapa çeneni ve uyu," diye uyarırken bacaklarımı tutmuş, karnının üzerinden yatağın diğer tarafına uzatıyordu. Kollarımı beline doladıktan sonra dişlerimi birbirine bastırıp, gözlerimi kapadım. İlk defa ona iyi geceler dememiştim. İyi bir gece olmadığındandı belki de.

***

"Uyanma vakti."

Sesini kulağımın dibinde duymadan önce nefesini hissetmiştim. Ilık nefesi tenimi yakarken içimi çektim. Gözlerimi açamıyordum. Gece doğru düzgün uyuyamamıştım ve şu an tek derdim biraz daha uyumaktı. Mırıldandığımda "Ben gidiyorum. Sen daha geç bir saatte gelirsin," dedi.

Scanned by CamScanner

Gözlerimi açmadan mırıldanmaya devam ettiğimde "Anladıysan, kafanı salla," dedi. Dediğini yapıp kafamı salladım. Dudakları tenime değdiğinde ona dönüp gözlerimi araladım. Dün geceden beri papağan gibi tekrarladığım şey yine dudaklarımdan çıktı.

"Gitme."

Kırık ve güçsüz sesime karşı yanağımı bir kez daha öptü.

"Geldiğinde haber ver. Dobby seni korkutmasın."

"Dobby mi?" diye sordum.

"Ne var? Her çocuk gibi ben de Harry Potter severdim," dedi ve sonra üzerimden kalktı. Güçsüz ellerim onu tutamamıştı. Saat kim bilir kaçtı? Babam uyanmadan gitmesi daha iyiydi ama. Odadan sessizce çıkışını izledikten sonra yüzümü yastığa gömüp, nefes almaya ara verdim.

Buna alışsam iyi olurdu. O gittiğinde bir süre nefes almadan yaşıyor gibi hissedecektim. Bunu düşünmek bile öyle hissettiriyordu çünkü. En geç altı ay sonra kendimi yeterince iyi hissedebilirdim. Tabii o altı ay süresince ondan haber almamam, görmemem, sesini duymamam gerekiyordu. Bunu ne kadar yapabilirdim, merak ediyordum.

Uzunca bir süre yan yana bir erkek ve kız görmek istemeyeceğim için Cansu ve Neşe'den uzak duracaktım. Ama hafta sonları sonu acıyla biten aşk filmlerini açıp, peçeteyle birlikte bütünleşecektim. İyi bir aşk filmi listem vardı ama sonu hüzünlü olanları seçmeliydim. Eğer filmlerle içimi boşaltmazsam iyi olamazdım. Onlara ihtiyacım vardı. Hafta içleri de ders çalışıp, sürekli kitap okursam bana iyi gelirdi.

Scanned by CamScanner

Yüzümü yastıktan ayırdıktan sonra derin bir nefes aldım. Sırtüstü döndükten sonra tavana bakmaya başladım.

Yemek düzenim bozulacaktı muhtemelen. Önce hızla kilo verecek, sonra fazla yiyip düzensiz kilo alacaktım. Üç ay sonra başlayacağım bir spor kulübünü şimdiden ayarlamalıydım.

Bu arada belki Berkan'la tekrar konuşmaya başlardım. Boşlukta olacağım için bunu yapabilirdim. Yapılacaklar listeme, mesaj atarsa cevap atmama kuralımı eklemeliydim. Yazın annemin yanına gittiğimde belki konuşurduk. Aklım biraz daha kendimde olacağı için, o zaman onunla sağlıklı bir ilişki kurabilirdim. Bunun ne yönde olacağına o zaman karar verecektim.

Burada ise en çok Semih'le vakit geçirecektim. Belki... Bizim sonumuz da *500 Days Of Summer*'daki gibi olurdu. Bu düşünceyi zihnimden çabucak uzaklaştırdım ama olabilme ihtimali de vardı.

Hiçbir şey imkânsız değil sonuçta ve neyi yapmam dersen kesin onu yaparsın!

Hayatımda aklımdan çıkarmadığım bu iki cümleyi zihnimde bir kez daha tekrarladıktan sonra, yataktan doğrulup saate baktım. Henüz sabahın altısıydı. Ve uykum çoktan beni terk etmişti.

Yataktan kalktıktan sonra banyoya doğru yürüdüm. İyi bir duş ve daha az düşünce beni kendime getirebilirdi. Sonra da iyi bir kahvaltı ile güne dinç başlardım. Böyle sağlıklı şeylere bir süre ara vereceğim ihtimalini düşünürsek, bugünün tadını çıkarmalıydım.

Scanned by CamScanner

Ilık bir duş aldıktan sonra bornozuma sarılıp, saçlarımı kuruttum. Üzerime siyah bir şort ve ekose gömlek giydikten sonra, annemle çok beğenerek aldığım, siyahın üstüne beyaz küçük puantiyeli, bileğime kadar uzanan çorabımı giydim. Gömleğimdeki kırmızı tonuyla uyan babetlerimi kutusundan çıkardıktan sonra elime aldım. Küçük siyah deri çantamın içine telefonumu ve cüzdanımı attıktan sonra, onu da diğer elime aldım.

Merdivenleri indikten sonra ikisini de kapının yanına bırakıp, mutfağa girdim. Nursena Hanım'a kahvaltı hazırlamasında yardım ettim. Sonra babamın da aramıza katılmasıyla birlikte kahvaltı yaptık. Babam kahvaltı sonrası keyif çayını içerken "Nereye gidiyorsun, Kayla?" diye sordu. Kahvaltı sonrasını beklemesi bile şaşırtıcıydı aslında.

"Biraz işim var," dedim sakince ona bakarak.

"Annen bugün gelecek. Bir konu konuşmamız için hatırlatma yaptı," dedi. Acaba hangi konu! Hiçbir şey söylemeyip, boşuna birbirleriyle tartışmalarına izin vererek, ses çıkarmadım. O dert ettikleri konu gidiyordu ama onların bunu bilmesine gerek yoktu.

"Akşam görüşebiliriz. Çok geç kalmayacağım. Hatta şimdi çıksam daha iyi. Görüşürüz baba," dedikten sonra ayağa kalkıp mutfaktan çıktım.

"Dikkat et," diye seslendi ama ses çıkarmadım. Babetlerimi ayağıma geçirdikten sonra çantamı alıp, omzumdan aşağı sarkıttım. Dışarı çıkıp taksi durağına doğru ilerledim. Zor bir gün olacaktı.

Hayatta üçüncü önemli cümlem. *Öldürmeyen acı güçlendirir!*

Scanned by CamScanner

Bundan sonra daha güçlü olacaktım. Şu an kendi kendimi depresyona sokuyor olabilirdim. Aslında iç sesimi bir psikoloğa götürsem iyi olurdu. İç sesimin melankolisinden nefret ediyordum.

Taksiciye ezbere bildiğim adresi verdikten sonra kulaklığımı takıp, iç sesimin emriyle melankolik bir şarkı açtım. Evet, iç sesim bana işkence ediyordu ama dışarıdan iyi gözüktüğüme emindim. Şarkı iyiydi ve o kadar kötü halde değildim. Hem ben bu şarkıyı normalde de severdim. İneceğim yere gidene kadar sürekli aynı şarkıyı dinlemiştim. Kulaklığı çıkardıktan sonra taksiciye ücretini ödeyip taksiden indim.

Demir parmakların ardındaki eve göz gezdirmeden önce, bahçeyi kolaçan ettim. Görünürlerde bir köpek yoktu ama bunlar saklandıkları yerden en beklenmedik zamanda çıkabilen canlılardı. Telefonumu elime aldıktan sonra mesajlara tıkladım.

Gönderilen: Meriç

Sevimsiz köpeğini ya kulübesine sok, ya da resmi getir. Kapıdayım.

Oldukça uyuz ve soğuk mesajımı Meriç'e yolladıktan sonra, demir kapının yanındaki duvara yaslanıp beklemeye başladım. Çok geçmeden bir kapı sesi duydum. Yaslandığım duvardan ayrılıp demir parmaklı kapının önüne geçtiğimde, elleri cebinde bana doğru geliyordu. Evdeyken, okuldaki Meriç kadar salaş ve siyah giymiyordu. Daha açık renkler tercih ediyordu. Açıktan kastım, tamamen beyaz

Scanned by CamScanner

ve maviden ibaretti. Üzerindeki beyaz 'Manhattan' tişörtündeki renkler, onun üzerinde sıkça gördüğüm renkler değildi. Sadece bir kelimenin renkleri olsa bile, Meriç'te ilk kez gördüğüm bir şeydi. Kırmızı, yeşil, mavi... Sarı mı o? Ve pembe? Hadi canım!

"Neye o kadar dikkatli bakıyorsun?" dediğinde kapıyı açmıştı.

"O köpek bağlı değilse, içeri adımımı atmam," dedim ona aldırmadan. Üzerindeki renklerden daha önemli olan bir şey varsa, o da fobilerimdi.

"Bağlı. Buraya gel," diyerek, geçmem için yer verdi. Tereddüt ederek bir adım attıktan sonra gülümseyerek "Hadi gel," dedi.

"Giyim tarzında bir değişiklik yapmışsın?" dediğimde üzerindekilere baktı.

"Pek fazla değil."

Bir köpek havlaması duyunca, yüzümü direkt sesin geldiği yöne çevirdim. Koşarak gelen o tanıdık köpeği görünce, içimden Meriç'e küfür ederek koluna yapıştım.

"Ölmemi mi istiyorsun?" diye bağırdığımda kollarını bedenime sarıp "Şişşt, bağırma! Korkutma onu," dedi. Kulaklarıma inanamıyordum. Köpeklerden korktuğumu biliyordu. Benim korkmayacağım tek Dobby, ev cini olandı. Tüylü ve dört ayaklı bir köpek değil! Yakınından bile geçmezdi!

Deli gibi korkarken titremeye başlamıştım. O köpek hâlâ havlıyordu ve Meriç şimdi ona "Sus, oğlum. Kayla sana zarar vermeyecek. Bana da," diyordu. Ev cinleri aşkına, o

Scanned by CamScanner

köpek bana çok yakındı ve onu lanet olsun ki çevremde hissedebiliyordum.

"Yaklaşırsa, çığlık atar kaçarım," diye zorlukla fısıldadığımda "Sakın. Yoksa seni ben bile kurtaramam," dedi. Elimin altındaki tişörtünü avucumun içine alıp sıkarken, "Senden nefret ediyorum, yalancı!" dedim. Köpek bir kez daha havladığında gözlerimi kapatıp, dişlerimi birbirine bastırdım. Sanki sahibine karşı olan nefretimi hissetmişti. Benim korkumdan başka bir şey hissedebileceğine imkân vermedim. O kadar korkuyordum ki, köpek kırmızı pelerin görmüş boğa gibi olmalıydı.

Meriç, "Oğlum, sakin ol," diyerek köpeğiyle konuşurken, elimin altındaki tişörtünü daha da sıktım. Hâlâ köpekle konuşuyordu. *Ben burada korkudan öleceğim, o hâlâ köpeğiyle konuşuyor! Aptal Meriç!*

"Şunu benden uzak tut!" dediğimde elini belime indirip, yüzünü omzuna yasladığım başıma eğdi. Dudakları kulağıma değdiğinde "Sadece koklayacak, Kayla. Sonra çekip gidecek. Yoksa gitmez," dediğinde köpek bir kez daha havladı.

"Sana da, köpeğine de lanet olsun!" diye fısıldadığımda "Darılıyoruz ama," dedi dalga geçer gibi.

"Çıkar beni buradan. Git de gider işte. Sahibi değil misin? Ne biçim bir köpeğin var senin?" dediğimde "Hadi ama Kayla! Sadece koklayacak. Dobby şu an çok aceleci. Bekletmeyelim bence, yoksa oyun oynamak isteyecek," dediğinde bir küfür mırıldandım. *Al resmini başına çal! Ben niye buraya gelip, senin sözüne güveniyorsam sanki!* Aptal olan bendim. Aptal Kayla!

"Hazır mısın?"

Scanned by CamScanner

"Hayır değilim, seni aptal pis yalancı çocuk!" diye sesimi yükselttiğimde köpek bir kez daha havladı. Kahretsin! Defalarca kahretsin! Burada olmak istemiyordum. Evimde, yorganın altında güvende olmak istiyordum! "Dobby, sessiz ol!" diye Meriç onu uyardığında "Gitsin," diye mızmızlandım. Lütfen ama, benim sesim neden ağlamaklı çıkıyordu?

Kollarını biraz daha sıkı sardıktan sonra "Bana güven. Hiçbir şey olmayacak, Kayla. Yoksa tüm gün havlar. Sen gidene kadar," dedi. Umurumda mı sanki!

Eliyle saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken, kafamı diğer tarafa çevirdim. Kıpır kıpır etrafımda dolanan köpeğin ağzını açmış, iştahla bana bakarkenki halini görünce, hemen kafamı çevirip yüzümü omzuna bastırdım.

"Hadi, Kayla. Yoksa burada dikilip duracağız."

Bacaklarım artık beni taşıyamayacak kadar yorulmuştu. Korkudan titriyordum zaten. Ve bunu yaşamak zorunda olduğum için Meriç'ten nefret ediyordum.

"Tenime değerse, kesinlikle hareketsiz duramam ve o çok değerli köpeğinin çenesi için iyi olmaz," diye uyardığımda güldüğünü duydum. *Ben burada korkudan bayılacağım o gülüyor!* Adalet buralarda bir yerde miydi acaba? Olmasına çok ihtiyacım vardı çünkü.

"Şimdi hazır mısın?" dediğinde "Hayır," diye inledim.

Belimdeki ve sırtımdaki eli beni biraz daha kendine çekince vücuduna yapışmıştım. Kendimi o kadar çok sıkıyordum ki, hareket etsem kırılıp parçalara bölünecekmiş gibi hissediyordum. "Ayağımda babet var. Burnunu hissetmek istemiyorum," derken son çırpınışlarımı sergiliyordum.

Scanned by CamScanner

Meriç burnunu saçlarımın arasında gezdirirken "Bu havalarda kapalı şeyler giysen daha iyi," dedi. Şimdi bir de babetlerime mi laf edecekti! Pardon!

"Hazır ol," dedikten saniyeler sonra cevap vermemi ya da itiràz etmemi beklemeden "Dobby," diye seslendi. Midem ağzıma gelmişti ve kalbimi göğüs kafesimin altında kalmaya zorluyordum. Ölecektim! Kesin ölecektim!

"Kayla'yı korkutma, oğlum. Uslu ol. Aferin sana."

Bacaklarımın yanındaki varlığını hissettiğimde, kendimi biraz daha sıktım. Dişlerimi kırabilirdim ya da tamamen bir bütün olarak parçalara ayrılabilirdim. Meriç kollarını daha sıkı sardığında, köpeğin varlığını hissetmeyi bırakmıştım. Hâlâ bacaklarımın arasında olma ihtimalini düşünüp kıpırdamıyordum. "Gitti," dedi sonunda.

Gırtlaktan gelen garip ve korkunç bir ağlama sesiyle kollarımı çözdüğümde, ondan ayrılmıştım. "Kayla?" dediğini duymuştum ama gözlerimdeki yaştan onu göremiyordum.

"Hey, ağlıyor musun cidden?" dediğinde ellerimi ona doğru sallayıp "Ne sandın, aptal? Oyun mu? Şaka mı? Çok mu zekisin?" diye cevapsız sorular sıraladım. Kollarını bana dolayıp "Sakin ol," dedi. Hâlâ dalga geçiyordu bir de. İçimi çekerken burnumu da çekmek zorunda kalıyordum.

"Çok komik. Çok eğlendin! Yine! Bravo sana!" derken hâlâ ona vurmaya çalışıyordum. Beni kucağına almasına ses çıkarmadım. Zaten ayakta duracak gücüm de kalmamıştı. Ben hâlâ sesli bir şekilde ağlarken, evin kapısını açıp içeri girdi. Evdeki yardımcı kız "Meriç Bey..." derken, Meriç "Su ve peçete getir odama," diyerek lafını

Scanned by CamScanner

kesti. Gözlerimi açmamıştım ama şimdi merdivenlerden çıktığını anlayabiliyordum.

Beni yatağının üstüne yatırınca, gözlerimi açıp somurtarak ona baktım. Hâlâ susmayı beceremediğim ama hayatımda ilk defa bu kadar korkmuştum. Ne bekleyebilirdim ki? Alışkın olmadığım bir durumdu. Ben sokakta bile köpek havlaması duyduğunda korkan bir kızdım. Ve biraz önce bir köpek, ayaklarımın dibinde dolanmıştı.

Kız elinde bir tepsiyle odaya girince, Meriç kalkıp su dolu bardağı aldı ve yanıma oturdu. "Tepsiyi şuraya bırak, Gül," dediğinde, kız merakla bana bakarak ona itaat etti. "Başka bir şey yok," demesi üzerine de çabucak odadan çıktı.

Bardağı bana uzatırken artık gülmüyordu. Neyse ki. Titreyen elimle bardağı alırken, bir peçete alıp biraz daha yaklaştı. Burnumu sildikten sonra başka bir peçete alıp, gözlerimi de sildi.

"Sudan iç," dediğinde, titreyen elimi bardağa daha sıkı sarıp, dudaklarıma doğru kaldırdım.

Beklentili bir ifadeyle bana bakarken, sudan üç yudum alıp, bardağı ona uzattım. Elimden aldığı bardağı tepsinin üzerine bıraktıktan sonra "Bu kadar korkacağını tahmin etmedim," dedi. Bir kez daha içimi çektiğimde, "Üzgünüm," diye ekledi. Neyse ki artık dalga geçmiyordu. Ya da ben anlamıyordum. İçinden kahkaha atıyordu belki de. Ah!

"Eve gitmek istiyorum," dedim, kelimeleri canımı yakan bir iğneymiş gibi hızla dudaklarımdan dökerken.

Scanned by CamScanner

"Biraz dinlen olur mu? Çok korktun. Belki uyursun. Erken kalktın bugün. Uykunu alamamışsındır. Seni yalnız bırakayım. Sonra istersen eve bırakırım seni."

Sanki o ağzını oynatıyor da, başka birisi konuşuyordu. Meriç şu anda anlayışlı davranıyor, benim huyuma gidiyor ve sakinleşmem için teselli veriyordu. Meriç? Bir de biraz önce *Üzgünüm,* demişti. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda, "Yorganın altına gir. Ben evdeyim. Uyu biraz," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp babetlerimi çıkardı.

"İyi uykular," dedikten sonra, son bir kez daha bakıp odadan çıktı.

O kadar vahim bir haldeydim demek ki. Meriç'i endişelendirecek kadar kötü. Ya da istediği kadar gülebilmesi için, acilen beni yalnız bırakıp başka bir yere gitmesi gerekiyordu. Konu Meriç olunca, hiçbir şeyden emin olamıyordum ama zaten biraz önce burada duran çocuk, Meriç görünümlü başka biriydi.

İşin doğru olan tek yanı, yorulmuştum. Korkudan ve kendimi sıkmaktan yorulmuştum. Uykumu da alamamıştım ve cidden uyku iyi gelebilirdi. Dediğini yapıp yorganın altına girdikten sonra, onun kokusunun hâkim olduğu yatağın içine doğru kayıp, yastığına sıkıca sarıldım.

Onun yatağında, onun kokusuyla sarmalanmak, biraz gevşememi sağlamıştı. Ağlamaktan ağırlaşan göz kapaklarım da yavaşça kapanıyordu. Her şeyde olduğu gibi bunda da haklıydı. Uykuya ihtiyacım vardı. Ona olduğu gibi.

Kollarımı yastığa daha sıkı sardıktan sonra gözlerimi kapatıp, kokusunu içime çektim. Bu korku bana ömür boyu yeterdi. Ve sonrasında, Meriç'in samimiyetinden şüphe duyduğum ilgisi... Bu korkuya değerdi. Galiba.

Scanned by CamScanner

Uyandığımda iyi hissediyordum. Sanki tüm kötülüklerden arınmış gibi. Tamam, bu ara fazla kitap okuyordum ve şu an saçmalıyordum. Sadece korkumdan arınmış gibi rahattım. Dışarıda kuşların sesini duyuyordum ve havanın güzelliğini hissediyordum. Baharın rahatlatıcı havası iyi geliyordu. Hafif hissediyordum ve bu yatak oldukça rahattı.

Meriç Tuna'nın odası göz kamaştırıcı derecede beyazdı. Karanlığın çocuğunun odası, beklediğimden çok farklıydı. Bacaklarımı iki kişilik yatak boyutundaki yataktan aşağıya uzattıktan sonra, saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim. İlk girdiğimde bedenimi ele geçiren korkudan ve hâlâ yaşıyor olmanın verdiği şaşkınlıktan dikkat edememiştim. Şimdi inceleme sırasıydı. Etraf tertemiz ve her şey yerli yerindeydi. Eşyalar düzenliydi, çalışma masasının üstündeki kitaplar bile boyutlarına göre sıralanmıştı. Çıplak ayaklarımı soğuk parkenin üstüne bastıktan sonra oraya doğru yürüdüm. Meriç'in erkeksi, vahşi bir kokuya sahip odasındaki çalışma masasının önünde durdum ve kitaplarda göz gezdirdim. Kalçamı masanın ahşabına dayayıp, elimi çekimser bir tavırla uzattım ve sonra onun kitaplarına dokundum. Devlet, Suç ve Ceza, İki Şehrin Hikâyesi, Dava, Mai ve Siyah...

Beyaz bir kupanın içinde otuzdan fazla kalem vardı. Onun yanında ayrı bir kupa daha vardı. Başımı uzatıp baktığımda, içinin kalemtıraş atıklarıyla dolu olduğunu gördüm.

Kapı yavaşça açılırken, çalışma masasından uzaklaşıp, ellerimi arkamda bağladım. Benim yakalanmış ve mahcup duruşumu inceleyen bir çift koyulaşan kahverengi

Scanned by CamScanner

gözün sahibi, kapıyı kapattıktan sonra dudaklarını hareket ettirdi.

"Beklediğin gibi bulmadın mı?"

Hayır. Tahmin ettiğimden bir milyon yıl uzaklıkta bir odaydı. Bunun yerine "Hepsini sen mi çizdin?" diye sordum duvarı kaplayan resimleri kastederek.

"Bazıları bana ilham veriyor. Bazılarını ben çizdim," dedikten sonra yumuşayan bakışlarını resimlerin üstünde gezdirmeye başladı. Onun odasında, onun gücünü daha fazla hissediyordum. Dudağını acele etmeden ıslatmasını izlerken, bana doğru üç adım attığı gözünden kaçmamıştı.

"Göstermemi ister misin?" diye sorduğunda bana bakıyordu. Kurumuş dudaklarımı hareket ettirmeden kafamı salladım ve gücünü hissettirdiği odada, gözümde biraz daha büyüyen ulaşılmazlığıyla Meriç Tuna aramızdaki mesafeyi iki adıma kadar indirdi.

"Şu siyah arabayı yedi yaşında çizmiştim. Babam büyüyünce ne istediğimi sorduktan hemen sonra..." Durduğunda gözlerimi siyah arabadan ayırıp ona baktım ve dudağında gülümseme izlerinin oluşmasını izledim. Kalbim göğüs kafesimin altında hızla çarparken, kafasını bana çevirdi ve kahverengi gözlerini üzerime dikti. Nefes almaya ara vermiş ona bakıyordum. "Dışarıda bundan bir tane var. Babamın hediyesi," derken gülümsemesi yüzünden tamamen silinmişti. Koyulaşan gözlerini başka bir resme çevirirken, dudağını bir kez daha ıslattı.

"Karışık çizgiler olanı buraya döndüğüm yıl çizmiştim. Ankara'daki okulumda mutluydum ama annem sürekli rahatsızlığını öne sürmeye başlayınca, babam duruma el attı. Beni okuldan alıp, bir hafta içinde buradaki her şeyi

Scanned by CamScanner

ayarladı. Evden kaçıp gitmeyeyim diye, benim istediğim oyunu sürdürüyor."

"Onun hemen yanındaki..." dedikten sonra durdu ve bana döndü. "Dinlemek istiyor musun?"

"Dinliyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Resmi öyle anlayamazsın," dedi ve hafifçe belime dokundu. Sol kolu belimi nazikçe sararken sağ elini kolumun üstünde gezdirdi. Dudağını saçlarımın arasında hissediyordum ama kulağıma çok yakın değildi. "Resme bakarsan çizgiler görürsün, daha dikkatli bakarsan bir araya gelmiş noktaları fark edersin," derken eli dirseğimdeydi. Parmaklarını dirseğimin iç tarafındaki boğumda gezdirirken, diğer eli karnımın üstüne dolandı. Parmaklarının sıcaklığını kıyafetlerimin altında hissedebiliyordum. "Resmin altındaki duyguyu hissetmek ister misin?" diye sorduğunda cevap olarak kafamı salladım. "Resmin hikâyesini bilmek ister misin, Kayla?" diye sordu.

Tenimin üstünde parmaklarını hareket ettirdi. Dirseğimden bileğime kadar indi ve durdu. Nefes alırken "Evet," diye soludum.

"Kırmızı montlu kıza bak öyleyse. Onu keşfet. Sana anlatmak istediği şeyi duymaya çalış," dedikten sonra bileğimdeki elini omzuma kadar çıkardı, saçlarımı oldukça nazik parmak hareketleriyle omzumun arkasından serbest bıraktı. Dudağı kulağıma dediğinde, kalbimin akıl almaz ritmini duymaması için dua ettim. "Çünkü onun birilerine bir şey anlatmaya ihtiyacı var."

Benden uzaklaşınca, arkamı dönüp ona baktım. Kırmızı montlu umurumdaydı! Zaten şu an ona bakıyordum.

Scanned by CamScanner

Bir şey anlatmaya ihtiyacı olan, Meriç'ti. Kırmızı montlu kız sadece bir temsilciydi. Bir anda gözlerim kararda ve tutunmak için bir şey aradım. Ama başka biri beni bulmuştu bile. Belimi kavradığında yükümü ona bıraktım. Başımı göğsüne yaslarken, "İyi misin?" diye sordu. Cevap vermesem de kafamı salladım. "Doktora gidelim," deyince, bu sefer başımı iki yana salladım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Tüm bunlar benim düşüncesizliğim yüzünden. Bu kadar korkacağımı tahmin etmedim," derken saçımı okşuyordu. O an söylediklerinden çok, saçlarımın üstündeki elini, duyabileceğim en güzel ritme sahip kalbini hissediyordum. "Doktora gidelim, Kayla," diye tekrarladığında "Hayır," dedim. Dudağımı ıslatırken, kollarının arasında küçüldüğümü hissettim.

"Sanırım bir daha asla yapmayacağım dediğin şeylere, bir yenisi eklemen gerekiyor," derken sesim mırıltı gibi çıkmıştı. Romantik bir an yaşamaya ihtiyacım vardı. Meriç karşımdaydı ve yaptığı şeyden pişmanlık duyuyordu. Ona istediğimi yaptırabilirdim, değil mi? Normal şartlarda böyle olurdu. Berkan'la birlikteyken, dudaklarımı bükerek üste çıkmam çok kolay olurdu. Sonra her şey benim istediğim gibi gelişirdi. Oysa şimdi kontrolün hâlâ onda olduğunu hissediyordum. Kendimi duygusallığın kollarına bırakamıyordum bile. Meriç yaptığı şeyden pişmandı, çünkü bunun hata olduğunun farkındaydı. Daha fazlası yoktu. Bir elini belime sarıp beni sıkıca tuttuktan sonra, diğer elinin parmaklarını avucunun içinde bir şey tutar gibi yapıp parmaklarının dışıyla yanağımı okşadı.

"Asla," dedikten sonra eğilip, dudağını alnıma bastırdı. "Korkunun ne demek olduğunu bilirim," diyerek

Scanned by CamScanner

benden ayrıldı. Ama gidecekti. Bu sözü vermesine gerek bile yoktu.

"Terk edip gidecek biri için fazla düşüncelisin," dediğimde kaşları çatıldı. Bu sözün üzerine cevap veremeden kurtarıcım devreye girdi. Telefonum çalmaya başladığında elimi cebime attım.

Meriç "Seni bekliyorum," dedi ve yürümeye başladı. Odadan çıktıktan sonra klasik bir zil sesiyle çalmakta olan telefonu açtım.

"Selam, sarı. Nerelerdesin?" dedi Meriç'ten sonra herkesten sık göreceğim Semih.

"Selam, Semih. Meriç ile birlikteyim. Sen neredesin?" dedim. Herkes birbirine 'ne yapıyorsun' derken, biz 'neredesin' sorusunu yöneltiyorduk. Normal telefon görüşmelerine tepki olarak doğmuştuk sanki.

"Neredeyim... Şu an antrenmana gidiyorum. Sıkıldıysan gel diyecektim."

"Belki yarın. Yarın da var, değil mi?" diye sorduğumda "Var ama yarına bir misafir de var. Seni rahatsız edecekse ertelerim," dedi. Yüzüme bir gülümseme yayılırken, "Kimmiş o misafir? Ben tanıyor muyum? " diye sordum heyecanla.

"Dün tanıştım işte. Merak ediyorsan, gelirsin. Hem de seksilik nasıl oluyormuş görürsün. Bana Cansu'yu seksi göstermeye çalıştığın zavallı günlerini hatırlayıp utanırsın belki," dedi bilmiş bilmiş. Babalarımız evlerinin alt katında proje hazırlarken, biz Semih'in odasında böyle bir sohbet yapmış olabilirdik. Gözlerimi devirdikten sonra "Sen seçici geçirgen bir ukalasın. Müsait olursam gelirim," dedim.

Scanned by CamScanner

"Müsait olursaymış! Tamam, güzelim ya, eğer çekememezlik yapacaksan affederim seni," dediğinde "Görüşürüz, Semih," dedim.

"Öpüyorum, sarışın," dedi eğlenircesine çıkan sesiyle.

"Kendine iyi bak," deyip telefonu kapattım. Hazır telefon elimdeyken annemi de aramam gerektiğini düşünüp, numarasını tuşladım. Anne demişken, Meriç'in annesi kim bilir neredeydi? Beni o halde gördüyse, hakkımda hiç iyi şeyler düşünmemiştir. Ama o an onu umursayacak durumda değildim.

Annem "Demek kızım beni hatırlarmış!" diyerek telefonu açtığında, ona aldırmayarak "Anneciğim," dedim.

"Kayla'cım. Nasılsın kızım? Neredesin?" dediğinde biraz daha rahat bir şekilde "İyiyim, anneciğim. Sen?" diye sordum.

"İyiyim, kızım. Babanla karşılıklı oturduk sohbet ediyoruz," dediğinde güldüm. Sohbet etmeye çalışıyorlardı muhtemelen.

"Selam söyle babama. Akşam yanınızda olurum. Şimdi sizi daha fazla tutmayayım."

"Ya, tabii öyledir. Peki, kızım. Sana yine peki. Akşam görüşürüz. Çok öpüyorum seni."

"Ben de sizi," dedikten sonra kısa telefon konuşmamıza son verdim. Şimdi sıra Meriç'i bulmaktaydı. Odasından çıktıktan sonra etrafa boş boş baktım. Bir sürü kapı vardı ve benim aklımın ucundan geçen tek bir yer yoktu. İçimden geçen kapıyı açma oyunu oynayabilirdim. Ya da daha mantıklı olup, Meriç diye seslenebilirdim. Evet, benim mantıklı fikrim evin içinde deli gibi 'Meriç' diye

Scanned by CamScanner

bağırmaktı. Elimi sıkıntıyla saçlarımın arasına attıktan sonra nefesimi dışarı bıraktım. Merdivenleri inersem, o yardımcı kızı bulabilirdim belki. Meriç'in nerede olduğunu ona sorardım. Evet, sanırım bu mantıklıydı.

Tam merdivenlere yönelmiştim ki, koridorun sonunda bir kapı açıldı. O tarafa döndüğümde Meriç'i gördüm. "Buraya gel," dedikten sonra kapıyı açık bırakıp, tekrar içeri girdi.

Hoş geldin, Meriç!

Çok kısa bir an bile olsa, ilgi göstermesi tuhaf oluyordu. O böyle değildi. Meriç biraz önce bana emir yağdıran çocuktu.

"Kayla, gelecek misin?" diye seslenince hareket etmeye başladım. Kapıdan içeri girdikten sonra Meriç'in resimleriyle dolu duvarlara baktım. Bembeyaz odanın içinde kocaman bir masa vardı. Üzerinde kâğıt yığınları. Boyalar, kalemler, fırçalar her taraftaydı.

"Burada," dedi çatık kaşlarıyla bakan, dudakları kapalı kızı göstererek. Benim resmimdi o. Ancak bittiğinde görebildiğim resmim.

Masaya yaklaştıktan sonra kâğıt yığınlarının arasında resmin parçalarını gördüm. Bir kâğıtta sadece yüzümün bir yarısı vardı. Bir başka kâğıtta da diğer yarısı. Bir diğerinde sadece dudaklarım ve başka bir tanesinde sadece kaşlarım... Her bir noktaya özenle çalışmıştı. Ve benim her bir noktama bu kadar dikkat etmesi utandırmıştı. Dudaklarımın olduğu kâğıda baktım. Aralık olan dudaklarımın arasında iki dişim gözüküyordu.

Scanned by CamScanner

"Taksiye kadar ben taşırım," dediğinde ona döndüm. Sinirli ve duygularını saklayan o ifadesiz suratına geri dönmüştü.

Sabah ben korkarken, ne kadar eğleniyordu halbuki. Lanet olsun! Ondan nefret etmem gerekirken, edemiyordum. Şu an benim ona sinirli olmam lazımdı, onun bana değil. Sadece bir cümlemle onu bu hale getirmiştim ve böyle gitsin istemiyordum. İçimdeki o zavallı yan, gitse bile aramaya yüzüm olacak kadar mesafemiz olsun istiyordu. Çünkü dayanamayıp arayacaktım. Üç ay ya da beş ay, belki haftalar sonra dayanamayıp arayacaktım. Böyle sinirli gitse bile, yüzsüzlük yapıp arardım ama o kesin yine terslerdi ve bir daha aramaya da yüzüm kalmazdı. Evet, tabii ki ikinci defa arayışımı da düşünmüştüm. Yapamayacaklarımdan–onu aramamak gibi–bahsedip kendimi kandırmıyordum. Uzunca bir süre 'gitti' diye ona kızacak, küfür edecektim mesela. Sonra bir umut, belki gelir de onu görürüm diye kendimi avutacaktım. Her şeye hazırdım. Ama böyle çekip gitmesine, hayır.

Beni korkuttuğu için pişmandı, çünkü kendi korktuğu o anı hatırlamıştı. Bunu anladığım halde ona ters gitmiştim. Annesinin, elinden tutup götürdüğü o korkan küçük çocuk gözümün önüne geliyordu. Gözlerimi kapadıktan sonra o görüntüyü zihnimden atmaya çalıştım. Arkasını dönmüş kâğıtları düzenliyordu. Ve ben ona baktıkça o küçük çocuk gözümün önüne geliyordu.

Benim köpek korkum, belki onun için hiçbir şeydi. Babasını öyle görmek, annesini kriz geçirirken görmek, küçük bir çocuk için çok fazlaydı. Meriç'i bu hale getiren onlardı. O korku.

Scanned by CamScanner

Yaklaşıp beline sarıldığımda durdu. İlgilendiği şeylere ara verip "Bana acımaman gerektiğini bilmiyor musun sen?" dedikten sonra kollarımı çözüp yüzünü bana döndü.

"Acımıyorum," diye fısıldadım.

"Ne yapıyorsun? Git, Kayla. Hemen," dedi.

"Hayır," dedim daha güçlü çıkan bir sesle. "Gitmiyorum, çünkü sana acımıyorum. Ben seni seviyorum. Senin üzülmene dayanamıyorum. Sen ne kadar düşüncesiz, aptal, dengesiz, kötü olursan ol, ben seni düşünecek kadar safım!" diye bağırdığımda kasları gerilmiş halde beni dinliyordu.

"Beni sevecek kadar aptalsın," dedi sonra küçümser gibi. Ah! Senin küçümsemen önemli değil, bay düşüncesiz. Üzerine toprak attığım gururum, beni yeterince küçümsüyor zaten. Onunla başa çıkıp, seni hâlâ önemseyebiliyorsam, seninle de başa çıkabilirim.

"Sen de beni sevmeyecek kadar aptalsın. Sorunlu. Kendine acı çektirmeye bayılıyorsun. Yalnızlığa o kadar alışmışsın ki, özel alanına kimsenin girmesine izin vermiyorsun. Zavallının tekisin, çünkü kimsenin seni önemsemediğine inandırmışsın kendini. Ama bak bakalım elimde ne var? Sana acımıyorum!"

Bağırmaktan boğazım yanınca sustum. Meriç hâlâ o gerilmiş yüzüyle bana bakarken, bir yandan da buna şaşkınlık eklenmişti. *Demek seni şaşırtabiliyormuşum, Meriç!*

"Seni sadece önemsiyorum. Değer veriyorum ve sana kıyamıyorum. Ama sen bunu göremeyecek kadar körsün. Git şimdi. Nerede mutlu olacaksan oraya git, aptal. Sana değer veren, kendinden çok düşünen birinden uzaklaş.

Scanned by CamScanner

Amacın zaten bu değil mi? Kendini hapsettiğin o yalnızlığa ihanet edemezsin. Git. O yalnızlık belki sana iyi gelir," dedim. Bu sefer daha kısık sesle konuşmuştum ama sesim hâlâ yüksek çıkıyordu. Biraz önce resmen gitmesini istemediğim adama *'git'* demiştim.

Kapıya doğru dönecekken, kollarımdan tutup ona bakmaya zorladı. Sinirliydi. Lanet olsun, yine her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Sinirini gidereceğim yerde, daha da sinirlendirmiştim.

"Sana kimseye güvenmiyorum dedim. Beni zorlama dedim. Sen ne yapıyorsun? Hâlâ kendi kafanın dikine gidiyorsun. Ne yapayım? Anne ve babama güvendiğim gibi herkese güvenip, sonra yeniden düşeyim mi? Ben bir kere düştüm, Kayla. Ya da Derin mi demeliyim? Kim bilir benden sakladığın daha neler var ama sana güvenmemi bekliyorsun. Neden o hatayı bir kez daha yapayım, Derin?" dediğinde bu sefer şaşırma sırası bendeydi. Adımı nereden öğrenmişti? Beni araştırmış mıydı? Güvensizlik boyutu bu kadar çılgınca olamazdı herhalde. Olabilir miydi?

"Nereden biliyorsun?" diye sordum merakla. Merak ediyordum. Kimse bilmiyordu ki. Çok önemsizdi bu.

"Yaralarım için bana verdiğin turuncu bandanaya beyaz iplikle işlenmiş," dedi bu sefer sakin bir sesle. Sakin ama hâlâ öfkeli. Kavga ettiği zaman vermiştim ona. Anneannemin bana aldığı ve adımı turuncu iplikle işlediği bandana. Tamam, araştırma yapacak kadar paranoyak değilmiş en azından.

"Hiç kimse bilmez ki. Her şeyimi bilmek istediğini düşünsem söylerdim, Meriç. Ama sen benimle hiç ilgilenmezken, ben nasıl sana kimsenin bilmediği ismimden

Scanned by CamScanner

bahsedeyim? Zaten yeterince yüzsüzlük, gevezelik yapıyormuşum gibi hissettiriyorsun," dedim açıklama yapar gibi. Altı üstü kimsenin bilmediği ikinci bir isimdi. Ne sanıyordu? Sahte kimliğim olduğunu falan mı?

"Bavulum hazır. Çıkalım."

"Ben taksiyle dönerim. Sen öyle demiştin ya," dedim sessizce.

"Karar değiştirdim. Arabayla gideceğim. Boşuna itiraz etme, Derin," dedi kaşlarını kaldırarak. Uslu kız olmaya mecbur eden bakışları karşısında, usulca "Tamam, Meriç," dedim.

Scanned by CamScanner

20

O kadar zor değildi. Evet, bana oldukça kötü davranıyor, umursamıyor, canımı acıtıyor, kırıyor ve gidiyordu ama ona karşı hâlâ aynı şeyleri hissedebiliyordum. Katıksız saf ya da katıksız âşıktım. Bu iki seçenekten sonuncusunu düşünemiyordum bile. *Sadece ilgimi çekiyordu.*

Kendimi böyle kandırdım. Ve sonra devam ettim.

Sadece ilgimi çekiyordu. Ona karşı derin şeyler hissetmiyordum. Birlikte aynı yatakta uyumamız ve onun biçimli, uzun parmaklarının vücudumda gezinmesi, derin şeyler hissetmeme sebep değildi. İnsanlar hiçbir özel bağ kurmadan da daha fazlasını yapabiliyorlardı. Bir şeyler hissetmem için, bir şeyler paylaşmamız gerekiyordu. Paylaşmaktan kastım, onu acemi bir ajan gibi takip edip, boğulma tehlikesi atlatırken yakalanmak, kimliğinin ifşa edilmek zorunda kalınması değildi.

Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum ve inkâr çabalarım yavaşça direncini yitirirken, mideme bir sancı

Scanned by CamScanner

girdi. Ellerimi karnımın üstüne bastırıp, yan tarafımdaki sürücü koltuğunda oturan siyah saçlı, kahverengi gözlü çocuğa baktım.

Ne sandın, Kayla? Ya da Derin mi demeliyim?

Kapa çeneni, çokbilmiş iç sesim!

O vücuduna dokunmasına izin verdiğin tek erkek, Kayla. Belki de Derin.

Ciddiyim. Kapa çeneni!

Kendime öfkelenerek gözümü devirdikten sonra "İndir beni," dedim. Bu saçmalığa daha fazla ortak olmayacaktım. Ne yaptığını anlamıştım. Meriç bana bir bakış attıktan sonra umursamayıp arabayı sürmeye devam etti. Beni ciddiye alsa şaşırırdım zaten.

"Sana 'indir beni' dedim."

"Kapa çeneni artık. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Çok güzel anlaşıyoruz ama!

"İndir beni, Meriç. Senin ego probleminle uğraşamayacağım. Kendi kararlarımı alabiliyorum ve sen de bu kararlara saygı gösterip, beni indirmek zorundasın. Yoksa bu adam kaçırmak olur ve il sınırını geçemeden seni yakalarlar."

Fren yapıp kemerini çözmesi ve arabadan inmesi saniyeler sürdü. Ben kendimi toplayıp, kemerimi çözene kadar kapımın önüne gelmiş ve açmıştı. Ah! Kesinlikle kibarlık etmiyordu.

"Derdin ne?" diye bağırdı dışarı çıktığımda. Pekâlâ. Durum tahlili yapacak olursam, lanet olasıca çenemi açarken etrafa pek dikkat etmemiştim. Şehrin ortasındaydık

Scanned by CamScanner

ve bulunduğumuz caddede birçok mağaza ve o mağazalara girip çıkan insanlar vardı. Meriç onlara aldırmıyorsa, ben de aldırmazdım.

"Senin derdin ne? Ne yaptığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Seni sevdiğini söyleyen aptal bir kıza acıdığın için, ona şehir turu attırıyorsun. Duyarlılığın gözümü yaşartıyor, Meriç. Çünkü bana acıdın! Buna çok ihtiyacım var, değil mi? Aman Allah'ım! Meriç Tuna'yla aynı arabanın içindeyim, sevdiğimi sandığım bencil çocuk!"

Konuşmam tahmin ettiğimden daha hareketli olmuştu. Neredeyse her cümlede, söylediğim şeyi canlandıracak birkaç hareket yapmıştım ve bir tiyatro sahnesindeymiş gibi sesimi iyi kullanmıştım. Kendimi daha sonra tebrik edecektim.

Meriç dirseklerimden tutup beni kendine çekerken, yine yüz hatları gerilmişti. En azından onu sinirlendirebiliyordum.

Dudaklarını fazla açmadan "Neden bağırıyorsun?" diye tısladığında, gözlerimi devirdim. Sanki biraz önce bağıran o değildi! Meriç sadece benim yaptıklarımı görüyor ya da duyuyordu. Bu beni daha da fazla öfkelendirdi. Her şey kontrolden çıkmıştı artık.

"Çünkü öyle istiyorum. Beni sinir ediyorsun, seni duygusuz zengin çocuğu!" dedikten sonra kollarımı ondan kurtardım.

"Kayla!"

Meriç adeta bir aslan gibi kükreyerek ismimi haykırırken, yumruğu omzumun tam yanından teğet geçerek arabaya indi. Cama gelmediği için şanslıydı, yoksa arabasını

Scanned by CamScanner

tamirciye götürmekle uğraşırdı. Öte yandan ne kükremesi, ne de öfkeli olması beni korkutmuyordu.

Sakin insanlar nasıldır, bilirsiniz. Bir an gelir patlarlar ve işte o zaman çevresindekilerin gerçekten korkması gerekir. Selam, o benim!

Sinir bozucu bir kahkaha attıktan sonra "Derin. Derin diyecektin herhalde? Ne önemli ama! Kimsenin bilmediği ismimi bilmemen ne önemli! Ben senin hiçbir şeyini bilmiyorum! Bırak bu zengin kibar çocuk saçmalıklarını! Ah doğru, annen de etrafta yok. Yoksa bu muhitte seni tanıyan, zengin aile dostların mı var?" diyerek bağırmaya devam ettim.

Kolumu yakalayıp "Bağırma!" diye beni bir kez daha uyardı. Kontrolümü yitirmiştim. Gözüm kararmıştı adeta. Çenemi dikleştirip, "Bağırıyorum, ne yapacaksın?" diye tısladım.

"Meriç?"

Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda kaşlarım çatıldı. Siyah saçları bukleli olan kız, üzerine dar siyah bir elbise giymişti. Bacaklarını sergileyeceği böyle günler için iyi yanmıştı. Onun sürtük olduğunu söyleyen nöronlarım, kılıçlarını kabzalarından çıkarıp savaşa hazırlanırken, kız ağzını yeniden açtı.

"Meriç, cidden sensin! Ne zaman kızlarla olan seviyeni bu kadar düşürdün?"

"Şimdi olmaz, Pelin."

Şimdi olmaz, Pelin mi?

Ben daha kızın alaycı bakışlarının şokunu atlatamamışken, Meriç'in tepkisi üzerimde büyük bir hayal kırıklığı

Scanned by CamScanner

yarattı. Meriç'in gözlerinin içine bakıp "Pısırık," derken, neredeyse tükürmüştüm.

Kız bana hiç aldırmadan, "Seni çok özledim," deyip, kolunu Meriç'in omzuna attı ve saniyeler içinde dudağını onunkine bastırdı. Bu kız ne tür bir sürtüktü? Ben hâlâ buradaydım!

Kızı kolundan tutup Meriç'ten ayırdıktan sonra, "Kapa çeneni! Sakın açayım deme!" diye uyardım. Takma kirpikli gözleri büyümüş ve konuşmak için ağzını açmıştı ki, Meriç nihayet müdahale etmeyi akıl edebildi. "Pelin, müsait değilim."

"Müsait değilim mi? Gerçekten mi, Meriç? Sürtüklerine karşı bu kadar kibar mısın? Ben olmasam ne yapacaktın? Kibarlık olsun diye her kıza ayarladığın odalardan birine mi götürecektin onu?"

"Senin odan nasıl, şekerim? Çok girdin çıktın sanırım."

Arkamdan vızıldayan kıza "Kapa çeneni!" diye bağırdım. Yüzüne bakmayı gerçekten istemiyordum. Meriç tüm bu olan bitenden sıkılmış gibi "Kayla, arabaya geç," dediğinde, "Hayır!" dedim hareket etmeyeceğimi yeterince açık belli ederek. Tüm bu rezilliği, tükürdüğümü yalamak için yaşamamıştım. Tekrar arabaya geçmek mağlubiyet demekti.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Sen de istediğin yere çekip git. Ama uzun zamandır biriyle birlikte olmuyorsun, değil mi? Önce şu arkamdaki sü..."

Dudakları cümlemi yarıda kestiğinde, arkadaki sinek bu sefer "Meriç, sana cidden inanamıyorum," diye vızıldadı. Hâlâ neden kaybolmuyordu bu?

Scanned by CamScanner

Dudakları çok iyiydi ama çözüm yolu olmasına izin vermeyecektim. Bu yüzden onu omuzlarından ittim. Meriç alaycı bir ifadeyle "Senin gibi bir kızın ağzına böyle kötü sözcükler hiç yakışmıyor," dedi.

"Umurunda mı?" deyip onu bir kez daha iteklediğimde bileklerimi yakaladı.

"Şimdi biraz sus da beni dinle. Pelin sadece tek gecelik bir kızdı. Eskilerle tekrar görüşmem. O yüzden şimdi o da gidiyordu," dediğinde gözlerini benden ayırmamıştı.

"Ne halin varsa gör, pislik."

Sonunda gidiyordu işte. Ne sürüngen bir kızdı bu böyle? Topuk sesleri gitgide uzaklaşırken, kendimi toparlayıp ellerimi ondan kurtarmaya çalıştım.

"Her şeye çok geç kaldın sen," dedikten sonra yürümeye başladım.

Duygusuz bir birliktelik olsa da, birlikte olduğu her kıza saygılı olduğu için beni sinir ediyordu. Ama lanet olsun ki, onu anladığım için kızamıyordum. Gururum çok geç müdahale etmişti ama bunların hiçbir önemi yoktu. Gidecek olan biriyle daha uzun vakit geçirmek, sadece daha fazla acı biriktirmeme sebep olacaktı.

"İki sokak ötede, kiremit rengi, eski mimarisi olan bir apartmanın çatı katına eşyalarımı yerleştirmem lazım. Sen de bana yardım edeceksin. Şimdi arabaya biniyor musun, yoksa hâlâ yürümekte ısrarcı mısın?"

Yürümeye ara verdiğimde, daha alçak bir sesle "Aptalca fikirlerinin arasında bazen iyi şeyler çıkabiliyor," dedi. Dönüp ona baktığımda, elini kot pantolonunun cebinden

Scanned by CamScanner

çıkarıp bana bir anahtar gösterdi. Gitmiyor muydu? Burada mı kalıyordu?

"Anlamadın, değil mi? İlla açıkça söylemem gerek. Burada bir daireye yerleşiyorum. Gitmek yok."

İşte o an, gerçek dünyaya geri döndüm ve etraftakilerin kıkırtısını duydum. Hâlâ buradaydılar. Oysa onları görmezden gelir gibi yapsam, gerçekten burada olmadıklarına inanırmış gibi davranıyordum. *Başladığımız şovu bitirelim öyleyse.*

Adımlarımı sağlam bir şekilde atıp, yürüdüm ve önünde durdum. Bana bilmişçe bakmasına izin verdim. "Bravo, Meriç! Beni kandırdın. Derdin neydi? Ne kadar üzüleceğimi test etmek mi?" diye sordum sakin olmaya özen göstererek. Oysa her tarafım titriyordu ve yere yığılmamak için büyük bir güç sarf ediyordum.

"Aslında sabah senin korkmana sebep olduğum için pişmanlık duyuyordum. Bir anda ruh halin değişmişti. Üzgün görünüyordun. Seni o ruh halinden çıkarmak için sinirlendirmek istedim," dediğinde sıcak bir suyun içine batırıldığımı hissettim. Sanırım şimdi yere yığılmazsam, bir daha bu kolay kolay olmazdı.

"Ne yap, biliyor musun?" diye başladığım cümlem, onun işaret parmağını dudağımın üstüne bastırmasıyla yarıda kesildi.

"Sana böyle küfürler hiç yakışmaz," dediğinde yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Dudaklarımı birbirine bastırıp, kendime hareket emri verdim. Arkamı döndüm ve parçalara ayrılmadan buradan uzaklaşmayı diledim. Henüz bir adım bile atamadan, kolumu tuttu ve "Ev o tarafta değil," dedi.

Scanned by CamScanner

"Defol," diye fısıldarken titriyordum. Eve gidip kum torbasını bulmam gerekiyordu. Uyuşturucu bağımlıları gibi hissediyordum. O kum torbasına ihtiyacım vardı.

"Sana ihtiyacım var, baş belası. Şimdi gidersen eğer, ben de giderim. Başka bir şehre. İnan bana, eşyaları yerleştirmede yardım etmen lazım."

Kulaklarım yanlış mı duyuyordu, yoksa Meriç'in esprili bir yanı benimle dalga mı geçiyordu? Daha önce bu Meriç'i içindeki hangi mahzene kapatmıştı bu çocuk böyle?

"Senden nefret ediyorum," derken gülüyordum. Bu çocuk dengemi fena halde bozuyordu. Sanırım kum torbasından önce bir psikiyatri servisine görünsem herkes için en iyisi olacaktı. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Daha çok geçen sene gittiğim Guguk Kuşu oyununun içinde gibiydim. Şimdi sinirden ağlamaya başlarsam, oraya ait olduğumu tescillemiş olurdum.

Meriç beni kendine çevirdikten sonra yüzüme baktı. "Yürü, baş belası. Sana burada istediğim gibi davranamıyorum. Herkes bize bakıyor," dedikten sonra gözümden akan yaşı başparmağıyla sildi ve etrafa dönüp "Bitti. Dağılabilirsiniz," diye ekledi. Arabanın kapısını açıp beni koltuğuma yerleştirirken, etrafta alkışlayan, gülen insanlar vardı. Biraz önce cesurca şov yapan kız değilmişim gibi başımı eğdim. Her şeyi en baştan düşünecek fırsatım yoktu. Enkaza uğramış bilinçaltımı zorlamak da pek işe yarayacağa benzemiyordu. Bu sefer sadece sonucu düşünsem nasıl olurdu?

Gitmiyordu.

Scanned by CamScanner

Sanırım bu olan biten her şeye, sokak ortasındaki tüm rezilliğe değerdi.

Ama gün bu kadar gösteriyle sona ermeyecekti. Bunu Meriç'in çatı katı dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken öğrendim...

Gergin bir şekilde oturduğum yerde, avucumun içini tırmıklıyordum. Rahat bir gün geçirmemeye lanetlenmiştim. Hep gerilim, entrika, hayal kırıklığı, heyecan. *Basit, sıradan olan her şeyi son günlerime tercih ediyorum. Beni duyan var mı?*

"Daha erken tanışmak isterdim. Sizin arkadaşlığınız çoktan ilerlemiş."

Ailemle Meriç'i tanıştırma fikri, yemin ederim ki benden çıkmamıştı. Bu çılgınca fikrin sahibi Meriç'ti. İtiraf etmeliyim ki, ailemle tanışmak istemesi, vücuduma elektrik yemiş gibi hissettirip, kendimi değerli görmeme sebep olmuştu. Ama sonuçları o kadar keyifli değildi. Birazdan beynim delinecek gibi hissediyordum. Annem kızının yanında oturan dağınıklı saçlı çocuğa–ki ben o saçlara gerçekten bayılıyordum–şüpheyle bakıp, kafasında bir profil oluşturmaya çalışırken, boşa zaman harcadığını biliyordum. Bunu ona bir ara söylemeliydim. Meriç görüntüsünün çok dışında bir kişiliğe sahipti. Babam ise... Şey... Meriç'e onu birazdan öldürecekmiş gibi bakıyordu. Bu yüzden bu kısmı hızlı atlasak daha iyi.

"Çok meşguldüm."

Beyaz masa örtüsünün altında gizlenen bacağımla onunkini dürttüm. Çok meşgul olduğunu söylemek yerine,

Scanned by CamScanner

daha kibar olmasını beklemek saçma olabilirdi ama beklemiştim. Berkan anneme karşı hep öyle olmuştu ama ayırt etmem gereken bir şey vardı ki, o Berkan'dı.

"Resim yarışmasını duydum. Tebrik ederim. Kayla'nın mankenlik yapmayı sevdiğini bilmiyordum. Bu ara kızım beni çok şaşırtıyor."

İmalar havada uçuşuyordu. Annem ellerini masanın üstünde kenetlemiş otururken, babam yapabilse gözlerinden ateş püskürtecekmiş gibi Meriç'e bakıyordu. Cevap vermesi için Meriç'i dirseğimle dürttüm.

Uyarımı yanlış bir şekilde alıp, "Aslında alt katta daha rahat edebilirdik," dedikten sonra sırtını dikleştirerek oturdu. Cennet'te daha önce hiç oturmadığını düşündüm hemen. O tam anlamıyla Cehennem'in çocuğuydu.

"Atmosferi fazla sıkıcı," diye babam lafa atladığında, Meriç altta kalmadı. "Burada da fazla dinlenme havası var. Yaşlılar için yapılmış gibi."

Böyle düşünmediği halde, sırf babamı sinir etmek için yaptığını bildiğimden, onu masanın altından bir kez daha dürtükledim. Babam cevap vermeden önce "Annem seni tebrik etti," diyerek konuyu dağıttım. Daha fazla gerilime ihtiyacımız yoktu. Meriç geldiğimizden beri ilk kez kibar davranarak "Teşekkür ederim," dedi. Tuttuğum nefesi dışarı bıraktıktan sonra arkama yaslandım.

"Başarın karşısında bir burs alıyor musun?"

Annemin sorusunu "İhtiyacım yok," diye kestirip attığında babam söz aldı.

"Kaç tane dövmen var?"

Scanned by CamScanner

Babama ters ters bakarken, Meriç "Saymadım," diye yanıtladı. Sadece bileğinin üstünde vardı ama babamın tepkisine karşı uyuzluk ediyordu.

Annem "Kayla hiç sevmez," diyerek, normal sohbet etmeye çalışınca, ben de ona eşlik ettim. Ama hâlâ çok da rahat olduğum söylenemezdi. "Sevmediğimden değil. Sadece canım çok kıymetli."

Meriç bana bakıp "O kadar değildir eminim. Yanında gelebilirim," dediğinde, annem ve babam aynı anda "Hayır!" diyerek tepki gösterdiler. Meriç oturduğumuzdan beri ilk kez gardını indirip kendi gibi davranmıştı ve ebeveynlerim bunu anında mahvetmişti. Onlara kaşlarımı çatarak bakarken "Şu an düşünmüyorum," dedim.

"Pişman olacağı bir şey yapmaması için benim ondan daha düşünceli olduğumu bilirseniz, belki biraz rahatlarsınız."

Meriç'in sözcükleri beni utandırırken, babam boğazını temizledi. "Kayla'nın pişman olmasına gerek yok. On sekiz yaşını doldurana kadar başına gelen her şeyden biz sorumluyuz, evlat. Rızası olsa da, olmasa da!"

"Lütfen," diyerek babamı susturmaya çalıştım. Bu konuyu konuşmak zorunda değildik.

"Neden bahsediyorsunuz siz? Rızası neye olacakmış? Kayla?"

Nefesimi dışarı üfleyip "Gidelim mi?" diye sordum.

"Şimdi değil."

Bu sefer tepki gösteren Meriç'ti.

Scanned by CamScanner

"Bakın, açık konuşalım. Kayla'nın benimle vakit geçirmesini istiyorum. Sizin dediğiniz gibi on sekiz yaşına gelene kadar sorumluluğu size ait."

Meriç konuşurken annemin yüzündeki değişimi izledim. *Bu çocuk ne diyor?* bakışlarını üzerime doğru yolladığında oldukça sertti. Bundan hoşlanmamıştı.

"Sen Kayla'nın sözcüsü müsün?" diye babam saçma sapan bir yere değindiğinde, annem de benimle aynı fikirde olacak ki "Bundan daha önemli bir konu var, beyler. Kayla daha küçük bir çocuk. Ve sen genç adam! Başka kız arkadaşlarınla yaşadıkların beni ya da Kayla'yı ilgilendirmez. Bu hayatını kızımdan uzak tut. Biraz önce yaptığın imaları bile bir daha yapmanı istemiyorum. Böyle bir şey olursa, cezalandırılman için her şeyi yaparım. Bu çirkin konu hakkında bir daha konuşmak bile istemiyorum!" dedi.

Ellerimi saçlarımın arasına daldırmış sıkıntıyla ona bakarken, babam arkasına yaslanmış, yine bilmişlik taslayan otoriter kadına ses çıkarmıyordu. O da çok iyi biliyordu ki, ona karışırsak ikimizi de susturacaktı.

"Kızınız her zaman açık konuşmam taraftarı. Aklınızda şüphe kalmasın diye değindim. Üstelik kız arkadaşlarım olmaz benim. Kayla'nın diğer kızlar gibi olmadığının da farkındayım. Bunlar benimle birlikte kalması konusuna sizin tarafınızdan bir görüş bildirmiyor. Size yalan söylemek zorunda kalmasın diye, bunu da açıkça söylüyorum. Bazı zamanlar resim için bu gerekli olacaktır."

Scanned by CamScanner

"Anne, bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye yorgun bir sesle lafa girdim. Babam sesini çıkarmıyordu. O bu konuya annemden daha yakındı.

"Meriç, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diyerek ona döndüğümde, "Aşağıdayım," diyerek anlayış gösterdi. Ayağa kalkıp "Sizinle tanışmak güzeldi," dedikten sonra, sırayla anne ve babamla el sıkıştı ve Cehennem'e inen merdivenlere yöneldi.

"Bu ne demek oluyor?" dedi annem her kelimeye özel bir tonda vurgu yaparak. Babam yine sessiz kalırken, annem ona dönüp "Daha önce oldu mu? Oldu! Buna nasıl müsaade edersin?" diyerek sesini yükseltti.

"Anne, lütfen. Söyledi ya işte, aramızda hiçbir şey olmadı. Lanet olsun, bu konuyu sizinle konuşmak yeterince rahatsız edici zaten. O yalnız. Ailesinden ayrı ve bana ihtiyacı var. Yakında on sekiz yaşında olacağım. O zamana kadar sizden tek ricam, bana ve ona güvenmeniz," dedim. Meriç olmadığında biraz daha cesur olabiliyordum.

Annem kafasını sallarken "Sana inanamıyorum, Kayla," diyordu.

Babam "Ne konuşmuştuk, hatırlıyor musun?" diye sorunca, ona dönüp "Biliyorum, evet ama o farklı bir çocuk, baba. Annesinin psikolojik sorunları var ve babası da öyle. Kimseden ilgi görmeyen biri. Sadece resim yaparak iyi hissedebiliyor," diye açıklama yaptım.

Annem "Sen iyilik meleği değilsin, Kayla! Seni kandırmadığı ne malum?" diye çıkıştığında, ona gözlerimi büyüterek baktım.

Scanned by CamScanner

"Seni tanıyamıyorum, anne. Bu kadar kör müsün? Sizin ona karşı ne kadar ön yargılı olduğunuzu gördüğü için böyle davrandı. Biraz güven verseydin, sana daha doğal davranırdı. Seni kandırmak ya da gözünü boyamak için burada rol yapmadı. Aile konusunda çok hassas ve sen beni bu konuda kandırabileceğini düşünüyorsun!"

Bu ani çıkışım karşısında annem gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken, babam elimi tutup "Sadece endişeleniyor. Endişeleniyoruz," dedi.

"Size söz verdi," dedim sabırla. Meriç'i biraz bile tanımıyorlardı. Bunun için onları dinleyemezdim ama kızları olarak bana güvenmelerini isterdim. Meriç onlarla açıkça konuştuğu için ona kızıyorlardı ama arkalarından iş çevirse, daha da kızarlardı.

"Ailesi için üzgünüm, kızım. Ama bunun yükünü tek başına alamazsın," dedi annem bu sefer biraz daha sakin davranıp.

"Biliyorum ama elimden geleni yapmak istiyorum. Anne, lütfen bize güven. Aramızda hiçbir şey olmadı. Bundan sonra da olmayacak. O sadece yalnızken çok düşünüyor," diyerek açıklamaya çalıştım. Sesim konunun atmosferine uygun olarak kısılmıştı ve bu daha etkili olmuştu. Bunları düşünecek kadar da dağınık bir aklım vardı.

Babam elimi bıraktıktan sonra "Bu fazla can sıkıcı bir konu ama sana karşı gelmeye hakkım yok. Sana güvenmekten başka yapabileceğim bir şey de yok. Seni kaybedemem," dedi.

"Teşekkür ederim, baba," diye fısıldadım.

Scanned by CamScanner

Annemse ellerini saçlarının arasından geçirip bana baktı. "Bunu doğru bulmuyorum," dedikten sonra eliyle tekrar saçlarını düzeltti. "Bana bu anı yaşattığın için sana oldukça kızgınım ama babanla aynı fikirdeyim dikbaşlı babasının kızı."

Babam homurdanarak "İyi ki benim kızım. Senin kızın olsaydı, muhtemelen bu konuşmayı bile yapmazdık. Danışmazdı bile demek istiyorum," dediğinde nefesimi sesli şekilde dışarı bıraktım.

"Lütfen. Burada yapmayın. Teşekkür ederim. İkinize de."

Annem "Şimdi mi?" dedi sıkıntıyla. Ben kafamı sallarken, babama dönüp "Nasıl bu kadar soğukkanlısın?" diye yakındı. Babam homurdanarak "Beni geriyorsun," dediğinde, annem "Ben mi?" diye haykırırdı.

Gözlerimi devirip "Anne, lütfen," dedim.

İkinize benzediğimiz için bizi suçlayamazsınız, değil mi? Sadece bir iki yıl daha erken yaşıyoruz ve biz kesinlikle bir bebek yapmayı düşünmüyoruz!

Babam "Dikkatli ol, Kayla. Sadece senin için izin veriyorum," dediğinde "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kendimi fazlaca anne ve babasının ayrı olmasını kullanan çocuklar gibi hissediyordum. Bu biraz rahatsız ediciydi ama yapıyordum işte. Onlardan ne kadar zor bir şey istediğimin de farkındaydım. Belki bunun için beni hiç affetmeyeceklerdi.

Suçluluk içinde ayağa kalktıktan sonra, "İyi geceler!" diye mırıldanarak merdivenlere yöneldim

Scanned by CamScanner

Berbat bir kız çocuğuydum ben. Kimsenin sahip olmak istemeyeceği cinsten.

***

Meriç'in yeni dairesi, bir apartmanın gizli katındaydı. Bir terası bile vardı ama Meriç oranın temiz olmadığını söyleyip çıkmama izin vermemişti. İki odası ve bir salonu vardı. Bir odası kilitliydi. "Resim için olacak," demişti. Salonunda bohem tarzında mobilyalar vardı. İki tane kanepe salonun tam ortasındaki sehpanın iki tarafındaydı. Duvara monte edilmiş büyük ekran bir televizyonu rahatça görebilecek şekilde yerleştirilmiş kanepelerin üstünde beşer tane kırlent vardı. Düz renk ama kalın olduğu her halinden belli olan bir kilim, ahşap sehpanın altındaydı. Cam kenarında okyanus mavisi renginde yuvarlak bir puf vardı. Kapının hemen girişindeki duvara, büyüklü küçüklü ahşap çerçeveler içinde resimler asılmıştı. İçimden bir ses, ben köpek korkusunu üstümden atmaya çalışırken, Nermin Hanım'ın burasıyla ilgilendiğini söylüyordu. Mutfağa girdiğimde buna emin olmuştum. Her yer tertemizdi ve eşyalar dolaplara yerleştirilmişti. İçinde bir küvetin olduğu banyo da tertemizdi. Banyo kokusu bile yerleştirilmişti. Geriye sadece yatak odasındaki siyah gardırobun içine Meriç'in kıyafetlerini yerleştirmek kalmıştı.

"Onlardan bu izni aldık ama bunu onlara yaşatmak istemiyorum, Meriç. Kendimi çok kötü hissediyorum. Hangi anne ve baba kızlarının başka bir çocuğun evinde kaldığını bilip, iyi hissedebilir ki?" dediğimde son tişörtü

Scanned by CamScanner

askıya asıyordum. Bavulun içinde katlı halde duran kot pantolonları kucakladığımda, Meriç bir sigara yaktı.

"Tahmin ettiğimden daha uzun süre pişmanlığını gizledin," dediğinde suçlayıcı tonunu duymazdan geldim. Pantolonları yerleştirmede ikinci postaya geçtiğimde, ne söyleyeceğimi düşünüyordum. İki arada kalmaktan nefret ediyordum. Doğru olan şey, içimden geçeni söylemekti.

"İyi ve olabildiğince normal bir ilişkimiz olmasını istiyorum. Sadece..."

Meriç sözümü bölüp "Sadece seks için mi birlikte olduğumuzu sanıyorsun?" diye patladığında, gözlerimi devirdim. Pantolonları yerleştirdikten sonra dolabın kapaklarını kapatıp, ona döndüm. "Biraz daha normal olmak istiyorum dedim. Benimle birlikte olduktan sonra çekip gideceğini sandığımdan bahsetmemiştim bile ama konu açılmışken söyleyeyim, böyle düşünüyorum. Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedikten sonra bavulun kapağını kapatıp, fermuarı çektim. Beyaz örtüsü olan yatağın altına sürüklediğimde, Meriç sigarayı söndürmüştü. Daha yarısına bile gelmemişti üstelik!

"Sen zaten benimsin. Buna ihtiyacımız yok ama konu açılmışken söyleyeyim, bu olmadan benden kaçamazsın."

Meriç Tuna sinirlenmişti. Kontrollü davranmaya özen gösterse de, çatık kaşlarını serbest bırakmakta usta değildi. O kıvrımlı kirpiklerinin altındaki koyulaşan kahverengi gözlerine de söz geçiremiyordu. Onu biraz yumuşatmam gerektiğini hissedip, dudağımı araladım. "Yakın gelecekte böyle bir planım yok. Sadece... Bana güvenmeyi denemeni istiyorum. Bugün her ne kadar beni

Scanned by CamScanner

sinirlendirdiğin için öyle davrandığını söylesen de, gerçeklik payının olduğunu biliyorum."

Ayağa kalktığında hâlâ öfkeliydi. Onu yumuşatma çabalarım yetersiz ya da ters tepmişti. "Annen de, baban da senin için çabalıyor, Meriç. Gitmemen için her şeyi yapmışlar. Sana ihtiyaçları var, görmüyor musun?"

"Onların sadece vicdanlarını susturmaya ihtiyaçları var!" diye bağırdığında omuzlarım düştü. Konu, annem ve babam olduğunda ben de böyle saldırgan mı oluyordum? Meriç'in yarası benimkinden daha mı ağırdı yoksa?

"Sadece bana biraz güvenmeni istiyorum. Onlar seni önemsiyor."

"Deniyorum," dedikten sonra sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi ve siyah saç tellerini biraz daha dağıttı. "Onları da affetmeyi deneyeceğim. Çünkü onlarla sorunumu halletmeden kimseye güvenemem, Kayla. Sabırlı olmalısın ama olamam diyorsan, gidebilirsin. Beklemeye mecbur değilsin. Hiç olmayabilir de. Sadece deneyeceğim. Onlar bana hayatımın en boktan günlerini yaşattılar. Herkes mutlu aile pozları verirken, onlar hep kavga ettiler. Beni o kocaman evin içinde görmezden geldiler. Bu yüzden o evin içinde yaşayamıyorum. Bu yüzden bu küçük eve taşındım. Lanet olasıca bir ilgiye, birinin beni önemsemesine ihtiyacım var ve bundan nefret ediyorum. Kimseye ihtiyacım olmadan yaşamak istiyorum ama sen bunu engelliyorsun. Aptal gibi beni sevdiğini söylüyorsun! Önemsediğini söylüyorsun. Kıyamıyorum diyorsun. Beni mahvediyorsun..." dedikten sonra dizlerinin üstüne çöktü. "Bu anı hiç yaşamayacağım sanıyordum. Annem

Scanned by CamScanner

ve babamdan başka birini hiç hayal etmemiştim. Annem ve babama da ihtimal vermemiştim gerçi ama sadece hayal etmiştim. Şimdi karşımda bambaşka biri var. Güçsüzlüğümü gören bambaşka biri. Sen..."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Yanlış bir şey yapıp bu anı mahvetmek istemiyordum. Hareketsiz kalmak en mantıklı şey gibi geliyordu. Kalbim acıyordu. Onu böyle görmek istemiyordum. Eskiden kendimi dünyanın en acınası çocuğu sanıyordum. Babam yoktu ne de olsa. Meriç'i tanıdığımda, acımı onunla paylaşacağımı düşünmüştüm. O annesi ve babası yanında olsa da, mutsuz olan yaralı bir çocuktu. Birbirimizin yaralarını sarabileceğimize inanmıştım ama bunları düşünürken, onu hiç güçsüz hayal etmemiştim. Onu böyle görmek istemiyorum. Acılarını ondan alıp, çekmeye razıydım. Kendim buna o kadar alışmıştım ki, üstesinden gelebileceğime emindim. Ama sevdiğim birinin acı çekmesine dayanamıyordum. Hayatım boyunca her gün, ne kadar mutlu olduğuma inansın diye, anneme rol yapmış bir kızdım ben. Sırf o üzülmesin diye, her şey yolunda rolüme tutunurdum. Babam olmadığı için ağlamak istediğim anlarda bile. Okula başladığım ilk gün tuvalete kaçıp ağladığımda bile, sonrasında kendimi toplayıp ona gülümsemiştim.

"Gitmeni, beni sevdiğini, önemsediğini söylememeni, duymamayı o kadar istiyorum ki..."

Gözümden yaşlar akarken, kafamı eğip ona baktım. O da bana bakıyordu. Gözünde bir damla yaş vardı. Dudaklarını aralayıp, "Sen beni o nefret ettiğim ihtiyacın içine itiyorsun," dedi. Geriye doğru bir adım attığımda,

Scanned by CamScanner

ellerini uzatıp belime yerleştirdi. "Ama gitme," dedikten sonra beni kendine doğru çekip, başını karnıma yasladı. Bu anı gerçekten yaşıyorduk. O dizlerinin üstüne çökmüştü. Sanki o, bendim. Meriç her zaman benden daha güçlü olmuştu ama ilk kez bana bu kadar benzediğini görüyordum. Zayıflığını korkmadan gösteriyordu. Bu onun için iyi bir gelişme olabilirdi ama onu böyle görmek istemiyordum. Ailelerimiz yüzünden bu hale gelmemeliydik. Ne ben, ne Meriç, ne de bizim gibi başkaları...

"Gitmiyorum, Meriç. Lütfen ayağa kalk."

Sanırım o da bunun farkındaydı. Beni dinledi. Ayağa kalkıp, gözlerimi sildikten sonra eğilip beni öptü. Elleri yanaklarımı okşarken, bir süre öyle kaldık. Onun yumuşak dokunuşları sadece dudağımda, yüzümde ya da kollarımda değildi. Meriç ruhumu okşuyordu. Onu sevdiğimi biliyordum. Onu sevmeyi seviyordum. Kimse onu neden bu kadar kısa sürede, bu kadar çok sevdiğimi anlayamazdı. Çünkü kimse bizi görmüyordu. Sadece bakıyorlardı. Bazen, sadece bazen bizi fark ediyorlardı ama sonra her şey çabucak eski haline dönüyordu. Biz diğerleri gibi olmak zorundaydık. Ailelerimizin içinde sorunların olması bizi etkilememeliydi. Herkes bizden bunu bekliyordu. Dünyada ailevi sorunları olan tek çocuk ben değildim. Benim gibi olan herkese söyledikleri gibi. Biz tek değildik ve diğerlerine ayak uydurmak zorundaydık. Meriç'i tanıdıkça onu görmüştüm. İçinde sakladığı Meriç'in bana özel olduğunu hissedebiliyordum. O da beni görmüştü. Parmaklarım boynundayken, nefes almak için dudağımı ondan ayırdım. Alnını benimkine yasladığında biraz soluklandım.

Scanned by CamScanner

"Biz birbirimizi gördük," diye fısıldarken, bir beklenti içinde değildim. Meriç'in boynumu okşayan başparmağı durunca gözlerimi açtım. Onun kahverengi zenginliğini görmek için başımı birkaç santim geriye çektim. Ne demek istediğimi anladığını gözlerinde gördüm. Konuşmasa da, gözlerini saklamıyordu. Aslında çok şey söylüyordu. Biz birbirimizi çoğu zaman anlamasak da, bazen anlıyorduk ve bu bazı zamanlar en değerlileriydi.

Üzerimize çöken hüznün ağırlığını hissederken, aynı zamanda romantik hissediyordum. Meriç hâlâ çok sert ve kontrollüydü. Her zaman benden daha güçlü olmuştu. O böyleyken bana güç veriyordu. Ve benim şimdiki rolüm, bu hüznü dağıtmaktı.

"Seni seviyorum," dediğimde cevap vermedi. Hiçbir zaman buna cevap vereceğini düşünmüyordum. Uzanıp onu yeniden öpmeye başladım. İki saniye sonra dudağımı ayırıp, "Bunu bir kez benim için yapamaz mısın?" diye sorduğumda, kaşları keyifle havaya kalktı.

"Bunu bir daha istemeyeceğine söz verir misin?" diye anlaşma şartlarını belirlediğinde dudağımı ısırdım. Bir kez duyma şansım vardı ve onu böyle harcamak istiyor muydum? Düşündüm...

"Eğer gerçekten içinden geliyorsa, şimdi söyle. Bir daha istemeyeceğim," dedikten sonra korku içinde beklemeye başladım. Yüzündeki çarpık gülümseme soldu. Eğilip yeniden beni öpmeye başladığında bunu asla söylemeyeceğine inandım. İçinden hiçbir zaman gelmeyecekti. Dudaklarımı serbest bırakıp, yanağımı öptükten sonra dudağını yüzümün geri kalanında gezdirmeye

Scanned by CamScanner

başladı. Aralık dudaklarımın arasından nefes alıp verirken, gözlerimi kapattım. Ona sıkıca tutundum. Bununla başa çıkabilirdim. O hep karanlık bir çocuk olarak kalacaktı. Sadece benim yanımda gülümsemesiyle idare edebilirdim. Dudakları tenimi okşamaya ara verdiğinde gözlerimi açtım. Kahverenginin en güzel hali beni izliyordu.

"Ben galiba seni seviyorum, baş belası," dediğinde hazırlıksız yakalanmıştım. Kalbimin ritmini duymamasını diledim ama duyduğundan onun adının Meriç, benim adımın Kayla olduğu kadar emindim. Parmaklarını resim çizer gibi boynumda dolaştırırken, gözlerindeki kahverengilik koyulaştı.

"Ve başka kimsenin seni sevmesine izin vermeyeceğimi bil. Kıskançlık değil bu. Sen benimsin."

Parmakları dudağıma doğru bir yol çizdi. Gözlerimi çok az kırpıyordum. Başparmağını alt dudağımın üstünde gezdirdikten sonra boynunda tuttuğum elime uzandı. Elimi tutup boynundan ayırdıktan sonra avucumun içini okşadı. Bu romantik bir an değildi. Bu çok az romantik, ondan daha çok bana kim olduğumu öğreten karanlık bir andı. Bu Meriç Tuna'nın hayatına kabul edildiğimin anıydı. Şimdi her şeyde daha dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Onun kahverengi gözleri bana bunu öğretiyordu. Yaptığım çocukluklara tahammül ettiği olmuştu, beni affettiği ve birkaç defa şans verdiği olmuştu. Bundan sonra her şeyin daha farklı olacağını hissedebiliyordum.

"Meriç'in Kayla'sı ya da Meriç'in Derin'i," dedikten sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi. Gözleri şimdi neredeyse siyahtı. Onun hayatına gerçekten kabul

Scanned by CamScanner

edilmeye hazır mıydım, bilmiyordum. O karanlığa girmek ürpertici, bir o kadar da heyecan vericiydi. Ve bu şu anda oluyordu.

Meriç hayatına kabul edilmem için söyleneceklerin sonuna geldiğimizi belli ederek beni dudağımdan öptükten sonra "Ama ne olursa olsun Meriç'in kızı," diye fısıldadı. Karanlık beni korkutmuyordu. Bildiğim tek şey, onunla birlikte olduğumda mutlu hissettiğimdi. Onun düşüncelerine hayrandım ve şimdi onun derinliğine biraz daha battığımı hissediyordum. Bu heyecan veriyordu. Onun derinliğinde boğulmak isteyen biri için oldukça heyecan veren bir durumdu. Ve biliyordum ki, bu daha başlangıçtı. Siyahın içindeki beyazın başlangıcı.

"Benim baş belamsın."

Kötü Çocuk'un kızı ya da Meriç'in kızı ama illaki onun baş belası...

Scanned by CamScanner

Teşekkür

Bu kitabı birçok kişi okudu.

Ama ilk kez kardeşim Semanur Küçük okudu. Vakit ayırıp yazdığım her şeyi okuyan, yazmadan önce zihnimde olup biten her şeyi dinleyen sevgili kardeşim; birlikte saatlerce konuştuğumuz ve çoğunlukla güldüğümüz zamanlar benim için hep çok değerli. İyi ki benim kardeşimsin.

Sevgili ailem; annem, babam, abim ve küçük kız kardeşim Buse... Her zaman desteğinizi hissettiğim için çok şanslıyım. Size sahip olmasaydım eksik olurdum. Benden çok daha heyecanlandığınız zamanlarda sizin mutluluğunuzu görmek, benim için olabilecek en güzel şeydi. İyi ki varsınız.

İnsan çocuklarını, arkadaşlarını çok severmiş. Derya, Mehmet, Caner, Mine, Cansu, Büşra farkında olmadan bana çok ilham verdiniz. Nurfunda ve Yasemin... Üniversite hayatımı benim cehennemim olmaktan kurtardığınız için size minnettarım. Kitabın her aşamasında yanımda olmanız bir yana, benim küçük ilham perilerimsiniz. Hayatımın bir diliminde bile benimle olan tüm arkadaşlarım, kuzenlerim... Sizden de küçük ilhamlar topladım. Hepinizi çok seviyorum.

Scanned by CamScanner

Katamda dönüp duran, birleşemeyen bir kurgunun kilidiydi belki de bir karakter. Ona baktığımda ilk düştüğüm bir karakter yazmaktı ve bunun bir hikâyesi olacak demiştim. Aklımın ucundan daha fazlası geçmedi ama daha fazlası oldu. Tüm Mavi ailesine sıcakkanlılıklarından, ilgilerinden, iyiliklerinden dolayı çok teşekkür ederim. Bir marka olmaktan çok daha fazlası.

Aslı Barış... Benim için çok özel. Her şey bir süreçse, köşenin ucunda duruşu beni çok etkileyen birisi var. Söylediği her söz aklımda ve bunların gerçekleştiğine, onun uğuruna inanıyorum. Teşekkür ederim.

Ve sevgili yayınevim, bu kitapla ilgili her hayalimi gerçekleştirmeye çalışan Genel Yayın Yönetmenim Mustafa Güneş başta olmak üzere, kitabın üstünde emeği geçen herkese minnettarım. Benim gibi tuhaf biriyle uğraştığınız için çok teşekkür ederim.

Son olarak çok değerlilerim, bu kurgunun her bölümünü okuyan, değerli hayatlarında bir yer açıp oraya yerleştiren herkes... Siz olmasaydınız, her şey çok farklı olurdu. Siz sahip olunabilecek en iyi okurlar, en iyi ailesiniz. Her zaman saygılı, sevgi dolu, yüreği güzelliklerle kaplı *kötü çocuklarım*, iyi ki varsınız. İyi ki benimlesiniz. Sizi çok seviyorum.

Bu hikâyenin herhangi bir noktasında kendini gören birileri varsa eğer, yalnız olmadığınızı bilmelisiniz.

Scanned by CamScanner

Büşra KÜÇÜK

Ocak 1994'te doğdu. Kocaeli Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi okuyor. Liseden mezun olduktan sonra yazdıklarını Wattpad kitap paylaşım sitesinde yayınlamaya başladı.

İki yılda 77 bin takipçisi oldu. Farklı hikâyeler yazdı. Yazdıklarından ***Kötü Çocuk*** Serisi 100 milyon okunmaya ulaştı.

Scanned by CamScanner

BÜŞRA KÜÇÜK

KÖTÜ ÇOCUK

SİYAHIN İÇİNDEKİ BEYAZ NOKTANIN BAŞLANGIÇ HİKÂYESİ...

Kayla, on yedi yaşına girdiğinde, ilk kez gördüğü babasının yanına taşınır. Bu yabancı şehirde yaşadığı zorluklar karşısında, hiç beklemediği bir çocuk hep yanında olur.

Meriç, etrafına ördüğü sağlam duvarlar arasında yaşayan, yalnızlığı seçmiş bir çocuktur.

Kayla ilk kez bir erkeğe güvenir.

Meriç'in sırlarla dolu hayatı, onu düştüğü karanlığın derinliklerinden yukarıya çekerken, yanlışlar doğru gözükür.

Ta ki Kayla, isminin anlamına yakışır yaşamadığını fark edinceye dek...

www.ephesusyayinlari.com
9 786055 358822
www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Scanned by CamScanner